CEI 47 DE RONINI

Adaptare literară de JOAN D. VINGE

Bazată pe un scenariu de

CHRIS MORGAN ŞI HOSSEIN AMINI

Adaptarea scenariului de

CHRIS MORGAN & WALTER HAMADA

NAUTILUS

Cei 47 de ronini

JOAN D. VINGE s-a născut pe 2 aprilie 1948 în Baltimore, Maryland, a crescut în San Diego, studiind antropologia la San Diego University, după care a petrecut câţiva ani în California. A publicat prima povestire, *The Soldier,* în 1974, în numărul 14 al revistei *Orbit.* Considerată acum una dintre „reginele“ SF-ului, Joan D. Vinge a câştigat două premii Hugo pentru romanul scurt *Eyes of Amber* (1977) şi pentru romanul *The Snow Queen* (1980). Printre celelalte romane pe care le-a semnat se numără *Catspaw, The Summer Queen, Tangled Up in Blue* sau *The Heaven Chronicles.* A scris, de asemenea, numeroase adaptări literare după scenarii de film.

CEI 47 DE RONINI

Adaptare literară de JOAN D. VINGE
Bazată pe un scenariu de
CHRIS MORGAN ŞI HOSSEIN AMINI
Adaptarea scenariului de
CHRIS MORGAN & WALTER HAMADA

traducere din limba engleză
CECILIA PREDA

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VINGE, JOAN D.
Cei 47 de ronini / Joan D. Vinge; trad.: Cecilia Preda. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2014
ISBN print: 978-606-92087-6-2
ISBN epub: 978-606-758-084-6
ISBN mobi: 978-606-758-085-3

I. Preda, Cecilia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Joan D. Vinge
47 RONIN

Coperta: Cristian FLORESCU
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Mihaela SIPOȘ
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Cuprins

-

- *Cartea le este dedicată, cu deosebit respect, următorilor:*
  - The Fukushima Fifty
    George Takei
    Stan Sakai
- *ale căror curaj, onoare şi compasiune mi-au arătat că unele valori sunt universale şi nemuritoare – puncte de sprijin pe drumul către înţelepciune. Aceste virtuţi vor dura veşnic, la fel ca amintirea celor 47 de ronini loiali.*

Cele șapte virtuţi tradiţionale ale Codului *Bushido*:

- GI (Justiţie)
- YU (Tărie şi Curaj)
- JIN (Compasiune)
- REI (Curtoazie şi Respect)
- MAKOTO (Onestitate)
- MEIYO (Onoare)
- CHUGI (Loialitate)

MULŢUMIRI

- **Pentru că, uneori, adevărul este mai straniu decât ficţiunea...**

- Îi mulţumesc lui Stephen Turnbull pentru numeroasele sale cărţi excelente referitoare la istoria militară japoneză, îndeosebi pentru *The Revenge of the 47 Ronin—Edo 1703 (seria „Raid“).* La fel de folositoare mi-au fost: *Daimyo of 1867: Samurai Warlords of Shogun Japan,* de Tadashi Ehara; *Everyday Life in Traditional Japan,* de Charles J. Dunn, cu ilustraţii de Laurence Broderick; *The Demon’s Sermon on the Martial Arts,* de Issai Chozanshi, tradusă de William Scott Wilson; şi *Seppuku: A History of Samurai Suicide,* de Andrew Rankin.

- Pentru combinaţia de cuvinte şi imagini, mulţumiri pentru *The Samurai,* de Mitsuo Kure, ale cărui fotografii şi texte detaliate despre reconstituirile istorice prezintă diferite aspecte ale războaielor samurailor, şi *A Samurai Castle,* de Fiona MacDonald, cu ilustraţii de John James şi David Antram.

- Mulţumesc, de asemenea, site-urilor Google.com, Wikipedia.com şi SamuraiWiki.com, „ghidul de călătorie al zeilor“; dacă nu-ţi pot oferi ce-ţi trebuie, îţi vor spune, probabil, unde poţi găsi.

- **Pentru că ficţiunea este, uneori, mai „reală“ decât faptele...**

- Îi mulţumesc lui Stan Sakai pentru adaptarea magistrală a legendei samurailor la arta secvenţială, în *Usagi Yojimbo;* Laurei Joh Rowland pentru strălucita şi fascinanta colecţie de romane istorice poliţiste, *Sano Ichiro,* care se petrec în epoca celor 47 de ronini; lui Watsuki Nobuhiro pentru *Rurouni Kenshin,* manga clasică (colecţie de benzi desenate) şi anime (serie de filme de animaţie); lui Hayao Miyazaki pentru *Mononoke*-hime şi multe alte nesfârşite filme anime. Le mulţumesc şi creatorilor a numeroase altor serii de manga şi de anime, în special *Blade of the Immortal,* de Hiroaki Samura, şi *Vagabond,* de Takehiko Inoue, ambele petrecându-se în Era Tokugawa.
-

- **Pentru că, uneori, o imagine valorează mai mult decât o mie de cuvinte...**

- Artiştilor în *ukiyo-e* (stampe japoneze), care au capturat timpurile în care au trăit şi legendele trecutului lor cu o frumuseţe atât de grăitoare – în special artiştii Yoshitoshi, Kunioshi, Kunisada, Hiroshige, Hokusai (şi mult prea multe alte nume) – care i-au inspirat pe descendenţii lor spirituali, creatori ai romanelor grafice moderne, manga şi anime, ca şi pe artiştii şi iubitorii de artă de pretutindeni.
-

- Aş vrea, de asemenea, să le mulţumesc editorului meu de la Tor Books, James Frenkel; lui Cindy

Chang, Julie Margules şi Jennifer Epper de la Universal Studios; lui Alexander Besher şi fratelui său, Arseny Besher, pentru detaliile despre clanul Asano, despre istoria sa, despre simbolurile şi stindardele clanului, care altfel ar fi fost inaccesibile unei scriitoare neajutorate care trăieşte în Statele Unite şi nu înţelege japoneza.

- „Este periculos să ai dreptate în probleme în care autorităţile greşesc.“
  - VOLTAIRE
- „Ne vom lupta, nu din sfidare, ci întrucât cineva trebuie să apere ceea ce este drept.“
  - JEWEL, *Hands*
- „Ai fost ales. Mergi pe calea cea dreaptă.“
  - MIYUKI MIYABE, *Brave Story*
- „Fiecare dintre noi trebuie să-şi croiască singur calea cea dreaptă şi atunci calea noastră o va exprima pe cea universală. Acesta este misterul.“
  - SHUNRYU SUZUKI

PROLOG

Japonia, circa 1680

Dacă cineva l-ar fi întrebat, ar fi spus că luptase pentru viaţa lui, alergase pentru viaţa lui... fugise toată viaţa. Chiar şi atunci când corpul său bătut nu

mai putea nici măcar să se adune ca să se ridice de pe podea, chiar şi atunci, cu tot sufletul şi inima sa, a rezistat, fugind în vis de Marea de Copaci şi de minciunile pe care i le spuseseră acolo, refuzând să se transforme în ceea ce ar fi vrut ei.

- Dar el nu fusese niciodată destul de aproape sau pentru suficient de mult timp lângă niciunul dintre semenii săi astfel încât cineva să-l fi putut întreba.

- Aşa că aşteptase, îndurase, gândindu-se la clipa în care şansa lui va veni… până când, în sfârşit, aceasta sosise.

- Iar acum alerga, aşa cum alerga de zile întregi, prin întunericul copacilor primordiali, unde lumina soarelui abia dacă pătrundea suficient de adânc ca să-i spună când ziua devenea noapte. Evitase orice lumini îndepărtate, orice spaţiu deschis – un drum sau un sat, absolut orice i-ar fi putut înşela ochii, transformându-se într-o capcană. Nu putea să-şi asume niciun risc până nu descoperea ce era, de fapt, lucrul spre care alerga.

- Începuse să creadă că pădurile de munte nu se vor mai sfârşi niciodată, exact aşa cum îl ameninţaseră atunci când îi spuseseră că nu va face nimic altceva decât să alerge zadarnic în cerc, până când va reveni, în cele din urma, la cei cărora le aparţinea.

- Dar asta era o minciună, el ştia că pe lume nu există doar Marea de Copaci. Ştia că în final va ajunge, într-un fel sau altul, la Marea-Ocean, care era cu adevărat fără sfârşit, pentru că locul unde se afla Marea de Copaci era o insulă numită „Japonia“,

înconjurată de o mare mai întinsă decât orice şi-ar fi putut imagina. Şi acolo, undeva, ţinutul de la marginea mării aştepta – plin de lumina soarelui, aşa cum rar văzuse el, cu copaci înfloriţi şi cu verdeaţa bogată a câmpurilor de orez... pline cu oameni ca el. Propriul său popor.

- Văzuse dovada existenţei lor, a pământului lor, în prada furată pe care stăpânii săi o aduseseră în lumea lor ascunsă, în zdrenţele pe care i le aruncaseră ca să le poarte, spunându-i că fuseseră cândva îmbrăcate de către cei ca el.

- Îşi văzuse reflexia în apele nemişcate ale bălţilor din pădure şi ştia că era adevărat, nu era unul dintre ei. *El era om.* Văzuse alţi oameni pe suluri pictate şi în cărţi, îi zărise în depărtare, le auzise chiar vocile trezind ecoul prin văile munţilor. Dar stăpânii săi îi spuseseră că oamenii nu-l voiau, că îl abandonaseră morţii sau demonilor şi că greşea închipuindu-şi că-l vor primi vreodată înapoi.

- Refuzase să asculte şi jurase că într-o zi va găsi drumul spre casă, spre un loc unde oamenii îi vor spune că e bine-venit, chiar şi după ce a fost pierdut atât de mult timp.

- Într-o zi... poate chiar astăzi.

- Pădurea se subţia, lumina se schimba, mai puternică acum, pe măsură ce copacii se răreau înainte. Surprindea printre ei sclipiri de ape care reflectau cerul şi câmpuri largi şi verzi, în culori vii ce străluceau într-un fel cum nu mai văzuse până atunci.

- Răsuflarea i se opri în piept în timp ce ieşea brusc dintre copaci. O lume pe care o văzuse doar în vis îi umplea acum vederea. Se opri împleticindu-se şi îşi feri ochii de strălucirea puternică a luminii zilei. Nu putea fi o iluzie, nici chiar puterile lor nu l-ar putea face să vadă ceva atât de vast, dacă n-ar fi fost real.

- Dar când, în sfârşit, ieşi în spaţiul deschis, trupul i se clătină, şocat de golul din jurul lui – nimic altceva decât pământ şi cer, simţindu-se la fel de expus ca un iepure cu un şoim rotindu-i-se deasupra capului. Brusc, îşi dădu seama cât de nesigure îi deveniseră picioarele, că trupul îi tremura din pricina epuizării. Burta îl durea de foame, ochii i se înceţoşau şi îi ardeau, ca şi cum sosirea în ţara viselor îi făcuse dintr-odată propria existenţă mult prea reală. Cu braţul ridicat pentru a-şi proteja ochii de lumină, se sili să continue să se mişte, să se concentreze la drum, fără să privească vreodată înapoi sau în jos.

- Aşa se face că n-a văzut malul pârâului care se sfârşea abrupt. Îşi pierdu echilibrul şi, cu un ţipăt, căzu în pârâu împroşcând puternic apa. Rămase întins acolo unde aterizase, pe pietrele dure, epuizat, la fel de incapabil să se mai mişte ca şi pietrele de sub el. Apa rece îi curgea peste trup, calmându-i vânătăile şi zgârieturile pe care le ignorase prea mult timp. Sunetul aspru al propriei respiraţii şi sângele ce-i pulsa în urechi erau tot ce putea auzi.

- Apoi, sus în aer, deasupra lui, auzi un ţipăt de şoim care îşi reperase prada. Se luptă să se ridice, în timp ce nevoia de a scăpa, de a continua să fugă, se trezea speriată la viaţă în el. Dar braţele tremurânde nu l-au putut ajuta decât să se întoarcă într-o parte,

înainte de a se prăbuşi din nou, incapabil să se ridice în picioare sau măcar în genunchi. În clipa aceea, nu se putea gândi la nimic destul de înspăimântător, destul de îngrozitor, care să-l facă să-şi mişte trupul.

- Simţea atingerea nefamiliară a soarelui încălzindu-i faţa de o paloare fantomatică, făcându-i pleoapele ochilor închişi să strălucească precum felinarele din hârtie de orez. Zăcea aşteptând, întrebându-se dacă ghearele şoimului ce-i vor sfâşia trupul vor fi următoarea senzaţie necunoscută pe care o va simţi, când auzi zgomot de animale apropiindu-se – ropot de copite pe pietre, picioare foşnind în iarba înaltă – cai? *Şi voci de oameni...*

- Zăcea la fel de nemişcat ca un cadavru, ascultând cum se apropiau, cu speranţa că, oricine ar fi fost ei, îl vor crede mort şi vor trece pe lângă el ca pe lângă un leş într-un şanţ.

- Totuşi, câteva umbre s-au aşternut peste el, în timp ce călăreţii se opreau pe malul pârâului, chiar deasupra lui. Auzi sunete de piele, şi de pânză, şi de metal, în timp ce aceştia se ridicau în şa. Întredeschise pleoapele, încercând să vadă cine sau ce l-a găsit.

- Cei doi călăreţi de lângă el se uitau în jos de la o înălţime şi dintr-un unghi care, în ochii lui, păreau imposibile. Doi bărbaţi, îmbrăcaţi în haine mai străine şi mai fine decât orice văzuse el vreodată. Amândoi purtau perechea de săbii care le marca rangul de samurai – elita războinicilor din lumea de dincolo de Marea de Copaci.

- Simţi şi mai multe priviri aţintindu-se asupra lui, pe măsură ce alţi călăreţi se alăturau celor doi, care-l scrutau de sus. Privirile lor îl apăsau ca o greutate fizică. Zăcea nemişcat, abia respirând, ascultându-le sunetul vocilor, aşa de diferite de cele pe care le auzea de obicei, încât cuvintele lor murmurate abia puteau fi înţelese.

- – ...chiar un cadavru?

- – Nu este de pe aici. Cine...?

- – Nu... *ce?* Ăsta nu arată a om.

- – Stăpâne Asano...?

- Bărbatul mai în vârstă, care stătea pe cal cu demnitatea unui stăpân, îi făcu semn din cap războinicului de lângă el.

- – Oishi, spuse el, făcând un gest spre băiatul din pârâu, vezi dacă e în viaţă.

- Trupul băiatului ameninţa să-l trădeze cu un tremur brusc, în timp ce samuraiul de lângă stăpân descăleca şi începea să coboare în josul pantei.

- Asano descălecă şi el, deşi câteva voci au protestat. Dădu altcuiva şoimul cocoţat pe pumnul său înmănuşat şi privi atent cum slujitorul său se întinde spre băiat, îl prinde de braţ şi îl întoarce pe spate.

- Băiatul nu se mişca încă, ţinându-şi răsuflarea. Prin crăpătura ochilor, vedea cum stăpânul privea în jos spre el, cu evidentă curiozitate şi surpriză, dar nimic

pe faţa lui nu trăda nici cea mai vagă intenţie criminală.

- – Nu e din Ako, spuse convins samuraiul care ţinea băiatul. Cum o fi ajuns aici? N-ar fi putut trece sub nicio formă de punctele de control de pe drumuri.

- Asano o porni în jos pe malul puţin adânc al pârâului, dar samuraiul Oishi ridică o mână în semn de prudenţă şi se ghemui lângă băiat. Acesta îşi dădu seama că Oishi nu era mult mai în vârstă decât el... dar ochii tânărului samurai erau plini de suspiciune, în timp ce-i cercetau faţa.

- Oishi se întinse şi, ezitând, atinse cicatricile care acopereau fruntea capului ras al băiatului ca şi cum o incantaţie i-ar fi fost gravată pe scalp. Apoi, o mână înmănuşată îi prinse deodată bărbia, întorcându-i faţa pentru a o vedea mai bine. Samuraiul se încruntă şi clătină din cap.

- – Nu este... o fiinţă omenească, *tono,* declară el, adresându-i-se iar stăpânului său. Este o creatură... un schimbă-formă. Trebuie să fi venit din pădurea Tengu sau din adâncul munţilor.

- – Este suficient de uman, spuse un alt glas, cu dezgust.

- Ceilalţi descălecară şi se adunară în partea ridicată a malului.

- – E o corcitură. Uită-te la faţa aia. E progenitura unui păr-de-paie de pe insula olandezilor. Nici măcar o

prostituată nu ar suporta ruşinea unui plod cu sânge amestecat...

- Asano se întoarse spre cel care vorbise, reducându-l la tăcere cu o privire. Oishi aplecă din nou capul băiatului într-o parte, studiindu-i profilul, şi încruntarea i se adânci.

- Apoi, brusc, îngheţă. Cuţitul pe care tânărul îl scosese din teaca ascunsă îi apăsa gâtul. Oishi rămase încremenit ca pietrele din pârâu. Acum el era cel care nici măcar nu îndrăznea să respire. Ochii băiatului se uitau urât la el, larg deschişi şi plini de furie. Braţul i se mişcă şi o dâră subţire de sânge apăru pe gâtul lui Oishi.

- Samuraiul se mişcă cu iuţeala unei pisici, înhăţând băiatul de încheietura mâinii şi răsucind-o atât de tare, încât acesta scăpă lama cu un mic strigăt, fără măcar să lupte. Apoi tot corpul băiatului se încovoie, din nou moale în mâinile lui.

- Furios, Oishi îl rostogoli pe burtă şi îi împinse capul plin de cicatrici sub apă.

- – Oishi!

- La auzul vocii mânioase a stăpânului Asano, Oishi dădu drumul capului de parcă ar fi fost fierbinte.

- – Stăpâne, protestă, îndrăznind să arunce o privire în sus, este un demon, nu un copil...!

- – E un copil, spuse *daimyo* Asano, cu voce aspră, şi totuşi plină de o compasiune pe care Oishi nu putea s-o înţeleagă. Ridică-l.

- Asano întinse mâinile pentru a-l ajuta pe Oishi să tragă corpul băiatului pe uscat. Chiar şi aşa, ud tot şi inconştient, acesta cântărea foarte puţin. Era atât de slab, încât oasele lui ar fi putut fi goale ca ale unei păsări.

- Ceilalţi slujitori i s-au alăturat, când au văzut că aceasta era dorinţa stăpânului lor. Au cărat băiatul inconştient departe de malul pârâului şi l-au pus pe calul care trebuia să ducă acasă prada vânătorii lor acum uitate.

- Când băiatul a deschis din nou ochii, era noapte, dar o noapte cum nu mai văzuse niciodată. Cumva, ajunsese să fie aruncat pe un cal, ceea ce făcea să-i fie greu să respire, dar şi mai greu să gândească. Ultimele lucruri pe care şi le amintea erau privirea din ochii tânărului samurai şi o mână puternică ce-i ţinea faţa sub apă...

- *Şi acum, asta...* Îşi înălţă capul, încercând să priceapă ce vedea, când calul se opri. Zări cerul nopţii ici şi colo presărat cu stele, mult deasupra unei bariere din piatră tăiată de mână, depăşită de ziduri tencuite şi vopsite şi de acoperişuri din gresie. În lumina pâlpâitoare a torţelor, îi vedea pe oamenii care-l capturaseră, caii lor... iar acum şi mai mulţi oameni pe jos, înconjurându-i. Toate chipurile lor păreau asemenea, spre deosebire de propriul său chip, într-un mod diferit de orice văzuse vreodată de aproape.

- În timp ce se încorda să se uite la ei, aceştia se adunau în jurul său, cu feţele pe jumătate umbrite de coifuri – mult mai mari şi mai înalţi decât îşi imaginase. Bărbaţi sumbri, îmbrăcaţi în armură de gardieni, care se uitau la el cu aceeaşi expresie ca a celui numit Oishi, cel care încercase să-l înece. Dură, rece, dispreţuitoare, plină de dezgust şi de suspiciune... ca şi cum ar fi privit un demon sau o fiară, nu o fiinţă omenească: *nu pe unul de-al lor.*

- Inima îi palpită şi îşi încleştă pumnii. Ştia, fără să mai încerce să ajungă la el, că-şi pierduse cuţitul... la fel cum ştia că nu exista nici cea mai mică speranţă să poată lupta să se elibereze din această fortăreaţă cu ziduri de piatră sau să scape de atât de mulţi oameni ostili şi bine înarmaţi. *Ce voiau de la el? De ce fusese adus aici?*

- – ...asta-i progenitura unui păr-de-paie de pe insula olandeză.

- – ...sau engleză, poate?

- – Este un demon...

- – ...periculos, ar trebui să scăpăm de el!

- Ascultând vocile murmurate, îşi dădu seama că erau gata să... să... *În orice moment, una din aceste lame strălucitoare îi va lua capul sau nişte mâini puternice îi vor rupe gâtul ca pe un băţ.*

- Încercarea sa de a înfrunta acele priviri fără să-şi arate frica eşuă complet. *Bătrânul nu minţise. Nu*

existase niciodată nimic mai bun pentru el acolo, afară...

- Se zbătu ca o muscă în frânghia cu care era legat de cal, în timp ce panica îi umplea gândurile la fel cum apa îi umpluse plămânii, până când simţise că se îneacă în ea.

- Şi apoi, brusc, o altă faţă apăru înaintea lui, la fel de neaşteptat ca faţa lunii. O fată tânără, nici măcar de vârsta lui, cu părul lung şi negru, ca o cascadă de mătase... care ducea un felinar şi era îmbrăcată în robe lungi şi unduioase în culorile razelor de lună şi ale primăverii timpurii, decorate cu imagini de flori şi râuri curgătoare.

- Samuraii păşiră înapoi, plecându-şi capetele, ca şi cum ar fi fost o zeiţă, în timp ce ea trecu printre ei cu un calm perfect până când ajunse în faţa lui. Fata ridică felinarul, care îi învălui pe amândoi cu o strălucire caldă şi protectoare. Se uită în sus, iar ea îi întoarse senină privirea. Frica din ochii lui se transformă în uimire, în timp ce continua s-o privească, dându-şi seama că nu exista nici teamă, nici dezgust în felul în care se uita la el, doar o curiozitate tăcută şi o îngrijorare care se metamorfoza treptat în compasiune, ca şi cum, fără vreun cuvânt schimbat între ei sau o vorbă către oricine altcineva, înţelegea, cumva, tot ce gândea şi ce simţea el.

- În lumina felinarului, băiatul realiză că undeva, în spatele ei, stăpânul samurai încă nu descălecase. Uimit, băiatul văzu un zâmbet apărând pe faţa

acestuia, în timp ce îi privea, o privea pe fată... cu mândria unui tată şi aprobarea unui înţelept.

- Tânăra apucă frâul calului, iar grupul de vânători începu să avanseze din nou spre curtea superioară a castelului. Deşi o senzaţie copleşitoare de uşurare încerca să-i închidă ochii, băiatul se agăţă de privirea ei, de frumuseţea nepământească, de acceptarea blândă, aproape de veneraţie, când fata se uită din nou la el. Mergea alături, ca şi cum i-ar fi ghidat acum şi soarta, şi calul, asigurându-l că, indiferent unde îl duceau, cât timp se afla sub protecţia ei, nimic rău nu i s-ar fi putut întâmpla.

- Dându-şi seama că, pentru prima dată de când se ştia, era în siguranţă, băiatul îşi lăsă, în cele din urmă, ochii să se închidă de-a binelea.
-

- – Nu ţi-e deloc teamă de captura noastră de la vânătoarea de astăzi, domniţa Mika?

- Mika îşi ridică privirea spre Oishi Yoshio, fiul *karou*-ului – şeful slujitorilor tatălui ei –, care îşi mâna atent calul alături de ea. Fata clătină din cap, nedumerită de întrebare.

- – De ce ar trebui să-mi fie? replică ea, nerezistând să nu-şi mai ridice capul un pic, crezând că surprinde un uşor amuzament în vocea lui. Este doar un băiat. Bietul de el...

- Se uită din nou la corpul mic ce zăcea nemişcat de-a curmezişul calului, lângă ea.

- Oishi urma să-l înlocuiască într-o zi pe tatăl său în poziţia de *karou*, dar acum era el însuşi doar un băiat, încă mult prea impresionat de statutul de războinic dobândit recent.

- – Oamenii cred că nu este om, ci că este o fiară sau un pui de demon.

- Ridică din umeri, ca şi cum aşa ar fi crezut şi el, dar nu era câtuşi de puţin speriat de asta.

- – Numai tatăl tău şi cu tine păreţi să nu vedeţi altceva decât un băiat...

- Ea zâmbi, scuturându-şi capul, moment în care părul lung i se undui pe spate.

- – Sunt fiica tatălui meu, tinere Oishi, spuse ea, privindu-l cum se îneacă, de parcă ar fi înghiţit un bol mare de *wasabi*.

- – Dar slujitorii tatălui tău sunt îngrijoraţi... îmi cer scuze, stăpână, însă am căzut cu toţii de acord că e periculos să aducă o asemenea creatură ciudată în castel... că simpla sa prezenţă aici ar putea atrage ghinionul asupra castelului Ako.

- – Oh, rahat! exclamă ea, foarte clar, bucurându-se de expresia şocată de pe chipurile oamenilor din jur, până când văzu faţa tatălui său.

- Acesta îi aruncă peste umăr o privire dezaprobatoare, uitându-se apoi în depărtare, de parcă i-ar fi căutat dădacele.

- – E doar un băiat.

- Vorbea sincer acum, dar văzu în privirile celorlalţi fie condescendenţă, fie îngrijorare.

- – Nu este diferit de noi.

- Ridică uşor vocea, în semn de răspuns.

- Privirile pe care le primi de data aceasta exprimau mai mult milă decât dezaprobare, iritând-o însă la fel de mult. Ştia că asta însemna că o copilă, chiar dacă era fiica stăpânului lor, era o creatură într-adevăr prostuţă, dacă nu ştia ce forme ar putea lua răul. Simţind nevoia bruscă de a se explica, le spuse:

- – Îi este frică de locuri necunoscute şi de oamenii pe care nu-i cunoaşte… La fel ca şi nouă.

- Se uită la băiat, amintindu-şi spaima din ochii lui căprui-închis atunci când privise în ei prima oară. Privirea cuiva pierdut şi singur în mâinile duşmanilor săi.

- Şi-a amintit apoi cum expresia i se schimbase atunci când ochii lui îi găsiseră pe ai săi. Vocea fetei se îmblânzi, devenind gânditoare.

- – Şi, mai mult decât orice, îşi doreşte să aparţină unui loc, cuiva... la fel ca noi.

- Oishi o privi lung, cu o expresie aproape preocupată, dar se mulţumi să inspire profund, ceva ce suna mai mult a oftat, şi îşi mână calul înainte pentru a se alătura tatălui ei.

-

- Când deschise ochii din nou, băiatul se trezi într-o altă lume, una de care vederea-i recăpătată nu putea fi sigură că nu era tot un vis sau o viaţă de apoi mult mai incredibilă decât orice şi-ar fi imaginat vreodată.

- Era lungit pe salteaua pufoasă şi moale ca un strat de nori. O pilotă cu faţă de mătase brodată îi ţinea exact cât trebuia de cald, calmându-i trupul zdrobit şi brăzdat de zgârieturi ca îmbrăţişarea unor braţe iubitoare. Lumina lumânării îi dezvăluia treptat locul unde se odihnea acum. Nu unul înconjurat de ziduri de piatră sumbre, ci o cameră în care podeaua era acoperită cu rogojini *tatami* fin împletite. Pereţii erau panouri din lemn lăcuit, cu spaţiile dintre ele umplute cu paravane pictate. Acestea din urmă înfăţişau copaci înfloriţi şi păsări exotice, imagini din lumea exterioară mult mai frumoase şi mai primitoare decât orice lucru real văzuse el vreodată.

- Era singur în încăpere, niciun samurai sinistru cu suliţa sau sabia scoasă în apropierea lui. Nici măcar tânăra care apăruse brusc, făcând oamenii să se retragă, nu se vedea. Îşi aminti cum se uitase în ochii lui şi îi zâmbise, prima dată în viaţă când avusese parte de un zâmbet sincer şi primitor.

- Se întreba unde dispăruse... dacă era o *tennyo*, o fecioară din ceruri care fusese trimisă să-l aducă aici. Măcar de ar fi putut rămâne alături de el suficient de mult ca să-i spună unde se afla acest *aici* şi ce ar trebui să facă acum... Oare se trezise într-o viaţă de apoi mai frumoasă decât în vise, doar pentru a afla că era la fel de singur în ea aşa cum

fusese când trăia? Închise ochii, care începuseră să-i ardă, şi se lăsă să alunece iar înapoi, în pacea uitării.

- – *Sakura, Sakura... yayoi nu sora wa...*
- Când s-a trezit iar, a făcut-o la auzul unei voci care cânta.
- – ...flori de cireş, aprilie aduce...
- Era vocea unei tinere, atât de dulce şi de blândă, încât părea a fi parte din aerul pe care îl respira.
- – ...*Izaya*, vino cu mine... să vedem cireşii în floare...
- Urechile lui antrenate în pădure îi spuneau că melodia nu venea din aer, ci de undeva dintr-o parte. Întoarse capul spre uşa glisantă din hârtie de orez translucidă, care era întredeschisă lângă patul pe care zăcea. Văzu umbra unei siluete dincolo de perete, în genunchi, exact în punctul unde nu putea ajunge cu vederea... umbra tinerei care cânta.
- Un sunet nearticulat îi scăpă din gât şi întinse mâna spre deschiderea din perete.
- Cântecul se opri, iar el se temu că fata-umbră va dispărea şi ea, în schimb aceasta se aplecă înainte, privindu-l timid prin uşă. Era fata pe care o văzuse înainte, în curte.
- Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui, iar zâmbetul ei era ca acela pe care i-l dăruise şi atunci, ca şi cum era cu adevărat bucuroasă să-l vadă din nou, şi treaz. Fata se aplecă mai mult pentru a-i atinge mâna întinsă. Degetele ei se simţeau moi şi calde, reale. Avea în

mână o bocceluţă înfăşurată într-o eşarfă de mătase brodată. O lăsă repede pe podea, lângă locul unde zăcea el, înainte de a-şi retrage din nou braţul.

- Abia atunci observă celelalte umbre, mai puţin vizibile, de pe perete, pe măsură ce acestea se materializau, prin mişcare, în formele însoţitoarelor tinerei fete, care aşteptaseră cu răbdare, împreună cu ea, să se trezească.

- Auzi voci de femei îndemnând-o şi mustrând-o, în timp ce o trăgeau pe *tennyo* în picioare şi o grăbeau prin camera de dincolo de perete, spre o altă uşă. Fata nu avusese timp să-i adreseze nici măcar un cuvânt, dar, prin foşnetul hainelor umflate, desluşi glasurile femeilor spunând „...Domniţă Mika...“ şi „...trecut ora de culcare!“ Fata reuşi să-i arunce o privire peste umăr, înainte să dispară.

- Şi apoi, tânărul samurai numit Oishi le urmă afară din cameră, de acolo, din colţul în care stătuse tăcut de pază. Oishi se opri în prag, privind lung spre fiica *daimyo*-ului, care tocmai ieşise, înainte de a se uita din nou spre băiat. Expresia lui era nedumerită şi plină de îndoială, ca şi cum încă nu putea înţelege de ce atât tatăl, cât şi fiica erau atât de atraşi de un lucru pe care el nu-l putea vedea decât ca pe o ameninţare. În cele din urmă se întoarse din nou, mâna coborându-i de pe mânerul sabiei, şi părăsi camera, trăgând paravanul în urma lui.

- Încet, cu prudenţă, băiatul se ridică într-un cot şi se întinse spre pachetul lăsat pentru el de fata Mika. *...Domniţa Mika?* Atunci, trebuie să fie fiica celui care îl salvase de Oishi şi de propriii lui samurai. „Stăpân

Asano" îl numiseră – *daimyo* al acestui castel de vis, al pământurilor din jurul lui şi al tuturor celor care trăiau aici. Şi oare toate astea ar putea ajunge cândva să-l includă şi pe un băiat fără nume, un băiat care le era total străin în moduri pe care nici chiar el nu le putea înţelege? Oare s-ar putea vreodată...?

- Băiatul ţinea în mâini eşarfa fină de mătase, cu ochii ţintă la broderia care îi făcea culorile delicate şi mai frumoase. Se simţea copleşit de însăşi existenţa unui loc în care chiar şi cea mai obişnuită bucată de pânză părea să fi fost transformată prin magie.

- Totuşi, nasul îi spunea că în acest pachet de pânză fragilă era mai mult decât culoare şi broderie... mirosea a mâncare. Brusc simţi o foame la fel de feroce precum fiara care pretindeau samuraii că era. Desfăcu bocceaua cu mâini stângace şi începu să mănânce.

- Nu recunoscu nimic din ceea ce înghiţea, cu excepţia orezului, dar chiar şi orezul simplu nu avea nimic din gustul cu care fusese obişnuit. Chiar aşa flămând cum era şi speriat că orezul şi tot din jurul lui va dispărea ca o vrajă, îşi dădea seama că mâncarea pe care Mika-*hime* i-o lăsase fusese preparată la fel de minunat ca orice altceva. Aroma exotică a fiecărei bucăţi îl forţa să se oprească, să nu o dea pe gât întreagă şi să mănânce mai încet, savurând fiecare îmbucătură, ceva ce nu făcuse niciodată până atunci, pentru că hrana care îi fusese dată până atunci avea drept unic scop să-l ţină în viaţă.

- Cu toatea astea, plăcerea de a mânca se termină prea repede. Ar fi putut savura mâncarea aceea pentru totdeauna... pentru a supravieţui, ar fi mâncat bucuros cât propria greutate, chiar şi hrana pe care o înfulecase ani de-a rândul.

- Totuşi, foamea, ca şi frica lui, se mai domolise. Epuizarea îi depăşi chiar şi foamea. Un miracol părea să se fi întâmplat cu el, deşi era convins că nu există miracole.

- Şi, chiar dacă nu ştia cu certitudine dacă era viu sau mort, se afla într-un ţinut al viselor, unde patul era moale, iar cuvertura de mătase la fel de liniştitoare precum cântecul de leagăn al lui Mika. Nu exista niciun motiv acum pentru ca ochii lui să rămână deschişi, mereu atenţi, mereu precauţi. Îşi lăsă pleoapele să se închidă, de bunăvoie de această dată, şi adormi...
-
- La insistenţele lui Mika, l-au numit pe băiat „Kai“, după numele mării, pentru că atunci când venise la ei nu avea absolut niciun fel de nume, dar primele cuvinte pe care le rostise când încercase să comunice, fuseseră despre „Marea de Copaci“. Marea de Copaci era un loc din legende şi poveştile populare, un loc pe care nimeni din Ako nu-l văzuse vreodată sau care să poată fi găsit pe vreuna din hărţile oficiale ale Japoniei de la shogunate. Oamenii raţionali din castelul Ako se îndoiau că ar fi existat vreodată, cel puţin pe pământ, chiar dacă, de fiecare dată când se uitau la Kai, li se părea că acesta n-ar fi putut veni decât dintr-un astfel de loc.

- Că trăise toată viaţa într-o pădure era uşor de crezut, că locuise acolo în cea mai mare parte a timpului fără părinţi era evident. Se putea la fel de bine să fi fost abandonat acolo şi alăptat de lupi, pentru că şi cel mai simplu ţăran ştia mai multe despre comportamentul adecvat decât Kai. Japoneza lui era afectată şi ciudată, într-un mod pe care chiar şi un străin l-ar fi găsit ridicol, deşi cel puţin aceasta se îmbunătăţea treptat.

- Faptul că băiatul putea vorbi era o minune, gândea Oishi, în timp ce stătea cu prima-doică a lui Mika-*hime* în anticameră şi aştepta ca stăpânul Asano să-l cheme înăuntru. Dar asta nu-l împiedica pe băiat să creeze mai multe probleme decât o invazie de insecte.

- Asano încercase să-i găsească lui Kai un loc în rândul muncitorilor şi funcţionarilor de la castel, gândindu-se că ar putea deveni curier sau partener de antrenament pentru cavaleri, fiindcă cele două lucruri pe care le putea face cu siguranţă erau să alerge ca vântul şi să lupte ca un diavol. Oishi îşi feri privirea, demnitatea împiedicându-l s-o lase pe doică să-i vadă grimasa de uimire, fie doar şi la această idee.

- Asano era întruchiparea unui *daimyo* perfect, după părerea lui Oishi, având calităţi de conducător excelente, pricepere la artele marţiale şi talent la artele rafinate ca orice elev al lui Confucius. Poate că era un capriciu al destinului, unul care cerea ca orice om mare, chiar şi unul atât de înţelept ca stăpânul său, să aibă unele idei care ar fi clătinat până şi răbdarea unui *bodhisattva*...

- Deşi Kai era doar o corcitură şi nu un demon adevărat, el nu avea să fie niciodată suficient de disciplinat ca să urmeze regulile stricte cărora slujitorii castelului erau obligaţi să li se supună, sau suficient de demn de încredere pentru a fi trimis singur în lume, în calitate de curier.

- În cele din urmă, Asano se convinsese şi el că băiatul nu era potrivit pentru viaţa la castel, după un incident umilitor în care acesta uzurpase datoria oficială a unui tânăr slujitor mai impetuos, pe nume Yasuno. Încercând, cu ignoranţă, să-i asiste pe stăpânul său şi pe Mika-*hime*... Kai îi atinsese. Yasuno l-ar fi ucis pe loc dacă *daimyo* Asano nu l-ar fi oprit. Oishi se îndoia că Yasuno îl va ierta vreodată sau va da uitării umilinţa pe care Kai i-o pricinuise.

- Faptul că băiatul părea în mod clar ruşinat de eşecul său era la fel de surprinzător pentru Oishi ca şi încrederea neştirbită a stăpânului său în el. Orice persoană născută în această lume avea un loc în ea, pe care îl ştia bine, cu excepţia lui Kai. Nu putea suporta nici măcar să trăiască în incinta castelului, spaţiul deschis din interiorul zidurilor sale făcându-l agitat şi neatent. Oishi credea că, de vreme ce băiatului i se permisese fie şi să trăiască doar din cauza compasiunii *daimyo*-ului Asano, acesta ar fi trebuit să-şi arate recunoştinţa dispărând pur şi simplu din nou înapoi în pădurea din care venise.

- Totuşi, Kai părea să fi dezvoltat o trăsătură pozitivă care semăna – cea mai puţin probabilă dintre toate, în mintea lui Oishi – cu un sentiment de loialitate faţă de stăpânul lor, la fel de totală ca şi eşecul său de a învăţa orice alt tip de comportament social care

i-ar fi permis unui bărbat să se numească „samurai“, sau chiar „om“.

- Cu toate acestea, faptul că băiatul era potrivit doar să trăiască cu fiarele îi dăduse lui Oishi o sursă de inspiraţie pe care în cele din urmă îşi adunase curajul s-o împărtăşească... Aşa se face că *daimyo*-ul Asano îi atribui lui Kai sarcina de a curăţa cuştile câinilor de vânătoare. Se dovedi a fi, în sfârşit, locul potrivit pentru el, iar Oishi primi un nou semn de aprobare din partea stăpânului, care într-o zi avea să se bazeze pe el, el fiind următorul său *karou*.

- Băiatul îşi îndeplinea misiunea fără greş, fără să se plângă şi la fel de sârguincios ca şi cum ar fi avut grijă de familia lui, ceea ce îl făcea pe Oishi să se întrebe dacă nu cumva fusese, de fapt, crescut de lupi sau, eventual, de un *kitsune*. Era priceput şi bun cu câinii, compensând astfel lipsa lui de aptitudini în relaţiile cu fiinţele omeneşti. Cei mai mari şi mai morocănoşi dintre Akita – câinii de vânătoare care puteau ţine un urs la distanţă sau care puteau smulge mâna unui om dintr-o toană, dacă erau ofensaţi – îşi legănau cozile şi îi lingeau faţa atunci când intra în ţarcurile lor, la fel de docili ca nişte căţeluşi.

- Oishi oftă, trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul. De acum, Kai îşi terminase de mult îndatoririle de îngrijitor la cuştile câinilor şi hoinărea pe câmpuri şi în păduri, dincolo de zidurile castelului. Oishi se sculase în zori, se îmbrăcase, îşi aranjase camera şi luase micul dejun împreună cu părinţii săi. Apoi, ca ucenic şi asistent al tatăl său, îi fuseseră desemnate o mulţime de hârtii de rezolvat, sarcini de observare

şi exerciţii de arte marţiale încât abia mai avea timp să se scalde, să se roage şi ia masa de seară, fără a se mai putea gândi să împartă şi un *sake* cu câţiva prieteni sau să se amuze cu ei. Nu avea să-şi vadă patul până la miezul nopţii şi, chiar şi atunci, se presupunea că trebuia să mediteze asupra calităţii zilei încheiate, înainte de a închide ochii într-un somn binecuvântat.

- O scânteie de resentiment se aprinse în spatele expresiei stoice pe care o arbora întotdeauna în timp ce aştepta să fie chemat în audienţă la *daimyo* Asano. Avea alte îndatoriri, lucruri mult mai importante de rezolvat. Ce făcea el aici, forţat s-o escorteze pe prima-doică pentru ca ea să se poată plânge lui Asano de diavolul de băiat-câine...? Fără să se gândească, Oishi îşi apăsă degetele pe ochii obosiţi.

- Realiză că, de fapt, nu de Kai era doamna Haru preocupată... ci de Mika-*hime*, fiica lui Asano, care fugise pe câmp împreună cu Kai. În mod inexplicabil, fata aceea prostuţă încă îl găsea pe Kai la fel de fascinant atunci când mirosea a excremente de câine sau când era plin de noroi...

- Oishi intră brusc în alertă. Numele lui fusese, în sfârşit, strigat din camera de alături.
-

- – Kai...! exclamă Mika, pe jumătate râzând, pe jumătate rugându-l: Aşteaptă!

- Paşii mari ai lui Kai şi hainele sale largi, ţărăneşti, îi permiteau întotdeauna să o ia mult înaintea ei, iar el

părea să nu obosească niciodată. Nici chiar noile sandale nu o prea ajutau în timp ce alerga după el. Kai se opri doar când ajunse în vârful dealului. De acolo se uită, în sfârşit, înapoi, aşteptând-o să-l prindă din urmă. Ea îşi scosese saboţii rigizi din lemn de îndată ce scăpase de sub supravegherea doicilor exasperant de perseverente. Îşi ridicase chimonoul până la genunchi şi alerga desculţă spre locul unde ştia că-l va găsi pe Kai în acel moment al zilei.

- Iar el era acolo, ca de obicei, aşezat pe malul pârâului, cu părul său castaniu, lung până la bărbie, şi cu hainele ponosite încă umede de la scăldatul de după munca lui la cuşti. Se păstra la fel de curat pe cât ar fi făcut-o orice samurai în asemenea împrejurări.

- Se întrebă ce va face atunci când vremea se va răci: dacă va sparge gheaţa de pe pârâu ca să facă baie, la fel de disciplinat ca un călugăr, şi dacă va face chiar şi un foc mic ca să se usuce sau dacă va sta tremurând pe mal, până când va îngheţa bocnă.

- Dacă se aşeza acolo, în acelaşi loc, zi după zi, doar pentru că spera că ea ar putea veni să-l caute...?

- Astăzi, în timp ce ea se apropia, el ieşise din meditaţia sumbră cu un bun venit în ochi şi cu un zâmbet înflorindu-i pe chip, un zâmbet ce-i transforma întreaga faţă, acum că ajunsese să-l cunoască.

- Când venise prima oară la castel, zâmbetul lui era atât de incert încât, atunci când o saluta, cu greu putea fi sigură că îi zâmbise cu adevărat. Dar, într-o

zi, se gândise că poate sfiala era cea care îi făcea zâmbetul atât de ezitant... sau, chiar mai tulburător, probabil că până acum nu ştiuse niciodată cum să zâmbească.

- Când şi-a dat seama de acest lucru, puritatea zâmbetului său nou-dobândit şi expresia din ochii lui atunci când o vedea fuseseră ca un *shakabuku*... „o lovitură spirituală în cap“, aşa cum îi spusese odată Basho, unul dintre oamenii tatălui ei, un fost călugăr budist, „care îţi limpezeşte brusc şi complet viziunea“.

- În sfârşit, simţise că înţelege despre ce vorbea Basho. Era ca şi cum tatăl ei adusese un *tennin* la castel... o fiinţă cerească din sutre. Se spunea că, uneori, câte un *tennin* se pierdea în mod inexplicabil, ca şi cum ar fi uitat drumul înapoi la tărâmul ceresc, şi rătăcea pe pământ sau stătea pe un vârf de munte, aşteptând să fie chemat să se întoarcă...

- Astăzi, când îl găsi pe Kai, zâmbetul lui părea mai larg ca oricând, aproape încrezător, iar ea realiză că băiatul sperase că va veni, chiar dacă îşi ferise brusc privirea de zâmbetul ei, de parcă ar fi fost prea luminos pentru ochii lui mijiţi, la fel ca strălucirea soarelui.

- Dar apoi, pipăise pământul de lângă el, ca şi cum ar fi căutat un motiv să-şi retragă privirea, şi mâna i se ridică din nou, ţinând o pereche de sandale de cânepă ţesute la fel ca ale lui... ca acelea pe care ţărăncile şi, practic, toţi bărbaţii pe care îi ştia le purtau.

- – Uite, murmură el, privind încă în jos, dar încercând din nou să schiţeze un zâmbet. Dacă porţi astea, poţi ţine pasul mai bine. Nu va mai trebui să te aştept mereu.

- Fata roşi, deopotrivă indignată şi încântată, în timp ce le lua. Îşi trase veşmintele de mătase cu un gest de frustrare, încercând să-şi descopere picioarele, când, de fapt, chiar şi braţele îi erau îngropate în mâneci lungi, care fâlfâiau ca aripile unui fluture.

- – N-am cum să nu fiu înceată. Tata nu mă lasă niciodată să mă îmbrac ca un băiat, nici măcar atunci când mă antrenez cu arcul sau cu *naginata*...

- Îşi găsi un picior, însă, privind în sus, văzu cum gândurile sale îi schimbaseră şi lui expresia.

- –Dar sunt sigură că acestea mă vor ajuta, spuse ea zâmbind şi arătând cu degetul spre sandale.

- Cel puţin nu va mai avea spini sau vânătăi de la pietre, dacă le va purta.

- Aproape că se trânti la pământ lângă el, dar se răzgândi la timp şi se aşeză, în schimb, cu graţie pe o stâncă uscată şi caldă. Întinse piciorul.

- Kai se holbă la el o clipă, înainte de a-şi da seama că aştepta, ca o adevărată doamnă, ca el să-i pună sandalele... deşi o doamnă adevărată nu ar fi lăsat un băiat, mai ales unul de rând, să-i atingă piciorul. Fata îşi păstră pentru sine zâmbetul, imaginându-şi feţele şocate ale doicilor... şi se rugă ca acestea să nu o surprindă niciodată într-un astfel de moment.

- Kai îi luă piciorul şi trase sandaua pe el cu mai multă blândeţe şi grijă decât arătase vreodată pentru oricare dintre obiectele nepreţuite pe care le distrusese accidental când se aflase în castel. Sandaua se potrivea perfect. I-o puse şi pe cealaltă şi apoi se ridică, se înclină şi, cu galanteria unui samurai, îi oferi mâna.

- Ea clipi spre el, întrebându-se, în timp ce îi lua mâna şi se ridica în picioare, cum de cunoştea astfel de lucruri. Toată lumea de la castel spunea că era o cauză pierdută şi că nu putea fi învăţat nimic. Cu toate acestea, ştia că el recunoscuse multe din cele văzute acolo şi înţelegea, chiar dacă îşi petrecuse viaţa singur în pădure. Unii oameni cleveteau, spunând că asta dovedea doar că era un demon. Dar ea ştia că se înşelau.

- Îşi dăduse seama că vedea şi îşi amintea lucrurile care aveau o semnificaţie pentru el, ignorând restul. Era un *tennin* şi nimic din ce ar fi spus sau ar fi făcut cineva nu ar fi putut schimba acest lucru.

- Se uită în jos la picioarele sale, amintindu-şi din nou unde se afla şi ce cadou tocmai îi fusese oferit.

- – O, astea sunt mult mai bune! Îşi ridică privirea radiind. Cum de ai ştiut ce mărime port?

- Kai ridică din umeri.

- – De la urmele tale.

- Îi întâlni privirea şi un licăr de mândrie cum rareori văzuse sclipea în ochii lui.

- –Le-am făcut copiindu-le pe ale mele.
- – Serios! râse ea surprinsă. Eu nu pot să copiez decât pergamente. Am copiat învăţăturile lui Confucius de două ori… ştiai că el spune că „femeile ar trebui să fie văzute şi nu auzite“? Cum îndrăzneşte? Eu sunt samurai… Se întrerupse. *Şi samuraii nu se plâng.* Dar doica mea spune mereu: „Cuvintele, nu faptele, sunt potrivite pentru o femeie.“ Şi atunci, ce ar trebui să fac?
- Se opri din nou, văzând expresia lui Kai, şi realiză dintr-odată că vorbele nechibzuite puteau fi la fel de reale ca o palmă peste faţă sau ca vârful unei săbii într-o inimă încrezătoare.
- – Mulţumesc, Kai-*sama*, murmură ea şi se înclină în faţa lui, ca şi cum s-ar fi adresat unuia dintre cei mai respectaţi oaspeţi ai tatălui ei. Nimeni, până acum, nu mi-a mai dat vreodată un cadou făcut cu propriile mâini. Acesta este cel mai minunat dar pe care l-am primit vreodată.
- Kai zâmbi din nou, iar pielea lui palidă căpătă brusc nuanţa rozului cel mai închis al florilor de cireş.
- Mika îşi ascunse mâinile în mâneci, ţinându-şi strâns braţele pentru a-şi stăpâni nevoia bruscă de a-l îmbrăţişa. Învăţase că nu-i plăcea să fie atins.
- – Ei bine, atunci, spuse ea cu cea mai potrivită voce pentru o fiică de *daimyo*, unde mergem azi?… Îmi arăţi unde locuieşti?
- – Nu.

- Kai făcu o grimasă, dar ea nu era sigură ce însemna. Refuzase să accepte chiar şi o cabană minusculă abandonată la marginea satului Ako, iar unii dintre oameni glumiseră spunând că ar trebui să locuiască în ţarcuri, cu câinii. Totuşi, tatăl ei o asigurase că băiatul îşi făcuse casa lui, la marginea pădurii. Nu se putea împiedica să se întrebe cum o fi arătând locuinţa unui *tennin*.

- – Nu mă întreba asta, spuse Kai.

- – De ce?

- – Pentru că... n-ar trebui... Kai se strădui să zâmbească. Sunt o mie de lucruri mai bune de văzut.

- – Dar...

- – Haide!

- Întoarse capul şi porni fără să mai zică nimic.

- Ea îşi săltă din nou fustele şi îl urmă de-a lungul pârâului.

-

- Oishi şi prima-doică a domnişoarei Mika, al cărei nume era Haru – spera el – intrară în camerele stăpânului şi îngenunchează înaintea lui, înclinându-se adânc. Asano se uită la ei cu o sclipire de surpriză, în timp ce îşi ridicau din nou capetele, cu feţele sumbre... ca şi cum cei doi ar fi fost o asociere pe care nu se aşteptase că va trăi s-o vadă vreodată. Oishi era de acord cu opinia lui nerostită, în timp ce

Asano le făcu semn să se aşeze confortabil, dar, pe când îngenuncheau pe rogojina din faţa măsuţei lui de scris joase, Asano se încruntă dintr-odată, de parcă şi-ar fi dat seama care era unicul motiv pentru care căile lor s-ar fi putut intersecta.

- – S-a întâmplat ceva cu fiica mea?

- – Nu, stăpâne! răspunse Oishi în grabă şi un pic prea tare. Trase aer în piept, plecând iar capul. Iertare, *tono*, nu s-a întâmplat nimic rău. Dar... ah, doamna Haru a cerut o audienţă pentru însoţitoarele lui Mika-*hime*, *care* vor să-şi exprime îngrijorarea în legătură cu... ah...

- Se uită la doică cu speranţă.

- – Stăpâne, a intervenit doamna Haru, mult mai supusă acum decât fusese cu el, dar încă hotărâtă să-şi spună cuvântul. Fiica domniei voastre a început să se poarte în modul cel mai nepotrivit. Insistă să facă plimbări lungi în afara zidurilor castelului...

- Asano ridică din sprâncene.

- – Primăvara abia a înflorit, iar ea este în primăvara vieţii ei. De ce ar trebui să nu vrea să experimenteze frumuseţea naturii? Voi, femeile, aţi îmbătrânit prea tare pentru a ţine pasul cu ea?

- Asano zâmbi mucalit.

- Doamna Haru se înroşi la faţă, plecând din nou capul.

- – Nici vorbă, stăpâne! Şi vă rugăm să credeţi că am face orice sacrificiu ca să fie fericită Mika-*hime*, dar până acum nu am avut niciodată această problemă cu ea. Doar... doar de când... Se opri iar, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc ce simţea Asano pentru băiatul Kai, orice ar fi crezut ea despre el...de când Kai a venit aici. Acum, ori de câte ori poate, domniţa Mika fuge de noi când ieşim la plimbare. Nu vine când e chemată şi aleargă... aleargă desculţă!

- Duse mâna într-una din mânecile voluminoase ale robei şi scoase un sabot mic, evident unul de-al fetei.

- – De când Kai...? repetă Asano.

- Oishi nu-l mai văzuse niciodată pe stăpânul său nedumerit de două ori în aceeaşi zi şi în niciun caz în timpul aceleiaşi conversaţii.

- – Ori de câte ori dispare, se duce să se întâlnească cu băiatul acela! Doamna Haru îşi ţuguie buzele. Când o găsim, sunt totdeauna împreună.

- – Ce fac? întrebă *daimyo* Asano, având din nou o expresie îngrijorată.

- – Ei bine, odată se bălăceau în pârâu... hainele ei erau ude leoarcă, s-ar fi putut îmbolnăvi. Altă dată îşi aruncau unul altuia o sanda plină de noroi. Iar o dată s-au aşezat chiar pe marginea stâncii, sus lângă turnul de veghe. Picioarele le atârnau peste ea! „Admiram priveliştea frumoasă“, ne-a spus domniţa Mika.

- – Este o privelişte frumoasă, observă Asano. Luă evantaiul aflat pe pupitrul lui şi îl deschise, uitându-se lung la ce era scris sau pictat pe partea dinspre el. Îşi ridică privirea din nou. Nu se ţineau de mână...?

- Faţa doamnei Haru se schimonosi de parcă ar fi mâncat o curmală.

- – Cu siguranţă nu! Adică, aş fi venit la domnia voastră imediat, dacă aş fi suspectat măcar...

- – Soţia mea şi cu mine ne-am ţinut de multe ori de mână acolo, când eram tineri... Pentru o clipă Asano se uită din nou în jos la evantai, de parcă nici nu mai erau acolo. Apoi îl închise cu o mişcare bruscă şi atenţia i se fixă iar asupra doamnei Haru. Îmi spui că fiica mea se poartă ca un copil răsfăţat. Credeam că e treaba ta s-o vindeci de acest tip de comportament. Este fiica unui *daimyo* de provincie, nu o zeiţă.

- – Eu... nu... adică, da, stăpâne, noi am încercat întotdeauna s-o creştem astfel încât să fie fiica pe care v-o doriţi...

- – Şi, după câte am văzut, încă mai este, spuse Asano, cu un zâmbet liniştitor.

- – Până acum. Doamna Haru îşi puse mâinile pe genunchi. Nu ne-a sfidat niciodată aşa până acum şi pare să devină... Se uită în jos din nou.

- – Vrei să-mi spui şi tu că băiatul este un *yokai* care i-a făcut o vrajă...?

- Expresia lui Asano se schimbă, devenind din amuzată obosită, înainte chiar ca ea să poată ridica din nou capul.

- – Nu, stăpâne, răspunse doica, fără tragere de inimă. Dar, deşi e doar un băiat şi nu are intenţii rele... Kai este un *hinin*.

- Oishi se holbă la femeia ce rostise cuvântul pe care nimeni nu îndrăznise să-l rostească cu voce tare în faţa lui Asano, în ciuda preocupării lor cu privire la ciudăţenia băiatului. *Hinin* însemna „neuman“, chiar dacă nu în sensul literal, deşi ar fi putut fi şi aşa la fel de bine. Era un termen pentru drojdia societăţii: foştii deţinuţi, vagabonzii, corciturile, proscrişii de toate felurile... persoanele invizibile care supravieţuiseră în fisurile unei societăţi în care clasa şi rangul însemnau totul – identitatea unui om şi destinul său. Chiar şi cerşetorii din oraşul Edo aveau o uniune, cu o căpetenie desemnată, în condiţiile legii. *Hinin*-ii nu aveau nimic.

- – Probabil că băiatul nu înţelege ce înseamnă asta, dar Mika-*hime* poate. Dacă este văzută cu el, mai ales fără însoţitoarele ei... el ar putea fi la fel de bine şi un demon. Doamna Haru clătină din cap, cu ochii închişi, ca şi cum chiar şi gândul era prea greu de suportat. Vă rog, stăpâne, am încercat totul pentru a o face să asculte. Dacă aţi vorbi cu ea de data asta... Ar onora dorinţa tatălui ei, sunt sigură.

- Faţa lui Asano era sumbră acum, la fel ca şi vocea.

- – Ţi-ai spus punctul de vedere, doamnă Haru. Voi vorbi cu fiica mea. Şi cu Kai.

- – *Tono*, dar el va asculta? îndrăzni Oishi să întrebe. Poate măcar să înţeleagă cum i-ar dăuna acest lucru domnişoarei Mika? Ar trebui să-l îndepărtaţi, pentru a fi sigur că...

- – Kai va înţelege. Şi eu cred că ar muri mai degrabă decât să-i facă rău şi lui Mika în vreun fel. Asano se încruntă la el. Îşi ştie locul mai bine decât pare să şi-l cunoască fiica mea... şi are potenţialul de a fi mult mai mult cândva. Să nu uiţi, Oishi, că *hinin* nu este o castă în care te naşti, ci una în care eşti aruncat de soartă. Poţi cădea atât de jos, încât să devii invizibil pentru alte persoane, dar cu suficientă voinţă poţi schimba cursul destinului, poţi schimba rezultatul vieţii tale. Kai, cred eu, are acest tip de putere. Sper doar ca, atunci când se va dovedi asta, să fii acolo ca să vezi.

- Oishi se înclină pentru a-şi ascunde văpaia din obraji. În minte îi apăru gândul rebel că exista un lucru pe care nu-l va vedea niciodată, adică o corcitură de băiat de canisă căsătorindu-se cu fiica unui *daimyo*. *Pentru că, indiferent ce ar face Kai pentru a se ridica în lume, nu ar putea deveni niciodată samurai.* Simţind că audienţa ajunsese la final, se ridică în picioare, mascându-şi umilinţa provocată de mustrarea stăpânului Asano în timp ce întindea mâna pentru a o ajuta pe doamna Haru să se ridice şi ea.

- – Mulţumesc, stăpâne, spuse ea cu smerenie, uitându-se spre *daimyo* Asano. Vă rog, iertaţi-mă pentru deranj. Sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul domniei voastre în această problemă.

- Se înclinară din nou, iar Asano îi salută dând din cap, făcând un semn scurt, cu evantaiul închis, care îi grăbi afară. Orice ar fi fost în mintea lui acum, în mod clar nu era treaba lor.
-

- Mika reuşi să ajungă în vârful dealului unde se ridicau ruinele turnului de veghe. Priveliştea întregului Ako, pe care aşteptase s-o vadă, îi încânta privirea.

- Kai rămase în picioare nemişcat, uitându-se în depărtare, dincolo de copacul solitar care, timp de aproape o sută de ani, fusese singura santinelă staţionată acolo. Privea atât de concentrat, încât ar fi putut foarte bine să stea el însuşi de pază. Dacă în locul lui ar fi fost orice alt copil, Mika ar fi crezut că pretinde a fi un samurai din Epoca Războaielor. Dar el nu era ca niciunul dintre cei pe care îi cunoştea şi, când se uita peste întinderea de pământ, ştia că vedea lucruri pe care nimeni altcineva nu şi le-ar putea imagina.

- Sub ei se aşternea vasta panoramă a castelului Ako, a satului Ako şi a câmpurilor cultivate de dincolo de ele, care se întindeau până la marginile îndepărtate ale pădurii. Erau dealuri terasate şi dealuri împădurite, şi văi, şi râul care înconjura castelul şi care curgea în vale, acolo unde se aflau însăşi marea şi oraşul-port Ako.

- Priveliştea o făcea s-o doară inima, cu frumuseţea ei. Şi-ar fi dorit ca aceasta să poată fi pictată pe paravane şi pusă în camera ei, astfel încât somnul

să-i fie ca şi cum ar fi dormit în iarba verii. Ar cere să i se picteze şi stele în foiţă de aur pe tavan...

- Îşi alungă imaginea din minte. Niciun pictor nu ar fi putut surprinde toată acea frumuseţe, nici chiar pe un paravan de mătase. Cât de egoistă era să-şi dorească să poată fi reprezentată doar pentru ea. Tatăl ei spusese întotdeauna că frumuseţea lui Ako era o binecuvântare de la zei, ce nu putea fi cumpărată sau vândută ca un sac de orez. Era a tuturor celor care locuiau acolo.

- Trebuia să se mulţumească doar să aibă ochi s-o vadă, aşa cum făcea şi Kai. Privi peste câmpuri şi văzu cum priveliştea se schimbase, cum zilele devenite luni dezvăluiseră anotimpurile ce urmau unul după altul într-o nesfârşită spirală. Ultima dată când fuseseră aici, câmpurile de orez fuseseră inundate în scopul plantării şi reflectau cerul albastru şi norii albi, astfel încât castelul Ako părea să plutească în aer. Acum, erau pline cu plante sănătoase, zdravene, iar terenul era ca o cuvertură vopsită în toate tonurile de verde de vară timpurie...

- Se gândi brusc la ce-i spusese tatăl ei după ce mama ei murise. *Oamenii plâng când pierd o fiinţă iubită,* îi zisese el, *pentru că lucrul acesta face o gaură în pânza propriilor lor vieţi şi asta le provoacă durere. Dar ei n-ar trebui să se întristeze pentru cel care a murit, pentru că fiecare sfârşit duce la un nou început, aşa cum sufletul etern se reîntoarce la roata reîncarnării.*

- Într-o zi, îi promisese el, sufletul soţiei şi mamei lor iubite se va întoarce din nou în această lume, aşa

cum va face şi al lor, şi se vor vedea din nou. La fel ca şi anotimpurile, înfăţişarea lor va fi schimbată, dar sufletul era ca pământul însuşi, renăscut la o nouă primăvară după fiecare iarnă, tot mai frumos, pentru că o vreme se odihnise în pace.

- Mika clipi şi clătină din cap. Nu înţelesese atunci ce încerca să-i spună tatăl său. Dar acum, dintr-odată, i se părea că putea vedea totul clar... Cât de ciudat era că, atunci când era cu Kai, se vedea întotdeauna pe ea însăşi şi viaţa ei într-o lumină nouă.

- În timp ce se apropia de el, băiatul întoarse capul, se îndepărtă la câţiva paşi, parcă nefiind conştient de sosirea ei, şi se lăsă pe vine uitându-se la ramura unui tufiş.

- În clipa în care deschidea gura să-i rostească numele şi să-l ia prin surprindere, el ridică brusc mâna, şoptind.

- – Stai...

- Uimită, închise gura şi se ghemui tăcută lângă el. El ridică ramura tufişului la care se uita.

- – Sst ! Uite... ce vezi?

- Fata privi.

- – O ramură, spuse dezamăgită, doar era evident.

- – Nu. Clătină din cap, arătându-i locul unde ramura fusese ruptă. Este o căprioară. A luat-o pe cărarea asta. Arătă departe de-a lungul dealului. Îşi ridică

apoi capul, ochii lui urmărind un lucru invizibil pentru ea. Este ascunsă în... tufărişul acela.

- În depărtare, ca şi cum ar fi simţit atingerea privirii lui, o căprioară ţâşni din tufişuri şi porni în salturi spre pădurea mai adâncă.

- Mika o urmări cum se depărtează, zâmbind la graţia mişcărilor ei lipsite de efort până când aceasta dispăru. În mintea ei, conexiunea stranie dintre spiritul lui Kai şi cel al creaturilor pădurii părea aproape *chi,* energia mistică ce umplea universul şi unea toate lucrurile, de la piatra cea mai umilă până la tărâmul zeilor.

- Studiase volume şi manuscrise despre credinţele sacre ale şintoismului şi budismului, încă de când era mică, dar acestea fuseseră doar pagini interminabile de text ce trebuiau laborios copiate, nimic mai mult. Pe faţa lui Kai, atât de familiară şi totuşi subtil diferită în moduri pe care nu le putea defini, găsise o frumuseţe cum nu mai văzuse înainte. În ochii lui exista un gen magic de cunoaştere, ceva ce ea nu găsise niciodată în privirea nimănui altcuiva. La castelul Ako, unii oameni încă zvoneau că băiatul nu ar fi om... dar, dacă puteau spune asta, cum de nu puteau să vadă că era un *tennin* care mergea printre ei, şi nu un demon? Adulţii discutau la nesfârşit, la ceai şi la un sake, despre Iluminare şi despre cum s-o atingă... şi cu toate astea trimiteau un mesager ceresc care se pogorâse în mijlocul lor să cureţe după câini...

- Kai acceptase slujba cu umilinţă, fără să se plângă. Şi, în loc să-i fie frică să meargă printre câini, intrase

pe teritoriul unei haite de fiare semisălbatice, care mârâiau furioase şi de care ea, înţeleaptă, se temea, şi le transformase în animale bine crescute, care îl întâmpinau acum cu un lătrat binevoitor şi dând din coadă.

- Dintr-odată îşi simţi ochii lăcrimând, iar pumnii i se încleştară. Nu era drept. Nu era drept... Clipi rapid, privind în pământ până îşi regăsi controlul.

- Apoi privi spre Kai, care se uita curios la ea... şi de această dată el nu-şi mai feri ochii aşa cum o făcea de obicei. Privirea lui o susţinu pe a ei, de parcă ar fi zărit ceva – adoraţia ei, uimirea ei, o reflectare a frumuseţii nelumeşti pe care o găsise pe faţa lui şi în sufletul lui şi o ţinea în sus pentru ea ca pe o oglindă.

- Brusc, el îşi lăsă din nou privirea în pământ, ţinându-şi capul plecat. Ea începu să-şi muşte buza cu îngrijorare, până când observă că mâna lui căuta prin iarbă. Băiatul culese de pe jos un ac ce căzuse din părul ei, acul său favorit, făcut din fildeş şi sculptat în formă de săgeată cu pene de şoim. Apoi i-l întinse cu palma deschisă. În timp ce îl lua, degetele ei se strânseră în jurul mâinii lui.

- Şi exact în acel moment vocile doicior, strigându-i frenetic numele, ajunseră la ei din josul pantei.

- Momentul se dizolvă, ca şi imaginea ei în ochii lui. Luă acul de la el şi îl fixă la loc în păr, cu frustrare şi dezamăgire.

- Se ridicară în grabă în picioare, scuturându-şi frunzele de pe haine. Mika se întoarse şi deschise calea în josul dealului, înainte ca una dintre însoţitoarele ei agitate să leşine de insolaţie sau de îngrijorare.

- În timp ce se întorcea să plece, îşi văzu propria dezamăgire reflectată în expresia lui Kai... văzu singurătatea profundă veşnic ascunsă în spatele ochilor lui.

- Se întoarse într-un impuls şi îl sărută. Plecă apoi, prea repede pentru a-i vedea expresia sau pentru ca el să o poată vedea pe a ei, în timp ce o pornea în jos pe cărare, veselă şi sprintenă ca o căprioară din pădure.

- 1

- *Japonia, 1701*

- Kai se ghemui, pipăind pe solul pădurii prin labirintul de lăstari care marcau sosirea unei alte primăveri. Cu mâinile bătătorite, arse ani la rând de soare, astfel încât acum erau imposibil de distins de cele ale unui ţăran, ridică o bucată de pământ afânat pe care trecerea unei creaturi o dislocase dintre pietrele

acoperite cu muşchi şi cu ultimele frunze moarte ale iernii.

- Trase în piept mirosul de pământ şi se încruntă. *Nu e în regulă.* Se uită la adâncitura enormă din pământ, aflată la câţiva paşi de el. Era un soi de urmă pe care o mai văzuse doar o dată, cu mult înainte ca ei să înceapă această vânătoare... cu mult prea mult timp în urmă.

- Trosnetul slab al unei rămurele îl făcu să se uite peste umăr, cercetând cu privirea pădurea din spatele lui. Scoase un oftat de uşurare. *Nu e un monstru...* doar o vulpe.

- *Una albă ca zăpada.* Vulpea se uită la el din locul în care stătea, cu o labă ridicată, cu o privire care o întâlni pe a sa de parcă ar fi fost egali, măsurându-se reciproc. Şi apoi, brusc, animalul se întoarse şi ţâşni, dispărând în lumina verde, slabă a pădurii, de parcă ar fi atenţionat-o.

- *O vulpe albă...*

- Apoi, auzi sunet de copite ce se apropiau din josul pantei şi ştiu că ceilalţi îl ajunseseră din urmă. Poate că vulpea îi auzise pur şi simplu venind.

- Privi înapoi, la poalele dealului, în timp ce *daimyo* Asano şi vânătorii săi samurai se materializau din ceaţa dimineţii. Războinicii călare, în armură completă, păreau o viziune din trecut, făcându-şi apariţia printr-o fisură în timp din secolele de război când un bărbat devenea samurai, dovedindu-şi

curajul în luptă, nu prin moştenirea titlului la naştere.

- Acum, acea eră pălea deja în legendă, după un secol de la Pacea Tokugawa, prin care nesfârşitele vărsări de sânge fuseseră înlocuite de nesfârşite legi şi reglementări. Sub noua legislaţie, exista un sistem de caste rigid care definea nobleţea clasei războinicilor strict prin sângele strămoşilor acestora şi îi stabilea locul permanent în vârful societăţii. Nu existau însă legi care să definească ce erau şi celelalte clase şi se părea că nu vor fi niciodată adoptate, pentru a-i ţine pe toţi la locurile lor... ziduri invizibile, la fel de indestructibile precum zidurile de piatră ale castelului Edo, reşedinţa shogunului Tokugawa.

- Majoritatea bărbaţilor care călăreau spre el, urcând dealul, îmbrăcau rareori armura completă şi atunci doar pentru a-şi exersa îndemânarea de care era posibil să nu aibă nevoie niciodată. Dar aceasta nu era o vânătoare obişnuită. Atunci când, în sfârşit, îşi vor ajunge din urmă prada, vor avea nevoie de armură şi de toate armele pe care le purtau cu ei.

- Cum îl văzură, călăreţii opriră caii la scurtă distanţă de poalele dealului. Doar atunci realiză Kai că îşi ţinuse respiraţia. Răsuflă şi se aşeză pe călcâie, aşteptând ca *daimyo* Asano să-l recunoască.

- El îl putea repera destul uşor pe Asano, după creasta de la coiful ornamentat. Pe ceilalţi îi ştia mai mult din instinct decât după caracteristici ce puteau fi recunoscute de la distanţa aceea. Era greu de crezut că trăise timp de aproape douăzeci de ani în mijlocul

lor şi totuşi, doar pentru o clipă, când a văzut vânătorii, şi aceştia l-au văzut şi ei, s-a simţit aruncat din nou înapoi, în mintea băiatului îngrozit care fusese atunci când se apropiaseră pentru prima dată de el, cu atât de mult timp în urmă.

- Acum era hăitaşul-şef al stăpânului Asano, nu un *hinin* care curăţa ţarcurile câinilor. Dar, în realitate, altceva important nu prea se schimbase, astfel încât era încă posibil ca uneori să uite, pentru o clipă, dacă viaţa lui se schimbase, de fapt, în vreun fel.

- Părul castaniu i se închisese într-atât, încât ar fi putut trece drept al unuia cu sânge pur, iar el folosea, pentru a-şi păstra drepte buclele încăpăţânate, acelaşi tip de ulei de mentă pe care samuraii îl utilizau pentru a-şi aranja conciurile din creştet. Toţi miroseau – destul de plăcut – a mentă, atât de tare încât nu observaseră niciodată că şi el mirosea la fel.

- Şi totuşi, indiferent de ce ar fi făcut ca să-şi găsească locul, cel puţin ca om de rând, în ochii lor, el rămânea întotdeauna în primul rând o corcitură. Prezenţa lui, însăşi existenţa lui, le era încă la fel de respingătoare samurailor de la castelul Ako, de parcă ar fi fost cu adevărat un demon.

- Existau însă câteva excepţii, care îi făceau pe restul suportabili – şi unul dintre ei era stăpânul pe care îl slujea. Un sentiment rar de căldură şi grijă îl umplu în timp ce se concentra asupra chipului stăpânului Asano, văzând combinaţia de oboseală şi determinare în expresia *daimyo*-ului care se uita la el aşteptând.

- Kai ridică braţul, semnalul că găsise mai mult decât nişte urme – ceva important, ceva pentru a-şi plăti datoria faţă de omul care îi salvase viaţa şi crezuse în el atunci când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o.

- Grupul de samurai începu să înainteze din nou, în timp ce cărăuşii şi ţăranii care se aflau acolo pentru a bate tufişurile veneau grăbindu-se pe jos.

- Kai îl văzu pe Oishi Yoshio călărind, ca întotdeauna, alături de Asano – Oishi devenise *karou* atunci când tatăl său se retrăsese, în urmă cu câţiva ani. Era căsătorit acum, cu o mulţime de sarcini birocratice şi un fiu, care devenise de curând adult, un fiu abia puţin mai tânăr decât era el însuşi atunci când Kai îl întâlnise prima oară şi încercaseră să se omoare unul pe celălalt. Dar, purtând armură completă, Oishi i se părea încă lui Kai la fel de formidabil ca un zid de suliţe.

- Un alt samurai – neobosit de arogantul Yasuno – îşi mână calul lângă Oishi şi îşi înclină capul spre Asano. Era aproape de vârsta lui Oishi, dar până acum viaţa nu îl învăţase nimic, cel puţin nimic pe care Kai să-l găsească admirabil. Acesta arătă în susul pantei, ignorând, ca de obicei, semnalul lui Kai.

- – Stăpâne, cred că fiara s-a mutat pe un teren mai ridicat.

- Vântul le purta cuvintele cu uşurinţă spre locul unde aştepta Kai. Gura i se strânse când le auzi. Dar Asano se uită mai sus pe munte, acolo unde copacii şi tufişurile deveneau şi mai impenetrabile, şi clătină din cap.

- – Întreabă-l pe Kai.
- Yasuno se îmbăţoşă, dar se înclină din nou a încuviinţare, înainte de a-şi întoarce calul şi de a porni spre Kai.
- – Du-te cu el, Oishi, adăugă Asano.
- Oishi dădu din cap şi îl urmă pe Yasuno. Era întotdeauna rapid în a se supune stăpânului său, dar aproape la fel de reticent ca Yasuno să se apropie de Kai. Bărbatul îşi păstră privirea în pământ, în timp ce îi aştepta, stăpânindu-şi emoţiile până când fu sigur că faţa lui era perfect calmă.
- Se ridică în picioare ca să-i întâmpine, în timp ce samuraii îşi opreau caii înaintea lui. Încă îi era greu să se uite în sus la ei, atunci când ei îl priveau de pe cai, ca doi zei dispreţuitori, înarmaţi cu suliţe, arcuri şi săbii. Cu toate acestea, le susţinu îndelung privirile, înainte de a-şi coborî ochii supus.
- Întinse blana de animal însângerată, care era atât de nefiresc acoperită de plante şi de ciuperci, încât chiar şi după ce îndepărtase murdăria de pe ea crezuse la început că făcuse o greşeală.
- Cei doi bărbaţi se uitară la ea şi apoi din nou la el. Expresiile lor sugerau că nu erau siguri unde se oprea braţul lui şi unde începea dovada găsită.
- – Este ceva în neregulă cu creatura, spuse el în cele din urmă, indicând din cap spre panta împădurită de deasupra lor, unde nici măcar ochii lui nu puteau vedea destul de clar pentru a penetra peretele de

verdeaţă. Este acolo, pe culme, dar va veni din nou să vâneze. Ar fi mai sigur să puneţi o capcană şi s-o aşteptaţi aici.

- Yasuno respinse cuvintele lui Kai, anii săi de experienţă, instinctele sale ferme şi însăşi existenţa lui cu un mormăit dispreţuitor.

- – Dacă aşteptăm, va scăpa! Scutură din cap precum un cal nerăbdător. Am urmărit fiara asta zile întregi, zise el, ca şi cum Kai nu i-ar fi ghidat tot timpul, pe jos. Trebuie s-o omorâm acum, înainte de a mai pricinui alte pagube!

- Kai se uită la Oishi. Îl descoperi privindu-l cu aceeaşi expresie întrebătoare pe care o avusese cu ani în urmă, atunci când îşi încrucişaseră privirile pentru prima oară. După atât de mult timp, Kai hotărâse că orice speranţă ca ei doi să ajungă cândva la o înţelegere murise de mult, dacă existase, de fapt, vreodată.

- Dar Oishi studie din nou, îndelung, ghemotocul de păr însângerat şi încrengătura nefirească de plante, încruntându-se, dar cel puţin părând să-l ia în consideraţie. Se uită în sus şi Kai clătină din cap a avertizare. Oishi îşi întoarse calul, fără un cuvânt, şi plecă cu Yasuno înapoi spre locul unde aştepta *daimyo*-ul Asano.

- Kai privi resemnat cum Oishi şi Yasuno îi raportau stăpânului, păstrându-şi în mod deliberat vocile joase, pentru ca el să nu-i poată auzi. Dar el ştia deja ce va spune Yasuno.

- Iar Oishi, în ciuda abilităţilor sale tactice şi a exerciţiilor conştiincioase de folosire a armelor, în ciuda experienţei sale de vânătoare sau chiar a responsabilităţii pentru siguranţa stăpânului său, se alia cu Yasuno. Ignorase avertismentul lui Kai din pură ciudă... sau, şi mai rău, din foamea războinicului neîncercat de a simţi gustul pericolului.

- – Este acolo sus, stăpâne. Ar trebui să mergem după ea cât timp avem ocazia.

- *Prostule!* Kai îşi încleştă maxilarul, împotrivindu-se nevoii de a-şi striga protestele, lucru ce-i era interzis. *Trăise la limita pericolului atât de mult timp...* Dar, dacă ar fi încercat să-i avertizeze pe proştii ăia ce creatură vânau de fapt, în ce îşi vârau stăpânul, Yasuno şi-ar fi scos îndată *katana* nefolosită şi l-ar fi ucis pe loc pentru îndrăzneala de a-i contrazice.

- Un samurai avea dreptul, conform legii, să lovească cu sabia orice individ de rând care îl jignise, indiferent de motiv, sau fără niciun motiv. Kai ştia că, dacă nu ar fi fost sub protecţia lui Asano, unul din samuraii stăpânului său şi-ar fi încercat de mult tăişul netestat al sabiei pe corcitura de băiat de canisă, retezându-i membrele sau capul.

- *Nu avea niciun rost să încerce, niciun rost să moară fără motiv.* Asano nu ar fi auzit niciun cuvânt din ceea ce ar fi spus cu adevărat... chiar dacă asta i-ar fi costat pe toţi viaţa.

- Stăpânul aprobă din cap şi îşi îndemnă calul înainte, conducând grupul în sus pe deal. În timp ce oamenii treceau călare, *daimyo* Asano se uită la el cu un

zâmbet recunoscător. Kai se înclină la rândul său, păstrându-şi expresia sumbră pentru sine. Se uită din nou în sus în timp ce alţi călăreţi îl depăşeau. Niciunul dintre ei nu aruncă nici măcar o privire în direcţia lui.

- După ce au trecut cu toţii, Kai azvârli dezgustat bucata de blană. Se chinui, numai de dragul lui Asano, să spună o rugăciune pentru siguranţa lor, nu blestemul pe care l-ar fi aruncat asupra slujitorilor a căror dorinţă de măcel îl putea duce pe *daimyo* la un accident care să-l schilodească sau chiar la moarte.

- Pentru că ceea ce urmăreau de zile întregi nu era o fiară obişnuită, nici măcar una la fel de formidabilă ca un urs, sau ca lupii în timpul iernii. Era un *kirin*. Kai nu văzuse niciodată o asemenea creatură, deşi văzuse mai multe lucruri ciudate decât şi-ar fi putut imagina oricine de la castelul Ako.

- Văzuse desenele făcute de oameni care pretindeau că întâlniseră un *kirin*, dar în mod clar n-o făcuseră niciodată. Imaginile erau pe cât de absurde, pe atât de groteşti. Totuşi, i se spusese, de asemenea, adevărul despre *kirin*-i, de către cei care îi *văzuseră...* Poveştile lor erau înfricoşătoare şi terifiante, cu atât mai mult cu cât erau adevărate.

- *Kirin*-ii erau rareori observaţi de oameni sau de orice altă creatură, chiar şi în văile înalte ale celor mai îndepărtaţi munţi, unde-şi aveau de obicei căminul şi sanctuarul, chiar dacă erau uriaşi. Erau creaturi solitare şi timide, erbivori. Mişcându-se cu o răbdare infinită, rătăceau pe versanţii munţilor, meditând asupra celor profunde şi necognoscibile, i se

spusese. Adesea, se mişcau atât de încet, încât blana lor era drapată în viţă-de-vie târâtoare şi ramuri, până când deveneau cu totul invizibili pentru ochiul uman...

- Dar aparenta capacitate a *kirin*-ilor de a dispărea din vedere însemna mai mult decât camuflajul natural. Oamenii nu erau singurele creaturi din această lume care se fereau permanent de răutatea semenilor. Şi, ca multe creaturi ale pădurilor primordiale şi ale munţilor cu piscuri îmbrăcate în nori, *kirin*-ii duceau o existenţă ciudată, oscilantă, manifestată parţial în această lume şi, parţial, pe plan spiritual. Fiinţele pe care oamenii le numeau *yokai* – demoni – erau pur şi simplu manipulatori mai puternici ai *chi,* energia fundamentală care umplea toată existenţa şi care se deplasa prin toate lucrurile, însufleţite şi neînsufleţite.

- *De ce posedau pietrele chi...?* Brusc îşi aminti întrebarea care îi fusese pusă când era copil. Avea încă cicatricile cauzate de incapacitatea de a ghici răspunsul. Dar, de-a lungul anilor, răbdarea şi rezistenţa îl ţinuseră în viaţă... iar pietrele aveau nevoie de mai multă răbdare şi rezistenţă decât cele mai multe dintre lucruri. Putea vedea acum cum toate lucrurile foloseau *chi* în felul lor, cum oamenii îl foloseau pentru a-şi anima trupurile, fie că îşi dădeau seama sau nu, în acelaşi fel în care pietrele îl foloseau pentru a rămâne nemişcate.

- Erau zile în propria lui viaţă, mai ales atunci când o surprindea scurt cu privirea pe Mika, iar ea se uita la el, încă cu dorul în ochi, zile în care se simţea ca şi

cum, puţin câte puţin, se transforma mai mult în piatră decât în om.

- Dar, în timp ce devenea în mod acut conştient de propriile neajunsuri, ca fiinţă omenească, realiza din ce în ce mai mult ce limitate erau majoritatea simţurilor umane, în comparaţie cu abilităţile *yokai*, a căror capacitate de a conştientiza *chi* le permitea să se bizuie conştient pe el pentru a înfăptui lucruri pe care oamenii le considerau imposibile, nefireşti, demonice.

- Oamenii spuneau că toţi *yokaii* erau „răi“, un termen care acoperea multe lucruri care ar fi putut fi cu adevărat rele, şi mult mai multe care erau pur şi simplu de neînţeles.

- Erau puţini oamenii care puteau detecta prezenţa energiei *chi.* Foarte puţini puteau accepta chiar şi posibilitatea că o astfel de aptitudine să poată exista. Marea majoritate vor rămâne întotdeauna ignoranţi şi se vor teme de toţi *yokaii*, pentru că nu îi vor putea înţelege niciodată cu adevărat.

- Dar *kirinii* erau în mod normal unele dintre cele mai paşnice lucruri vii. Numai dacă ceva le tulbura cu violenţă echilibrul fragil al existenţei deveneau altceva... Şi, dacă se întâmpla aşa ceva, erau printre cei mai puternici manipulatori de *chi* din lume, iar furia lor distructivă putea fi de neimaginat...

- Kai nu auzise până acum de niciunul care să coboare atât de mult de pe munte şi să invadeze pământurile pe care oamenii şi le apropriaseră... darămite să treacă dezlănţuit prin sate şi câmpuri, aşa cum

făcuse cel pe care îl urmăreau acum, strivind clădiri şi distrugând culturi, mâncând carnea animalelor măcelărite... şi chiar fiinţe omeneşti.

- Şi de ce, în numele tuturor zeilor, trebuise să caute pământurile stăpânului Asano care, după ştiinţa lui Kai, era departe de a fi printre cei mai răi oameni, iar, din experienţa sa personală, era unul dintre cei mai buni?

- Lăsat în urmă cu cărăuşii şi ţăranii, Kai se ghemui în tăcere, cu ochii închişi, ascultând, încercând să vadă cum se simte şi cum miroase vântul, străduindu-se să-şi forţeze celelalte simţuri să-i spună ceea ce era imposibil să vadă din locul unde fusese abandonat.

- Nefiindu-i permis să atingă o armă adevărată, nefiindu-i permis să călărească un cal, era la fel de neajutorat ca oricare dintre cei din jurul lui pentru a împiedica un dezastru să se întâmple acolo sus, pe munte. Niciunul dintre ţăranii care aşteptau lângă el nu luase vreodată parte la o asemenea vânătoare până acum... dar nici samuraii. Arareori aveau şi o miză personală în capturarea prăzii. Chiar şi aşa, la fel ca şi el, fuseseră în mod inevitabil desemnaţi să-şi aibă locul aici, la fel cum îl aveau pe cel din viaţa lor, şi păreau mulţumiţi.
-

- Vânătorii se apropiară de marginea neregulată a crestei, intrând în norul gros de ceaţă a dimineţii care încă mai zăbovea între pădurea deasă şi întinderea de piatră cenuşie. Erau forţaţi să-şi ţină strâns în frâu caii agitaţi, aducându-i înapoi la mersul atent pe care aceştia l-ar fi ales în mod normal în

timp ce-şi căutau drumul pe terenul întortocheat şi ascuns privirii.

- Oishi simţi un nod în gât, în timp ce îi revenea în memorie avertismentul nerostit al lui Kai. Dintr-odată, nu mai era sigur dacă făcuse ceea ce trebuia, ignorându-l. Caii erau mai nervoşi şi dificil de manevrat decât terenul periculos sau poate că însăşi starea de alertă tensionată a călăreţilor era de vină. *„Atunci când caii sunt agitaţi, înseamnă că există atacatori în preajmă.“ Oare Sun Tzu, spusese asta?* Nu toţi inamicii erau oameni. Dacă îl puseseră pe *daimyo* Asano în pericol din cauza mândriei sale...

- Nu desluşea nimic printre bolovanii acoperiţi de muşchi, desişurile de arbuşti crescute excesiv şi ramurile mult prea lungi ale copacilor. Întreaga lume părea să devină un abur de smarald în realitatea schimbătoare a ceţii. Calul se opri brusc, fără semnalul său, cu capul sus şi urechile ciulite.

- Dintr-odată auzi şi el sunetele, undeva în faţă – sunete diferite de orice auzise vreodată până atunci. O fiară inimaginabil de uriaşă mârâia puternic, cu zgomote guturale punctate de trosnituri ascuţite, ca şi cum s-ar fi rupt nişte ramuri de copaci. *Nu, nu ramuri... oase. Se hrănea cu... ceva...*

- Se întoarse la Asano, încercând să-şi ascundă teama.

- – Stăpâne, lasă-mă să trimit nişte oameni înainte.

- Asano, simţindu-i oarecum îngrijorarea, îi zâmbi, cu intenţia de a-l linişti.

- – Îţi faci prea multe griji, spuse el şi Oishi văzu strălucirea bruscă de spirit războinic în ochii stăpânului său, nevoia acestuia de a lupta împotriva unui adversar cu adevărat demn, măcar o singură dată, înainte de a muri.

- – Două grupuri, ordonă, gesticulând. Adu-l spre noi.

- Oishi transmise ordinele şi imediat grupul de vânători se despărţi, o parte din călăreţi înconjurând cu prudenţă desişul din faţa lor. Arcaşii îşi pregătiră arcurile şi săgeţile. Cei care purtau suliţe drepte şi *naginata* curbe le apucară mai zdravăn.

- Când toţi vânătorii îşi ocupară poziţiile, Oishi îi făcu un semn din cap lui Hazama, adjunctul său. Acesta ridică la buze un corn vechi de os cu garnituri de argint şi suflă. Cornul scoase cel mai înspăimântător strigăt de animal pe care Oishi îl auzise vreodată, făcându-l să scrâşnească din dinţi.

- Când apelul şi ecoul lui s-au estompat, întreaga pădure a rămas straniu de tăcută. Niciun sunet care să poată fi identificat cu al unui *kirin*, nici măcar un ciripit de pasăre. Tăcerea a continuat pentru ceea ce trebuie să fi fost doar câteva secunde, dar care au părut o veşnicie.

- Şi apoi, cu un zgomot asurzitor, întreaga coastă de deal acoperit cu desiş din faţa lor păru să revină la viaţă şi un monstru mai înspăimântător decât orice îşi imaginase Oishi vreodată ţâşni din ascunziş şi se năpusti în jos către ei ca o avalanşă.

- Fiara era de două ori mai înaltă decât un om călare şi la fel de masivă ca o cădere de bolovani. Avea două rânduri de coarne – unul pe frunte, ca nişte suliţe gata să tragă în ţeapă atacatorii, iar a doua pereche pe părţile laterale ale capului, înconjurate cu colţi, asemănătoare cu resturile unui copac lovit de fulger, curbate, într-un unghi perfect pentru a împunge pe cel care l-ar fi atacat din lateral. O lovitură de la oricare din copitele sale ar fi putut schilodi un om şi un cal. La fel şi coada ca un bici, mai lungă decât corpul său.

- *Şi ceva era în neregulă cu creatura,* realiză Oishi, aproape uitând să respire în timp ce o urmărea venind. Cele trei perechi de ochi îi ardeau de o furie nebunească, iar în timp ce ataca, îşi dezveli colţii ca nişte cuţite. Faţa hidoasă nu avea blană, pielea aspră şi pătată cu muşchi verde şi cenuşiu-lepros ca un bolovan acoperit de licheni, iar mustăţile erau ca nişte tentacule. Coama era năclăită de noroi, cu pete de un portocaliu-sângeriu şi roşu-ruginiu, astfel încât Oishi nu putea spune care era pată de sânge şi care era boală. Toată pielea era acoperită cu solzi siniştri portocalii şi verzi, ca şi cum corpul i-ar fi fost presărat cu un fel de mană luminiscentă. Creatura era ca o întruchipare a spiritului înnebunit al unei întregi păduri bolnave şi părea imposibil chiar să găseşti un loc în care să înfigi o suliţă.

- Îşi răsuci calul pe loc, în cerc strâns, nelăsându-i stăpânului Asano altă alegere decât să se întoarcă şi el, îndemnându-şi bidiviul pe un deal, ieşind din raza de acţiune a *kirin*-ului. Ceilalţi călăreţi încercau cu disperare să-şi întoarcă şi ei caii, pentru a nu se stânjeni reciproc şi pentru a evita fiara care se

apropia, dar terenul dificil de roci alunecoase şi pante abrupte îi îngrădea acolo.

- Arcaşii lansară o ploaie de săgeţi în timp ce *kirin*-ul trecea printre ei, deşi ar fi putut la fel de bine să arunce cu paie în el. Proiectilele nu au avut mai mult efect decât nişte ace, nefâcând decât să înnebunească şi mai mult fiara. Oishi îl văzu pe Basho, un războinic cu dimensiunile şi puterea unui luptător de sumo, împungând cu lama curbată a armei sale în coasta *kirin*-ului, dar suliţa căzu de pe corpul acoperit cu solzi ca şi cum vârful nici măcar nu penetrase pielea.

- Yasuno îşi menţinu poziţia în centru şi Oishi recunoscu prea târziu hotărârea sinucigaşă a acestuia de a reclama uciderea fiarei pentru el însuşi. Totuşi, Yasuno nu era mai binecuvântat sau mai blestemat de zei decât oricare alt om de pe deal în ziua aceea. *Kirin*-ul îşi schimbă direcţia, trecând prin spatele lui, iar el nu reuşi nici măcar să-i încetinească goana.

- Vânătorii îl atacau din toate părţile, în timp ce mugea printre ei, folosind fiecare armă pe care o aveau, dar monstrul îi mătură într-o parte ca şi cum ar fi fost făcuţi din vânt. Şi atunci, Oishi realiză că animalul venea spre el... Nu, nu la el, se îndrepta ţintă spre *daimyo* Asano, aflat chiar în spatele lui, ca şi cum nebunia sa obsesivă s-ar fi concentrat numai împotriva stăpânului din ţinutul Ako.

- Armăsarul lui *daimyo* îl văzu şi el şi necheză înspăimântat. Asano se lupta să rămână în şa, fără o mână liberă măcar, pentru a se apăra.

- Oishi îşi conduse propriul cal agitat înainte, când realiză pericolul în care se afla stăpânul său. Strigă din toţi rărunchii, încercând să atragă atenţia *kirin*-ului.

- În ultima secundă, acesta viră, depărtându-se de *daimyo* Asano şi luându-l ca ţintă pe el. Oishi împinse suliţa în el, dar vârful acesteia se spulberă pe coarnele *kirin*ului. O aruncă şi îşi scoase *katana*.

- Dar demonul nu se întoarse. Trecuse deja de el şi se îndepărtase, trecând peste ultima linie de apărători printr-un salt imens, condus acum doar de dorinţa nebună de a scăpa din capcana lor.
-

- Jos, Kai şi ţăranii adunaţi ascultau cu neîncredere şi groază crescândă cum lupta nevăzută se dezlănţuia pe munte, deasupra lor. Nici chiar Kai nu putea da niciun sens haosului – strigătelor şi izbiturilor, ţipetelor neaşteptate de oameni şi animale, combinate cu sunetele unei incredibile distrugeri –, ca şi cum copaci întregi dispăreau în norul de ceaţă gri şi verde.

- Şi apoi, brusc, tot ce se întâmplase deveni mai mult decât clar. *Kirin*-ul ţâşni prin linia copacilor în spaţiul liber, iar pământul de sub picioarele lor începu să tremure în timp ce acesta se apropia ca trăsnetul, cu capul înainte. În spatele lui, veneau toţi vânătorii care mai erau călare, urmărindu-l în galop, nemaidorindu-şi nimic acum decât să-l împiedice să scape.

- Ţăranii şi cărăuşii care se aventuraseră cel mai departe, spre sunetele luptei, se întoarseră şi o luară la fugă, dar era deja prea târziu. Au fost şi mai multe ţipete când *kirin*-ul a trecut în goană printre ei, precipitându-se către adăpostul pădurii de mai jos.

- Kai alergă şi el cu ceilalţi după *kirin*, nu fugind de el, ci la fel de hotărât ca samuraii să nu-l lase să scape, deşi nu avea nicio idee cum să-l oprească. Deodată, zări un cal speriat, cât pe ce să treacă de el. Se îndreptă în viteză spre animal şi, cu un sprint final, îl apucă de şa şi se săltă pe spatele lui. Ţinând frâiele, îi transformă zborul disperat într-un galop controlat, urmărind *kirin*-ul spre marginea pădurii.

- Aşa neînarmat, tot ce putea face era să-şi mâne forţat calul pe jumătate înnebunit în drumul monstrului, fluturându-şi braţul şi strigând, încercând să-l atragă înapoi în spaţiul liber. *Kirin*-ul chiar răspunse, fie doar şi din nebunia de a fi văzut ceva de distrus. Când Kai ieşi din nou în câmp deschis, zări samuraii călărind spre el, spre monstru. Viră din nou, lăsând calul de capul lui, mai mult decât bucuros să le permită celor care căutaseră această luptă să o termine ei înşişi.

- O parte dintre războinici încercau acum să prindă *kirin*-ul cu laţul în capcane, dar asta îi făcu doar şi mai furioase eforturile de a scăpa. Trecu prin corzi, rupându-le, apoi prin cercul de călăreţi, alergând din nou spre copaci.

- Kai îl văzu pe Yasuno ducându-se după el, singur, urmându-l în pădure. Ezită o clipă, blestemând în

şoaptă, apoi întoarse calul pentru a-i urma pe omul nebun şi pe fiara înnebunită înapoi în pădure.

- Kai îi zări chiar în clipa în care Yasuno trăgea alături de *kirin* şi, aplecându-se, reuşea să-şi înfigă sabia în spatele acestuia, după unul din coarnele laterale.

- Nu era o rană fatală şi nu făcu altceva decât să alimenteze furia nebună a creaturii pe care o ataca. *Kirin*-ul se răsuci, aruncându-l pe Yasuno de pe cal, doar cu o lovitură a capului său enorm. Samuraiul se ridică de jos... poticnindu-se înapoi când văzu creatura întorcându-se spre el şi coborându-şi capul în vederea atacului.

- Kai îşi conduse calul în galop către *kirin*. Se aplecă şi reuşi să apuce mânerul armei lui Yasuno. În timp ce smulgea *katana*, cornul ramificat îi pătrunse prin mânecă împungându-i braţul, dar reuşi să rămână în şa. Înarmat, în fine, şi cu un strigăt sălbatic de sfidare, întoarse calul pe loc să se confrunte direct cu coşmarul viu.

- *Kirin*-ul îi acceptă invitaţia, uitând de Yasuno şi întorcându-se să se repeadă la el.

- În ultimul moment, înainte de a se ciocni, Kai trase calul într-o parte. Ridicându-se în picioare în scări, se aplecă şi mai mult de această dată şi înfipse sabia lui Yasuno între coarnele ascuţite, direct în locul vulnerabil în care coloana vertebrală a *kirin*-ului se unea cu capul.

- Un jet de sânge bolnav îl arse precum acidul când îi atinse pielea. Abia simţi durerea, cuprins de euforia

terifiantă a unui moment suspendat între viaţă şi moarte. Nu mai folosise o *katana* de ani buni, dar îi simţise lama mortală intrând adânc, rupând coloana vertebrală noduroasă a *kirin*-ului ca un fulger de oţel. *Cu lame de oţel în stare să ucidă zei* – auzise asta de la cei care îi spuseseră cum uciseseră un *kirin*. Acum ştia în sfârşit că fiecare cuvânt era adevărat.

- Kai trase de hăţurile calului, până când acesta dădu înapoi, ferindu-l de capcana coarnelor, dar nu suficient de repede. Într-un paroxism de agonie, *kirin*-ul îşi zvârli capul masiv într-o parte şi îl împunse în spate. Kai scoase un strigăt în timp ce un colţ îl prinse de sub omoplat, smucindu-l din şa şi aruncându-l la pământ. Alunecă până când se opri izbindu-se de un copac. Rămase acolo, luptându-se să respire, neajutorat în faţa următorului atac.

- Dar, de data aceasta, rana pe care o primise monstrul se dovedi a fi fatală. *Kirin*-ul se împiedică şi căzu în genunchi, incapabil să se ridice din nou.

- Ameţit şi sleit de durerea din umăr, Kai se sili să se ridice în picioare. Sângele îi îmbiba pânza de bumbac uzată a chimonoului în timp ce se clătina către *kirin*-ul căzut, sub impulsul unei atracţii irezistibile pe care nu o înţelegea.

- Se opri în faţa capului enorm, încercând să stea sub căutarea celor trei perechi de ochi. Sclipirea roşie de nebunie îi părăsea deja… în timp ce îi privea, deveneau întunecaţi şi calmi, lăsându-l să întrezărească adâncimea înţelepciunii vechi de secole ascunsă sub durerea lor.

- În timp ce capul i se lăsa spre pământ, *kirin*-ul îi întoarse privirea cu resemnare, fără ranchiună, ca şi cum ar fi regăsit o pace pe care o cunoscuse în ceea ce trebuia să pară acum o altă viaţă. În ciuda agoniei în care trebuie să se fi aflat, prins în acest corp devastat, Kai putea simţi totuşi prezenţa creaturii nobile care fusese cândva. Mintea îi revenea, în timp ce ochii i se stingeau şi moartea care se apropia îl elibera de blestemul cumplit care fusese aruncat asupra lui.

- Suferinţa sa era pe cale să se încheie. Îi simţi spiritul trecând prin el spre marea spirală a timpului, care îşi urma întotdeauna ciclul spre viitor. Plin de compasiune şi remuşcare, Kai îşi ridică mâinile nesigure spre fruntea pătată într-un gest inutil de scuze. Ochii întunecaţi i se umeziră, aproape ca şi când ar fi vărsat lacrimi, în timp ce se lupta să-şi amintească cuvintele străvechi ale unei rugăciuni pentru a-i uşura trecerea din această lume, înapoi în planul spiritual.

- Capul imens al *kirin*-ului continuă să coboare, până când se odihni nemişcat pe pământ. Văzu că răutatea hidoasă care îi otrăvise carnea şi mintea străluceşte şi dispare, ca şi cum tot ce se întâmplase nu ar fi fost decât un coşmar, un vis ce dispăruse pe măsură ce spiritul vieţii i se trezea către o nouă zi de necunoscut.

- Kai se uită în jos în timp ce arsura otrăvitoare din locul în care îl stropise sângele *kirin*-ului dispărea. Petele de pe piele şi haine se transformaseră din culoarea gudronului într-un roşu cu strălucire aurie, aceeaşi strălucire stranie care transfigurase laţele

pătate, ca nişte viermi, ale coamei *kirin*-ului înapoi într-un guler gros de blană de aur.

- Se luptă să-şi mişte din nou propriul corp, până când ajunse în apropierea capului *kirin*-ului de unde putea apuca mânerul *katanei*. O luă cu ambele mâini şi o scoase din gâtul creaturii cât mai uşor cu putinţă.

- Şi apoi, în timp ce stătea acolo cu sabia în mâini, în cele din urmă îşi dădu seama că stă cineva în spatele lui. Era acolo de ceva timp, martor la tot ce făcuse.

- Se întoarse, în sfârşit, cu faţa la Yasuno, care se uită mai întâi la sabia din mâinile sale şi apoi în sus, la faţa lui. Ochii samuraiului ardeau de furie şi umilinţă, vocea îi tremura de ciudă:

- – Mai bine aş fi fost ucis de acest animal decât să fiu salvat de o corcitură, îi zise el.

- Kai se uită lung la *katana*, fără să o vadă, de fapt, în timp ce reflecta asupra cuvintelor auzite. Fără să-şi mai ridice privirea, se plecă adânc şi întinse sabia.

- – N-am făcut nimic. Rosti cuvintele cu un ton neobişnuit, făcând fraza tradiţională de obiecţie politicoasă să sune ca un jurământ de tăcere.

- Yasuno îi smulse sabia, ca şi cum ar fi fost propriul lui suflet pe care Kai îl ţinuse în mâinile sale. Pentru un samurai, Kai ştia asta, erau considerate a fi unul şi acelaşi lucru. Dar nu înţelegea de ce.

- Privirea lui Yasuno se întunecă la auzul călăreţilor care veneau – ultimii samurai rămaşi se apropiau de ei printre copaci. Călăreţii îi încercuiră pe cei doi şi *kirin*-ul ucis, uitându-se de la unul la celălalt. Abia dacă îl priveau pe Kai, în ciuda faptului că avea dureri prea mari pentru a îngenunchea în mod protocolar. Privirile lor zăboviră pe *kirin*-ul mort, înainte ca toată atenţia să li se concentreze asupra lui Yasuno, care rămăsese cu sabia însângerată în mână... toţi presupunând, evident, că acesta ucisese fiara cu ea.

- *Daimyo* Asano înaintă prin grupul de samurai. Kai simţi uşurarea ca un val de ameţeală când îşi văzu stăpânul teafăr şi nevătămat.

- Asano privi de la *kirin*-ul mort la Yasuno, presupunând, ca şi restul, că acesta îl ucisese. Cu un zâmbet sumbru de războinic, îi spuse:

- – Acum trebuie să-l cari acasă, Yasuno.

- Toţi ceilalţi samurai izbucniră în râs, de uşurare şi triumf. Toţi, mai puţin Yasuno, care se înclină în faţa lui Asano atât cât să ascundă faptul că nici nu zâmbea măcar.

- – Ako are faţă de tine o mare datorie, reluă Asano, vorbind serios acum.

- Răspunse plecăciunii lui Yasuno cu o înclinare a capului, cu faţa plină de aceeaşi uşurare şi admiraţie pe care o arătau şi chipurile celorlalţi bărbaţi.

- – Îl putem primi, în sfârşit, pe shogun fără teamă.

- *Vizita shogunului.* Kai uitase cu totul de asta, pentru că nu avea nimic de a face cu el personal. Nu era de mirare că Asano fusese atât de hotărât să pună capăt vânătorii astăzi, încât renunţase la raţiune.

- Kai începu să se îndepărteze, având grijă să nu se poticnească în timp ce se deplasa printre samuraii călare, adunaţi în jurul *kirin*-ului mort... încercând să se piardă în grupul de ţărani, care priveau de la o distanţă respectuoasă, înainte ca Asano să observe că fusese vreodată acolo. Nu câştigase nicio glorie azi, dar el dorise asta. *Nu aici. Nu în acest fel.* Se uită o ultimă dată la *kirin*-ul mort. *Nu voia decât să dispară.*

- Dar, în timp ce se retrăgea, atinse în treacăt *katana* lui Oishi. Tresări speriat şi Oishi se uită în jos. Karou-ul părea uşor iritat, dar nu înfuriat că un om de rând îi atinsese teaca. Totuşi, se linişti când îl recunoscu pe Kai şi îi văzu rănile de pe corp şi sângele cu strălucire aurie al *kirin*-ului pătându-i încă mâinile şi îmbrăcămintea. Privirea lui Oishi deveni întrebătoare. Se uită la Yasuno şi Kai observă că expresia lui începe să se schimbe din nou.

- – Pentru Ako! strigă Asano şi atenţia lui Oishi fu atrasă de uralele celorlalţi bărbaţi.

- Până să se uite înapoi, Kai dispăruse.
-

- Kai se aşeză pe un buştean căzut, departe de ochii lui Oishi şi ai celorlalţi, şi îşi lăsă partea de sus a chimonoului să-i alunece de pe umărul sfâşiat. Scobi cu degetele o bucăţică de argilă şi muşchi şi îşi

acoperi rana făcută de împunsătura *kirin*-ului. Braţul bun abia putea ajunge la locul afectat, iar mişcarea îi provocă o durere aşa de mare, că-l apucă un val de greaţă. Muşcă din pânza mânecii ca să nu se trădeze cu vreun geamăt.

- *Trebuia făcut.* Unele din celelalte tăieturi erau profunde şi aveau nevoie de îngrijire, dar mai puteau aştepta. Era rănit peste tot şi aproape că uitase cum era să se simtă aşa... dar ştia din experienţa amară că asta nu-l va ucide. În schimb, rana de pe spate sângerase deja prea mult. Nu va supravieţui lungului drum pe jos către castelul Ako decât dacă făcea ceva.

- Se uită încă o dată la corpul *kirin*-ului, pentru ceea ce dorea să fie ultima oară, dar ştia că-şi va aminti de moartea şi de transformarea acestuia, pentru totdeauna. *Pentru Ako...* Cu atenţie, îşi trase chimonoul la loc. Se simţea stors de puteri şi nu voia nimic altceva decât să ajungă din nou acasă, în siguranţă.

- Se întoarse brusc în loc, simţind nişte ochi fixându-l, nu ochi de om, de data asta. Vulpea albă pe care o văzuse mai înainte se întorsese. Era aşezată, observându-l din spate, cu un interes care părea neliniştitor de conştient. Acum realiză că unul din ochii ei era maro-roşcat, ca de vulpe adevărată... dar celălalt era albastru-palid.

- Un *kitsune*... un *yokai* schimbă-formă cu puteri vrăjitoreşti, prea numeroase pentru a fi înşirate, care lua, de obicei, formă de vulpe. Acum, că se uita bine la ea, putea vedea inconsistenţa schimbătoare,

aproape ca o aură, din jurul formei sale de vulpe. Culoarea albă ca zăpada era semnul unui spirit străvechi, al unuia puternic. Se întrebă ce o atrăsese aici – o fi fost *kirin*-ul?

- Vulpea îl mai privi o clipă, aproape gânditoare, înainte de a se întoarce şi a dispărea în pădure, precum ultimele şoapte ale ceţii dimineţii.

• 2

- Priveliştea ţinutului Honshu văzută din cer era într-adevăr un lucru uimitor... un lucru pe care niciun ochi de om nu-l văzuse încă vreodată. Marea retrăgându-se în depărtare, contopindu-se cu albastrul senin al cerului, verdele în continuă schimbare al câmpurilor cultivate şi al pâlcurilor de bambus trecând în verde întunecat pe măsură ce copacii pădurilor adânci luau în stăpânire dealurile din ce în ce mai abrupte şi, dincolo de ele, stratul gri-violet al munţilor cu vârfurile înzăpezite.

- Verdele primăverii din zona de câmpie se retrăgea precum valurile unduitoare de la ţărmul îndepărtat al oceanului, în timp ce ea continua să zboare mai sus, odată cu pământul ce se înălţa. Petice ocazionale de zăpadă se arătau printre copaci, albul îngheţat

depăşind treptat verdele, ca şi nuanţele puternice de gri ale pietrei fără viaţă care năpădea tot mai mult tărâmul lucrurilor vii.

- În momentul în care castelul Kirayama se materializă, zidurile cetăţii de piatră păreau să fie singurul lucru pe care omul îl ridicase în pustietatea de alb şi cenuşiu, care era tot ce se putea vedea acum sub cer.

- Santinelele aflate de veghe pe zidurile şi turnurile castelului nu observară nimic când *kitsune* ajunse la destinaţie. Doar o rază mică de lumină îi marcă arcul coborârii. Aura luminoasă apărută în plină zi ar fi putut fi doar strălucirea soarelui reflectată de gheaţă.

- Aşa cum stăteau lucrurile, gărzile rar se uitau în sus, unde, în afară de câte o pasăre de pradă, din când în când, nu era nimic de văzut. La fel şi pe pământurile de jos, unde lucrurile vii arareori se arătau înainte de venirea primăverii. Numai animalele sălbatice alegeau să-şi petreacă de bunăvoie iarna în aceşti munţi şi puţine creaturi, umane sau de altă natură, se apropiau de castel fără un motiv bun. Cât despre oameni, chiar invadarea domeniul castelului ar fi fost rareori un motiv suficient. Gărzile acordau mai multă atenţie căldurii dătătoare de viaţă a focurilor din căldările cu cărbune, în jurul cărora se înghesuiau, decât oricărui alt lucru.

- Şi astfel, vulpea albă ca zăpada ajunse la castel nevăzută şi neanunţată, ca întotdeauna, traversând podeaua de piatră a holului de la intrare, cu umbra pâlpâindu-i în lumina torţelor, în timp ce se deplasa.

Fiecare mişcare părea să-i transforme imaginea, dar nu complet, pentru că se transforma treptat, cu fiecare pas făcut... În clipa în care intră în zona turnului palatului, funcţionarii şi servitorii care au observat-o trecând au văzut doar ceea ce se aşteptau să vadă: pe Mitsuke, incredibil de frumoasa şi senzuala iubită a lui Kira.

- Nu se puteau împiedica s-o urmărească cu privirea în timp ce aluneca pe scara ce ducea la camerele private ale stăpânului lor cu mişcări atât de graţioase, încât părea aproape să plutească deasupra treptelor. Ca întotdeauna, purta un chimonou şi *uchikake* din cele mai fine ţesături, imprimate cu artă în culorile pădurii sălbatice şi adânci de la începutul verii: verdele-auriu al ierbii însorite, verdele de catifea al pietrelor acoperite de muşchi de pe malul râurilor, albastrul peticelor de cer împestriţate de frunzele ramurilor lungi.

- Chiar dacă nu le adresa nicio vorbă şi se deplasa printre ei ca şi cum n-ar fi fost deloc conştientă de prezenţa lor, simpla ei vedere, o întrezărire a hainelor sale fermecate, părea să arunce peste ei o vrajă de satisfacţie. Culorile şi miresmele care o înconjurau le aminteau că primăvara se va întoarce din nou, chiar şi la aceste sumbre înălţimi, aşa cum, în cele din urmă, o făcea întotdeauna, dacă mai aveau puţină răbdare.

- Aceeaşi vrajă, se pare, o aruncase şi asupra stăpânului lor, pe care îl schimbase cel mai mult dintre toţi. Când era cu el, toanele lui aspre dispăreau, ceea ce le acorda un răgaz bine-venit de la accesele violente de furie şi frustrare, pe care,

aparent, le masca atât de bine când se afla la curtea shogunului.

-

- Vrăjitoarea-vulpe deschise uşa camerei private a lui Kira încet, dar fără nicio ezitare, nefăcând niciuna din plecăciunile servile pe care bărbaţii umani le aşteptau de la femeile lor şi pe care un *daimyo* le aştepta chiar de la samuraii care îi alcătuiau suita.

- Mătură cu privirea camera luminată de felinare, căutându-l pe stăpânul pe care şi ea îl servea, mai sincer, mai loial şi mai de bunăvoie decât orice fiinţă omenească.

- Ochii ei ciudaţi – unul de culoarea roşului profund al frunzelor de toamnă, celălalt la fel de albastru îngheţat precum cerul de iarnă – l-au găsit lungit sub o haină de blană pe un *tatami* aşternut peste vasul cu jăratic ce încălzea centrul camerei, concentrând căldura în jurul corpului său. Se apropie de el, neauzită ca o vulpe, şi rămase în picioare, privindu-l cum stătea întins, aparent adormit.

- Când se odihnea, faţa lui era la fel de liniştită ca a unui copil, aşa cum nu arăta niciodată când era treaz, când ambiţia îi strălucea, precum cărbunii aprinşi, în adâncimea ochilor. Era cel mai frumos bărbat pe îl văzuse vreodată, ochii căprui de nuanţa pământului, părul negru strălucitor ca pana corbului, trăsăturile perfecte... devoţiunea tandră faţă de ea, atunci când făceau dragoste, ca şi cum doar atunci putea uita foamea aproape animalică ce-i rodea sufletul în restul timpului. Nu ştia care dintre aceste lucruri – sau dacă nu cumva această combinaţie rară

a lor – îi prinsese inima în plasa pasiunii. Nici măcar nu realizase că fusese atrasă în ea, tocmai pentru că era atât de neaşteptată şi atât de rară.

- El căzuse sub vraja ei în momentul în care pusese ochii pe ea, ceea ce şi intenţionase, deci lucru de aşteptat. Apoi însă constatase, spre veşnica ei surprindere, dar nu disperare, că vraja lucrase în ambele sensuri. Crezuse că, probabil, şi el fusese un *kitsune* într-o viaţă anterioară.

- Şi totuşi, în mod la fel de sigur, fluxul şi refluxul forţei *chi* care creaseră soarta a tot ce exista pe pământ şi chiar pe tărâmul zeilor predestinaseră asta. Era ceva dincolo de soarta lor, dincolo de previziune şi chiar de puterile ei vrăjitoreşti.

- Oftă, privindu-l din nou, pregătită să se întindă lângă el şi să-l trezească cu sărutări.

- Dar el deschise ochii şi o privi, complet treaz, aşa cum fusese tot timpul, realiză ea brusc. Niciun alt om nu o putea lua vreodată prin surprindere în felul în care o făcea el.

- – Asano trăieşte? o întrebă.

- Rămase nemişcată, uitându-se la el, ştiind că tăcerea ei îi spunea tot ce trebuia să ştie.

- El se ridică într-un cot, atenţia îndreptându-i-se către harta splendid realizată a Japoniei, aşternută pe podea, lângă el. Degetele îi urmară privirea, atingând un domeniu şi apoi altul, în timp ce spunea.

- – Oţelul de la Nagato poate face arme fine, iar aurul de la Izu poate cumpăra loialitatea oamenilor, dar solul fertil din Ako poate hrăni o armată... Degetul său punctă poziţia lui Ako pe hartă, ca şi cum l-ar fi putut lovi de moarte pe stăpânul acestuia, doar prin simpla dorinţă. Ako este cheia Japoniei. Dacă ar fi condus de un om cu viziune, respectivul ar putea deveni chiar shogun într-o zi.

- Aruncă deoparte haina de blană şi se ridică, întorcându-şi spre ea ochii în care dezamăgirea se citea mult mai adânc decât dezaprobarea.

- Nefiind în stare să-şi desprindă privirea de aceştia, ea îşi pierdu toată capacitatea de a protesta, darămite de a-l biciui pentru ingratitudinea lui. Aceasta fusese cea mai complexă manipulare a forţelor pământului şi cerului pe care o încercase vreodată – să arunce o vrajă de putrezire asupra unui *kirin* şi să-i planteze în minte imaginea lui Asano, drept torţionar al său. Să aducă prin magie *kirin*-ul din adâncurile munţilor în Ako, unde frenezia acestuia făcuse ravagii. Asano însuşi îl urmărise, aşa cum ea ştiuse că va trebui s-o facă. Ar fi trebuit să fie mort...

- – Domnul meu, spuse ea, am făcut tot ce mi-a stat în putere.

- Şi era adevărat. Îşi aminti brusc de ţăranul care doborâse *kirin*-ul cu o singură lovitură, în vreme ce chiar şi cei mai buni samurai din Ako eşuaseră, cel care se uitase în ochii ei şi, brusc, străpunsese iluzia, văzând clar *până la ea.* Era sigură că nu era decât un om, şi nici măcar preot. *Şi totuşi...*

- – M-ai dezamăgit, zise Kira, mai mult cu resemnare decât cu furie, şi ea simţi un fior.

- Îi atinse faţa uşor, dar nu era nici căldură, nici iertare în gestul lui.

- Se îndreptă, dincolo de ea, spre o fereastră şi o deschise prin glisare, ignorând adierea rece care trecu pe lângă el în timp ce privea afară la pământurile sale sterpe. Mâinile i se împreunară la spate, imitând inconştient un prizonier.

- – Strămoşii mei şi-au dat viaţa pentru a aduce familia shogunului la putere şi asta a fost răsplata lor, reluă el, cu vocea înăsprindu-se de amărăciunea atât de bine cunoscută. Cei ai lui Asano au dat ordine din taberele lor şi au primit Ako. Acum, el este onorat cu această vizită, în timp ce mie mi s-a poruncit să particip. Pumnii i se strânseră. Ako ar trebui să fie al meu!

- Rupse lanţurile invizibile cu care frustrarea îi legase determinarea şi se lăsă pe pervazul ferestrei, uitându-se afară la piscurile bătute de vânturi ale domeniului său steril. Ochii îi erau la fel de reci şi de inexorabili ca munţii acoperiţi de zăpadă.

- Mitsuke i se alătură, traversând camera, şi îl cuprinse cu braţele, apăsându-şi trupul cald de al lui. Pielea lui era atât de rece, încât se părea că vederea pământurilor sale îl îngheţase de moarte. Copleşită de milă, îl strânse şi mai tare, încercând să-i reaprindă căldura speranţei şi dragostea pentru ea.

- – Ce pot face ca să-l consolez pe domnul meu?

- Se întoarse brusc, eliberându-se din îmbrăţişarea ei, refuzând să fie mângâiat sau amăgit.

- – Fă ce-ţi cer! îi răspunse el cu asprime. Am nevoie de Ako şi trebuie să mă ajuţi să-l obţin.

- Îi întâlni privirea neînduplecată şi şi-o plecă pe a ei, tulburată. *Destinul...* era atât de hotărât să şi-l sfideze pe al său, să-l schimbe cu totul, dacă putea. Numai un om ar putea fi atât de naiv şi de arogant, încât să-şi petreacă întreaga viaţă luptându-se pentru a schimba ceea ce nu putea fi modificat decât de nişte evenimente de-a dreptul extraordinare.

- Şi totuşi, nepercepând *chi*-ul, oamenii erau singurele creaturi care aveau potenţialul de a crea evenimente atât de haotice, încât acestea să poată duce la o alterare a propriei lor sorţi. Ca ţăranul acela de astăzi care ucisese *kirin*-ul cu o singură mână. Pentru un om, era cu adevărat talentat la mânuirea energiei *chi*. Cât de ironic, cât de asemănător voinţei de nepătruns a zeilor, să se irosească o astfel de binecuvântare pe o asemenea creatură.

- Era sigură însă că era vorba de acelaşi dar, combinat cu determinarea de a-şi sfida viitorul, care făcea din *daimyo* Kira cel care era – singura fiinţă umană pe care ar putea-o iubi vreodată, nemaivorbind de dorinţa de a-i dedica de bunăvoie puterile ei.

- – Nu poţi lua Ako cu forţa. Liderii săi sunt şireţi, oamenii săi sunt luptători neînfricaţi şi extrem de loiali... Ezită. Dar îl poţi lua rupându-le spiritul.

- Întinse mâna, atingându-i obrazul cu degete blânde, iar de această dată el îi permise s-o facă, presându-şi chiar faţa în căuşul cald al mâinii ei, în timp ce se uita la ea aşteptând răspuns.

- – Peste trei zile toţi ochii vor fi pe Ako, spuse ea încet, dar cu promisiune de moarte. Dacă domnul meu doreşte, momentul de triumf al lui Asano va însemna şi căderea lui.

- – Cum? se îndreptă el, ridicând privirea, cu ochii deja aprinşi din nou de flacăra ambiţiei.

- Mitsuke dădu din cap, mişcarea făcându-i părul liber să se onduleze sinuos peste umăr.

- – Fiecare om are slăbiciunea sa, murmură ea, având grijă să nu îl lase să se uite prea adânc în ochii ei, în timp ce-şi recăpăta propria încredere. Asano are un ego. Îl vom provoca. Are o fiică. Singurul lucru pentru care ar muri. Lăsă o vagă umbră de zâmbet să-i atingă buzele.

- Kira îi zâmbi şi el, în sfârşit, şi îşi puse braţele în jurul ei, trăgând-o strâns lângă el. O sărută apoi cu toată dorinţa de care ei îi fusese atât de dor...

-

- Vânătorii se întorseseră la castelul Ako entuziasmaţi, fiecare dintre oameni gândind că lanurile de orez verzi ca jadul, întinse de-a lungul văii şi căţărate pe dealurile terasate şi panglica de safir a râului ce reflecta cerul albastru, nu arătaseră niciodată mai frumos. Peste tot cireşii erau plini de flori, de la cele mai simple, albe, cu cinci petale, până la acelea cu

mai multe straturi de culoare corai-închis, care păreau să strălucească precum rubinele în lumina soarelui. Ako însuşi părea să le ureze bun venit acasă, după triumful lor asupra monstrului care ameninţase atât ţinutul, cât şi oamenii care îi aparţineau.

-

- Mika îşi ridică privirea de la cercul de sfetnici în robe negre cu care se consulta de zile întregi, în timp ce Oishi Chikara, tânărul samurai care era fiul *karou*-ului, sosea într-o grabă lipsită de demnitate, chiar în mijlocul pregătirilor aproape terminate din curtea inferioară. Chikara scrută zona în care fusese creată o arenă pentru turneul de arte marţiale, evenimentul principal al festivităţilor prilejuite de vizita shogunului, ca şi cum ar fi fost în căutarea cuiva – a ei, era sigur.

- Mika nu îndrăznea să-l strige sau să-i facă semn cu mâna, fiind în prezenţa unor astfel de oameni ucigător de manieraţi, chiar dacă Chikara – atât de asemănător cu tatăl său, proaspăt făcut samurai şi mândru asistent al *karou*-ului – trezea o dorinţă imperioasă în copila impulsivă a *daimyo*-ului ţinutului, care încă mai trăia în ea. Era o femeie matură acum, şi pentru binele tatălui ei, ca şi al ei înseşi, ca femeie, nu ar fi fost niciodată acceptabil să arate vreo urmă de neatenţie faţă de cei mai sofisticaţi sfetnici pe care banii îi puteau atrage aici de la Edo.

- Păstrându-şi zâmbetul ascuns, îşi aranjă graţios mâneca, asigurându-se că roba ei exterioară expunea în mod clar penele de şoim de aur

încrucişate ale *mon*-ului clanului Asano. Chikara îl va observa curând, iar strălucirea pe care o văzuse pe faţa lui era suficientă ca s-o asigure că putea aştepta până atunci ca să afle ştirile.

- Unul sau doi dintre consilieri o priviră, în timp ce-şi aranja mâneca pentru a face blazonul clanului mai vizibil. Acesta simboliza istoria mândră a generaţii întregi, datând de pe vremea când o pană de şoim era prezentată unui bărbat care îşi câştigase rangul de samurai pentru curajul său în luptă sau unui comandant victorios în bătălie.

- Îşi întoarse cu răbdare atenţia la planul locurilor pe care consilierii i-l prezentau pentru aprobare.

- – Unde l-aţi aşezat pe şambelan? întrebă ea, ca şi cum nu avea nimic mai important în minte.

- – Între Alteţa Sa şi *daimyo* Asano, doamna mea, spuse unul dintre consilieri, arătând spre schiţă, dar avem totuşi nevoie de aprobarea tatălui domniei tale pentru planul...

- – Este aprobat, răspunse ea ferm.

- Ridică evantaiul, care purta, de asemenea, blazonul familiei Asano, apoi îl închise cu o mişcare bruscă, amintindu-le că stăpânul îi încredinţase ei pregătirile. Nu era doar un capriciu al tatălui, ci şi dreptul ei legal de a acţiona în calitate de administrator al castelului şi al terenurilor sale, lucru pe care sfetnicii îl ştiau la fel de bine ca şi ea.

- Îi fusese acordată autoritatea deplină de a vorbi în numele lui atunci când fusese chemat să conducă o incursiune de urgenţă împotriva monstrului care apăruse brusc, nu numai pentru a teroriza oamenii din Ako şi a face ravagii în culturile lor, dar şi spre a perturba pregătirile pentru evenimentele pricinuite de vizita shogunului.

- Cu cât consilierii ştiau mai puţin despre asta, cel puţin până când aveau să primească vestea încheierii vânătorii cu succes, cu atât mai bine. Dacă ar fi auzit detaliile acestea mai devreme decât era necesar, nu avea nicio îndoială că ar fi fugit înapoi la Edo şi la siguranţa din capitală, caz în care planurile pentru vizita shogunului la Ako ar fi fost imediat anulate.

- Inspiră adânc şi adăugă:

- – Cu excepţia unui singur detaliu. *Daimyo* Sakai va sta alături de tatăl meu, nu *daimyo* Kira.

- – Kira este unul dintre cei mai puternici *daimyo* din ţară, protestă un alt sfetnic.

- *Cel mai influent intrigant politic de la curtea shogunului,* îl corectă ea în gând. Iar tatăl ei îl detesta pentru un motiv foarte bun. Îşi păstră însă părerile pentru ea.

- – *Daimyo* Sakai este prietenul tatălui meu, zise ea.

- Zâmbi, ca şi cum asta explica totul. *Bun prieten al tatălui său şi aliat loial în frânarea ambiţiilor deschise ale lui Kira.* Determinarea lui Kira de a pune

mâna pe fieful ereditar al familiei ei cu greu putea fi considerat un secret printre *daimyo*, care trebuiau să viziteze palatul shogunului din Edo, pe propria cheltuială considerabilă, mult mai des decât punea shogunul piciorul afară din el.

- Cum de cineva precum Kira – care abia se califica pentru *daimyo* şi al cărui mic fief marginal nu aducea nicio contribuţie ţării, cu excepţia unei privelişti cu munţi de gheaţă – câştigase o astfel de poziţie înaltă la curtea din Edo fusese un mister pentru ea, până când învăţase să tragă cu urechea în timp ce juca rolul de gazdă pentru musafirii tatălui său. Majoritatea bărbaţilor vorbeau prea liber atunci când curgea sake-ul şi considerau că femeia, chiar şi fiica lui Asano, are mai puţină minte decât o piesă de mobilier. Înţelesese că *daimyo* Kira combina o personalitate extrem de fermecătoare cu o subtilitate politică ascuţită şi morala unui asasin.

- Kira poseda deja mult mai multă putere şi influenţă decât ar fi trebuit. Şi-ar fi dorit ca asta să fie suficient pentru el, cel puţin în ceea ce îl privea pe shogun, dar ea ştia, de acum, că se întâmpla foarte rar ca lucrurile să meargă aşa.

- Chikara îşi făcu apariţia, în cele din urmă, în timp ce ea lua planul locurilor şi începea să-l înfăşoare. Făcu o plecăciune foarte adâncă în faţa tuturor, încrezător în promisiunea ei că ştirile despre tatăl său îi dădeau voie să se apropie şi să întrerupă liber orice întrunire.

- – Doamna mea, spuse el, cu faţa roşie şi cuvintele pornindu-i aproape singure, tatăl domniei tale s-a întors.

- Mika lăsă, în sfârşit, uşurarea să i se vadă pe chipul radiind, spre surprinderea oficialilor. Se scuză cu graţie că le părăseşte compania, fericită în mai multe moduri decât îndrăznea să spună, atunci când le zise că tatăl său va dori să o vadă imediat.

- Vor putea auzi detalii despre absenţa lui Asano direct de la el, iar ea era sigură că nu vor avea niciun motiv să se simtă altfel decât impresionaţi de rezultatul acesteia. Împingându-l pe Chikara departe de sfetnici înainte de a putea spune şi altceva, îi ceru să o conducă direct la locul unde aştepta tatăl ei.
-

- Asano descălecă, simţind uşurare mai mult decât orice altceva, în timp ce punea, în sfârşit, piciorul pe lespezile de piatră din incinta zidurilor din curtea inferioară. Acum, că vânătoarea era cu adevărat încheiată, corpul obosit îl făcea să-şi simtă şi cel mai mic semn al vârstei.

- – Tată!

- Îşi ridică privirea şi o văzu pe Mika grăbindu-se spre el, cu faţa la fel de radioasă ca lumina zilei, cu ochii strălucind de propria-i uşurare la vederea lui. Îşi aminti o clipă de soţia sa şi speră că oriunde va fi locuind spiritul ei acum, va putea vedea această imagine prin ochii lui – o imagine a iubirii lor devenită vizibilă prin fiica lor minunată. La vederea

lui Mika, durerile şi oboseala i se topiră împreună cu gândurile despre bătrâneţe. Ea era un memento permanent că tot ceea ce făcuse pentru Ako meritase efortul, pentru că asta era ceea ce rezulta din onoare, dreptate, curaj şi dragoste – un viitor frumos.

- Mika îşi aruncă braţele în jurul lui, înlănţuindu-l, ignorând marginile tăioase ale armurii. Îi dădu drumul apoi şi se retrase un pas pentru a admira întregul grup de vânători, împărtăşindu-şi lumina zâmbetului şi mândria cu ei toţi, dar spuse încet, doar pentru el.

- – Am fost atât de îngrijorată. Vă aşteptam acasă noaptea trecută.

- *Daimyo* Asano ridică din umeri şi oftă, dar zâmbetul îi rămase ferm.

- – Vânătoarea a durat mai mult decât am anticipat.

- Dădu hăţurile slujitorului care aştepta, iar Mika îl luă de braţ, în timp ce traversau curtea împreună.

- Se uită în spatele lui, iar faţa i se încordă brusc de îngrijorare, văzând că unii dintre cei care fuseseră răniţi erau conduşi sau căraţi spre un loc unde medicii le puteau îngriji rănile.

- – Este cineva rănit grav?

- Asano o bătu pe braţ.

- – Câţiva dintre cărăuşi... răspunse el, uitându-se din nou în altă parte, în încercarea de a-i distrage

atenţia. Yasuno a dat dovadă de mare curaj. El a ucis fiara de unul singur. Arătă spre locul unde samuraiul era felicitat de un grup de slujitori ai castelului, încercând să-i ţină gândurile departe de răniţi şi concentrate pe rezultatele pozitive ale vânătorii lor.

- Mika se încruntă uşor, remarcând evidentul disconfort al lui Yasuno la laudele exuberante şi felicitările primite. Să-l vadă ruşinat era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Era unul dintre bărbaţii cei mai lipsiţi de modestie pe care îi cunoscuse vreodată. Şi, la urma urmei, ucisese un *kirin*, şi unde mai pui că de unul singur.

- Îşi întoarse iar privirea, atenţia fiindu-i brusc atrasă de un grup de oameni de rând răniţi.

- – Pe cine cauţi? întrebă tatăl ei.

- Respiraţia i se opri, intuiţia lui surprinzând-o chiar mai mult decât propria realizare că, fără să se gândească, se uita, de fapt, după cineva anume. Clătină din cap, lăsând ochii în pământ, incapabilă să-i întâlnească privirea.

- – Pe nimeni, domnul meu.

- – Pari supărată.

- Nu era chiar o întrebare şi simţi preocuparea din spatele ei.

- Clătină din nou din cap, străduindu-se să zâmbească atunci când, în sfârşit, se uită în ochii lui.

- – Sunt îngrijorată din cauza pregătirilor.
- Spera ca scuza să fie suficientă pentru a-i acoperi reacţia.
- – Nu trebuie să fii, o linişti el, surâzând.
- Totuşi, o luă calm de mână, aşa cum făcea când era copil, în timp ce intrau pe culoarul de apărare în zigzag, orientat abrupt în sus, către poarta curţii interioare.
- După ce trecură de poartă, îndreptându-se spre palat, îl auzi oftând uşurat în timp ce se uita în sus la profilul splendid al fortăreţei – simbol al casei sale, lumea lui, înconjurată de cireşi înfloriţi şi de locuinţele slujitorilor săi cu rangul cel mai înalt. Calea le era mărginită de îngrijitori şi slujitori, toţi aşteptând, îngenuncheaţi şi plecaţi, o şansă de a-l felicita sau gata să primească imediat orice ordin, orice le-ar fi cerut pentru a păstra lucrurile sigure şi satisfăcătoare... iar de azi, de asemenea, pentru a întâmpina orice aşteptări posibile din partea shogunului şi a suitei sale.
- – Ce daruri avem pentru shogun? o întrebă pe Mika, odată ajunşi la uşa de la camerele sale private.
- Mika se întoarse să-i zâmbească din nou, cât pe ce să fie surprinsă că încă se uita înapoi spre poartă, cu gândul în continuare la oamenii răniţi din curtea interioară.
- – O duzină de şoimi şi o *katana* de la Casa Morei.

- Tatăl ei o privi atent.
- – Crezi că e suficient?
- Zâmbetul ei se lărgi şi ironia îi sclipi în privire.
- – Un pic mai mult, şi ceilalţi *daimyo* ar putea crede că încerci să-i întreci.
- El râse cu amuzament sincer şi cu uşurare.
- Intrară în camerele lui, revăzând lista pregătirilor făcute şi nefăcute, în timp ce servitorii îi îndepărtau armura şi o duceau la curăţat. Părea uşurat să scape de ea, dar mai uşurat de răspunsurile pe care le primea la întrebări. Mika îşi imagina cum detaliile vizitei shogunului trebuie să-i fi preocupat mintea pe drumul lung de întoarcere de la vânătoare, odată ce monstrul fusese ucis, iar ameninţarea îndepărtată. Era şi mândră, şi mulţumită că putea să-i asigure liniştea cu răspunsuri pozitive la aproape tot şi cu rapoarte la zi cu privire la pregătirile aflate încă în curs.
- – Vreau ca toţi oamenii noştri să împărtăşească această onoare, samurai, săteni, fermieri…
- – Am cerut să se pună tribune de-a lungul traseului, explică ea, cu satisfacţie.
- – Este ceva la care nu te-ai gândit? Ochii tatălui ei străluceau cu admiraţie şi cu dragoste. Zâmbetul lui şi bătaia uşoară pe umăr o eliberară în sfârşit de asediul îngrijorării lui. Mama ta ar fi fost foarte mândră de tine.

- Îi zâmbi şi ea, privind în jos cu o plecăciune modestă de recunoaştere care nu era în totalitate onestă sau lipsită de îngrijorare. La plecare, se înclină din nou, mai adânc, atenţionându-l, în timp ce ieşea, să meargă la odihnă.

- Imediat ce trase uşa camerei închizând-o, se îndreptă direct prin grădina lui spre apartamentele ei. Zâmbetul i se stinse îndată ce scăpa de sub ochii lui, fiind înlocuit cu expresia aceea de îngrijorare pe care o ascunsese de el de când văzuse cum erau luaţi deoparte oamenii răniţi la vânătoare. Exista o faţă pe care nu o văzuse nicăieri, nici printre răniţi, nici împreună cu ceilalţi.

- Şi asta însemna că exista încă ceva foarte personal de care trebuia să aibă grijă, ceva ce era forţată să păstreze sub tăcere, chiar şi faţă de tatăl ei. Trebuia să aştepte până la apusul soarelui, dar asta îi dădea timp să facă nişte pregătiri.
-

- Mika intră în propriile sale camere, pentru a vedea cum însoţitoarele ei îngheţau în loc, cu ochii mari şi mâinile în diferite poziţii, ceea ce sugera că tocmai discutau aprins probleme mai importante legate de ea şi de întoarcerea vânătorilor decât de vizita shogunului.

- Când o văzură, toate căzură cu graţie în genunchi şi se plecară precum marionetele într-o piesă *Bun*raku. Până şi ultima şoaptă din discuţia lor se potolise. Mika făcu un gest nerăbdător cu evantaiul şi le ceru să se ridice, mai disperată să audă ce aveau de spus decât şi-ar fi putut imagina.

- Ceruse doar să fie anunţată de îndată ce tatăl ei se va întoarce de la vânătoare, fără a pune întrebări incomode, dar însoţitoarele fuseseră libere să se amestece printre cei care îl întovărăşiseră, cerşind să audă detalii ale curajului lor, cu multe fluturări din gene şi deschideri intermitente de evantaie, în timp ce puneau ingenios întrebări care ar fi părut nepotrivite din partea unui bărbat sau potenţial scandaloase venind din partea fiicei stăpânului lor... mai ales întrebări despre corcitura de şef al hăitaşilor lui Asano, care identificase fiara în timp ce nimeni altcineva nu fusese în stare s-o facă şi îi dusese apoi la ascunzătoare, astfel încât s-o poată ucide.

- *Kai.*

- Când aflase ce fel de creatură apăruse deodată şi începuse să devasteze Ako, se arătase neîncrezătoare, dar, auzind că cel care o numise *kirin* fusese Kai, neîncrederea ei se transformase în grijă pentru toţi cei implicaţi. În afară de tatăl ei, cel mai mult se temuse pentru Kai. Tatăl ei nu mai era tânăr, dar cel puţin avea să poarte armură, să fie înarmat, călare, înconjurat de cei mai buni războinici ai lui. Ca om de rând, lui Kai nu i s-ar fi permis nicio protecţie, de niciun fel.

-

- Cu mult prea mulţi ani în urmă, tatăl ei insistase ca ea să-şi pună clasa şi poziţia socială înaintea prieteniei sale cu Kai. O avertizase cât de amabil putea, dar cu neclintită asprime, că în cazul în care va continua să se înhăiteze cu corcitura de *hinin*, cu îngrijitorul câinilor, nu numai că va arunca o umbră

asupra viitorului ei, dar însemna că băiatul va trebui îndepărtat.

- Îi spusese şi lui Kai acelaşi lucru, ştia, explicându-i cu câtă bunătate putea, era sigură, dar însoţit de câţiva dintre slujitorii săi.

- Şi astfel vălul diafan de mătase care le unise vieţile fusese tăiat şi ori de câte ori se întâmpla să ajungă destul de aproape de Kai ca să vorbească cu el, acesta cădea în genunchi şi se închina cu faţa în noroi, şi nu se ridica din nou şi nici nu vorbea până când ea nu se îndepărta. Asta le dădea o satisfacţie imensă doicilor ei sau oricui se mai întâmpla să fie cu ea.

- Niciuna dintre ele nu-i văzuse niciodată lacrimile... nici măcar Kai. În cele din urmă, nu mai fusese în stare să îndure să-l vadă cum se umileşte de fiecare dată când se întâlneau şi renunţase la încercările de a găsi modalităţi de a-l vedea.

- Dar nimic din toate astea nu o făcuseră să-l uite. Devenise doar mult mai dureros de conştientă de faptul că rămăsese în viaţa ei, indiferent de cât de neatins era. Avea libertatea de a-şi exprima adevăratele sentimente doar în jurnalul ei, ori de câte ori îl zărea în incinta castelului, de obicei transportând încărcături grele, cu un grup de hamali, sau lucrând cu alţi muncitori la repararea zidurilor de apărare, acoperit cu praf de piatră sau stropit cu laptele de var strălucitor care proteja de foc structurile din lemn şi ipsos ale acestora.

- Îl văzuse transformându-se într-un tânăr înalt, puternic, încă la fel de frumos în ochii ei cum fusese ca băiat, şi compusese poeme despre *tennin*-ul pierdut pe care nimeni altcineva nu le înţelegea. Citise *Povestea lui Genji* şi jurase să devină călugăriţă. Într-o noapte, în toiul iernii, îşi aruncase toate păturile pe fereastră şi zăcuse tremurând pe salteaua goală până dimineaţă, pentru că visase că băiatul îngheţase de moarte.

- Iar între timp, tatăl ei, care nu bănuia nimic, îl protejase pe Kai de abuzurile propriilor săi slujitori şi îl recompensase pentru obedienţa lui conştiincioasă, pentru munca grea făcută fără să se plângă şi, în cele din urmă, pentru abilitatea sa stranie de a localiza prada la vânătoare. Kai era hăitaşul-şef al lui Asano de aproape zece ani şi niciodată nu se întâmplase ceva rău la vânătoare...

- Dar apoi plecaseră să vâneze un *kirin*.
-

- De-a lungul anilor pe care Kai îi petrecuse croindu-şi drumul de la băiatul proscris din ţarcurile câinilor la un bărbat care deţinea o poziţie sigură, responsabilă, în rândul funcţionarilor castelului Ako, Mika purtase propria ei luptă pentru a deveni şi a rămâne independentă, în ciuda restricţiilor impuse ei ca femeie, fie ea şi femeie-samurai. Se descotorosise în sfârşit de doicile deghizate în doamne de companie şi, cu răbdare, îşi alcătuise propriul ei grup de slujitoare fidele – însoţitoare în care avea încredere atât pentru inteligenţa, cât şi pentru discreţia lor.

- Pentru prima dată de când murise mama ei, se bucura de compania unor femei pe care putea să se bizuie, care îi împărtăşeau emoţiile, ca şi cum ar fi fost ale lor, care înţelegeau exact ce voia să spună atunci când le-a întrebat care credeau că este mai frumoasă, semiluna sau luna plină? Iar când i-au răspuns, ea le-a zis că cel mai mult iubea o noapte fără lună, pentru că atunci putea vedea fiecare stea.

- Aşa se face că nu trebuia decât să se uite în ochii lor, când se ridicară în picioare şi se adunară în jurul său, ca să ştie acum că cea mai profundă a doua teamă a ei se materializase. *Nimeni nu a fost ucis,* îi spusese tatăl ei, dar ea nu îl văzuse pe Kai nicăieri... nici cu vânătorii, nici cu răniţii.

- Acum, printr-un torent de detalii suprapuse, află despre Kai că fusese rănit grav, atât de grav, încât avusese nevoie de ajutor pentru a se întoarce la castel. Şi totuşi, părăsise grupul vânătorilor chiar înainte de a ajunge la porţile palatului, ducându-se la cabana lui de la marginea pădurii ca un animal rănit care se ascunde ca să-şi lingă rănile în singurătate, lăsând zeii să decidă dacă va trăi sau va muri.

- Se întrebă cu durere în inimă dacă pierderea prieteniei lor din copilărie nu-l făcuse pe Kai să simtă că nu poate avea încredere totală în nimeni, nici chiar în tatăl ei... la fel cum o făcuse pe ea să evite cu încăpăţânare căsătoria, la o vârstă la care majoritatea femeilor au copii la fel de mari pe cât fusese ea atunci. *Dar oare Kai ar alege chiar să moară decât să ceară cuiva ajutor?*

- Se uită înapoi la feţele serioase, întrebătoare, ale tinerelor femei, care aşteptau ordinele ei.
- – La amurg, spuse ea cu hotărâre calmă, iar ele încuviinţară din cap.
-
- Oishi stătea ca o statuie în decorul familiar al căminului său, prea copleşit de oboseală şi de greutatea armurii, chiar şi pentru a-i vorbi lui Riku, soţia sa, care-i desfăcea echipamentul, îndepărtându-l bucată cu bucată. Era uimit de intensitatea efectelor pe care urgenţa şi pericolul acestei vânători le avuseseră asupra lui, acum, când în sfârşit putea să se odihnească.
- Se întreba dacă asta însemna să fii cu adevărat samurai, un membru al castei războinicilor, în zilele în care războaiele erau ceva obişnuit, iar alţi oameni ca el erau ţinta vânătorii. Cum suportaseră strămoşii săi să fie în campanie timp de luni sau ani la rândul, neştiind niciodată când va veni atacul următor sau dacă-i vor mai vedea vreodată pe cei dragi? Aşa trăiseră samuraii în război de generaţii întregi, mai puţin atunci când un inamic le curma brusc viaţa. Le mulţumi zeilor că trăia în timp de pace.
- Se întrebă cum se face că un om care ucide tot timpul alţi oameni doar ca să rămână în viaţă avea vreodată măcar timpul, fără a mai vorbi de starea necesară efortului de a se înnobila ca fiinţă umană, încercând să atingă virtuţile din *Bushido*, codul de comportament etic şi moral al samurailor. Chiar şi în timp de pace...

- Amintirea neplăcută despre Yasuno şi Kai şi adevărul despre care dintre ei ucisese cu adevărat *kirin*-ul îşi croiră drum, din nou, în prim-planul minţii lui, aşa cum se întâmplase în mod repetat, pe drumul spre casă.

- Emoţii contradictorii trăgeau de marginile uzate ale credinţei lui în cinste şi dreptate. Yasuno îşi asumase toate meritele. Minţise prin simplul fapt de a nu spune adevărul, că acea corcitură, şi nu el, îl ucisese pe *kirin*. Oishi înţelesese ce lovitură teribilă încasase mândria lui, numai că asta nu scuza în niciun fel minciuna.

- Oare ar trebui să-l confrunte pe Yasuno? Nu voia să-şi piardă unul dintre cei mai buni oameni pentru că Yasuno şi-ar face *seppuku* de ruşine sau, la fel de rău, s-ar transforma în duşmanul său şi asta ar provoca, evident, conflicte între oamenii în care avea încredere, în cazul în care Yasuno ar refuza să recunoască adevărul.

- Îşi spuse că vremea în care o corcitură ar fi putut deveni egalul lui Yasuno prin simpla recunoaştere de către Asano a curajului său se încheiase de peste o sută de ani. Şi apoi, corcitura nici măcar nu protestase. Dacă tăcuse pentru că se temea că Yasuno l-ar ucide sau pur şi simplu pentru că îşi dăduse seama că era inutil nu mai conta.

- Yasuno îşi însuşise meritul. Fusese un act dezonorant de laşitate, genul de lucru pe care niciun samurai nu ar trebui să permită vreodată să rămână necontestat... sau să i se permită să trăiască după

el. *Dar, dacă şi Yasuno, şi corcitura au ascuns de bunăvoie adevărul...*

- Oishi scutură din cap, fără să-şi dea măcar seama că se mişcase până când Riku îi puse o mână pe braţ sprijinindu-l, închipuindu-şi că era ameţit.

- *Acum, liniile genealogice contau mai mult decât vărsarea de sânge, acum totul era diferit. Şi nimeni nu era perfect – şi la ce le mai trebuiau zei sau coduri de conduită?*

- Oishi lăsă privirea să-i rătăcească de-a lungul picturilor murale ale paravanelor de pe pereţi, pe lemnul înnegrit de timp al grinzilor casei, pe care le ştia pe de rost, pentru că aici era locul în care crescuse, în umbra fortificaţiilor castelului Ako, între zidurile sigure ale curţii sale interioare. Amintiri despre tinereţea lui, despre părinţii şi strămoşii săi îi umpleau mintea, alungând ziua care tocmai se încheiase.

- Se gândi la felul în care propriul său fiu crescuse aici, înconjurat de tradiţie. Cum el şi Riku îl învăţaseră pe Chikara lucrurile de care avea nevoie pentru a-şi asuma într-o zi atribuţiile sale ereditare de *karou*, aşa cum făcuseră bărbaţii din familia sa timp de generaţii, cu mult înainte ca Tokugawa Ieyasu să fondeze dinastia care conducea acum Japonia.

- Inspiră adânc. *Era acasă.* Asta era tot ce conta acum...

- În momentul în care Riku îi scotea ultima bucată de armură, eliberându-l cu răbdare şi cu dragoste de

povara datoriei sale, care fusese în sfârşit îndeplinită, cel puţin pentru ziua aceea, se simţi mai uşor nu numai la trup, ci şi în spirit. Era nespus de bucuros să fie un om căsătorit, cu o familie la care să se întoarcă – mult mai fericit decât se aşteptase vreodată să fie când era tânăr.

- Căsătoria sa cu Riku fusese aranjată de tatăl său, cu aprobarea lui Asano… cu nimic diferită de cele mai multe mariaje din clasa lor, în care erau luate în considerare mai întâi rangul, reputaţia şi consolidarea alianţelor politice prin adăugarea de legături de rudenie. Adesea, la fel ca şi în cazul lui, protagoniştii nici măcar nu se cunoşteau.

- Cu toate astea, ei fuseseră binecuvântaţi cu firi compatibile de zei sau de înţelepciunea bătrânilor, astfel încât aştepta cu drag să îmbătrânească alături de ea… corpul ei cald lângă al său pe timp de noapte, zâmbetul ei urându-i mereu bun venit acasă.

- Îi zâmbi în timp ce îşi întindea braţele şi îşi îndrepta umerii, apoi îşi mută din nou pentru o clipă privirea, auzind zgomote de *bokken* în curte, unde Chikara era angajat într-o simulare de duel cu un alt băiat – *un tânăr,* se corectă Oishi –, folosind săbii de antrenament din lemn.

- Riku se uită în ochii lui, văzând că mintea îi reintrase în lumea lor suficient pentru a putea discuta. Punându-şi uşor mâinile pe braţele lui, îi spuse, în sfârşit:

- – Am fost îngrijorată.

- Grija i se arătă brusc în zâmbetul tandru.
- Propriul său zâmbet se lărgi şi el.
- – Întotdeauna îţi faci griji, zise el cu blândeţe.
- Dar era recunoscător că, după toţi aceşti ani, încă îi mai păsa suficient de el ca să-şi facă. Întinse mâna şi o mângâie pe obraz. Ea îi sărută palma, acoperindu-i mâna cu a ei.
- Se pregătea să o întrebe ce aveau la cină, când auzi un strigăt feroce de afară şi amândoi se uitară spre uşă. Sunase de parcă lupta-joacă devenise una reală.
- Oishi se duse la intrare şi trase uşa deoparte. Realiză atunci ceea ce fusese prea obosit ca să observe mai înainte: Chikara se duela cu Jinnai, care era cu trei ani mai mare, mai înalt, mai greu şi mai experimentat în lupta cu sabia.
- Chiar şi o sabie de lemn putea da o lovitură paralizantă şi niciunul dintre băieţi – *bărbaţi,* îşi reaminti Oishi în linişte – nu purta îmbrăcăminte de protecţie. Chikara avusese *genpuku*, ceremonia de trecere la maturitate, cu aproape o jumătate de an în urmă. Şi totuşi, de unde se afla Oishi acum, peste prăpastia unei experienţe de mai mult de două decenii, cei doi erau în continuare doar nişte băieţi crescuţi pe jumătate. Se spunea printre samurai că sufletul unui bărbat era în sabia lui, iar al unei femei în oglinda ei. Cu toate acestea, realiză deodată faptul că Chikara ar fi trebuit să se uite bine în oglindă şi să-şi pună armura de antrenament înainte

de a-l invita pe Jinnai să lupte cu el. Un *genbuku* nu-ţi dădea peste noapte trupul unui adult.

- Îi urmări pe cei doi atacând şi parând, impresionat de recentele progrese făcute de fiul său în mânuirea sabiei şi de încrederea pe care părea că o câştigase, împreună cu acestea, văzând totuşi că Jinnai se afla în avantaj.

- Chikara încasă o lovitură sălbatică în braţ şi lăsă garda, rămânând descoperit în faţa lamei lui Jinnai. Oishi o simţi pe Riku crispându-se alarmată în timp ce venea lângă el, chiar şi propriul lui corp se tensionă instinctiv împotriva durerii provocate de lovitura iminentă.

- Dar Chikara îşi trecu *bokken*-ul din mâna dreaptă, devenită inutilă, în cea stângă cu o rapiditate care-l făcu să tresară pe Oishi şi, cu o lovitură abilă, îi mătură lui Jinnai picioarele de sub el. Îşi doborâse adversarul şi câştigase duelul cu o mişcare decisivă – o mişcare pe care Oishi nu-l văzuse pe fiul său sau pe oricine altcineva instruit de maestrul oficial al lui Asano s-o facă vreodată până atunci.

- – Chikara! strigă el.

- Băiatul se uită în sus, îmbujorat de victorie, dar surprins de tonul vocii tatălui său. Rămase nemişcat, privind înapoi la părintele său, în timp ce Jinnai se chinuia să se ridice în picioare, clătinându-se.

- – Jinnai, spuse Oishi, expediind băiatul mai mare cu o privire, înainte ca acesta să poată vorbi.

- Aşteptă până când Jinnai nu-l mai putea auzi. Chikara şi Riku aşteptară şi ei împreună cu el, până când bărbatul rosti ce avea în minte.

- – Cine te-a învăţat asta?

- Chikara ezită, privindu-l lung, euforia din ochii lui stingându-se ca o flacără la auzul furiei din întrebarea tatălui său. Privi în jos, apoi rămase tăcut puţin prea mult, înainte de a murmura:

- – Nimeni, tată.

- Oishi simţi mâna soţiei sale strângându-i extrem de uşor, dar cu insistenţă, umărul, amintindu-i cât de mândri îi făcuse întotdeauna Chikara şi că fiul său avea mult mai multă nevoie de încurajarea decât de furia lui.

- Oishi îşi păstră expresia, dar nu insistă cu întrebarea. Aceasta era o tehnică demnă doar de un ronin fără stăpân care provoca scandaluri în stradă pentru că nu existau bătălii reale în care să lupte şi nici nu avea alte aptitudini pe care să se sprijine. Nu era pentru un războinic de rang înalt sau pentru orice alt războinic căruia îi rămăsese suficientă onoare ce merita să fie apărată. Inspiră adânc.

- – Tu vii dintr-o familie de samurai, îi spuse lui Chikara. Noi nu luptăm aşa.

- Îmbujorarea de mândrie a lui Chikara dispăruse complet acum şi, pentru o clipă doar, Oishi crezu că fiul său va protesta.

- Chikara se plecă, în schimb, înclinându-se cu respect, acceptând avertismentul cu demnitatea unui om de onoare, în timp ce tatăl său se întorcea şi intra înapoi în casă.

- Soarele alunecase în cele din urmă în spatele dealurilor îndepărtate, atunci când Mika şi însoţitoarele sale părăsiră castelul pentru a rătăci pe câmpuri, purtând felinare, în căutare de licurici… sau asta le spusese gărzilor de la poartă. Tivul hainelor ei se târa în noroiul de pe cărarea pe care o urmau pe la marginea pădurii, acolo unde Kai îşi construise casa lui solitară, dar starea chimonoului său preferat era ultimul lucru la care să se gândească acum.

- Aflase cu mult timp în urmă unde trăia Kai şi îi luase urma de multe ori până la punctul din care îi putea zări coliba de la marginea copacilor. Dar nu avusese niciodată curajul să meargă până la uşă, fiindu-i teamă, până acum, că tânărul va refuza să i-o deschidă.

- Dar chiar dacă ar fi venit până aici şi Kai ar fi lăsat-o înăuntru… dacă ar fi aflat cineva sau dacă tatăl ei ar fi suspectat ceva, ce s-ar fi întâmplat atunci cu Kai? Gândul la ce ar putea păţi el – în cel mai bun caz, alungarea – o oprise întotdeauna, chiar şi atunci când dorul îi depăşea teama că el nu ar primi-o.

- Gândul la ce i s-ar fi putut întâmpla ei dacă ar fi venit aici şi Kai ar fi lăsat-o să intre nu o deranjase niciodată prea mult. Era femeie, deci nu avea să i se permită să moştenească Ako. Acesta urma să ajungă la vreuna din rudele de sex masculin ale tatăl ei, atunci când el va muri, dacă nu va adopta între timp

un moştenitor bărbat... iar înainte se aştepta ca ea să fie obligată să se căsătorească cu cineva pe care nu-l iubea şi pe care, probabil, nu-l întâlnise niciodată, să fie pion în meciul permanent de *shogi* pe care *daimyo* îl jucau pe tabla care era întreaga Japonie.

- Din fericire, şi tatălui ei îi displăcea tot atât de mult ca şi ei ideea ca singurul lui copil să ajungă un pion. Trecuse de mult de vârsta la care cele mai multe fete fuseseră negociate şi trimise de acasă, dar el deschisese rareori subiectul căsătoriei, iar răspunsul ei imediat şi complet sincer că iubea Ako atât de mult încât i s-ar rupe inima să nu-l mai vadă niciodată era de ajuns pentru a-l face să tacă. Tatăl ei putea înţelege cu uşurinţă de ce îşi iubea atât de mult căminul, cu frumuseţea lui radiantă şi bogăţia tradiţiilor sale. Iar ea suspecta că singurătatea i-ar fi rupt inima, odată ce ea ar fi plecat.

- Iubea prea mult ţinutul ca să-şi imagineze că-l va părăsi vreodată. Iubea, de asemenea, demnitatea şi responsabilitatea pe care înţelepciunea tatălui său i le acorda. O trata ca şi cum într-o zi ea avea să fie moştenitoarea sa. Şi totuşi, acelea nu erau singurele motive pentru care nu suporta gândul de a pleca.

- Tatăl ei nu ar înţelege – iar ea nu-i putea spune – cel mai important motiv dintre toate: că îl iubea pe Kai, iar Kai era aici. Putea fi la fel de bine îndrăgostită de prinţul Genji, bărbatul de vis care trăise numai în cartea scrisă de Murasaki Shikibu în urmă cu şapte sute de ani.

- Mika ştia mai multe despre Genji decât ştia despre Kai şi nu putea fi cu Kai mai mult decât cu Genji. Tot ce putea face de atâţia ani era să se uite la el de la distanţă, ştiind că, de fiecare dată când ochii ei îl găseau, ochii lui erau deja ţintă la ea.

- Una dintre însoţitoare scoase un sunet mic speriat şi arătă înainte. Ridicându-şi privirea, văzu, în sfârşit, casa lui Kai. Era o construcţie mică şi şubredă, mai mult ca adăpostul unui călugăr ascet decât coliba unui ţăran, dar, peste ani, întărise adăpostul temporar care fusese prima lui casă cu materiale recuperate de la locuinţele abandonate sau găsite în pădure... ca şi cum cu cât trăise mai mult aici, cu atât începuse să creadă mai mult într-un viitor.

- Chiar înainte de a ajunge la casa în sine, observă un mic altar religios din pietre. Acesta nu fusese acolo înainte de venirea lui. Numai Kai îl putuse construi. Realiză că gândul că el se putea ruga unor zei o surprindea... poate pentru că, atunci când erau tineri, el i se păruse întotdeauna mai mult ca o fiinţă de pe tărâmul zeilor, al lui Buddha, decât un simplu băiat.

- Se opri, privind la altar, şi apoi se înclină cu respect bătând din palme, un apel la compasiunea lui Buddha, la toţi *bodhisattva*, la orice zei sau zeiţe cărora le fusese închinat altarul, cerându-le tuturor să o asculte. Îşi plecă cu umilinţă capul şi îşi împreună mâinile pentru ultima oară, rugându-se în tăcere ca în seara asta Kai să fi lăsat descuiată uşa care închidea drumul dintre ei. Îşi reluă drumul, însoţitoarele urmând-o în linişte, în timp ce bătăile

inimii îi sunau în urechi la fel de tare ca bătăile ei din palme.

- La lumina felinarelor, casa lui Kai arăta de parcă pur şi simplu prinsese rădăcini aici, crescând chiar din pământ. În schimb, zeci de panglici de rugăciune budiste, unele decolorate, altele încă de un roşu aprins, acoperite cu caractere *kanji* aurii, culorile Ako, atârnau deasupra uşii sale, fâlfâind în respiraţia moale a serii.

- – *Wabi-sabii*, murmură una dintre însoţitoare uimită, iar lui Mika i se opri răsuflarea.

- – Da... şopti ea.

- *Wabi-sabii: Un lucru de o frumuseţe atât de neaşteptată, cu părţile sale inegale şi accidentale, încât erai luat prin surprindere să o poţi vedea cu sufletul.*

- *Frumuseţea era unică şi născută din întâmplare...*

- *...omul trebuia să găsească bucurie în ea cât timp avea ochi să vadă...*

- *...pentru că frumuseţea, ca şi viaţa însăşi, era efemeră...*

- *...şi bucuria urma să dispară la fel ca florile de cireş...*
-

- Cuvintele filosofilor şi ale sfinţilor îi răsunau în minte. Clipind brusc, se întrebă pentru ce se ruga Kai şi dacă ea va şti vreodată.

- Le făcu semn însoţitoarelor sale să se oprească. Le avertizase deja să rămână tăcute în timp ce o aşteptau.

- Să întrebi era o ruşine temporară... să nu întrebi era una eternă.

- Muşcându-şi buzele ca un copil, puse mâinile pe uşa lui Kai.

• 3

- Kai îngenunche pe pat – rămăşiţele unei saltele abandonate de un călător, pe care abia avea loc să se întindă –, unde se prăbuşise în sfârşit în această după-amiază, incapabil să-şi îngrijească măcar rănile înainte să adoarmă.

- Din fericire, presupunea, durerea din spate îl trezise după doar două sau trei ore, judecând după poziţia soarelui. Îşi dădu seama că, dacă ar fi dormit mai mult, ar fi putut înţepeni prea tare fie şi pentru a se putea ridica din nou.

- Mâncase cele câteva turte de orez presate pe care micul grup de cărăuşi şi ţărani i le lăsaseră când îl aduseseră aici, la insistenţele sale. Asta, cel puţin, îi

dăduse putere să aducă apă din râu şi să aprindă focul în groapă.

- Mişcându-se mai mult dintr-o lungă obişnuinţă decât conştient, pusese o oală de apă să se încălzească pe grilajul din oase şi coarne de deasupra focului, în timp ce el alegea plante medicinale din micile buchete adunate în coşuri. Când apa se încălzise suficient, pusese o parte din ea deoparte pentru a-şi îndepărta sângele uscat şi murdăria de pe braţe şi de pe partea superioară a corpului, în timp ce ierburile clocoteau la foc mic într-o fiertură care spera să fie suficient de vindecătoare.

- Putea admite, acum, când era prea târziu pentru a mai conta, că fusese o prostie să nu meargă la castel cu ceilalţi vânători la întoarcere, dar adevărul despre moartea *kirin*-ului – totul despre asta – îl chinuia mai rău decât rana de la spate. Nu se dusese, nu se va duce. Ce putea face cel mai bine de unul singur trebuia să fie suficient, ca întotdeauna până acum.

- Îndepărtă în sfârşit amestecul cu miros pătrunzător de pe foc şi turnă în el cea mai mare parte a micului său urcior de sake, ca dezinfectant. Păstrase resturile de vin de orez ieftin ca leac împotriva durerii, turnându-l pe gât în jos, deoarece nu găsea nicio plăcere în gustul lui. Îi ardea stomacul în timp ce îşi trăgea din nou cu grijă braţele din chimonou, lăsându-l să cadă şi să atârne de cordon, astfel încât să poată ajunge la răni.

- Pansamentul improvizat de muşchi şi de lut pe care îl folosise pentru a opri sângerarea din rana făcută

de *kirin* nu ţinuse mult, iar ritmul pe care samuraii călare îl imprimaseră în graba lor de a reveni la Ako abia îi dăduse timp să-şi tragă sufletul, darămite să mai aibă grijă şi de rană de-a lungul drumului.

- Până dimineaţă, rămăsese atât de mult în urmă şi căzuse de atâtea ori, încât câţiva dintre ţărani şi cărăuşi, care aveau şi ei destule probleme, se întoarseră totuşi să-l ridice în picioare şi să-l ajute să-şi continue drumul. Şi-a dat seama atunci că aceştia îi apreciau mult mai mult talentul de vânător şi erau mai conştienţi de faptul că fusese serios rănit decât samuraii care, aparent surzi şi orbi, călăreau înainte.

- Posibilitatea ca unii dintre samurai să spere că nu va supravieţui călătoriei nu l-ar fi surprins deloc. Ideea că dacă va trăi sau va muri conta pentru nişte oameni pe care abia îi cunoştea – oameni care purtau ei înşişi deja prea multe poveri, îl uimise. Le era dator şi spera ca moartea *kirin*-ului să-i plătească cel puţin parţial datoria.

- Luă oglinda spartă pe care o păstra pentru când îşi tăia părul. Nu-l purta niciodată prea scurt, fiindcă ura până şi amintirea capului său ras ca băiat şi vederea scalpului plin de cicatrici, dar nu-l putea lăsa nici atât de lung încât să poată fi strâns într-un conci în creştet... pentru că ar fi putut fi tot ce ar fi avut nevoie un războinic beat ca să-şi justifice încercarea de a-l omorî pentru crima de a fi încercat să treacă drept ceva mai mult decât era.

- De fiecare dată când se uita în oglindă, ea îi amintea din nou cine şi ce era el cu adevărat, încă un motiv

pentru care trebuia să-şi taie părul dezordonat: deoarece, atunci când se deschidea în lumina soarelui, lăsa la vedere şuviţe roşii, la fel ca părul unui demon adevărat.

- Oftă, luându-şi privirea de la faţa lui. Oglinda era, de asemenea, utilă şi în momente ca acesta.

- O ridică cu stângăcie, încercând să-şi vadă rana provocată de *kirin*, dar era imposibil să-şi forţeze corpul lacerat într-o poziţie din care să poată obţine o imagine clară şi, în acelaşi timp, să-şi cureţe sângele coagulat cu cârpa înmuiată în fiertura medicinală. Orice mişcare pe care o încerca îl făcea să se simtă ca şi cum era sfâşiat din nou de cornul *kirin*-ului.

- Dădu drumul unei înjurături care era pe jumătate strigăt de durere. Stând cu picioarele încrucişate pe saltea, se forţă să se relaxeze şi să respire adânc, să-şi concentreze voinţa pentru a-şi pregăti corpul să reuşească imposibilul.

- Ridică oglinda din nou, gata să-şi impună să facă ceea ce trebuia ca să supravieţuiască.

- Uşa se zgudui. Îngheţă la mijlocul mişcării, uitându-se spre ea cu o încruntare bruscă. Uşa începu să alunece deschizându-se, fără să-i dea timp măcar să întrebe numele cui o fi fost acolo.

- Înainte de a ajunge la cuţit, uşa se deschisese complet. Privea nevenindu-i să creadă, uitând de cuţit şi de toate cuvintele pe care le ştia, în timp ce domniţa Mika păşea înăuntru. Ea se opri un moment,

ezitând în lumina slabă a focului, la fel de luminoasă ca luna în mantia ei de culoarea ceţii. Părea la fel de uimită ca şi el să se afle acolo, chiar în faţa lui.

- În cele din urmă îi spuse încet:

- – Mi-au spus că ai fost rănit.

- El era deja în genunchi, şi totuşi braţele îi tremurară în timp ce se lăsa într-o plecăciune stângace. Se împinse în poziţie verticală din nou, cât timp mai putea, dar asta îl lăsă încă aşezat în faţa ei pe jumătate dezbrăcat, murdar şi palid, într-o cocioabă care ei trebuie să-i fi părut cu nimic mai bună decât coteţele de câini. Îşi ţinu ochii fixaţi pe pământul bătătorit al podelei în timp ce murmura:

- – Nu-i nimic, stăpână.

- Dar Mika o pornise spre el oricum. Se uită în sus şi văzu pe faţa ei doar îngrijorare profundă, nimic mai mult, ca şi cum nimic altceva nu conta decât el... absolut nimic.

- – Lasă-mă să văd, spuse ea, îngenunchind lângă el.

- Îl privi îndelung, iar ochii ei vedeau mai mult decât tăieturile şi vânătăile care-i acopereau pieptul, braţele – ea se uita *la el,* la corpul lui, la faţa lui, cu ceva mult mai profund decât simplă compasiune.

- Se feri de privirea ei, pentru că durerea pe care aceasta i-o pricinuia îl copleşea cu o suferinţă mai rea decât orice rană fizică care îi marcase vreodată trupul.

- După ce se calmă din nou, cu spatele la ea, o auzi trăgându-şi puternic suflarea.

- – Spatele tău...

- Vocea îi era abia perceptibilă.

- Dar auzi apoi foşnet senzual de mătase, în timp ce se aşeza lângă el pe saltea. Mâna ei îl atinse, vârfurile degetelor sale pe pielea lui erau la fel de uşoare ca penele unei aripi de pasăre. Nu-şi putu controla fiorul pe care i-l trimiteau pe şira spinării, zbârlindu-i pielea de pe tot corpul.

- – Stăpână, zise el răguşit, jumătate protestând, jumătate rugător, pot să-mi curăţ rănile singur...

- – Nu şi dacă nu poţi ajunge la ele.

- Vocea ei avea mai multă tandreţe decât auzise vreodată la ea, dar în acelaşi timp îi refuza permisiunea de a-i respinge ajutorul. În timp ce îi atingea trupul, era mai mult decât oricând fiica stăpânului, sfidând orice regulă care îi ţinuse la locurile lor şi îi separase în toţi aceşti ani.

- Mai jenat, mai nesigur şi mai speriat decât oricând că îi va ruina viaţa prin simplul fapt că exista în ea, Kai îşi întoarse faţa şi mai adânc în umbră. Asta îi permise ei să-i vadă spatele cât de clar posibil: fie va fi copleşită de vederea rănilor pline de sânge şi va pleca, fie le va curăţa cât de bine va putea şi va pleca. *Orice, numai s-o facă să plece...* Pentru că acela era ultimul lucru din lume pe care ar fi vrut ca ea să-l facă...

- Dar ea era samurai, în toate modurile care făcuseră vreodată acest cuvânt demn de respect – era nu numai onorabilă, plină de compasiune şi dreaptă în relaţiile sale cu toţi oamenii, dar şi neînfricată şi neclintită în faţa provocărilor care ar fi făcut cele mai multe femei – şi majoritatea bărbaţilor – să-şi piardă curajul şi să fugă, abandonând o persoană sau o cauză ca pe una fără speranţă. Ar fi trebuit să ştie că rănile lui nu vor fi de ajuns să o alunge.

- Mika luă bucata de pânză înmuiată din vasul grosolan de pământ de lângă el şi începu, cu grijă infinită, să-i spele spatele.

- Eliberat de efortul chinuitor de a încerca să-şi trateze singur rănile, îşi simţi muşchii încordaţi eliberându-se treptat de tensiune. Se concentră atât de profund asupra senzaţiei oferite de apropierea lui Mika, mirosul de iasomie din părul ei, şoapta mătăsii, mâinile ei, atât de moi şi de blânde în mişcarea lor, încât durerea persistentă din carnea sfâşiată şi ţesuturile sale deteriorate începu să se retragă în sfârşit într-un loc cu mult mai îndepărtat de mintea lui conştientă decât realizarea faptului că stătea acolo, în mijlocul un vis.

- Gândul că acesta *ar putea fi* doar un vis, nimic altceva decât un delir şi apoi certitudinea că nu era i-au reamintit dintr-odată cealaltă durere inexplicabilă care-l umpluse când o privise pentru prima oară.

- Inexplicabilă...? Nu, nu inexplicabilă. Cea care i-o cauza era vederea ei, acolo, în lumea lui. Şi totuşi, durerea zăcea undeva, în adâncul de neatins al

sufletului său, acolo unde nu putea face nimic ca s-o controleze.

- Încercă din nou să se concentreze asupra durerii fizice, în timp ce ea începea să cureţe zona din jurul rănii celei mai grave şi mai profunde, cea provocată de cornul *kirin*-ului – preferând chiar şi asta în locul a ceea ce îl făcea să simtă apropierea ei.

- – Cineva ar fi trebuit să vadă asta înainte, comentă ea, descoperind toată întinderea rănii.

- Grija ei, care era pe jumătate întrebare, avea şi o urmă puternică de furie, deşi ştia că aceasta nu era îndreptată spre el.

- – Au fost şi alţii care au avut nevoie de atenţie, murmură el, de parcă n-ar fi fost nimic, reuşind să-şi controleze vocea, la fel cum îşi ţinea şi trupul nemişcat, în ciuda faptului că mâna ei nu mai era chiar atât de stabilă acum.

- La urma urmei, nu era în întregime vina celorlalţi dacă rănile sale fuseseră ignorate. Pe drumul de întoarcere la castelul Ako încercase în mod intenţionat să rămână invizibil.

- Dintr-odată Mika încetă să-l mai atingă. Aşteptă confuz, în timp ce ea rămase în spatele lui privindu-l... până când aproape crezu că îi putea simţi, în schimb, atingerea ochilor, pe măsură ce îi studia reţeaua de cicatrice vechi şi noi, care îi modelaseră carnea.

- – Erai cu Yasuno când a ucis bestia? întrebă ea.

- Uimit, Kai ezită, apoi, închizând ochii, dădu din cap, bucuros că nu se află cu faţa la ea.

- – Se spune că a fost foarte curajos, continuă Mika, şi de această dată percepu o umbră de îndoială în cuvintele ei.

- – Da, spuse el, singurul cuvânt pe care se chinui să-l scoată din gură.

- Mâinile i s-au strâns pe genunchi, deşi, altfel, rămase perfect nemişcat.

- – Tatăl meu vrea ca el să lupte pentru noi la turnir în locul lui Hazama.

- *Turnirul care era principalul eveniment în timpul vizitei shogunului.* Corpul lui Kai zvâcni aproape incontrolabil, furia depăşindu-i surpriza. *Desigur.* Yasuno era marele erou al vânătorii pentru toată lumea din Ako. Toată lumea, cu excepţia singurei persoane care ştia adevărul. Kai respiră adânc, nesigur. I-ar fi convenit să-l vadă pe Yasuno umilit într-o luptă reală, în faţa shogunului şi a celor mai importanţi nobili din ţară.

- Cu excepţia ruşinii pe care acest lucru l-ar aduce asupra lui Ako.

- În clipa aceasta, Yasuno era samuraiul cel mai puţin onorabil pe care îl cunoştea şi departe de a fi cel mai bun luptător, dar nu ar fi folosit la nimic, nici în faţa lui Asano, dacă el ar fi încercat să-l denunţe pe Yasuno ca mincinos. Ar fi fost cuvântul lui împotriva cuvântului lui Yasuno. Şi, în ciuda tuturor lucrurilor

care nu era, Yasuno era încă un samurai şi, potrivit legii, nu exista niciun fel de dreptate, nici măcar adevărul, care să poată acoperi râul de sânge care curgea între ei.

- Kai îşi dădu seama că nu răspunsese şi că nu putea rămâne tăcut la nesfârşit.

- – Yasuno este un spadasin priceput, spuse el liniştit, singurul lucru pe care putuse să-l zică fără a-l sufoca de moarte.

- – Dar, cu atât de multe în joc, insistă Mika, cu shogunul şi nobilii săi care vor privi întrecerea, este important să ne descurcăm bine.

- Se uită la ea, remarcându-i clar acum îndoiala din voce. *De ce îi spunea acest lucru, cu o astfel de voce tulburată?* Realiză însă că, de data aceasta, nu era nevoie să-i răspundă nici ei, nici propriei sale întrebări. Nu avea dreptul să spună nimic... indiferent de urmări.

- Mika îi atinse spatele, la fel de atent ca înainte. Termină de curăţat rana şi apoi luă o rolă de bandaj din bumbac proaspăt din interiorul mânecii chimonoului ei. I-l înfăşură în jurul trupului, peste umăr, până când rănile cele mai grave îi erau deja protejate.

- O simţi cum fixa capetele bandajului şi apoi, în sfârşit, mâinile ei se retraseră. Se ridică în picioare şi îşi trase la loc partea de sus a chimonoului, infinit de uşurat că nu mai era în genunchi, pe jumătate dezbrăcat în faţa ei.

- – Mulţumesc, murmură el.
- Aşteptă cu spatele întors ca ea să se ridice şi să plece. Cu toate astea, ea rămase acolo o clipă nesfârşită. Îi simţea dorul ca pe un cântec fără cuvinte sau melodie ce-i făcea adevărul propriilor sale sentimente să rezoneze în el până când abia mai putea respira.
- – Am văzut ruşinea în ochii lui Yasuno atunci când îl lăudau, spuse Mika în cele din urmă, ca şi cum nu s-ar fi putut stăpâni.
- De data aceasta, cuvintele ei erau o provocare.
- Se întoarse pentru a-i întâlni, în sfârşit, privirea. Ochii ei erau prea plini, debordând de simpatie pentru el şi ultraj împotriva celor care îi furaseră onoarea şi aproape şi viaţa… *Ştia. Trebuie să-şi fi dat seama că suspiciunile ei erau întemeiate atunci când i-a văzut rănile, în ciuda a tot ce nu-i spusese.*
- – Chiar şi atunci când încerci să-i ajuţi, te urăsc, zise ea, cu vocea tremurând.
- *De ce…?* întrebau ochii ei, nu pe el, ci zeii.
- Era aceeaşi întrebare care zăcuse în adâncul sufletului său atât de mulţi ani, încât se oprise în cele din urmă să se mai întrebe, pentru că nu avea un răspuns raţional. Nu avea mai mult sens decât faptul că tatăl ei putea vedea suficient de bine că era om încât să-i acorde o viaţă de om… şi totuşi, pentru că el nu se născuse samurai, refuzase să

permită chiar şi unei prietenii nevinovate dintre doi copii să continue.

- Asano îi spusese sincer care ar fi fost consecinţele pentru Mika... şi pentru el... dacă ar fi continuat aşa, dacă prietenia lor s-ar fi transformat în altceva. Recunoscuse frustrarea lui Kai, durerea lui, protestele sale, cu o răbdare, realiza acum Kai, demnă de Buddha, pentru un nobil samurai vorbindu-i unei corcituri de băiat *hinin*.

- Şi totuşi, Asano îl forţase, de asemenea, să înţeleagă ce înseamnă să fii om, dar nu samurai. Să fii om, şi totuşi nu.

- – Samuraii tatălui tău m-au tratat întotdeauna aşa cum era de aşteptat.

- Îşi mută privirea, auzindu-şi resemnarea, renunţarea din ea.

- – Şi asta e tot ce aştepţi? întrebă Mika.

- Ochii ei ardeau încă cu pasiune, dar de această dată se uita direct la el, forţându-l să-i întoarcă privirea. *Ai ucis un kirin*! spuneau ei. *Nu Yasuno. Tu eşti cel cu inima de samurai, cu onoarea unui samurai. Meriţi laude şi recompense... să porţi pana de şoim. Să porţi un nume. Să fii iubirea mea... De ce nu...?* Mâinile ei tremurau. *De ce...?*

- – Este tot ce ştiu... Se uită în jos din nou, în timp ce rostea cuvintele cu laşitate, refuzând să răspundă provocării.

- Ochii ei negri, strălucitori, deveniră şi mai luminoşi sub dezamăgirea care îi umplea precum lacrimile.

- – Nu trebuie să fie aşa, Kai...

- Se întoarse brusc, incapabil să o mai privească, suferinţa şi frustrarea devenind prea greu de îndurat.

- – Ai venit singură? întrebă el, cu ochii îndreptaţi spre foc.

- – Vrei să mă trimiţi de aici? îi răspunse la întrebare cu o alta, forţându-l să ia decizia, să rostească cuvintele... să o alunge pentru binele ei, pentru că ea nu putea înţelege.

- Ca femeie-samurai, onoarea ei era totul şi, dacă şi-ar sacrifica-o pentru el, ar pierde totul... Dacă ar încerca să rămână aici, chiar întâlnindu-se în secret, Ako însuşi i-ar sfâşia. Şi dacă ar fi fugit, nu exista niciun loc în care s-ar fi putut duce fără ca pedeapsa să-i ajungă. Relaţia lor era interzisă, iar Mika era fiica *daimyo*u-lui său. Dacă plecau împreună din Ako, vestea ar ajunge la *bakufu* de la shogunat. Agenţii guvernului i-ar vâna până la moarte.

- *O, zei, kirinul ar fi trebuit să-l ucidă...* Pentru că, dacă nu ar fi fost doar rănit, ea n-ar fi venit aici, iar el nu ar fi trebuit să îndure momentul în care va rosti cuvintele pe care mai degrabă ar muri decât să le spună şi să continue totuşi să trăiască...

- Se uită la ea în cele din urmă.

- – Acesta nu este un loc pentru domnia ta, stăpână, pronunţă el cuvintele la fel de goale ca şi ochii săi.

- Ea îl privi, stând complet nemişcată, împietrită de durere. Şi apoi, încet, în mod deliberat, îşi ridică poalele pline de noroi ale chimonoului de mătase, ca lumina lunii predându-se întunericului, şi se săltă în picioare. Păşi către uşa colibei mizerabile cu demnitate liniştită.

- – Noapte bună, îi ură ea, deschizând uşa.

- Trecu pragul şi, înainte de a închide uşa în urma sa, Kai văzu felinarele însoţitoarelor strălucind afară precum licuricii.

- Rămase cu ochii ţintă, peste cameră goală, la uşa închisă. În groapa cu foc din spatele lui, o ramură se despică şi căzu mai adânc în foc, ridicând o flacără strălucitoare şi un vârtej de scântei care păleau ca licuricii, murind chiar în clipa în care scoteau lumina cu care îşi chemau cu disperare perechea.

- 4

- *Daimyo* Asano stătea împreună cu garda sa de onoare, condusă de Oishi, dispusă în linii ordonate în

curtea interioară a castelului Ako pentru a saluta procesiunea aparent fără de sfârşit a numeroşilor *daimyo* şi a suitelor acestora care intrau pe poarta palatului. Toţi nobilii veniseră la invitaţia shogunului sau a lui Asano pentru a demonstra prietenie sau loialitate, precum şi pentru a celebra ospitalitatea domeniului Ako, aflat în plină floare a primăverii lui glorioase.

- Mai multe alaiuri îşi croiau calea de-a lungul drumului şerpuit către castel, într-un râu nesfârşit de stindarde şi steaguri colorate, întinzându-se cât puteai vedea cu ochii din turnurile de veghe şi de pe ziduri. Shogunul însuşi nu era aşteptat să sosească decât undeva aproape de apus. Defilarea oaspeţilor putea continua fără încetare până atunci. Mika era extrem de bucuroasă că la numărul estimat de persoane care trebuiau să fie hrănite şi adăpostite adăugase încă o jumătate, doar pentru a fi sigură că niciun *daimyo* influent, sau oricine altcineva, nu va rămâne flămând sau lăsat sub cerul liber, să fie mâncat de viu de ţânţari în timpul nopţii.

- Mika îngenunchease, împreună cu însoţitoarele ei, pe pernele de pe o platformă ridicată în spatele tatălui ei – o platformă suficient de mare încât să poată vedea şi să fie văzute peste coifurile bărbaţilor aflaţi în picioare în faţa lor în armuri complete. Era bucuroasă să-şi petreacă măcar o dată ziua în genunchi pe perne, înveşmântată în mătăsuri vaporoase, în timp ce bărbaţii de mai jos stăteau în picioare şi se înclinau ore întregi în soare.

- Culorile Asano, roşu şi auriu, se asortau la varietatea de culori pe care le alesese pentru chimonou şi

uchikake, atât ale ei, cât şi ale însoţitoarelor. Tatăl ei hotărâse să nu precupeţească nicio cheltuială pentru organizarea acestui eveniment important, aşa că îşi îngăduise să se bucure la maximum de una dintre misiunile ei: alegerea culorilor şi a stilurilor de ornamente pentru chimonouri, care îi readusese în minte amintiri fericite din copilărie, când se îmbrăca în robele frumoase şi somptuoase ale mamei sale.

- Era mulţumită în sinea ei de rezultate. Fiecare din ele purta câte un chimonou cu modele elaborate, în nuanţele strălucitoare ale unei flori, contribuind la însufleţirea tonurilor pragmatice, monotone, ale curţii interioare. Doamnele de la curte erau parte din efectul general, în aceeaşi măsură ca şi abundenţa de flori deschise acum în curtea principală, la fel de mult ca şi pavilioanele diferitelor unităţi ale trupelor de samurai ale lui Ako şi de mercenari cu archebuze dispuse în jurul ei, steagurile lor individuale, stindardele şi fanioanele aşezate în toate formele elaborate imaginabile, toate transformaseră dependinţele mohorâte de lângă intrare cu aranjamentul deopotrivă mândru şi solemn, dar şi la fel de colorat şi de primitor ca un festival de primăvară.

- Tatăl ei comandase chiar şi armuri noi pentru samurai şi pentru el însuşi. Arăta splendid. Chiar şi coiful lui era făcut recent, mai elaborat decât cel pe care îl purta de obicei şi care fusese al părintelui său.

- Amintindu-şi cât de obosit era, spera să se aşeze pe scaunul de campanie care îi fusese repartizat, ca *daimyo*, cel puţin între ridicările şi plecăciunile

făcute în onoarea fiecărui nou demnitar care sosea. Aruncând o privire în jos spre el, văzu că acum arăta complet odihnit şi mândru cum nu-l mai văzuse de multă vreme. Se simţea strălucind şi ea de mândrie reflectată, în timp ce era onorat într-un mod în care puţini *daimyo* fuseseră vreodată, mai ales unul ai cărui strămoşi rămăseseră neutri în timpul bătăliei interne decisive în urma căreia clanul Tokugawa câştigase titlul de shogun.

- Cum Asano avea legături de clan cu ambele părţi, alesese să nu lupte pentru niciuna dintre ele. Dar cei din clanul Tokugawa aveau memoria lungă şi, dacă un clan nu luptase pentru ei până la capăt, asta era echivalent cu a fi luptat împotriva lor.

- Celor care i se opuseseră lui Ieyasu, primul shogun, li se luaseră imediat pământurile şi, în cele mai multe cazuri, şi viaţa. Dar apoi, treptat, şi pentru cel mai străveziu pretext, descendenţii lui Ieyasu începuseră să confişte şi domeniile altor nobili neimplicaţi, care rămăseseră pur şi simplu neutri. Aceste terenuri erau adăugate la proprietăţile deja vaste ale familiei Tokugawa sau date ca recompense celor din cercul apropiat de *daimyo* ale căror clanuri sprijiniseră preluarea puterii de către shogun şi care îi includea acum pe cei mai mulţi dintre oficialii care ocupau funcţii înalte în guvern.

- Chiar şi Tsunayoshi, al cincilea shogun, a cărui sosire o aşteptau acum, confisca încă fiefuri ale căror *daimyo* nu făcuseră altceva decât să stea deoparte în timpul conflictului final al Războiului Care Pusese Capăt Războiului, în urmă cu o sută de ani.

- Pacea Tokugawa nu însemna nimic fără tipul de control necesar pentru a o susţine: *Numai un războinic ar putea alege să fie pacifist.* Tokugawa se asiguraseră că vor rămâne la putere prin înlăturarea unei asemenea opţiuni pentru oricare din posibilii competitorii.

- Şi totuşi, lupta pentru putere a continuat, la fel ca întotdeauna.

- „Politica înseamnă război", îi spusese odată tatăl ei, „numai că armele nu sunt la vedere". Acum, mecanismul de control se afla în interiorul Castelului Edo, aflat în siguranţă în sălile *bakufu*, guvernul shogunatului. *Bakufu* construise, piatră cu piatră, o fortăreaţă inexpugnabilă de legi şi restricţii atât de complexă, încât shogunul avea un consilier special doar pentru protocolul destinat vizitelor la şi din partea lui. Funcţionarii, care aproape o înnebuniseră cu nodurile în papură şi criticile lor interminabile în timp ce încerca să pregătească vizita, veniseră de la el, dar nu fără un „cadou" considerabil pentru înaltul consilier ca să-i trimită.

- Mika era convinsă că Japonia era ţara cea mai suprareglementată din lume. Aşa că ajunsese să aprecieze faptul că Ako fusese de două ori binecuvântat până acum – prin poziţia sa pe malul mării, cu porţiuni mari de câmpie de coastă în care solul bogat era bun pentru agricultură şi, de asemenea, datorită izolării, la mare distanţă de capitala Edo, unde ochiul veşnic treaz al *bakufu* urmărea pe toată lumea, tot timpul.

- În opinia tatălui său, ca şi a ei, o duceau mai bine acolo unde se aflau. Darurile oferite de natură lui Ako nu numai că îi permiseseră să achite sumele exorbitante necesare pentru pregătirile în cinstea vizitei shogunului, dar îl ajutau totodată să-şi menţină an de an oamenii bine hrăniţi şi apărarea cât de puternică permitea legea, făcând faţă, în acelaşi timp, impozitelor tot mai mari cerute de guvern.

- Mika îşi îndreptă din nou atenţia la procesiune şi la lucrurile din jur, având brusc sentimentul că cineva o privea fix. Se uită spre mulţimea de oameni de rând care stăteau în curte, în spate, căutându-l pe Kai.

- Dar apoi realiză că ochii care o priveau nu erau atât de departe. Se uită din nou în jos la tatăl ei şi îl văzu pe omul care o privea. După hainele de ceremonie extrem de sofisticate, cu *mon*-ul Tokugawa afişat pe eşarfa de la centură, era, în mod clar, cineva foarte sus plasat în guvernul Edo. Un bărbat foarte frumos, gândi ea, ceva ce nu ar fi persistat în mintea ei cu câteva zile în urmă, atunci când îi spusese noapte bună lui Kai, poate pentru totdeauna.

- Bărbatul se uita la ea ca şi cum ea ar fi fost Kagura-*hime*, fiica lunii, cea iubită de un împărat, iar el fusese lovit de vraja ei.

- Apoi, îi recunoscu culorile ţinutei oficiale de curte şi *mon*-ul caracatiţă de pe stindardele purtate de suita sa: *Era* daimyo *Kira.*

- Faţa ei deveni la fel de roşie ca florile de bujor din cauza ruşinii bruşte că îndrăznise să se gândească la

înfăţişarea lui. Domnul Kira, înaltul consilier pentru protocol al shogunului, era, de asemenea, de ani buni, duşmanul răbdător şi insidios al tatălui ei, un cuţit subtil aflat pentru totdeauna prea aproape de mâna dreaptă a Shogunului, cu vârful îndreptat spre Ako.

- – Ako este la fel de frumos pe cât îmi amintesc, *daimyo* Asano, spuse Kira, privirea lui persistând încă pe chipul ei, înainte de a se înclina în faţa tatălui său.

- Mika se uită urât la el, cu un dezgust abia ascuns. Cum îndrăzneşte să se uite la ea aşa, cu foamea unui câine lihnit, aceeaşi privire pe care o avea mereu atunci când îşi îndrepta ochii spre Ako.

- – Suntem onoraţi de vizită, *daimyo* Kira, răspunse tatăl său, de parcă aşa ar fi fost cu adevărat.

- Numai ea remarcă tensiunea din spatele cuvintelor lui. Era doar circumspecţia sa obişnuită cu privire la Kira sau îl observase pe acesta privind-o?

- – Pe domnia ta am venit să te cinstim, răspunse fără ezitare Kira, dar ea simţi tăişul politeţii perfecte din cuvintele sale.

- Imaginea cuţitului din umbră îi trimise un fior prin trup, ca şi cum ar fi înţepat-o în coloana vertebrală.

- – Sper ca totul să-ţi fie pe plac.

- Tatăl său zâmbi, încrederea lui făcându-i un compliment nerostit pentru toată munca ei cu privire la pregătiri.

- O urmă şi mai vizibilă a tăişului ascuţit răzbătu în zâmbetul uşor al lui Kira, în timp ce răspundea:

- – În afară de câteva probleme minore privind ceremonia, totul este perfect.

- Luat prin surprindere, tatăl ei căzu în capcană.

- – Ce probleme legate de ceremonie?

- Respiraţia lui Mika se opri, brusc alarmată. *Ce? Ce a fost asta? Unde greşise?*

- – Poate că domeniile mele sunt departe de Edo, dar loialitatea strămoşului meu faţă de shogun mi-ar fi asigurat un loc lângă el. Un prost l-a aşezat pe Sakai mai aproape de Alteţa Sa decât mine.

- Deşi tatăl ei nu-i aruncă nici măcar o privire, ea îi văzu muşchii contractându-i-se la umeri ca şi cum ar fi simţit umilinţa ei.

- – A fost greşeala mea, zise el cu smerenie. Te rog, iartă-mă.

- Făcu o plecăciune de scuze, iar Mika îşi simţi ruşinea dublându-se. Capriciul urii ei, când aranjase locurile, îl pusese pe tatăl său în această postură. El avusese încredere în ea, dându-i puterea unui *daimyo*, iar ea o folosise ca un copil răsfăţat.

- Kira făcu un gest cu evantaiul, mărinimos în biruinţă.

- – Iartă-mă că am menţionat asta. Primirea este o splendoare. Aştept cu nerăbdare turnirul.
- Zâmbetul i se lărgi, aproape binevoitor, iar ea se întrebă ce voise să spună cu asta.
-
- Kai se plasase cât mai aproape în faţa mulţimii de rând, oboseala zilei de stat în picioare fiindu-i amplificată de durerea din spatele rănit. Îşi dădea seama însă că aceasta era o privelişte unică în viaţă şi încă una de care nu ar fi putut să se bucure, chiar dacă ar fi supravieţuit rănii *kirin*-ului, dacă Mika nu ar fi venit la el şi nu l-ar fi ajutat să şi-o trateze.
- Amintirea a altceva petrecut între ei în acea noapte îl umplea cu un alt tip de durere care făcea cumva experienţa acestei zile cu atât mai impresionantă în ochii lui.
- Savura miracolul grandorii sale efemere aşa cum făcuse cu frumuseţea fragilă a florilor de cireş ce pictau încă ţinutul în culori de primăvară sau a licuricilor care se întorceau, căutându-şi perechea, de cum se lăsa amurgul pe câmpuri, amintindu-i cu fiecare scurtă sclipire de adevărul vieţii lor... al tuturor vieţilor.
- Îşi croi loc un pic mai în faţă, aşa cum făcuse toată ziua, în urma vânzătorilor de mâncare sau a soldaţilor care nu aparţineau gărzii de onoare şi care făceau constant manevre pentru a vedea mai bine în timp ce se uitau peste mulţime.

- Observă *mon*-ul caracatiţă, de culoare indigo-închis şi argintiu, al clanului Kira. Cu mult timp în urmă aflase din bârfe că, din invidie şi lăcomie, Kira lucra neobosit pentru a-i provoca lui Asano probleme cu shogunul. Lui Kai i se păru că, pentru un domeniu mic precum Kira, situat adânc în munţi şi departe de mare, o caracatiţă era cu greu un simbol de bun augur, dar apoi îşi dădu seama că tentaculele lacome descriau cu fidelitate intenţiile lui Kira.

- Kira era izbitor de frumos, îmbrăcat în cel mai modern stil Edo şi purtând însemnele de consilier al shogunului – sau ce-o fi fost sau intenţiona să fie. Iar lui Kai nu-i scăpă faptul că petrecuse mai mult timp uitându-se la Mika decât salutându-l pe tatăl ei.

- Kai se uită iar la Mika, acolo unde stătea îngenuncheată pe platforma din spatele lui Asano, bucurându-se de această confirmare, de mult timp datorată clanului Asano, şi de splendoarea scenei. Nu fusese capabil să-i surprindă privirea nici măcar o dată toată ziua, deşi nu era sigur dacă era intenţionat, nici dacă era vina lui sau alegerea ei. Totuşi, colţurile gurii îi coborâseră când o văzu că remarcă privirea directă a Kira şi începe să-i întoarcă zâmbetul.

- Brusc, Kai îşi mută privirea de la ei, adunându-şi marginile zdrenţuite ale chimonoului de bumbac decolorat, pe care făcuse tot posibilul să-l peticească şi să-l spele de sânge înainte de ceremonia de astăzi. Îl acoperise chiar şi cu o vestă, acum fără mâneci, care fusese odată jacheta cuiva şi care era singura piesă de îmbrăcăminte aproape respectabilă pe care o avea. Şi totuşi, se simţi brusc ruşinat de

înfăţişarea sa, într-un fel în care nu se mai simţise niciodată până atunci, ca şi cum ar fi putut la fel de bine să vină aici nepurtând nimic altceva decât o cârpă în jurul coapselor.

- Cu toate astea, nu se putu abţine să nu se uite iar înapoi, brusc invidios pe Kira şi plin de dor neputincios, în timp ce se uita la Mika, în mătăsurile ei minunat colorate, cu părul negru, lucios, ridicat în creştet şi prins cu piepteni de care atârnau perle şi cu ace sculptate în jad şi în carneol. Printre toate acestea, ieşea în evidenţă pana de şoim din fildeş pe care o purta cu mândrie de când era copil. Era îmbrăcată în culorile Ako, roşu şi auriu, amestecate cu o mulţime strălucitoare de nuanţe. S-o vadă însemna să vadă răsăritul soarelui în prima dimineaţă de miez de vară...

- În timp ce o urmărea privindu-l pe Kira, faţa ei se schimbă brusc, ca şi cum Kira ar fi pălmuit-o dintr-odată de acolo, de jos, de unde stătea. Ea se încruntă, refuzând să se uite din nou spre acesta.

- Lui Kai îi trebui doar o clipă pentru a realiza de ce expresia ei se schimbase, pentru că abia acum îl recunoscuse pe duşmanul tatălui său, dar, înainte de a trece acest moment, speranţa bruscă trezită de furia ei îl uimi... lăsând dragostea, pierderea şi frustrarea să-l conducă prin mulţime.

- Numai autocontrolul de fier dobândit cu atât de mult timp în urmă îl salvase, împingând emoţiile oarbe înapoi în jos, în întuneric, acolo unde le era locul. Rămăsese nemişcat, ţinându-şi chiar şi respiraţia. Să nu acţioneze era tot ce-şi putuse permite vreodată

să facă: *pentru binele lui Mika, al lui Asano şi al lui însuşi.*

- Mika se uită din nou spre porţi, în timp ce el continua s-o privească, de parcă şi-ar fi dorit brusc ca shogunul să apară şi să pună capăt zilei aparent fără sfârşit.
-

- Shogunul sosi abia la căderea nopţii. În timp ce soarele apunea şi umbrele începeau să se lungească, un paznic strigă din turnul de veghe principal că zăreşte procesiunea shogunului în vârful unei creste îndepărtate de pe drum. Toată lumea îşi schimbă poziţia, deplasându-se cât de departe îndrăzneau, pentru a zări, în ultimele raze ale soarelui, stindardele auriu cu negru care purtau *mon*-ul clanului Tokugawa.

- Kai reuşi doar să zărească scurt procesiunea shogunului pe creasta dealului, înainte de a privi înapoi la Asano, aflat încă în picioare în curte, drept ca o suliţă, aşteptând în capul şirului de *daimyo*, care se străduiseră să ajungă aici înaintea shogunului, pentru a-l saluta cu onoarea cuvenită.

- Kai se concentră din nou pe răbdare, pe anticiparea sigură, impersonală, de a-l vedea în realitate pe shogun şi suita lui, ceva ce nu se aşteptase să vadă în timpul vieţii sale, deşi, până acum, acest lucru nu contase pentru el câtuşi de puţin. Dar asta îl ajuta să-şi alunge agitaţia din minte. Emoţiile contradictorii neaşteptate pe care fusese obligat să le controleze îl duseseră la capătul puterilor, dar trebuia să stea şi să rămână în picioare, la fel de

drept ca *daimyo* Asano însuşi, cel puţin până când îl va vedea pe shogun. Apoi va putea pleca, în sfârşit, pentru că nu mai era nimic care să-l ţină acolo.

- Sute de felinare împodobite luminau calea procesiunii shogunului în timp ce trecea peste pod şi intra în castel. Grandoarea diferitelor culori şi modele ale steagurilor, pavilioanelor şi fanioanelor suitei sale, precum şi veşmintele strălucitoare ale curtenilor care începeau să umple curtea îţi tăiau răsuflarea. Splendoarea lor era reflectată de decoraţiunile castelului, culorile strălucitoare ale clanului Ako ieşind în evidenţă, chiar şi la lumina felinarelor, printre stindardele celorlalte clanuri prezente.

- Atenţia lui Kai rătăcea peste tot, în timp ce se pierdea din nou în spectacolul din jur, bucurându-se de avalanşa aceea de culori şi de modelele uimitoare – flori, copaci, peisaje, păsări exotice şi penajul lor – de pe veşmintele purtate de nobilii şi de doamnele de la curte, ca şi de soţiile şi concubinele diferiţilor *daimyo*.

- Zări printre acestea o femeie tânără care-i făcu privirea să se poticnească la fel ca a lui Mika atunci când se uitase la Kira. Chimonoul şi robele concubinei erau vopsite şi împodobite cu urme subtile de culoare, alcătuind un fundal pestriţ din pete în nenumărate nuanţe de verde pe care le mai văzuse doar în adâncul pădurii şi doar în rare ocazii, atunci când ceva magic trimitea lumina soarelui în ploaie de raze prin bolta de frunze, jos pe arbuştii înfloriţi, pe ierburile bătute de vânt, pe cursurile limpezi ale râurilor… Se simţea ca şi cum vedea nu

doar o femeie, ci un spirit al locurilor sălbatice care luase formă umană. În ochii lui, şi ea avea ceva aproape magic – o aură a miriadei de *kami*, acele spirite care, toate la un loc, alcătuiesc sufletul locurilor străvechi şi neatinse precum cel în care îşi petrecuse copilăria.

- Privi în sus şi văzu deasupra capului ei nu cerul, ci stindardul caracatiţă al clanului Kira.

- Ca şi cum i-ar fi simţit privirea sau fascinaţia, tânăra se uită peste umăr. Privi direct spre el, fără ezitare, de parcă ştia exact ce căuta şi pe cine va găsi.

- Când ochii lor se întâlniră, privirea ei îi pătrunse gândurile direct până-n suflet, cu impactul orbitor al unui felinar negru, dar nu înainte ca el să-şi dea seama că unul avea un iris căprui, iar celălalt era albastru ca gheaţa.

- Şocul recunoaşterii rupse vraja din jurul ei şi, înainte ca ochii lui să o respingă, mintea lui i-a spus *Te cunosc...*

- Când îl văzu cum se schimbă la faţă, ea se întoarse brusc. Cu o mişcare arogantă din cap, se apropie de grupul de femei, unde o pierdu repede din vedere.

- Speriat de întâlnire, se uită înapoi la Mika şi o surprinse uitându-se la el. Pentru prima oară în acea zi se uitau unul la celălalt în acelaşi timp şi, doar pentru o clipă, privirile li se întâlniră.

- Înainte însă de a putea fi sigur măcar ce expresie avea cu adevărat, o agitaţie cuprinse brusc întreaga curte şi Mika îşi mută din nou privirea.

- Shogunul ajunsese, în sfârşit.

- Garda de onoare a lui Asano se despărţi în două, lăsând un spaţiu mai larg pentru şirul de călăreţi care intrau în curte. Escorta shogunului, pedestră sau călare, purta cele mai bogate şi cele mai elaborate armuri pe care Kai le văzuse vreodată, cu plăcile lăcuite în negru cusute la un loc cu mătase vopsită cu şofran şi cu *mon*-ul Tokugawa expus vizibil în foiţă de aur pe zalele lor. Stindardele şi steagurile care-l înconjurau pe shogun purtau toate variaţiile imaginabile ale culorilor Tokugawa, toate scoţând în evidenţă *mon*-ul clanului cu cele trei frunze de nalbă în interiorul unui cerc, ale căror capete se întâlneau ca nişte vârfuri de lănci în centrul acestuia.

- Deloc surprinzător, imaginea shogunului însuşi era cea mai spectaculoasă dintre toate, cu armura neagră aproape în întregime poleită cu aur şi cu plăcile prinse laolaltă cu cusături decorative din mătase roşie şi aurie şi un coif înalt, cu raze aurii în formă de vârfuri de lance şi de ace care îi transformau *mon*-ul în imaginea unui răsărit de soare. Călărea un armăsar de luptă enorm care-l făcea să pară mai mare decât cei din jurul lui... mai mare decât viaţa.

- În spatele lor veneau consilierii-şefi şi mai mulţi curteni în palanchine elaborat sculptate şi decorate, suspendate pe bare susţinute de servitori, urmate de

hamali care transportau suficiente bagaje pentru a echipa un mic palat, cu încă şi mai multe trupe şi stegari venind din spate.

- Shogunul începu atunci să descalece şi toată lumea aflată în picioare în curte căzu în genunchi, prosternându-se cu braţele întinse pe pământ, în timp ce el stătea şi privea în jur cu aparentă satisfacţie.

- Aghiotantul său descălecă în faţa lui Asano şi anunţă pe deasupra capului acestuia:

- – Asano Naganori, conducător al Ako, shogunul Tokugawa Tsunayoshi, *daimyo* al Provinciilor şi Stăpân al întregii Japonii, îţi mulţumeşte pentru primire.

- Se aplecă din talie, evident un semnal pentru toţi ceilalţi de a se ridica. Asano o făcu primul şi răspunse cu o plecăciune de salut şi recunoştinţă, în timp ce restul mulţimii sălta în picioare, abia îndrăznind să şoptească.

- Shogunul deschise un imens evantai de război, din metal aurit, având în mijloc un cerc roşu, tot un simbol al soarelui, proeminent pictat pe el. Făcu un semn cu evantaiul, iar slujitorii săi începură să înainteze unul câte unul, prezentându-i lui Asano un şir aparent nesfârşit de daruri bogate şi frumoase, ca semn al favorii lui.

- Kai se uită în altă parte, simţindu-se ciudat de dezamăgit şi neimpresionat. Shogunul era un om care conducea un popor întreg, dar care găsea totuşi

necesar să-şi proclame statutul cu o astfel de pompă, încât armura lui ar fi putut veni aici de una singură să-l reprezinte, lăsând omul în Edo.

- Se uită la Kira a cărui faţă era o mască de politeţe inexpresivă în timp ce privea cum rivalului său i se acordă o asemenea cinstire.

- Cercetă grupul de femei ce aşteptau în tăcere în spatele bărbaţilor lor, căutând-o în mod special pe cea în verde care se adăpostise sub stindardul lui Kira, cu un ochi de culoarea pământului roşcat şi unul de un albastru-palid precum cerul de iarnă... Nu o găsi. Încruntat de îngrijorare, se întoarse şi începu să-şi croiască drum prin mulţime, îndepărtându-se.

- Oishi traversă curtea principală luminată de felinare, cărându-şi coiful sub braţ. Îndatoririle sale în calitate de *karou* şi şef al gărzii de onoare pentru această zi se încheiaseră în sfârşit şi nu-şi mai dorea decât sanctuarul casei şi familiei sale. Totul se desfăşurase fără cusur, după părerea lui. Shogunul şi suita lui, *daimyo* veniţi în vizită şi nenumăraţii lor slujitori, femei, animale şi bagaje, plus funcţionarii a căror responsabilitate era să aibă grijă de ei, fuseseră toţi hrăniţi în mod corespunzător, în funcţie de rangul fiecăruia, şi trimişi apoi în încăperile lor desemnate pentru noapte.

- Palatul şi camerele de oaspeţi din curtea principală fuseseră complet ocupate, astfel încât ofiţerii săi superiori necăsătoriţi trebuiseră să se mute în barăcile din curtea interioară pe durata vizitei. Un

loc pentru fiecare, şi toată lumea la locul său, conform schemei personale a shogunului...

- Unul dintre ultimele chipuri pe care le văzuse pe înserat, deşi nu pentru că proprietarul ar fi fost cel mai puţin important dintre onoraţii lor oaspeţi, departe de asta, fusese al lui Kira. Omul îi zâmbise. Zâmbise slab, dar era ceva în umbră, în spatele zâmbetului său, care îi întorsese stomacul lui Oishi.

- Nu avusese niciun motiv pentru o astfel de reacţie, niciun altul decât incidentul petrecut între stăpânul său şi Kira. Poate doar pentru că nu avusese timp să mănânce, abia reuşise să ia o înghiţitură de apă toată ziua. Şi totuşi, ceva în legătură cu întâlnirea asta îl afecta. Spera că Riku va avea dispoziţia să-i maseze spatele după cină.

- Când ajunse la intrarea casei sale, se opri împietrit. Încruntarea i se adânci, supărându-se de-a dreptul.

- Corcitura de Kai îl aştepta pe verandă. Cel puţin şeful hăitaşilor lui Asano nu îndrăznise să-i întineze interiorul casei, dar simplul fapt de a-l vedea pe ticălosul nelegitim acolo, în curtea principală, blocându-i propria uşă, fu dintr-odată mai mult decât putea îndura.

- Kai îngenunche şi se plecă adânc, cu ochii în pământ.

- – Ce vrei? se răsti Oishi, în timp ce orele de oboseală şi anii de resentimente îl făcu să fie slobod la gură.

- Kai îşi înălţă capul, iar gura lui Oishi se subţie de nerăbdare în timp ce corcitura se lupta să-şi găsească cuvintele cu care să-l abordeze. Kai părea să se simtă la fel de epuizat ca Oishi – poate mai rău, deşi, probabil, nu din aceleaşi motive.

- Ochii samuraiului deveniră de cremene la amintirea bruscă a morţii *kirin*-ului, iar secretul vinovat pe care nici Kai şi nici Yasuno nu ştiau că-l împărtăşeşte cu ei îi sporea nespus de mult proasta-dispoziţie.

- În cele din urmă, corcitura inspiră adânc şi spuse:

- – La vânătoarea de săptămâna trecută, am văzut... o vulpe. Nu mi-am dat seama atunci că era un *kitsune*.

- Oishi se uită la el, expresia feţei împietrindu-se.

- – O vrăjitoare? întrebă el, abia ascunzându-şi dispreţul din voce.

- Putea înşira până în zori ce era şi ce nu era Kai. Faptul că era, de asemenea, un prost superstiţios nu îl surprindea prea mult.

- Nu exista niciun *kitsune* în Ako. Ciudaţii schimbă-formă, care puteau lua înfăţişări de animale, trăiau în pădurile adânci din munţi, la fel ca şi *kirin*-ii. Fusese destul de greu pentru el să accepte că un *kirin* apăruse aici. Oare corcitura se aştepta să creadă că vederea unei vulpi însemna că Ako fusese năpădit de *yokai*?

- Cu toate astea, Kai îi susţinu privirea şi dădu din cap.

- – Cred că am văzut aceeaşi creatură din nou în seara asta.

- Se opri, văzând lipsa totală de răspuns din partea lui Oishi, realizând cât de fantezistă părea povestea lui, dar continuă cu îndărătnicie:

- – Avea formă umană. Printre concubinele nobililor.

- Oishi se uită în jos, cântărind cuvintele, dar, când îşi ridică din nou privirea, expresia lui era neschimbată.

- O scânteie de frustrare apăru în ochii întunecaţi ai corciturii.

- – Am venit la domnia ta pentru că m-am gândit că ar putea fi un semn rău pentru stăpânul nostru şi domniţa Asano.

- Oishi îl privi faţa mai îndeaproape de data aceasta, simţindu-i îngrijorarea. Singurul punct în care viaţa lui sau mintea lui se intersecta cu a lui Kai era loialitatea absolută faţă de stăpânul lor şi singurul său copil. Asta explica de ce Kai găsise curajul să vină aici pentru a vorbi direct cu el, spunându-i o astfel de poveste incredibilă... Şi totuşi, nu era decât o poveste incredibilă.

- – Se spune că doar demonii au puterea de a vedea prin deghizarea unei vrăjitoare. Eşti un demon?

- Vocea lui voia să oblige corcitura să răspundă afirmativ. Nu era nevoie să-şi ascundă aici dispreţul pe care îl simţea acum, când Asano nu-l putea vedea

sau auzi, şi putea fi pe cât de brutal îşi dorise de mult să fie.

- Scânteia din ochii lui Kai se transformă în cenuşă, realizând brusc adevărul din spatele aparentei indiferenţe a lui Oishi... faptul că samuraiul îl dispreţuia la fel de mult ca oricare dintre slujitorii lui Asano, că întotdeauna o făcuse.

- – Nu, răspunse el categoric.

- Oishi ridică din umeri.

- – Atunci probabil ai fost pur şi simplu vrăjit de o fată frumoasă.

- Trecu pe lângă corcitură, ca şi cum aceasta încetase să mai existe, şi intră în casă, împingând cu putere uşa în spatele lui, lăsându-l pe Kai în genunchi, singur în curtea pustie.

5

- Ziua turnirului răsări atât de frumoasă, de parcă însăşi Amaterasu, zeiţa soarelui şi strămoaşa împăraţilor Japoniei, hotărâse să onoreze vizita shogunului la Ako cu prezenţa ei strălucitoare.

- Zona deschisă din curtea interioară, care era în mod normal rezervată pentru antrenamentele de luptă, fusese transformată temporar într-un pavilion imens, deschis spre cer, ale cărui secţiuni şi coridoare erau create de sute de *tobari* aşezaţi cap la cap. Perdelele segmentate, lungi de aproape doi metri, folosite în mod tradiţional pentru cartierele generale de campanie, erau, de asemenea, utilizate pentru evenimente în aer liber de amploarea acestuia.

- Principalul punct de interes din labirintul de perdele era arena turnirului, care fusese amenajată pentru duelurile de astăzi, menite să demonstreze îndemânarea celor mai buni luptători ai nobililor participanţi.

- *Tobari*-urile erau decorate cu *mon*-ul clanului Asano – pene de şoim încrucişate în interiorul unui cerc. Modelele erau imprimate în roşu şi auriu, la fiecare câţiva zeci de centimetri de-a lungul maldărelor de pânză de culoare deschisă. Mon-ul Asano era intercalat cu, iar în unele locuri înlocuit de *mon*-ul Tokugawa, imprimat în auriu şi negru de-a lungul căii care ducea la tribuna acoperită ce fusese ridicată pentru shogun şi curtenii lui, pentru Asano şi alţi onoraţi oaspeţi. Aceasta fusese construită de-a lungul părţii laterale a arenei care oferea cea mai bună vedere asupra duelurilor. În apropiere de ea se aflau tribune şi zone divizate pentru samuraii de rang ai lui Ako şi pentru cei care îi serveau pe ceilalţi nobili.

- În spiritul unei tradiţii păstrate încă de pe vremea când *tobari* erau echipamente militare, iar shogunii erau primii dintre stăpânii războiului, nu politicieni,

scaunele pentru eveniment rămăseseră umilele taburete de campanie, cu perne de stat pe genunchi pentru femeile care ar fi putut, eventual, asista la spectacol, la solicitarea stăpânilor lor.

- Oishi stătea lângă Asano şi Mika, salutând demnitarii care soseau pentru a urmări turnirul. La ordinul lui Oishi, ofiţerii Asano de cel mai înalt rang erau deja aşezaţi în tribuna lor privată, în timp ce alţi samurai, pe care ştia că se putea bizui, înconjurau arena, stând de pază. Toţi purtau noua armură lăcuită în roşu-aprins, pe care *daimyo* Asano o comandase special pentru vizita shogunului. Şi toţi erau bine înarmaţi. Orice semn de delăsare în securitatea castelului Ako şi orice incident care, teoretic, l-ar fi putut afecta pe shogun trebuiau prevenite cu orice preţ.

- Un incident i-ar costa onoarea stăpânului lor, în cel mai bun caz... iar în cel mai rău caz, proprietăţile lui, viaţa lui şi poate chiar viaţa fiicei sale. Samuraii din Ako ar deveni ronini, dezonoraţi şi fără stăpân, cu niciun mijloc de a se putea întreţine pe ei şi, cu atât mai puţin, familiile lor. Oishi era foarte conştient de faptul că acest lucru li se întâmplase altora înainte, prea des, pentru motive neînsemnate...

- Brusc avu un alt moment de oribilă înţelegere a pericolului care conducea viaţa oamenilor ca el în Epoca Războaielor. Atunci ar fi fost comandantul armatei lui Asano, nu doar vătaful unei armate de slujbaşi. Cu tot antrenamentul lor în artele marţiale – chiar şi cu supliciile experimentate, precum călcarea apei îmbrăcaţi în armură în timp ce vizau o ţintă cu arcul şi săgeata –, singurul pericol cu care se

confruntase vreodată cineva de aici asemănător celui pe care oamenii îl înfruntau în timp de război fusese atunci când vânaseră *kirin*-ul.

- Era încă obsedat de amintirea a cât de aproape de dezastru fuseseră în acea zi... cât de prost s-ar fi descurcat într-o epocă în care existau doar două moduri de a reveni din luptă: cu capul unui inamic legat de şa... sau fără al tău propriu.

- *O, zei...* Îşi apasă degetele pe ochi. *De ce se gândea la astfel de lucruri acum?* Îl blestemă pe Kai, ale cărui prezenţă neaşteptată şi prevestiri neliniştitoare chiar în pragul uşii lui, în seara trecută, îl lăsaseră chinuit de coşmaruri, când el avea, de fapt, nevoie disperată de somn.

-

- Mika îi aruncă o privire lui Oishi când îl auzi oftând şi îl văzu frecându-şi ochii. Fruntea i se încreţi cu simpatie. Se uită înapoi la tatăl ei, care stătea încă drept şi alert, de parcă vârstele lor fuseseră inversate, ţinând cu mândrie în mână un evantai din pene de şoim. Se întrebă oare de câte zile de odihnă va avea nevoie, atunci când dublul calvar al vânătorii *kirin*-ului şi al vizitei shogunului se va fi încheiat în sfârşit.

- Se uită apoi spre tribune unde shogunul şi suita sa se deplasau calm spre locurile lor. Ochii îi fură distraşi de trupa de artişti pe care îi angajase pentru a-i amuza înainte de începerea duelurilor. Actorii interpretau, pe placul mulţimii, un dans *kagura* dintr-o dramă Nō, al cărei titlu îi fusese spus atunci când îi

acceptase, deşi îl uitase, cu toate câte se întâmplaseră de atunci.

- Cel puţin, se gândi ea, măştile şi costumele erau elaborate şi frumos făcute, iar interpretarea pe atât de sofisticată şi bogat nuanţată pe cât îşi dăduse cuvântul că va fi liderul lor, un om pe nume Kawatake. Cuvântul lui ar fi însemnat prea puţin, numai că ea ştia că trupa sa jucase pentru împărat, ceea ce îi dădea încredere că erau vrednici să-l distreze şi pe shogun. Chiar dacă împăratul era doar o figură fără nicio putere reală acum, el cobora din înşişi zeii Japoniei şi, ca simbol viu al favorii lor, deţinea un loc venerat şi protejat, în vârful societăţii.

- Îl observă pe însuşi Kawatake în faţa actorilor, recunoscând harul şi înfloriturile controlate ale mişcărilor sale, chiar dacă purta o mască tradiţională de demon. Dansa şi se oprea în poze dramatice de parcă fusese născut să reprezinte zeii mai-mari-decât-viaţa şi eroii legendari care făceau obiectul teatrului Nō. *Poate chiar fusese*, se gândi ea... dacă, aşa cum i se părea din ce în ce mai mult, destinul le controla întreaga existenţă, oricât s-ar fi luptat să-şi schimbe soarta.

- Îşi luă privirea de la ei, ochii deplasându-i-se neîncetat în jurul arenei deschise. Acum, că primul val de entuziasm trecuse, se simţea la fel de obosită de la statul în picioare şi de aşteptare, în timp ce oaspeţii lor se aşezaseră, pe cât fusese de pregătiri şi de detalii. Şi totuşi, împărtăşea satisfacţia justificată a tatălui ei la vederea samurailor din Ako, care în noua armură arătau din cap până-n picioare ce oameni mândri şi nobili erau... până ce îşi aminti

de singurul om al cărui chip nici nu-l va vedea măcar astăzi, cel care merita cu adevărat să fie campionul lor în arenă.

- Se uită în sus, la tribuna în care se aflau ofiţerii de rang ai lui Oishi, văzându-i pe Hazama, Isogai, Hara. Încercă să şi-l imagineze pe Kai stând printre ei în armură fină, purtând blazonul clanului Asano, şi se simţi şi mai nefericită. Şi apoi, brusc, ochii ei întâlniră faţa căpitanului pe care toţi ceilalţi îl numeau „Basho“. Când îi surprinse privirea, acesta îi zâmbi şi, de fapt, îi făcu cu ochiul, scoţând-o din ceaţa tristeţii.

- Îi zâmbi şi ea, iar zâmbetul ei crescu şi mai mult când îşi aminti de prima lor întâlnire.

- În mintea ei, Mika se văzu pe sine în copilărie, pierdută în nefericire, stând printre frunzele de arţar colorate în roşul-aprins al toamnei, pe dalele reci din curte, până când devenise greu de spus unde se termina chimonoul ei şi unde începea lumea… stând şi plângând, aşa cum făcea de zile întregi, surdă la îndemnurile şi mângâierile doicilor ei, sigură că nimic nu-i va putea opri vreodată lacrimile sau sfârşi durerea. Avea opt ani când îi murise mama, iar tatăl ei se retrăsese în camerele lui, atât de scufundat în durere încât nici nu-şi mai putea aminti de nevoile fiicei sale.

- Şi apoi, războinicul Basho trecuse pe lângă ea, arătând la fel ca toţi ceilalţi războinici sumbri şi imperturbabili ai tatălui ei, cu excepţia dimensiunilor lui şi a faptului că avea capul acoperit cu o glugă de pânză albă, deoarece, până de curând, fusese într-o

mănăstire unde fusese instruit de călugări-războinici. Acest lucru îl făcea şi mai tulburător de privit.

- Dar, spre deosebire de toţi ceilalţi, Basho o observase plângând printre frunze şi se oprise să se uite la ea. Şi apoi, după un lung moment, se apropiase de ea şi se înclinase adânc.

- – Domniţă Mika, îi spusese atunci, eşti fiica unui *daimyo* şi eşti la fel de curajoasă ca orice războinic. Vrei să stai o vreme de pază cu mine pe zidul interior?

- Ea privise în sus la el, atât de surprinsă de prezenţa lui, încât sughiţase şi-şi acoperise gura. Un zâmbet a ieşit din ascunzătoare pe faţa lui şi a crescut până când a început să arate ca băiatul care era de fapt. Fusese la fel de surprinsă de zâmbetul lui ca şi de faptul că îi vorbea... şi complet derutată de cererea sa. Nu-şi putea aminti ce i-a replicat, prinsă între durerea ei şi uluirea bruscă, dar, cumva, se pomenise urcând treptele către postul de gardă de pe zidul înalt, cu dădacele venindu-i în urmă ca nişte gâşte neliniştite.

- Stând pentru prima dată pe creasta zidului, se uitase la Ako, la câmpiile şi la pădurile sale, la râu şi la cer, dintr-o perspectivă complet nouă. Briza puternică dinspre mare, care îi unduia părul, o făcuse să se simtă de parcă zbura, în timp ce Basho îi arăta plantaţiile de orez şi satele ţăranilor, îi spunea numele copacilor de pe coastele dealurilor în culorile toamnei şi îi arăta chiar şi marea, despre care ea nu realizase că se întindea atât de aproape.

- Şi apoi îşi îndreptase atenţia spre cer. Când era la mânăstire, i-a spus el, obişnuia să stea în iarbă şi să-şi imagineze că se afla pe fundul cerului, ca şi cum acesta ar fi fost marea, întrebându-se cum s-ar simţi să plutească în sus, din adâncimi, în tot acel albastru... Cum, uneori, norii ce alunecau în derivă deasupra lui luau, în imaginaţia sa, înfăţişarea unor peşti ciudaţi, sau iepuri, sau câini, sau caricaturi de oameni pe care îi cunoştea, trecând dintr-o formă într-alta ca prin magie.

- O întrebase atunci ce vedea ea, când se uita aşa în sus la nori şi o ajutase să-şi imagineze că luau formele cele mai absurde la care mintea ei se putea gândi... până când, ceva mai târziu, constatase cu uimire că râdea şi arăta cu degetul, că nu mai stătea împietrită, plângând în tăcere. Faţa ei şi mânecile ei erau uscate de lacrimi pentru prima dată de când îi murise mama. Într-un fel, se simţea acum la fel de puternică şi de înaltă ca Basho, ca şi cum se transformase şi ea, la fel ca norii, în ceva nou, ceva mult mai mare şi mai vizibil decât putea spera vreodată să fie o fetiţă îndurerată.

- Îl întrebase pe Basho dacă mama ei i-ar putea apărea în formă de nor. El îi explicase că spiritul mamei sale era o parte din toate lucrurile acum: din cerul şi pământul lui Ako şi din toţi oamenii săi, atât în interiorul castelului, cât şi în afara lui... dar mai ales o parte din propria ei inimă şi din cea a tatălui ei.

- Cuvintele lui o umpluseră de mângâierea de care avea nevoie, de dorinţa de a-şi relua viaţa, de a purta dragostea mamei sale cu ea ca pe o comoară

preţioasă. Şi în timp ce simţea cum se schimbă, s-a hotărât să-l facă pe tatăl ei să iasă din camerele sale şi să urce cu ea pe creasta zidului, pentru a împărtăşi cu el ceea ce aflase.

- – Basho! strigă brusc o voce furioasă, iar Mika îl văzu pe Oishi Yoshio – fiul *karou*-ului, cu tunsoarea de băiat şi încrederea exagerată a unui aproape-bărbat, venind cu paşi mari spre ei de-a lungul parapetului.

- – Ce nai…

- Se opri brusc, recunoscând-o pe Mika şi realizând că toate femeile erau dădace. Făcu o plecăciune adâncă.

- – Domniţă Mika, iartă-mă! Nu am… ăă, iartă-mă că v-am întrerupt…

- Când se îndreptase din nou, faţa lui era de un roşu-aprins, iar Mika chicotise.

- – O, stai liniştit.

- Fluturase o mână spre el şi apoi îşi îndreptase atenţia spre cer, ca să-l facă să înceteze să mai arate atât de stupid.

- – Poţi găsi iepurele?

- S-a întors apoi spre Basho şi, în faţa lui Oishi şi a însoţitoarelor ei şocate, s-a lăsat în jos pe genunchi şi s-a prosternat la picioarele lui, la fel de formal cum ar fi făcut-o în faţa milostivului Buddha. Solemnă, i-a mulţumit pentru înţelepciunea lui.

- Îşi mai amintea încă şi de faptul că, în timp ce se ridica în picioare şi le ordona brusc doicilor să vină cu ea la *daimyo*, doamna Haru, singura dintre ele care nu-şi pierduse graiul din cauza şocului, îl întrebase în linişte pe Basho cum de adusese o astfel de schimbare în ea.

- Acesta a zâmbit şi a dat din cap, ca şi cum nu el făcuse asta.

- – Să râzi înseamnă să-ţi petreci timpul cu zeii, îi răspunsese el.

- Apoi el şi Oishi au plecat. Mai târziu, Oishi i-a spus că Basho era porecla călugărului-războinic şi că ceilalţi începuseră să-l strige „Basho“, după numele faimosului poet, pentru că tatăl ei apreciase poezia lui ca fiind cea mai bună la un concurs. De ce poezia era o artă atât de apreciată de samurai a rămas un mister pentru ea, până când a crescut suficient de mare pentru a citi *Cartea celor cinci inele*.
-

- Mika se gândi brusc la prezent când îşi aminti numele autorului cărţii, legendarul luptător Miyamoto Musashi… şi se gândi la Kai. Resentimentele îi ardeau inima pentru faptul că lui Kai nu i se îngăduia să fie astăzi aici, nici ca să privească, fără a mai vorbi de a lupta pentru Ako.

- Dintr-odată, temătoare că gândurile ei pline de resentimente ar putea atrage nenorocul, începu o rugăciune scurtă, tăcută, către Străbuna Strălucitoare, cerându-i să zâmbească în jos la

războinicul care îi furase lui Kai locul său de drept – măcar pentru a păstra onoarea lui Ako.

- O voce îi întrerupse rugăciunea, înainte de a o putea duce la bun sfârşit – o voce pe care o recunoştea, dar nu una pe care ar fi dorit s-o mai audă vreodată.

- Kira spunea, din spatele lor:

- – N-am ştiut că este atât de minunată concubina ta, nobile Asano.

- Tatăl ei se întoarse cu faţa spre el, în timp ce ea se înroşea, umilită şi revoltată, sub pudra albă a machiajului formal. Oishi urcă alături de tatăl ei, oferindu-i un moment pentru a-şi ţine emoţiile sub control, înainte ca *daimyo* Kira să observe efectul pe care cuvintele sale îl avusese asupra ei:

- – Aceasta este *fiica* mea, spuse tatăl ei, cu o voce la fel de rece ca marea pe timp de iarnă.

- Când ea se întoarse uitându-se urât spre Kira, cu ochii la fel de reci ca vântul pe mare, acesta îşi acoperi faţa cu mâna, simulând stânjeneala. Ceea ce nu schimbă cu nimic expresia ei. *Dacă ar fi fost bărbat...* Mâinile îi apăsau centura lată din jurul taliei. Un*obi*nu era doar o bucată frumoasă de pânză. Era, de asemenea, un loc ascuns pentru pumnalul pe care fiecare femeie samurai îl ţinea aproape de inima ei.

- – Iertaţi-mă, doamnă, spuse Kira, cu o umilinţă care, venind de la oricine altcineva, ar fi jurat că era extrem de sinceră.

- Nu era de mirare că era un favorit al shogunului şi al sfetnicului său cu privire la toate problemele de protocol... Nu întâlnise niciodată un mincinos atât de bun. O privi în ochi, de parcă aceştia nu i-ar fi stat în cale precum un zid de gheaţă, şi se înclină uşor spre ea. Se uită la tatăl ei şi apoi din nou la ea.

- – Acum, când văd cât de frumoasă sunteţi, înţeleg de ce tatăl dumneavoastră nu şi-a luat altă soţie.

- Chiar dacă nu găsea nimic jignitor în cuvintele lui sau în felul în care le rostise, Mika simţi insinuarea lui subtilă alunecându-i pe piele precum limba unui şarpe. Se uită la tatăl său şi văzu cum ochii îi deveneau chiar mai reci, cu toate că nu spunea nimic. Oishi se muta de pe un picior pe altul, privind în jos la săbiile lungi şi scurte pe care le purta înfipte în legăturile centurii de la *hakama* lui cu cracii largi. Brusc, îşi împinse evantaiul închis în centură şi îşi duse mâinile la spate. Mika privi cum îşi încleşta pumnii.

- Se uită înapoi la Kira şi îi surprinse privirea insistentă, ca şi cum nu se putea sătura s-o vadă. Gâtul i se strânse precum mâinile lui Oishi, înăbuşindu-şi o remarcă ce ar fi tăiat prin Kira la fel de curat ca sabia *karou*-ului, nelăsând nicio urmă mai mult decât propria înţepătură otrăvită a lui Kira. Cu trupul întins ca un arc, se forţă să se încline politicos ca răspuns la presupusul compliment.

- De data aceasta, tatăl ei făcu protector un pas înainte, punându-i o mână pe braţ, în timp ce se posta în faţa ei, dar, înainte de a putea spune ceva, *daimyo* Kira se întoarse spre el, zicând:

- – Pot să te rog că fiica dumitale să stea cu noi? întrebă acesta. Aş dori să-mi îndrept grosolănia.

- Mika văzu în ochii tatălui ei dorinţa puternică de a refuza şi speră ca el s-o exprime în cuvinte.

- Dar, încă o dată, cererea lui Kira fu rostită cu o curtoazie fără cusur, atât în cuvinte, cât şi în ton, încât tatăl său se văzu obligat să accepte, ca nu cumva să pară inutil de nepoliticos.

- Oishi stătu cu ei cât timp putu, rămânând în apropiere până s-au aşezat toţi. Mika fu silită să îngenuncheze pe o pernă între tatăl ei şi Kira, ca şi cum ar fi fost cu adevărat o concubină.

- Mika se întrebă cine se aşteptase Kira să stea în genunchi lângă el... Sau dacă plănuise, de fapt, acest lucru din timp, astfel încât să se vadă atrasă în această capcană? Oare era posibil ca un om să fie mai viclean decât soarta însăşi?

- În cele din urmă, Oishi se înclină în faţa tatălui ei şi spre ea şi se îndreptă spre locul rezervat samurailor seniori din Ako. Mika îl privi plecând, cu mâna odihnindu-se grăitor pe mânerul sabiei, în timp ce străbătea distanţa scurtă până la locurile pentru ofiţerii săi superiori. Se întoarse după ce ajunse la ei, privind înapoi, cu ochii pe stăpânul său şi pe fiica acestuia.

- Mika îşi simţi frustrarea şi neliniştea crescându-i şi mai mult acum, când erau privaţi de prezenţa alertă a paznicului lor vigilent.

-

- Kai stătea cu Oishi Chikara, fiul *karou*-ului, în zona de pregătire de lângă arenă. Aici, cel puţin, putea observa campionii diferiţilor nobili relaxându-se şi exersându-şi cele mai fin perfecţionate mişcări înainte de duelurile care aveau să urmeze. Erau şi alţi samurai din Ako aici, cei care, ca şi Chikara, nu aveau rangul care să le permită să stea, nici aşezaţi, nici în picioare, undeva pe teren, dar cel puţin aveau dreptul să-şi arunce privirea prin fantele dintre *tobari* pentru a prinde puţin din concurs.

- Pentru că era cu Chikara, niciunul dintre ceilalţi bărbaţi nu îi contestară dreptul de a fi prezent, cel puţin. Se uită înapoi la băiatul care alegea dintr-o grămadă de *bokken* de stejar, căutând-o pe cea mai bună pentru a i-o da lui Yasuno. Luptătorii din meciurile de azi nu se duelau până la moarte, aşa că foloseau săbii de antrenament din lemn în loc de *katana*. Cu toate acestea, dueliştii purtau armură completă şi măşti de protecţie ataşate la coifuri, deoarece chiar şi o lovitură de *bokken*, executată de un luptător priceput, putea fi fatală.

- Armele grele din lemn cu vârf din oţel puteau schilodi sau chiar ucide un om şi, pentru un instrument atât de bont, erau înşelător de subtile în modul în care o făceau. Nu puteau străpunge un om de la umăr până la inimă şi nici provoca o pierdere masivă de sânge cu câteva tăieturi nefatale, încât acesta să cadă leşinat şi să sângereze până la moarte. Şi totuşi, puteau despica oase şi rupe organe interne sau fisura cranii... deseori lăsând în urmă doar o vânătaie la suprafaţă. Un om putea să cadă brusc fără suflare de la o rană invizibilă peste

câteva ore sau zile, fără măcar să realizeze că fusese grav afectat.

- Chikara ridică ce alesese pentru duelul cu săbii al lui Yasuno, cu o întrebare în ochi. Kai traversă curtea spre el şi aruncă o privire atentă la lama de lemn, studiindu-i densitatea şi rectitudinea fibrei fine, căutând defecte care ar fi putut însemna un punct slab. Clătină din cap.

- Scotocind prin săbiile rămase, alese o alta, cea mai bună din lot, şi i-o aruncă lui Chikara. Băiatul o prinse abil cu mâna stângă, ţinând încă celălalt *bokken* în dreapta. Gura lui Kai se ridică într-un zâmbet rar de aprobare. Chikara ţinea cele două săbii una lângă cealaltă, comparându-le. Dădu din cap şi o puse pe cea aleasă de el înapoi în grămadă.

- Kai reflectă la ironia faptului că, deşi nu cunoştea nici măcar un singur om la castelul Ako pe care să-l poată numi cu adevărat prieten, devenise instructorul privat de arte marţiale al lui Oishi Chikara, fiul *karou*-ului.

- Acesta venise la el în pădure, pe neaşteptate, într-o zi de primăvară timpurie. Chikara, care ieşise afară şi îşi irosea săgeţile trăgând în păsările care se întorceau şi trezind animalele, l-a surprins pe Kai exersându-şi mişcările de sabie cu un băţ. Kai nu intenţionase niciodată ca cineva să ştie că putea mânui o sabie, deoarece nu i s-ar mai fi permis să atingă din nou una adevărată. Yasuno aflase… însă Yasuno nu ar fi îndrăznit să vorbească despre asta.

- Dar în acea zi, în primăvară, Chikara îl văzuse şi, plin de aroganţă, îi contestase dreptul de a exersa chiar şi cu un băţ. Băiatul purta o sabie reală, din oţel, prea mândru de statutul său de bărbat, recent dobândit, ca să lase zornăitul sabiei acasă, în timp ce pleca la vânătoare de păsări şi de iepuri cu un arc. Numai faptul că era atât de profund concentrat asupra propriilor sale mişcări îl împiedică pe Kai să-l audă pe tânărul nechibzuit cu mult înainte de a se vedea unul pe altul.

- Kai îl lăsase pe Chikara să-şi tragă sabia. Apoi zburase lama din mâna băiatului cu o singură balansare a băţului său, doborându-l şi pe el cu următoarea.

- Apoi luase sabia lui Chikara şi o pusese cu vârful la gâtul băiatului întins pe spate, la pământ. Apăsând doar atât de tare cât să rupă pielea, îi ordonă lui Chikara să jure pe sângele de samurai care i se prelingea pe gât că nu va spune nimănui ce văzuse.

- Îl privise pe băiat înghiţind un nod de spaimă în timp ce lama îi înţepa pielea... Dar apoi, o lumină sfidătoare revenise în ochii lui Chikara, care jurase că nu va spune nimic... dacă el, Kai, îl va învăţa tot ce ştia.

- Kai îi înapoiase sabia, fără comentarii, trimiţându-l acasă la tatăl său. Ştia riscul pe care şi-l asuma, dacă Chikara i-ar fi mărturisit părintelui său ce se întâmplase. Oishi Yoshio ar fi venit după el cu oţel, iar meciul nu ar fi înclinat nicicum de partea unuia singur. Dar nu avea de ales.

- Şi astfel, a doua zi dimineaţă, când se sculă, după ce soarele abia răsărise, îl găsi pe Chikara aşteptând în faţa uşii lui, singur, într-o ploaie mocnită, cu două săbii de antrenament din lemn.

- Din ceea ce văzuse în sesiunile lor de practică, Chikara avea potenţialul tatălui său pentru a mânui o *katana*. Dar *sensei*-ul şcolii de mânuire a sabiei a castelului Ako părea să aprecieze forma mai mult decât funcţia, până la punctul la care şi-ar fi învăţat elevii caligrafie, nu cum să ucidă.

- Şi astfel Kai începuse să-l înveţe pe Chikara să folosească o sabie ca şi cum ar fi luptat cu adevărat pentru viaţa lui.

- Chikara făcu un semn către campionul care exersa în faţa lor, trezindu-l pe Kai la realitate.

- – Încearcă mereu acelaşi truc. De fiecare dată când coboară garda, se pregăteşte să atace.

- Kai râse.

- – Dacă tu poţi vedea asta, atunci n-are nicio şansă.

- – Oricum n-are nicio şansă împotriva lui Yasuno, spuse Chikara, ridicând *bokken*ul.

- Kai se uită la el surprins, doar pentru o secundă, înainte de a-şi aminti adevărul... minciuna despre care Chikara nu va afla niciodată.

- Băiatul dădu să se întoarcă pentru a-i duce lui Yasuno *bokken*ul.

- – Ai lăsat o ofrandă la altar? întrebă Kai deodată.
- Când îşi părăsise coliba, în această dimineaţă, se oprise la altarul pe care îl construise lângă cărare, ca să se roage pentru ca norocul să-i zâmbească azi lui Ako, dar cineva fusese acolo înaintea lui... şi lăsase un dar. Chikara se uită la el nedumerit şi clătină din cap.
- – Ce era?
- – O pană.
- Kai ridică din umeri ca şi cum nu însemna nimic. Dar fusese o pană de şoim. Simbolul lui Ako, simbolul unui războinic. *Dacă nu Chikara, atunci cine?Mika?Şi dacă fusese ea, care era semnificaţia penei – pentru ea, pentru el...?*
- Chikara zâmbi.
- – Trebuie să fi fost un semn de la zei. Yasuno este... Se întrerupse, holbându-se ca şi cum ochii lui vedeau deodată ceva fără sens printre corturi, în spatele lui Kai.
- Kai se întoarse să vadă la ce căsca gura şi clipi cu neîncredere. Un bărbat în armură completă tocmai ieşise de undeva, din labirintul de *tobari* – un uriaş, la propriu, şi masiv construit. Îmbrăcat în armură, era aproape cu jumătate din Kai mai înalt decât el, iar Kai era mai înalt decât majoritatea bărbaţilor.
- Armura străinului era făcută dintr-un ciudat metal negru-albăstrui şi era construită într-un fel cum nu

mai văzuse până acum, mai mult ca o carapace de insectă, cu spini subtili, mai proeminenţi în punctele din care puteau provoca cele mai mari daune într-o luptă corp la corp. Armura acoperea practic în întregime trupul luptătorului. Numai greutatea ei era mai mult decât ar fi putut să care majoritatea oamenilor şi să continue în acelaşi timp să se mişte în mod eficient, darămite să mai şi lupte. În timp ce Kai se uita la ea, finisajul tern păru să se schimbe, scânteind precum aripa unui gândac.

- Masca pe care o avea pe faţă nu era una obişnuită– expresia acesteia era ca a unui demon în agonie sau a ceva venit din adâncurile iadului lui Enma într-o formă în care nu era nici în întregime mort, nici cu adevărat în viaţă.

- Kai închise ochii, clipi să-i limpezească din nou, dar înainte de a putea arunca încă o privire, chemarea tobelor anunţa începerea unui alt duel. Războinicul făcea deja paşi mari spre arenă, cu mişcări nefiresc de line şi de agile pentru un om atât de mare.

- Un murmur neîncrezător trecu printre cei adunaţi în spaţiile dintre *tobari*, sunetele de neîncredere răspândindu-se în jurul terenului, pe măsură ce fiecare dintre privitori îl zărea pentru prima dată pe samuraiul în negru. Câştigătorul luptei precedente îşi ridică brusc *bokken*-ul, adoptând o poziţie defensivă. Începu apoi să se retragă, în timp ce uriaşul traversa arena, îndreptându-se spre el cu inevitabilitatea morţii.

-

- Aşezată pe călcâie, între tatăl ei şi Kira, Mika înălţă capul şi încetă să-şi facă vânt cu evantaiul, când oamenii din jurul ei au început să murmure şi să arate cu mâna. Poziţia ei joasă nu îi oferea nici măcar pe aproape o imagine la fel de bună a arenei sau a luptătorilor de acolo precum cea de pe scaunele de campanie de pe fiecare parte a ei. Îşi petrecuse aproape tot timpul cu ochii la mâinile împreunate în poală sau frământând evantaiul din fildeş sculptat.

- De obicei, se bucura de demonstraţiile de îndemânare în artele marţiale, de concursurile care erau practic singura amintire reală a mândrei istorii a samurailor ca războinici... asta dacă nu-şi îngăduia să se gândească la greutăţile şi suferinţa, la mutilarea şi la riscul constant de moarte cu care adevăraţii eroi trebuie să se fi confruntat. Faptul că strămoşii ei găsiseră o cale nu numai de a triumfa asupra duşmanilor lor, ci şi de a îndura o viaţă petrecută pe un câmp de luptă plin de sânge după un altul, în Epoca Războaielor, era o dovadă reală a îndemânării, curajului şi onoarei lor.

- Numai gândul acela ar fi putut s-o pregătească pentru priveliştea ce i se desfăşura înaintea ochilor. Un sunet mic de neîncredere şi consternare îi scăpă, în clipa în care îl văzu pe uriaşul în armură neagră, concurentul următor. Părea imposibil că un om putea creşte atât de mult. Abia îi venea să-şi creadă ochilor chiar şi acum, când acesta stătea în arenă, în faţa ei. Oare era cu adevărat doar un bărbat în armură...?

- *Existau poveşti despre Oda Nobunaga, cel mai nemilos dintre Cei Trei Unificatori care încheiaseră Epoca Războaielor, cel care fusese numit Regele Demon. Se spunea că, şi acum chiar, îşi urzea răzbunarea pe undeva, pentru că era de fapt un demon, şi nu un muritor...*

- *Un demon.* În cea mai mare parte a vieţii ei auzise cum Kai era numit „demon“ şi recunoştea cuvântul ca pe ceea ce era de fapt, o insultă şi o minciună. Dar acest *lucru* monstruos nu putea fi om, dacă era măcar ceva real. Garda de protecţie de pe faţa războinicului nu lăsa să se vadă niciun semn al adevăratei sale înfăţişări ascunse în spatele unei imagini turnate din metal, care făcea ca măştile de demoni purtate de actorii care jucaseră mai devreme să pară nişte caricaturi ridicole. Aceasta era adevărata faţă a groazei, a răului... un monstru al nopţii... un *yokai*...

- – Cine este? întrebă ea.

- Vocea îi sună nesigură când se uită în sus la tatăl său.

- Kira se aplecă spre ea, cu faţa plină de satisfacţie în timp ce-i răspundea el.

- – Luptătorul meu.

- Se întoarse să se uite la el, ca lovită de trăsnet. Apoi privi din nou în arenă, în timp ce samuraiul care se confrunta cu campionul lui Kira înceta să se retragă şi se pregătea să atace. Se repezi brusc la adversar,

aplicându-i o lovitură puternică în braţul cu care uriaşul ţinea sabia.

- Războinicul în armură neagră părea că nici n-o simţise. Îşi izbi propriul *bokken* de partea laterală a oponentului său, făcându-l să se clatine. Înainte ca omul să-şi poată recăpăta echilibrul, uriaşul samurai îl doborî cu o singură mişcare, apoi îşi împinse *bokken*ul în jos pe capul lui atât de tare, încât îi deformă casca de metal.

- Confruntarea se termină înainte ca Mika să apuce să respire. Luptătorul căzut nu se mai ridică. Nici măcar nu mai mişca.

- Publicul rămase în tăcere uluit, pentru un lung moment, înainte ca vreun spectator să-şi poată regăsi vocea pentru a vorbi măcar, cu atât mai puţin pentru a aclama. Mika se pomeni cu mâna acoperindu-i gura, ca şi cum încercase să-şi înăbuşe un ţipăt, fără să-şi amintească măcar cum sau când făcuse gestul.

- Kira se aplecă spre ea din nou, cu un zâmbet liniştitor.

- – Urmează campionul tatălui dumneavoastră, doamna mea. Sunt sigur că va fi un meci mult mai echilibrat.

- Mika îşi încleştă iarăşi mâinile, agăţându-şi-le una de alta, până când inelele îi învineţiră degetele. Dar asta era tot ce putea face: să nu se uite nici la Kira, nici la tatăl ei, cu ochii drept înainte, la coşmarul în negru, dar fără să vadă nimic. *Yasuno...* pentru

Yasuno nu avea nicio rugăciune, indiferent la cât de mulţi zei putea cere îndurare acum. Numai Kai putea omorî un monstru. *Numai* Kai...

-

- – Kai!

- Kai privea cum tovarăşii samuraiului căzut îi îndepărtau corpul moale de pe câmpul de luptă. Se întreba dacă omul era mort. Părea mort... şi, după o lovitură la cap ca asta, probabil, putea foarte bine să fie aşa.

- – Ce? spuse el, distrat, când îşi luă privirea de la arenă.

- Chikara se grăbea spre el, cu respiraţia tăiată şi cu panică în ochi.

- – Ce este?

- Propria-i înfăţişare se schimbă şi ea de îngrijorare, când tobele începură din nou să cheme următorul luptător pe teren, unde uriaşul în armura neagră, noul învingător, aştepta.

- Nu era nici urmă de Yasuno, nici cu Chikara, nici altundeva. *Oare Yasuno îşi pierduse curajul?* Dacă ar fi aşa, gândi Kai, l-ar ucide cu mâna lui.

- Dar Chikara îl trase fără menajamente de braţ, iar expresia de pe chipul tânărului samurai îi spunea că ceva era în neregulă cu Yasuno, mult mai rău decât o criză de nervi.

- Kai îl urmă pe Chikara înapoi la cort, unde Yasuno ar fi trebuit să fie de acum gata pregătit, în armură. Dând la o parte perdeaua de la intrare, Kai păşi înăuntru fără să se anunţe, lucru care oricum ar fi fost inutil, deoarece Yasuno zăcea pe spate pe pământ, cu ochii larg deschişi şi privea în gol.

- – Ce-o fi cu el? întrebă Chikara. Parcă ar fi în transă...

- Kai nu-i răspunse. Îngenunche lângă Yasuno, uitându-se în ochii lui sticloşi.

- – Ai văzut pe cineva pe lângă cortul ăsta?

- Chikara clătină din cap.

- – Pe nimeni. Doar... Cred că am văzut o vulpe.

- – O vulpe albă?

- Kai se uită în sus, încruntat, văzându-l pe Chikara încuviinţând din cap şi privindu-l. Se uită din nou la Yasuno, de data aceasta observând pe genele lui o tentă albă ciudată, nefirească.

- Tobele sunară încă o dată. Kai avu o viziune bruscă a arenei de luptă, neliniştea de pe faţa lui Mika şi a lui Asano, nerăbdarea tot mai mare a mulţimii... a shogunului... în timp ce samuraiul uriaş se plimba înainte şi înapoi, singur pe teren, arătându-şi dispreţul pentru un oponent atât de laş, încât nici măcar nu punea piciorul în arenă. Se uită la Chikara şi clătină din cap.

- – Cheamă-l pe tatăl tău.

- – Nu este timp! spuse Chikara disperat. Privi spre armura lui Yasuno, încă agăţată pe standul său. Samuraiul nici nu avusese şansa să şi-o pună pe el. Dacă nu luptă, vom fi dezonoraţi...
- Kai îi urmări privirea spre armură, văzând coiful şi masca de protecţie care ascundea complet chipul celui care o purta, corpul armurii, cu blazonul clanului Asano afişat cu mândrie pe cuirasă. Ar putea... *Nu, nu putea.*
- Ca şi cum Chikara îi citise gândurile, băiatul îl încurajă.
- – Nu vor şti niciodată că ai fost tu.
- Kai se ghemui lângă corpul inert al lui Yasuno din dorinţa de a se întinde, pur şi simplu, pentru a atinge armura... cu mintea sfâşiată între adevăr şi consecinţe, dacă ar fi îndrăznit...
- – Poţi să-l baţi, iar ei nu vor şti niciodată, insistă Chikara.
- Afară, în arenă, tobele se auzeau din nou.
- Kai se ridică în picioare, întinzându-se către prima bucată de armură. Chikara sări cu nerăbdare să-l ajute să şi-o pună pe el. *Pentru Ako. Pentru Mika...*
-
- În arenă, liniştea tensionată a mulţimii fu întreruptă de shogunul care, deodată, se ridică de pe scaun, închizându-şi brusc evantaiul. Gestul său de nerăbdare se răspândi prin tribună ca undele făcute

de un crap săltând într-un iaz. Demnitari şi *daimyo* se ridicară la unison, plecându-şi capetele cu respect. Kira făcu acelaşi lucru. Doar Mika văzu o urmă de zâmbet ascunsă de mişcarea lui.

- Chiar când shogunul se pregătea să plece, un samurai cu blazonul Asano vizibil pe armură intră în arenă. Păşi înainte şi apoi se opri, uitându-se în tribune.

- Yasuno. Mika se întoarse spre tatăl ei, împărtăşindu-i uşurarea bruscă... neremarcând tresărirea de surpriză pe care Kira nu o putuse ascunde în întregime.

- Shogunul se opri, privind înapoi la luptătorul nou-venit şi la samuraiul victorios, în negru. Cu interesul reaprins, se întoarse la platformă şi se aşeză din nou, restul nobililor imitându-l rapid şi supus. Kira se aşeză din nou alături de Mika, dar de data aceasta nici nu se uită la ea. Continua să se holbeze la cei doi războinici, cu o expresie aproape consternată. Ea simţi doar uşurare, pentru că, în sfârşit, părea mai interesat să vadă duelul de pe teren decât s-o fixeze pe ea pe furiş cu privirea.

- Se împinse în sus pe genunchi, uitându-se şi ea pe teren, prima sa preocupare revenindu-i din nou în gânduri, acum că Yasuno apăruse, în sfârşit. Cel puţin era aici... dar nu fusese în stare să-l omoare pe *kirin*. Avea oare vreo speranţă împotriva acestui monstru?

-

- Kai stătea în arenă ca un om care visa cu ochii deschişi, uitându-se cum shogunul şi ceilalţi nobili se întorceau şi îşi reluau locurile. Dacă lui Chikara i-ar fi luat încă o secundă să-l lege şi să-l închidă în armura lui Yasuno, ar fi fost prea târziu.

- Dar nu era, iar acum se afla aici, pe teren, şi nu mai exista nicio cale de întoarcere. Nu purtase armura niciodată până atunci. Trupul îi transpira şi îi tremura, mai mult din teama a ceea ce făcea el acolo, purtând-o, decât de la greutatea armurii. Masca ataşată la coif era fierbinte şi îl împiedica să respire. Panica crescândă aproape că îl sufoca. Inima îi bătea atât de repede de parcă alergase tot drumul de la pădure până aici în armură, nu doar pe scurta distanţă de la cortul lui Yasuno.

- Se uită la mulţime, la *daimyo* Asano şi la Mika, la Oishi şi la samuraii din Ako. Să câştige respectul lor, realiză deodată, însemna pentru el mai mult decât lauda sau condamnarea shogunului însuşi şi a tuturor nobililor din ţară.

- Se uită din nou la luptătorul care aştepta să-l pună la încercare – uriaşul în armură neagră. *Campionul lui Kira.* Îşi aminti de acel *kitsune* alb... *vrăjitoarea lui Kira*. În tot ce se întâmpla rău în Ako era mâna lor, era plănuit de Kira.

- Se uită la suprafaţa ciudat de scânteietoare a armurii negre şi la masca bolnav de demonică ce îi alcătuia faţa. Masca nu-i rămânea stabilă în viziune, ca şi cum ar fi fost un parazit insidios care încerca să-şi croiască drum prin ochii lui, în creierul lui, să-l paralizeze prin teroare. Orbitele erau nişte tunele

întunecate. Nu putea spune dacă acolo exista cineva sau măcar ceva care se uita la el.

- Părea că trecuse o veşnicie de când se luptase într-un duel real. Se putea la fel de bine chiar să fi trecut. *Şi cu ce se confrunta cu adevărat?*

- Kai închise ochii, blocând totul la exterior. *Respiră adânc. Ţine. Concentrează. Expiră.* Nu era prima dată când se lupta sau când lupta pentru viaţa lui... nici chiar prima dată când se bătea cu un demon. *Putea s-o facă. O va face. Va câştiga...*

- Deschise ochii şi lumea îi sări în centrul atenţiei, la fel de tăioasă şi de limpede ca un cristal. Dintr-odată văzu ochii adversarului său, ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul, privindu-l, dar lui îi fusese frică să-i întâlnească.

- Ochii erau galbeni ca pucioasa.

- Şi totuşi, nu ochii contau. Nici forma sa nu conta, fie ea umană sau nu. Atât timp cât era suficient de solid pentru a-l lovi cu sabia, lucrul din faţa lui era doar un lucru.

- Înaintă cu paşi mari spre mijlocul arenei, către locul din faţa tribunei unde îl putea înfrunta pe luptătorul lui Kira în mod liber, în văzul mulţimii. Se întoarse spre shogun şi se înclină, dar ochii descoperiră chipul lui Mika. În vizorul lui, aceasta părea să strălucească în lumina soarelui. Chiar dacă nu va şti niciodată adevărul, încrederea pe care o avusese întotdeauna în el era ca un far, o reamintire a tot

ceea ce conta pentru el, o vrajă împotriva a tot ceea ce avea puterea să-i facă rău.

- Se întoarse spre adversarul său. Se înclinară unul către celălalt. Profilat împotriva soarelui, samuraiul în negru îşi ridică *bokken*-ul – o umbră animată care plana asupra sa asemenea celei mai întunecate temeri din toate inimile din lume, forjată în formă omenească.

- *Formă omenească solidă.*

- Mulţimea era extrem de tăcută în timp ce Kai îşi ridica arma şi începea să se mişte, în cercuri largi, la fel cum făcea şi celălalt războinic – cum ar fi făcut şi Yasuno – într-o etapă rituală de deschidere care-i permitea fiecărui adversar să-l observe pe celălalt în mişcare.

- Brusc, campionul lui Kira se opri din rotire şi se repezi. *Bokken*-ul lui se ridică şi căzu atât de repede, încât mişcarea abia se văzu, doar ca o ceaţă.

- Coborî direct în locul unde Kai stătuse cu o secundă înainte, dar acesta nu mai era acolo, sărise deoparte chiar mai repede, contraatacând.
-

- În tribune, Mika schimba priviri impresionate cu tatăl ei. Poate că îl judecase greşit pe Yasuno. Poate că la urma urmei se va ridica la înălţimea acestei provocări aparent imposibile.

- În zona separată în care stăteau samuraii seniori din Ako, Oishi se uită către ceilalţi şi îi văzu schimbând

priviri ce variau de la surprindere la nedumerire. Îşi simţi propria minte alergând prin toată gama de emoţii în timp ce-i urmărea pe cei doi războinici făcând manevre unul în jurul celuilalt, mişcându-se continuu, fandând şi lovind. Fiecare mişcare fusese neconcludentă până acum, deşi Yasuno, cel puţin, rezistase deja mai mult decât războinicul dinaintea lui. Mişcările sale păreau a fi ceea ce aştepta Oishi. Şi totuşi, era ceva ce nu putea numi exact în rapiditatea răspunsurilor lui Yasuno, în fluiditatea stilului său...

- Îl privi pe campionul lui Ako stând nemişcat, după ce evitase o lovitură venită cu o viteză uluitoare ce îi ţintise capul. Îl văzu aşteptând cu un calm tulburător, în timp ce uriaşul venea după el, în mod clar înfuriat de oportunitatea pierdută de a-şi doborî adversarul cu o singură lovitură.

- *Aştepta...* ca samuraiul în armură neagră să ajungă în raza lui de acţiune. *Aştepta...* să-şi stabilească următoarea mişcare. *Yasuno nu aşteptase nimic în toată viaţa lui, mai ales ca o luptă să vină la el.* Fusese întotdeauna prea impulsiv pentru binele lui.

- Când samuraiul în negru trecu de linia invizibilă pe care Oishi o citi ca pe punctul în care alonja sa mai lungă îi aducea *bokken*-ul în raza de lovire a lui Yasuno, acesta din urmă îşi făcu în mod neaşteptat mişcarea. Din nou, cu o rapiditate şi o agilitate pe care Oishi nu le mai văzuse până atunci, Yasuno atacă. Vârful de oţel al *bokken*-ului său străluci ca un semn de foc în lumina soarelui, în timp ce pară, aplecându-se, lovitura descendentă şi izbi genunchiul acestuia – unul din cele câteva puncte

vulnerabile pe care cineva putea spera să le lovească la un om de asemenea mărime, pentru a-l doborî rapid.

- Samuraiul în armură neagră păru să înţeleagă asta, reuşind într-un fel să blocheze lovitura, dar traiectoria *bokken*-ului lui Yasuno se inversă cu o viteză care nu ar fi trebuit să fie posibilă, ca şi când s-ar fi redresat din lovitura adversarului său, ridicându-se spre braţul întins cu sabia al uriaşului – către un punct de îmbinare din armura lui, sau cotul din interior, sau osul fragil al antebraţului...

- Uriaşul se mişcă însă cu aceeaşi rapiditate. Arma sa blocă lovitura şi cele două săbii se ciocniră în plină forţă în aer.

- Trosnetul răsună cu ecou prin toată zona castelului, în timp ce săbiile se spulberau în urma impactului. Mulţimile din tribune, ca şi oamenii din jurul perimetrului, reacţionară cu aceleaşi strigăte uimite de neîncredere.

- Cei doi războinici erau încă în picioare, luptându-se acum cu ceea ce mai rămăsese din săbii. După un lung moment în care niciunul dintre ei nu se mişcă, se întoarseră încet spre tribuna de unde shogunul îi privea, alături de publicul care aclama.

- *Remiză?* gândi Oishi – aproape rugându-se – simţind speranţa şi incredulitatea strângându-i-se ca o funie răsucită în jurul pieptului, împiedicându-l să respire. O remiză ar fi putut fi, probabil, cel mai bun lucru care se putea întâmpla, cel mai bun la care ar putea spera, în asemenea situaţii. Yasuno fusese absurd de

norocos până acum. *Dacă shogunul ar permite să se termine...*

- Atunci îl văzu pe *daimyo* Kira înclinându-se şi depărtându-se pentru prima oară de Mika, pentru a-i murmura ceva la ureche stăpânului său.

- Shogunul stătu o clipă, reflectând la solicitarea primită. Apoi dădu din cap, făcându-i semn adjunctului său, care strigă un ordin.

- Ca şi cum cineva ar fi fost tot timpul pregătit pentru asta, două săbii de oţel fură aduse pe teren. Una era o *katana* obişnuită, pe care purtătorul i-o dădu lui Yasuno, dar sabia pe care celălalt om i-o înmână campionului lui Kira era făcută din acelaşi ciudat oţel negru-albăstrui ca şi armura lui şi aproape de lungimea unei suliţe, dar cu lama curbată până la mânerul alungit.

- Un *odachi*...? Oishi clătină din cap, necrezându-şi ochilor. *Odachi*, marile-săbii, erau folosite de călăreţi pentru a-i tăia pe soldaţii pedeştri pe câmpul de luptă. Puţini oameni puteau scoate una din teacă fără ajutor, nemaivorbind de luptat cu ea într-un duel. *Doar un uriaş...*

- *Un om obişnuit cu o singură* katana, *împotriva unei* odachi *în mâinile unui uriaş.* Acest duel tocmai devenise o întrecere mortală... *Nu. Chiar mai rău. Asta era crimă.*

- Mâna i se închise pe mânerul propriei săbii şi se strânse. Auzi un mormăit furios trecând printre oamenii aşezaţi lângă el. În tribuna demnitarilor,

daimyo Asano se întoarse atunci să se uite rece la Kira, de parcă şi-ar fi dat seama că acesta pusese totul la cale.

- Samuraiul în armură neagră se răsuci spre Yasuno fără măcar o fentă preliminară, rotindu-şi sabia într-un arc de cerc, urmărind să-şi taie adversarul în jumătate. Yasuno căzu în genunchi şi se aruncă pe spate, în timp ce sabia trecea pe deasupra lui. Era din nou în picioare înainte ca cineva să poată clipi, ridicându-şi *katana*. Marginea ei lovi latul lamei lungi a sabiei *odachi* în unghi drept, cu un impuls care ar fi trebuit să rupă arma neagră în două.

- Cu toate acestea, lovitura nu avu niciun efect. *Katana* reveni într-o ploaie de scântei, iar el se rostogoli, să scape în timp ce luptătorul lui Kira despica în jos spre el cu o mişcare ce părea să fi absorbit impactul loviturii lui Yasuno, dublându-l.

- Yasuno sări în picioare. Un picior veni la capătul sabiei uriaşului în timp ce aceasta lovea pământul. Făcu doi paşi imposibili pe lungimea sabiei *odachi* şi apoi se împinse, făcând un salt în aer. *Katana* sa lovi oblic coiful adversarului, dar, din nou, fără niciun efect. Uriaşul nici măcar nu-şi scutură capul. Mâna i se ridică şi îl lovi pe Yasuno ca pe un ţânţar, în timp ce acesta cădea înapoi spre pământ.

- Lovitura fu cumplită, însă Yasuno se rostogoli în aer şi ateriză în picioare. Făcu doi paşi împleticiţi înapoi, dar chiar şi în timp ce făcea asta îşi roti *katana* pentru a contracara următoarea lovitură din lateral a sabiei *odachi*, îndepărtând-o de corpul lui. Înainte ca războinicul lui Kira să-şi recapete elanul, Yasuno

plonjă printre picioarele lui proptite şi, rostogolindu-se din nou, îi lovi glezna.

- *Katana* nimeri în zale, iar el evită cu greu o lovitură spre spate, în timp ce samuraiul în armură neagră se răsucea cu viteză, furios, rotind sabia odată cu el. În timp ce contracara lovitura următoare, Yasuno se aruncă pe piciorul de pivotare al spadasinului, încercând să-şi dezechilibreze adversarul, dar ar fi putut la fel de bine să încerce să împingă un copac.

- Alunecă spre înainte, forţând uriaşul să se întoarcă din nou, câştigând o fracţiune de secundă, dar nu şi o ţintă accesibilă pentru sabie, înainte ca lama celuilalt să vină spre el din nou...

- Dacă spectatorii fuseseră entuziasmaţi înainte, acum rămăseseră fără grai, urmărind dansul supranatural al celor două corpuri în mişcare unul în jurul celuilalt, muzica încleştărilor constante dintre săbii, ploaia orbitoare de scântei rezultată din impactul oţel pe oţel, un dans al morţii care părea să aibă loc în afara realităţii, de parcă ar fi fost martorii unei legende readuse la viaţă.

- Oishi privea împreună cu ceilalţi samurai din Ako, toţi la fel de captivaţi ca nobilii cu gurile căscate din tribune, dar urmărind fiecare lovitură şi ripostă, practic invizibile pentru aceia cu ochi de cunoscător.

- Mişcarea dintr-o zonă neaşteptată îi distrase lui Oishi atenţia pentru o clipă. Văzu că un grup de samurai din Ako, care urmăreau totul din spatele *tobari*, se adunase la intrarea în perimetrul de antrenament ca să vadă mai bine, toţi fiind atât de prinşi de duel

încât unii stăteau, de fapt, neprotejaţi, în câmp deschis, la marginea arenei. Îl observă pe Chikara printre ei şi văzu mândria şi veneraţia de pe faţa fiului său, împreună cu ceva mai mult decât credinţă...

- În scaunele de lângă el, Basho clătină din cap. Aplecându-se în faţă, acesta murmură.

- – Yasuno nu este un luptător atât de bun...

- Hazama şi Isogai râseră, presupunând că făcea o glumă. Yasuno era prietenul său cel mai bun, dar Oishi se uită la ochii lui Basho şi văzu că era foarte serios.

- *Şi corect.* Când învăţase Yasuno să zboare...? Oishi se încruntă. Nu văzuse niciodată pe nimeni atât de bun... cu excepţia samuraiului în armură neagră. *Duelul acesta era imposibil.* Chiar dacă Yasuno ar fi fost un luptător mult mai bun decât bănuia oricare dintre ei, unde şi când învăţase tehnici precum cele pe care le folosea acum? Cu cât lupta se prelungea, cu atât mai puţin familiare, sau chiar de recunoscut, păreau mişcările campionului lor. Maestrul din Ako nu-i învăţase niciodată să se mişte astfel. Nu era nici măcar un stil de luptă căruia Oishi să-i poată pune un nume.

- Şi totuşi, *văzuse* unele din mişcările acelea necurate... recent. Brusc îşi aminti că, după ce văzuse cum îşi încheiase Chikara duelul cu Jinnai, urmărise mai atent antrenamentele solitare ale fiului său.

- Se chinui din nou să nu mai stea cu ochii la duel pentru a se uita la Chikara, la privirea din ochii fiului său, la expresia lui. Dintr-odată, Oishi îşi dădu seama nu numai că mişcările îi sunt familiare, ci şi că nu Yasuno era cel care lupta acolo... şi aproape la fel de sigur ştia cine luase locul lui Yasuno. Mâna lui coborî din nou la sabie, în timp ce orice urmă de speranţă îi dispărea de pe faţă.

- Campionul lui Kira pivotă şi trimise o lovitură brutală cu sabia pe care Ya... *nu, nu Yasuno,* ci cel care lupta în locul său o pară la fel de abil ca înainte, dar de data aceasta se împiedică, de parcă lovitura îl dezechilibrase. *Începea să obosească?* Cât timp putea avea un om puterea să reziste împotriva unui asemenea duşman? *Asta era ceea ce însemna cu adevărat să lupţi pentru viaţa ta...*

- Şi totuşi, în timp ce uriaşul se repezea, urmărind ceea ce părea avantajul lui, războinicul din Ako se aplecă, se răsuci într-un arc graţios şi îl luă prin surprindere. *Katana* fulgeră spre partea laterală nepăzită a uriaşului...

- În clipa în care se izbi de armura neagră, lama de oţel forjat a *katanei* se sparse ca sticla. Mulţimea care privea scoase şocată un oftat colectiv.

- Luptătorul îngheţă, holbându-se nedumerit la mânerul fără lamă al sabiei, pe care încă îl strângea în mâini. Şi, în secunda următoare, samuraiul lui Kira balansă un cot masiv, blindat, lovindu-l din plin.

- Campionul din Ako zbură zece metri prin aer, înspre tribune, înainte de a se prăbuşi la pământ. Privitorii

icniră din nou. Se auziră strigăte şi ţipete şi unii dintre ei se ridicară chiar în picioare.

- Şi apoi, întreaga lume se opri.

- Coiful şi masca de la armura campionului din Ako zăceau la douăzeci de metri de locul unde aterizase acesta... permiţându-le tuturor celor prezenţi să-i vadă faţa şi adevărata identitate.

- *Era corcitura.*

- Oishi înjură cu voce tare de data asta, dar înjurătura se pierdu în vocile uluite ale celor din jurul lui. Acum, întreaga mulţime se ridicase în picioare, holbându-se. Alături de shogun, Asano era palid precum cenuşa. Domniţa Mika părea atât de uluită de parcă încasase ea însăşi lovitura.

- Faţa lui Kira era la fel de uimită ca a celorlalţi, dar el arăta de parcă văzuse un miracol.

- 6

- Campionul lui Kira se îndreptă spre locul unde Kai zăcea uluit şi nemişcat în noroi. Samuraiul îşi ridică

sabia neagră-albăstrie *odachi* ca un călău, pentru a încheia duelul o dată pentru totdeauna.

- – Stai! spuse shogunul.

- Campionul lui Kira îngheţă la comandă şi apoi, încet, fără tragere de inimă, îşi lăsă jos arma, în timp ce shogunul însuşi cobora de la locul său din tribună.

- Unul dintre oamenii de lângă Oishi murmură:

- – Se spune că shogunului nostru îi plac câinii. Poate că va fi milostiv...

- Câţiva dintre ceilalţi pufniră într-un râs reţinut.

- Oishi îşi întoarse ochii de la scena în care se juca soarta corciturii.

- – Linişte! şuieră el, cu o voce mortală.

- Nu era nimic amuzant în asta. Stăpânul lor tocmai fusese umilit în public, în cel mai important moment din viaţa sa, de proscrisul corcit care îi datora totul, inclusiv viaţa lui.

- Cum şi de ce corcitura luase locul lui Yasuno în turnir era un mister şi se părea că singurul care ştia răspunsul era propriul lui fiu. Privi încremenit cum shogunul se apropia de Kai şi se apleca să-i examineze chipul cu o fascinaţie morbidă.

- Ceea ce Oishi putea vedea din faţa aceea arăta mai rău ca de obicei după lovitura încasată de la cotul învelit în armură al uriaşului. Impactul deformase masca de protecţie şi desprinsese coiful, aruncându-l

în zbor aproape de locul unde aşteptau Oishi şi ceilalţi samurai. Corcitura avusese noroc, lovitura nu-i zdrobise şi craniul... Deşi, cât de norocos fusese rămânea de văzut. Sângele îi curgea din nas şi din gură şi o vânătaie de dimensiunea unui pumn începea deja să-i deformeze obrazul, colorându-l în roşu şi violet.

- Ochii lui Kai se deschiseră sau cel puţin unul dintre ei o făcu, în timp ce shogunul îi apuca bărbia cu o mână, întorcându-i faţa bătută dintr-o parte într-alta cu indiferenţa unui om care studia un animal exotic.

- Oishi putea vedea că era conştient, deşi corcitura nu protesta, nu scotea nici măcar un sunet, în timp ce shogunul îi pipăia şi îi apăsa faţa şi îi trăgea buzele ca să se uite la dinţi. Kai îngăduia tratamentul crud sau pur şi simplu îl îndura, astfel că, rămânând nemişcat, nu înrăutăţea lucrurile.

- Shogunul zâmbi amuzat şi, făcând o uşoară mişcare din cap, se îndreptă din nou. În timp ce se îndepărta, lăsându-l pe Kai la pământ, trecu prin linia de gărzi şi rosti scurt:

- – Ucideţi-l.

- Samuraii Tokugawa făcură cerc în jurul lui Kai, trăgându-şi săbiile.

- – *Nu...!*

- Oishi privi înapoi la tribune, când auzi vocea de femeie strigând cuvântul – o voce pe care o cunoştea prea bine. O văzu pe domniţa Mika

părăsindu-şi locul şi alergând din tribune spre shogun. Aceasta căzu în genunchi, prosternându-se la pământ înaintea lui.

- *Zei, nu...* Oishi nu ştia dacă gândise doar sau chiar rostise cuvintele cu voce tare, văzând-o pe Mika-*hime* căzând la pământ înaintea shogunului, pledând pentru viaţa corciturii. Tatăl ei, încă în tribune, o privea plin de confuzie, realizând apoi dintr-odată, înţelegând că, în ciuda a tot ceea ce încercase să facă, un act întâmplător de bunătate îi adusese întreaga viaţă la acest moment de chinuitoare suferinţă. *Că fiica sa a fost îndrăgostită de Kai. Încă era. Fusese întotdeauna...*

- Asano îşi coborî capul cu durere şi resemnare. Singurele sunete pe care Oishi le putea auzi erau pocnetul şi fâşâitul stindardelor Ako fluturând în vânt.

- Cu un ultim efort o luă din loc, traversând cumva lumea încremenită, pentru a sta alături de stăpânul său. Asano îşi înălţă capul, privindu-l pe *karou* cu inima zdrobită, iar pe faţă i se aşternu hotărârea.

- – *Tono*...

- Oishi întinse mâna fără să se gândească, în propria suferinţă şi confuzie, îndrăznind să-şi împiedice stăpânul de la ceea ce era pe cale să facă, în timp ce Asano pornea în jos de la locul său către fiica lui. Asano se scutură din strânsoarea lui şi merse mai departe, grăbindu-se protector să ajungă lângă Mika.

- Oishi furişă o privire spre Kira. Cel puţin acesta nu mai făcea nicio mişcare. Stătea acolo unde se afla, continuând să privească cu o surpriză reală, la fel ca toţi ceilalţi.

- Asano se apropie de shogun şi se lăsă în genunchi, plecându-şi fruntea până atinse solul.

- – Iertaţi-mă, stăpâne, spuse el, dar în Ako, pedeapsa cu moartea este rezervată exclusiv oamenilor. Îşi înălţă capul privind spre Kai. Nu şi animalelor.

- Corpul lui Kai fu scuturat de un spasm, în timp ce se lupta să se rostogolească, dar căzu din nou, ca şi cum cuvintele acelea erau lovitura de moarte pentru tot ceea ce-l ţinuse în viaţă.

- Mika îşi ridică atunci capul ca să se uite la tatăl ei, dându-şi seama că, în ciuda şocului şi a dezaprobării, acesta se umilea pentru ea.

- – Vina este a mea, spuse Asano.

- Shogunul se uita în jos cu adâncă dezamăgire la stăpânul lui Ako şi la fiica acestuia. În spatele lor, Kira privea împreună cu ceilalţi *daimyo*. Faţa lui era precum cea a unui carnivor în timp ce-şi savura victoria. Oishi se întoarse, uitându-se peste arenă fără să vadă nimic, incapabil să suporte durerea de a mai privi acea scenă.

- Shogunul îşi chemă aghiotantul şi arătă spre Kai.

- – Să-i fie scoasă armura şi să fie bătut.

- Asano se plecă din nou, adânc, în timp ce shogunul se întorcea şi părăsea arena urmat de gărzile sale.

- Mika îşi ridică iar capul să se uite la tatăl ei şi apoi la Kai, incapabilă să-şi ia ochii de la el chiar şi acum, când tot ceea ce-i exprima privirea era suferinţa ei.

- Aghiotantul shogunului strigă spre samuraii din Ako care aşteptau încă nesiguri în tribune, poruncindu-le să vină şi să-i aplice pedeapsa corciturii. Aceştia se supuseră în tăcere, neputând să ignore ordinul, dar neştiind sigur ce să facă. Hazama se uită la Oishi, aflat încă în picioare lângă scaunul gol al stăpânului Asano.

- Oishi îi întoarse privirea, dureros de conştient de faptul că atenţia tuturor era brusc concentrată pe el, simţind că fusese deposedat şi de ultima urmă de demnitate.

- Aruncă o privire spre locul unde zăcea Kai, complet neajutorat. Imagini ale modului în care se mişcase corcitura, cum se luptase, îi treceau ca nişte fulgere prin cap. Indiferent de motivul pentru care Kai îl înlocuise pe Yasuno, luptase pentru onoarea lui Ako, nu ca un samurai, ci ca un demon. Niciunul dintre samuraii de aici n-ar fi avut nicio şansă împotriva campionului lui Kira, chiar dacă acesta nu ar fi purtat o armură care să poată sfărâma o *katana*. Şi totuşi, Kai se luptase cu el ca un egal şi ar fi ieşit victorios, dacă ar fi avut o şansă de a câştiga cinstit, ceva ce Yasuno n-ar fi putut realiza. Uciderea *kirin*-ului de către Kai nu fusese un simplu noroc.

- *Nu era drept.* Nimic nu avea sens. În loc să câştige, Kai fusese învins de ceea ce ar fi putut fi doar vrăjitorie. În loc de a celebra cea mai mare zi din viaţa lui, Asano fusese umilit la pământ, la picioarele shogunului, pentru că fiica pe care o iubea atât de mult îndrăgea mai mult corcitura. Mika-*hime* renunţase la dragostea tatălui său, la onoarea ei, la numele ei pentru ceva ce nici nu era măcar o fiinţă umană. Prima impresie a lui Oishi despre Kai fusese corectă: *Kai era un demon.*

- Gândul că acea corcitură ar putea, de asemenea, să fie într-un fel cel mai bun şi mai brav războinic din Ako avea cel mai puţin sens pentru el. *Ticălosul cu sânge amestecat... nu merita respectul lor, nici măcar mila lor.*

- Oishi se uită înapoi la Hazama şi dădu din cap.

- Samuraii Ako luară câte un *bokken* cu vârf de oţel din grămada scoasă din curtea de antrenament de oamenii shogunului şi-l înconjurară pe Kai acolo unde zăcea. Samuraiul în negru se uită în jos la Kai pentru ultima dată, fără a-şi scoate masca demonică, apoi se dădu la o parte, lăsându-şi victima pradă răzbunării alor săi.

- Aghiotantul shogunului aştepta, de asemenea, împreună cu un contingent din samuraii săi, pentru a se asigura că ordinele stăpânului lor erau respectate. Ceilalţi *daimyo* rămaseră la locul lor, martori tăcuţi la umilirea publică a campionului din Ako, toţi conştienţi de faptul că onoarea pătată a clanului Asano va dura mult mai mult.

- Oishi privi, cu gura strânsă într-o linie fără expresie, cum Kai încerca să se ridice, să se apere cumva împotriva a ceea ce ştia că avea să vină, însă o lovitură din partea lui Hara îl trimise din nou la pământ, iar Hazama îl urmă cu o alta.

- După aceea, nu mai există nicio scăpare pentru corcitură, în timp ce îşi vărsau toţi furia neputincioasă pe el, pe demonul care crescuse printre ei, din mila stăpânului lor... doar pentru a aduce ruşine pentru numele mândru al familiei sale, pentru singurul lui copil, pentru samuraii săi şi, prin asociere, pentru toţi oamenii de pe domeniul lui.

- Oishi făcu tot posibilul să urmărească pedeapsa aplicată de oamenii săi, dar atenţia îi tot aluneca... la *daimyo* Asano, în picioare acum, cu umerii plecaţi, cu ochii în pământ, la Mika-*hime* cutremurându-se cu fiecare lovitură care se abătea asupra lui Kai, ca şi cum ar fi încasat-o ea însăşi, la abia mascata plăcere de pe faţa lui Kira...

- Ochii lui Mika erau plini de lacrimi şi, deşi Oishi încerca să-şi păstreze furia împotriva slăbiciunii ei de femeie, gândul la ceea ce soţia lui ar putea simţi în cazul în care victima ar fi fost el îi dădu târcoale.

- Şi apoi cunoscu o şi mai mare ruşine, când o lacrimă scăpă din ochii lui Mika. Aceasta îi fugi în jos pe obraz, lăsând o dâră argintată de soare. Ea rămase îngheţată, chinuindu-se să-şi oprească lacrimile, până când ochii ei încremeniţi fără să clipească au început să semene cu ochii celor morţi. Nu-şi putea aminti s-o fi văzut vreodată plângând în public de când murise mama ei, atunci când era un copil. O

femeie-samurai nu ar trebui să plângă, cel puţin nu pentru ceva atât de dezonorant. În schimb, putea vedea că, înlăuntrul ei, era înecată în lacrimi.

- Oishi reuşi să-şi controleze propriile emoţii din nou, întrebându-se cât de multe din lacrimile ei erau pentru tatăl său, şi cât de multe pentru Kai. Kai, care ucisese cu o singură mână *kirin*-ul, riscându-şi propria viaţă... care îşi riscase viaţa şi tot ceea ce era legat de ea, din nou, astăzi, pentru onoarea stăpânului şi a stăpânei sale... pentru Ako. Care îl instruise în secret pe fiul său în mânuirea sabiei, furând supunerea şi respectul lui Chikara aşa cum furase inima fiicei lui Asano.

- Aruncă o privire spre arenă, la locul unde stătuse Chikara, privind duelul cu mândria cunoaşterii lui secrete, mai mare chiar decât mândria poziţiei lui.

- Chikara dispăruse, incapabil să suporte ceea ce se întâmpla acum, dar, spre deosebire de toţi ceilalţi implicaţi, liber să plece când voia. Oishi privi înapoi la oamenii lui care-şi vărsau frustrarea şi ruşinea dezonoarei pe Kai. Aveau să-l omoare în bătaie curând, dacă nu erau opriţi. *Oare ar trebui să le ordone să se oprească?Avea măcar autoritatea?*

- Se uită la aghiotantul shogunului, care-i privea încă cu un ochi critic. Omul părea nici pe departe satisfăcut de pedeapsa pe care o primea Kai, dar acesta încă mişca, încercând în zadar să se apere, aşa că nu era destul de mulţumit să o considere suficientă.

- Uitându-se înapoi, Oishi îl văzu pe Basho, care se ţinuse departe de centru, îngrijorat de propria sa putere, făcând brusc un pas înainte, ca şi cum luase o hotărâre. Ceilalţi se dădură la o parte, simpla sa prezenţă fiind suficientă pentru a-i face să se dea înapoi, de acum. Îşi ridică *bokken*-ul şi Oishi îi văzu hotărârea de pe faţă transformându-i-se brusc în compasiune. Gura lui formă cuvintele „îmi pare rău...“, în timp ce se uita la Kai.

- Apoi îşi trimise *bokken*-ul în jos într-o lovitură precisă, care-l lăsă în sfârşit pe Kai fără cunoştinţă. Îngenunchind, Basho începu să dezbrace armura de pe corpul inert al corciturii, astfel ca pedeapsa să se poată încheia. Aghiotantul shogunului nu protestă, iar Oishi le făcu semn celorlalţi oameni ai lui să-l ajute.

- Dezbrăcat de armură, inconştient şi plin de sânge, Kai părea pe de-a-ntregul uman şi vulnerabil în timp ce era târât afară de pe teren. Oishi îşi mută privirea înapoi la Asano şi la Mika. Ochii tinerei erau iar plini de lacrimi, dar de data aceasta Oishi văzu în ei şi ruşine, şi sentimentul de vinovăţie, lucruri pe care avea nevoie să le vadă, chiar mai mult, ca să se mai poată uita vreodată în ochii ei, cu cea mai mică urmă de înţelegere.

- Oaspeţii îşi părăseau locurile. Asta însemna că *daimyo* Asano şi Mika-*hime* erau în sfârşit liberi să plece şi ei. Aghiotantul shogunului se duse să-i prezinte stăpânului său raportul cu privire la disciplinarea dezobedientei ciudăţenii a naturii a lui Asano.

- Oishi rămase unde era, simţindu-se ca şi cum picioarele îi prinseseră rădăcini. Tocmai privise cum samuraii de cel mai înalt rang şi cei mai respectaţi fuseseră forţaţi să comită un act la care doar cei mai de jos huligani de stradă s-ar fi coborât să bată aproape de moarte un om neajutorat. Acum, îi privea cum îşi aruncau *bokken*-ul în ţărâna stropită cu sânge şi se îndreaptă spre el pentru noi ordine. Restul samurailor priveau tăcuţi înainte, în aşteptare, din locurile unde se aflau.

- Îi trimise pe Basho şi pe Okuda să-i escorteze pe Asano şi pe Mika înapoi în camerele lor, avertizându-i mai întâi cu voce scăzută să rămână la o distanţă sigură pentru a le asigura protecţia şi să nu vorbească deloc. Îi ceru lui Hazama să afle unde era Yasuno şi ce se întâmplase cu el. Pe ceilalţi îi trimise la sarcinile obişnuite care le fuseseră atribuite sau la o odihnă binemeritată.

- Şi apoi, în sfârşit, plecă în căutarea fiului său.
-

- La amurg, cerul senin şi luminos care îşi ţinuse promisiunea unei zile la fel de strălucitoare pentru Ako deveni gri şi mohorât, cu norii furtunii care se apropiau. Cerul avea culoarea unui corp bătut crunt... norii umflaţi, indigo şi violet-cenuşiu, vârstaţi cu roşu-sângeriu adânc de la ultimele raze ale soarelui care apunea.

- Roşul-strălucitor, culoarea stindardelor Ako, şi auriul, care era, de asemenea, culoarea lui Ako, precum şi a shogunului, se estompaseră aproape în întregime în

momentul în care Mika îşi părăsi în cele din urmă camerele din nou.

- Întorcându-se de la întrecere, gonise pe toată lumea afară din camerele ei, astfel încât să aibă, în sfârşit, răgazul să plângă cu durere şi ruşine până când nu mai avea lacrimi, iar apoi plânse din nou, de remuşcare şi de tristeţe...

- În cele din urmă, dormi şi, când se trezi din nou, îşi trimise însoţitoarele îngrijorate să-i aducă toate remediile pe care le puteau găsi pentru nişte ochi şi o faţă roşii şi umflate de plâns. Nu-şi va nega durerea, dar nici nu-şi va abandona mândria, fie şi numai de dragul lui Ako, indiferent cât de mult îi întinase numele astăzi. Dar trebuia să iasă afară, trebuia să vorbească cu tatăl ei... indiferent dacă el avea să vorbească cu ea sau nu.

- Odată ce constată că nu era în camera lui, îl căută şi întrebă de el peste tot unde credea că s-ar fi putut afla. Nimeni nu-l văzuse, peste tot unde se ducea, sau îl văzuseră mai devreme, dar nu ştiau nimic acum... până când începu să se teamă că fie primiseră ordine să nu spună nimic, fie că el ar putea... *s-ar putea chiar...*

- Disperată, se aşeză pe o bancă sub cireşii din curte, strângându-şi mâinile mai violent decât şi le încleştase în timpul luptei, sub privirea nedorită a lui Kira. Degetele îi erau deja învineţite de la presiunea inelelor, dar durerea era bine-venită, orice numai să-i distragă atenţia.

- Îl văzu pe unul dintre samuraii tatălui său venind spre ea în amurgul care începea să se adâncească.

- Îl recunoscu după profilul care era ca al nimănui altcuiva.

- Basho se apropie de ea, ezitând, şi se înclină cu mare respect.

- – Stăpână, *Kuranosuke* Oishi mi-a spus că îţi cauţi tatăl. L-am văzut pe Asano de curând stând în grădina lui, lângă iazul cu peşti *koi*.

- Nu-i întâlni privirea, iar ea se întrebă dacă, în cazul în care ar fi făcut-o, ar fi văzut în ochii lui aceleaşi lucruri pe care le văzuse în ochii tatălui său, ai altor războinici, şi chiar în ochii servitorilor. Fie că erau plini de milă, de reproş, sau de ambele, nu ar mai putea suporta să vadă niciuna din aceste emoţii în ochii încă unei persoane... mai ales nu în ochii acestui om. Era de ajuns de greu să-şi imagineze cum va îndura ceea ce se afla în cei ai tatălui ei.

- – Mulţumesc, Basho-*sama*, murmură ea, cu un glas care abia se auzi.

- Îşi păstră ochii plecaţi în timp ce se ridica şi întorcea plecăciunea. Petale de flori de cireş alunecau de pe hainele ei de mătase, ca o ploaie tăcută în jurul ei.

- – Stăpână, spuse el, în timp ce ea dădea să plece, corcitura este îngrijită, l-a văzut un medic. Ar trebui să supravieţuiască acestei zile...

- Se întoarse, văzând faţa ca o lună a lui Basho, fără zâmbetul lui obişnuit, dar încă cu adâncimi de bunătate în ochi, într-un contrast atât de mare cu corpul său puternic sau cu îndemânarea lui de călugăr cu un *bo* şi cu o *naginata*.

- – De ce-mi spui asta? întrebă slab.

- – Pentru că doreşti să-ţi vezi tatăl, Mika-*hime*... zise el, ca şi cum nu s-ar fi aflat într-o curte de castel, ci într-o sală de mănăstire, şi el are nevoie să vadă speranţă în ochii tăi, la fel cum avea nevoie să-ţi vadă zâmbetul, când erai copil. M-am gândit că... poate dacă ai şti ceva care ţi-ar aduce alinare...

- – Basho-*sama*... Se luptă să-şi păstreze controlul, să stea drept şi să-i întâlnească privirea, să nu se transforme din nou, după toţi aceşti ani, într-un copil îndurerat. Îţi mulţumesc din adâncul inimii mele, de dragul tatălui meu. Dar... îşi plecă iar capul, mai mult cu umilinţă decât cu recunoştinţă... de ce numai dumneata, dintre toţi cei de aici, te uiţi încă la mine cu aceiaşi ochi, după ce am făcut?

- El o privi surprins.

- – N-ai făcut nimic greşit, stăpână. Pur şi simplu te-ai îndrăgostit de cineva, cineva pe care bunătatea tatălui tău l-a salvat. Iubim pe cine iubim. Acesta este destinul nostru... fie că e bine sau rău. Se uită într-o parte, ca şi cum nu era sigur că avea dreptul să-şi exprime o astfel de opinie în faţa fiicei stăpânului său. Dar, ca şi cum conştiinţa nu i-ar fi permis să tacă, continuă: Mika-*hime*, vorbeşti de *wabi-sabi* asemenea cuiva născut cu cuvintele sacre

ale lui Buddha înscrise în inimă. Buddha a spus odată „Adevărata valoare a unui om nu este legată de aspectul său exterior sau de rang. Aceasta se află în lărgimea spiritului său.“ Eşti în stare să vezi în lucruri şi în oameni adevărata frumuseţe, în care stă unicitatea lor, precum şi fragilitatea existenţei lor în această lume. Este un dar foarte rar. Se uită la ea din nou, cu faţa pe jumătate în umbră. *Bakufu* lui Tokugawa a înfăşurat ţara noastră ca pe coconul unui vierme de mătase, respingând tot ce nu este japonez... Să ne mândrim că modul nostru de viaţă este un lucru bun, dar are pericolele sale. Mândria are întotdeauna. Noi nu suntem singurii Copii ai Zeilor din această lume... şi nu toţi străinii pe care îi întâlnim sunt demoni deghizaţi. S-ar putea chiar foarte bine ca acea corcitură să fie în toate modurile demnă de rangul de samurai, dar el s-a născut aici şi acum… în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

- Mâna lui Mika se ridică la gură. Îşi muşcă degetul, tare, pentru a înăbuşi un zgomot brusc de durere.

- – Mika-*hime*... Basho clătină din cap a dojană blândă. Buddha a spus, de asemenea, „Răspândiţi-vă bunătatea la fiecare fiinţă vie, fără deosebire.“ În final, bunătatea pe care o oferim şi bunătatea pe care o primim în inimi sunt tot ceea ce rămâne în sufletele noastre. Viaţa viitoare a corciturii va fi una mai bună, pentru că a împărtăşit bunătatea ta. Şi la fel va fi şi a ta.

- Îi zâmbi scurt şi aproape timid, înainte de a se înclina şi de a pleca, depărtându-se ca şi cum nu făcuse decât să transmită mesajul aşa cum i se ordonase. Îl privi plecând, întrebându-se pentru o

clipă ce îl adusese cu adevărat la ea, ordinul lui Oishi sau compasiunea lui Buddha.

- Se întoarse în direcţia opusă şi porni să-şi caute tatăl.

- Îl descoperi, în cele din urmă, acolo unde Basho îi spusese că va fi, aşezat lângă iazul cu peşti *koi* în grădina în care îşi petrecea timpul liber veghind, privind în jos la cerul întunecat reflectat în suprafaţă acestuia – lumea întoarsă cu susul în jos.

- În timp ce se apropia de el, timidă şi cu ochii plecaţi pentru prima dată de când era copil, unul din crapii aurii cu argintiu sări dintr-odată din apă şi ateriză pe pietrele din jurul iazului.

- Tatăl ei se ridică încet de pe bancă pentru a lua peştele care se zbătea şi pentru a-l arunca înapoi în apă. *Koi* făceau asta de când îşi putea aminti Mika, ca şi cum, atunci când ajungeau la o anumită dimensiune sau vârstă, tânjeau după ceva mai mult decât lumea pe care o cunoşteau dintotdeauna. Şi astfel săreau afară din lac, în necunoscut.

- Îşi aminti cât de repede se mişca tatăl ei, atunci când ea era copil, pentru a-i salva, mustrându-i ca şi cum aceştia chiar l-ar fi putut înţelege, în timp ce îi azvârlea acolo unde le era locul.

- Însă astăzi tatăl ei nu spuse nimic, aruncând pur şi simplu peştele în apă, ca şi cum îl dispreţuia pentru prostia lui. În timp ce se întorcea din nou spre bancă, lui Mika i se păru pentru prima dată că se mişca asemenea unui bătrân.

- – Tată...? spuse ea şovăind, făcând un pas spre el.
- El îşi ridică privirea şi, la vederea fiicei sale, chipul său se împietri.
- Mika se opri, ca şi cum furia abia controlată şi durerea din privirea lui ar fi fost o lovitură reală.
- El îi întoarse spatele şi plecă prin grădină cu pasul său obişnuit, îndreptându-se spre camera lui.
- – Domnul meu, îl strigă, poticnindu-se după el, cu toate că dintr-odată îşi simţi tot corpul amorţit, ca şi cum privirea lui o paralizase.
- – Nu acum, spuse el, fără să încetinească şi fără să se uite la ea.
- – Tată, te rog! strigă ea, întinzând mâna spre el, când părintele său se opri la uşă glisând-o ca s-o deschidă.
- Intră şi închise cu putere panoul întărit cu lemn fără să se uite înapoi.
- În timp ce Mika stătea tremurând la intrare, nefiind în stare să mai facă nici măcar un pas, un fulger orbitor lumină cerul, urmat apoi de bubuitul unui tunet, şi ploaia începu să cadă.
- Puhoaiele o udau până la piele, dar nu putea să se întoarcă şi să plece. Strigă din nou, şi din nou, sperând inutil că mintea sau inima tatălui ei s-ar putea îndupleca şi acesta i-ar deschide uşa. Vocea ei suna la fel de tânguitoare ca ţipătul unei păsări de

mare şi la fel de îndepărtată, pierdută în şuieratul şi în tunetele de furtună

- Cât stătuse acolo, aşteptând, nu ştia, timpul nu mai avea niciun sens acum. Nimic nu mai însemna nimic. *Kai era îngrijit*. Inima ei era bucuroasă, dar chiar şi gândul că asta conta atât de mult pentru ea o umplea de ruşine.

- În cele din urmă, se întoarse, predându-se inevitabilului şi, încet, traversă curtea înapoi prin ploaia rece, evitând orice holuri interioare care i-ar fi putut da adăpost, până când nu a mai avut de ales.

- Intră în partea din palatul întins în care erau camerele ei, ţinându-se pe picioare doar prin puterea voinţei. Crezuse că plânsese toate lacrimile care erau de plâns pentru azi, dar îşi dădea seama acum că omul avea o capacitate de a vărsa atâtea lacrimi câte stele se pot arăta noaptea pe cer.

- În timp ce mergea de-a lungul holului, îl zări pe Basho stând lângă Oishi, adânciţi într-o discuţie care, judecând după seriozitatea expresiilor lor, s-ar fi putut referi la orice lucru, de la evenimentele dezastruoase de astăzi până la un deficit de furaje pentru cai.

- Crezu că îl aude pe Oishi rostind numele fiului său, în timp ce se îndrepta spre ei, cu ochii într-o parte, sperând că nici ei nu vor privi spre ea. Dar ea era încă Mika-*hime*. Cei doi bărbaţi îşi întrerupseră conversaţia şi se înclinară cu tot respectul cuvenit.

- Răspunse cu o uşoară înclinare a capului şi-şi continuă drumul, dar în privirea lui Basho era o urmă de regret, de parcă nu s-ar fi aşteptat să o vadă din nou atât de curând, udată de ploaie, cu hainele şiroind.

- Se opri şi se uită în urmă.

- – Basho-*sama*, spuse, în timp ce Oishi o privea surprins. Credeţi că zeii, sau milostivul Buddha, aud cu adevărat şi răspund la toate rugăciunile noastre?

- Veni rândul lui Basho să se uite la ea cu surprindere. Aceasta se transformă rapid în regret.

- – Cred, stăpână... răspunse el, uitându-se în jos, dar, uneori, răspunsul este „nu".

- Se înclină din nou spre ea, iar ea îşi continuă drumul cât de repede putea, astfel încât niciunul din cei doi bărbaţi să nu-i poată vedea expresia.
-

- Cerul era negru şi fără stele atunci când Kai îşi recăpătă, în sfârşit, cunoştinţa. Primul lui gând a fost că nu se aşteptase să se mai trezească, dar când şi-a mişcat capul, sau chiar când a încercat să-şi ducă o mână la faţă, durerea pe care a simţit-o a fost atât de intensă încât braţele uitării aproape l-au târât înapoi în beznă şi s-a încredinţat că supravieţuise din nou. *De ce...?*

- Scoase un sunet care nu era nici pe departe un cuvânt, prea jalnic chiar ca să fie un geamăt.

- – În sfârşit, treaz? întrebă o voce.
- I se părea familiară.
- Încercă să se concentreze pe oricine o fi fost cel care vorbea, abia distingând faţa lui Oishi plutind în lumina lămpii de deasupra lui, şi un spaţiu de umbră, neidentificabil dincolo de acesta.
- Cineva îl susţinu şi câteva înghiţituri dintr-un polonic plin cu apă îi pătrunseră în gură şi pe gât în jos. După aceea restul de apă i se turnă fără menajamente în cap, lăsându-l ud şi aproape sufocat.
- – Aruncaţi-l afară, spuse Oishi.
- Poziţia orizontală fu schimbată într-una verticală, provocându-i dureri cumplite, în timp ce era tras în sus de două perechi de braţe puternice şi târât printr-o uşă afară, în burniţa rece care i se lipi de piele ca pânzele de păianjen. Ploaia începu să cadă mai tare în timp ce grupul de oameni din jurul lui îl forţau să traverseze un spaţiu larg deschis spre locul necunoscut unde-l duceau.
- În cele din urmă, prin ceaţa durerii, auzi scârţâitul aspru al micii uşi de acces din poarta exterioară forţată să se deschidă. Înălţă capul, dar nu văzu nimic dincolo de balta de lumină aruncată de felinare în afara porţii, ca şi cum lumea de dincolo se dizolvase în ploaie. Oamenii care îl târâseră până acolo îl aruncară prin poartă în lumea de afară.

- Kai ateriză cu faţa în jos în noroi, în afara zidurilor castelului. În spatele lui, sunetul porţii trântite îi trecu prin adâncimile nămoloase ale gândurilor doar suficient cât să-l ţină conştient. Se luptă să se ridice înainte de a se îneca în noroi, instinctul de supravieţuire încercând să-l facă să-şi salte corpul pe picioare... *doar pe mâini şi genunchi... doar...*

- Se împinse destul cât să-şi ridice faţa din noroi şi să respire. Şi apoi se rostogoli pe spate şi rămase zăcând nemişcat, nemaiavând putere să facă altceva. Ploaia cădea ca lacrimile sau mânia cerului, fie pentru a-l spăla de păcate, fie pentru a-l lăsa în sfârşit să se înece...

- 7

- Cenuşa aprinsă strălucea într-un vas străvechi în camera lui Kira din castelul Ako, în timp ce Mitsuke se uita în jăraticul pe cale să se stingă, studiind oasele de cerb crăpate, arzând mocnit, dezvăluind în modelul fin al structurii lor o şoaptă a structurii mai mari ţesute de mâna invizibilă a destinului. Momentul era bun, adânc în inima întunericului, când singura lumină care exista pentru ea se aşternea în semnele strălucitoare pe care le invocase dintr-un firicel de fum.

- Se uită la faţa stăpânului ei iubit, dezvăluită de aceeaşi lumină, şi zâmbi.

- – Mintea lui Asano este neliniştită. Este timpul.

- Când se uită în ochii lui, pupila propriului său ochi albastru, cel înzestrat cu Viziunea, se îngustă brusc, simţind ezitarea lui Kira.

- – De ce ţi-e frică, domnul meu? întrebă ea încet, controlându-şi nevoia animalică bruscă de a-i sări la gât.

- *Fiinţele omeneşti... toate erau atât de slabe. Şi totuşi...*

- – Arată-mi curajul tău. Dă-mi inima ta...

- Se strecură mai aproape de el, desfăcându-i abil chimonoul şi trecându-şi mâna cu unghii lungi în jos pe pieptul lui, lăsând linii slabe de culoare pe pielea netedă de pe inima lui, simţind cum bătăile acesteia se accelerau.

- – După asta, nu mai există nicio cale de întoarcere, şopti ea. Eşti legat de mine şi eu de tine... Ochii lui se închiseră, iar buzele i se depărtară într-un oftat de extaz în timp ce ea continua să-l mângâie, slăbindu-i cordonul chimonoului. Nici râurile de sânge, nici munţii nu vor sta în calea noastră. Nici lacrimile văduvelor şi orfanilor.

- Vocea ei luă ritmul unei incantaţii. Îi simţi sângele alergând prin fiecare vas acum, îi văzu venele de la tâmple pulsând cu dorinţa inimii.

- *Erau atât de slabi oamenii... uşor de manipulat şi chiar mai uşor de ucis. Şi totuşi...*

- – Găseşte-ţi invidia şi ura, îi porunci ea, iar unghiile ei îi înţepară trupul ca nişte gheare. El strigă, dar nu de durere. Ea îşi scoase un ac lung din păr şi îl înţepă într-o venă de la încheietura mâinii, prinzându-i picăturile de sânge în căuşul palmei. Iar eu îţi voi da tot ceea ce doreşti...

- Cuvintele şoptite care îl puseseră sub vraja ei se schimbară în alt fel de incantaţie, în timp ce un păianjen grotesc, roşu-închis, începu să se formeze din sângele din palma ei – o manifestare a dorinţelor sale cele mai profunde, a temerilor sale cele mai adânci. Ambiţia şi invidia care arseseră în sângele lui fuseseră ţinute în loc pentru prea mult timp de fragilitatea lui umană. Iubitul ei va deveni shogun, dar nu prin propriile forţe. Spiritul său era prea slab, nu avea curajul de a acţiona pe măsura dorinţelor sale, dar era în regulă, pentru că o avea pe ea, iar ea avea suficient curaj şi putere pentru amândoi. Erau perfecţi unul pentru celălalt, în toate felurile...
-
- *Daimyo* Asano zăcea adâncit în somn de o epuizare totală, după o zi care îi tensionase trupul şi mintea până la limite. Nici nu se clinti când umbrele aruncate de lumina slabă a felinarelor de la căpătâiul său începură să se mişte deasupra lui pe pereţi. În cel mai întunecat colţ al camerei, vrăjitoarea-vulpe se materializă într-o creatură din umbre, alunecând de-a lungul zidurilor până când ajunse deasupra lui.

- Coborî de pe perete ca un coşmar, până când ajunse la un punct situat chiar deasupra capului său. Apoi, deschizându-şi mâinile, dădu drumul păianjenului roşu, umflat, cu picioarele încă ude de sângele lui Kira.

- Creatura se strecură aşa cum voise ea, lăsând urme de sânge în timp ce se mişca pe buzele lui Asano precum sărutul morţii.

- Deasupra lui, privindu-l intens, Mitsuke şopti:

- – *Tată...*

- Asano se ridică ţeapăn în şezut pe saltea, cu ochii larg deschişi, privind cu groază. Mâna îi găsi sabia culcată la căpătâiul lui, aşa cum era întotdeauna, în timp ce scruta încăperea în căutare de intruşi sau de orice semn de mişcare...

- Dar nu era nimic... nu era nimeni aici, decât el. *Fusese un coşmar, nimic mai mult.* Îşi frecă faţa, alungând senzaţia ciudată care zăbovea din visul său, şi se întinse din nou, prea epuizat ca să se gândească la ea.

- Dar apoi i se păru că aude un strigăt înăbuşit, de undeva din apropiere, şi vocea lui Mika strigându-l cu disperare.

- – *Tată!*

- *Nu... era doar imaginaţia lui.* Era doar propria sa conştiinţă vinovată care îl făcea să creadă că îşi auzise fiica...

- – *Tată!*
- – Mika?
- Era vocea ei, era sigur de asta. *Nu era un vis...* Strigătul ei se auzi din nou, şi din nou, crescând în volum şi în teroare de fiecare dată. Asano se ridică în picioare, înşfăcându-şi sabia, şi părăsi camera.
- Alergă prin grădina din curte, urmărind ţipetele de spaimă şi durere ale fiicei sale.
- – Mika! strigă el.
- Ajuns în camerele lui Mika, trase la o parte paravanul de la dormitorul ei şi îl văzu pe Kira peste fiica lui, ţintuind-o, în timp ce încerca să...
- Cu un strigăt de furie pură, Asano scoase sabia.
- Kira se uită în sus, eliberând-o pe Mika în timp ce se târa departe de mânia tatălui ei, dar o lovitură de sabie îi prinse umărul şi se prăbuşi pe podea, cu o teamă sălbatică în ochi.
- *Daimyo* Asano ridică sabia deasupra capului cu furie rece ca să-l taie pe omul care îndrăznise s-o atace pe fiica sa, când dintr-odată...
- *...scena din faţa lui dispăru, ca un vis lovit de lumina soarelui.*
- Ajunsese, cumva, în camerele lui Kira, nu ale fiicei sale. Doar Kira era acolo, tremurând pe podea, cu braţul plin de sânge, strigând.

- – Gărzi! Gărzi!
- Mika nu se vedea nicăieri.
- Asano se întoarse, clipind ca să alunge coşmarul, pentru a face faţă curţii de dincolo de uşa deschisă, care începuse să se umple cu oameni. Privirea îi deveni neîncrezătoare când o văzu pe Mika apărând între ei, nevătămată, cu ochii măriţi de şoc când îl văzu stând cu sabia ridicată deasupra lui Kira care sângera.
- *Daimyo* Asano îşi coborî *katana*, la fel de şocat ca toţi cei care stăteau acolo privindu-l... şi mult mai afectat de gravitatea faptelor sale. Se uită înapoi la Kira, cu faţa plină de neînţelegere. Abia dacă se opuse când gărzile palatului îl apucară şi-l scoaseră din cameră.
- – Tată!
- Mika se străduia să-şi croiască drum spre el prin mulţimea din curtea interioară, dar gărzile shogunului o ţineau pe loc.
- Când o auzi, Asano începu să se lupte cu cei care-l ţineau captiv, încercând să ajungă la ea, dar dintr-odată, Oishi apăru în faţa lui, ridicând mâinile, rugându-l din ochi să-şi vină în fire şi să nu opună rezistenţă.
- – Te rog, stăpâne...
- Asano se uită înapoi la *karou*-ul lui, clipind de parcă lumina zilei îi rănea ochii, chiar dacă era încă miezul

nopţii. Apoi, în sfârşit, clătină din cap, predându-se, coborându-şi din nou sabia, simţindu-se de parcă tocmai ieşise din sălbăticie şi nimerise într-o lume necunoscută, dar liniştit să descopere un chip familiar acolo, faţa adjunctului său.

- Oishi făcu un pas înapoi, teama şi îngrijorarea care îi umpleau ochii lăsând loc uşurării, însă aceasta i se topi când gărzile îl dezarmară pe Asano, luându-l cu ei.

- Îi privi plecând, în timp ce disperarea umplea golul din el, la vederea a ceea ce devenise stăpânul său, mentorul său... prietenul său. I se aşeză pe piept ca o greutate, cea mai grea piatră dintre toate, deasupra poverii acestor ultime zile şi săptămâni, care striviseră lent o parte din el asupra căreia nu avea niciun control, nicio posibilitate de acces... până când, în cele din urmă, simţi cum i se rupe inima.

- Mulţimea din jurul lui începea să se disperseze, mormăind. O văzu pe Mika clătinându-se înapoi spre propriile camere, desculţă, cu părul despletit răsfirat în jurul ei ca un giulgiu întunecat. Arăta la fel de palidă şi, cumva, imaterială ca o nălucă copleşită de durere. Se uită în altă parte, din nou, ştiind că imaginea îl va bântui ca o fantomă fără odihnă, dacă nu va putea găsi o cale de a dezlega ceea ce i se făcuse tatălui ei.

- Oishi îşi fixă privirea asupra lui Kira, căruia un medic şi membrii suitei sale îi tratau rana, dar ochii refuzară să se oprească acolo, deplasându-se fără

ţintă până când ajunseră la shogun, aflat în picioare în pragul uşii de la propriile camere... asistând la tot.

- Singurul lucru pe care Oishi nu-l văzu, pentru că ea alesese pe moment ca nimeni să nu o vadă, era concubina lui Kira, văjitoarea cu un ochi albastru...
-

- Kai rătăcise, pierdut din nou în lumea crepusculară a fantomelor flămânde – lumea de care fugise cu atât de mult timp în urmă. *Dar acela fusese doar un vis...* un vis... *Sufletele părăsite ale celor nedoriţi şi nejeliţi se agăţau încă de el cu degete fantomatice de flacără albastră, astfel că fiecare pas pe care îl făcea îl trăgea înapoi. Gemete cerşind milă îi umpleau mintea neajutorată cu viziuni ale celor răniţi şi murind abandonaţi pe un câmp de luptă uitat, sub stindarde zdrenţuite de culoare roşie...*

- Gemetele se transformară într-un strigăt brusc şi ascuţit de durere şi Kai se trezi din visul său delirant. Ameţeala şi confuzia îi salutară întoarcerea în lume, împreună cu o durere îngrozitoare de cap. Ţipetele bântuite şi flăcările impalpabile dispăruseră. Era doar sunetul vântului rece care intra prin fisurile pereţilor din jurul lui şi o singură lumânare aşezată într-un vas spart pe podeaua de pământ. Flacăra ei aurie lupta împotriva curentului în timp ce el încerca să se concentreze pe ceea ce îi revela lumina. Mintea sa se zbătea la fel ca flacăra lumânării să dea un sens la ceea ce vedea.

- Se afla din nou în coliba lui, îşi dădu seama în cele din urmă, deşi nu avea nicio amintire despre cum ajunsese acolo sau când. Era noapte, iar jarul din

groapa pentru foc devenise cenuşă cu mult timp în urmă, lăsând interiorul colibei întunecat şi rece. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor văzu ceea ce credea că era propria lui mână, aproape de nerecunoscut. Mâneca plină de noroi a chimonoului îi era ruptă până mai sus de cot. Ceea ce putea vedea din braţul lui era la fel de greţos. Şi asta era tot. Faţa lui era atât de umflată, încât un ochi era complet închis. Nu-şi putea mişca deloc capul să-şi privească o altă parte a corpului... dacă trupul său mai avea încă părţi separate. Se simţea ca şi cum ar fi fost redus la un nucleu neidentificabil de durere, care se intensifica de fiecare dată când încerca să tragă aer în piept, ca şi cum totul sub gâtul lui fusese zdrobit.

- Flacăra lumânării tremura în vânt. Jocul umbrelor îi dezvăluia arena, samuraiul în negru, duelul... îşi aminti cum fusese bătut ca un câine în faţa stăpânului pentru care riscase totul şi a femeii pe care o iubea mai mult decât viaţa lui, care stăteau cu capul plecat în umilinţă, din cauza eşecului său. Adusese ruşinea asupra lui Ako şi a Casei Asano prin însăşi ruşinea existenţei lui şi a modului în care aceasta fusese dezvăluită...

- ...îşi aminti de mâna grea a shogunului apucându-i şi răsucindu-i faţa bătută, degetele înmănuşate în piele pipăindu-i gura cu duritate de parcă ar fi fost cu adevărat un animal... animalul care chiar Asano spusese că este, negându-i umanitatea în faţa întregii lumi. Şi Mika... prosternându-se în ţărână ca să cerşească viaţa pentru animal, terfelindu-şi onoarea, aducând ruşinea asupra numelui tatălui ei...

- Brusc flacăra lumânării se stinse, lumina ca de licurici a legăturii sale cu realitatea evaporându-se odată cu ea.

- În adâncurile fără lună ale minţii lui, dincolo de ţărmurile memoriei sau chiar ale visului, delirul coloră încă o dată orizontul fără început şi ilumină marea de dimensiuni, cu viziuni pâlpâitoare de un roşu-sângeriu şi albastru de gheaţă, crescând în strălucire... până când ceea ce fusese impalpabil şi fără contur se coagulase sub forma unor ochi nemiloşi, prea reali pentru a fi fantasme.

- *Nu mi-e frică de voi.* Le înfruntă privirea, dar ei se uitară direct prin el, ca şi cum ar fi fost şi el însuşi doar o fantomă. Totuşi, în timp ce mintea *kitsune*-lui sufla ca un vânt rece prin propria sa minte, ea îi şopti.

- – Ar trebui să-ţi fie, iar el se strânse, ferindu-se de ceva mult mai teribil decât simpla teamă a descoperirii.

- *Înşelătorie, trădare, un blestem asupra Casei Asano...* Ce blestem, nu ştia. Ştia doar că tot ce visase înainte de a se trezi fusese adevărat şi că tot ceea ce crezuse că ştie fusese greşit, şi pentru că el fusese blestemat, cu atât de mult timp în urmă, nu putea face nimic pentru a opri acest lucru...

- Moartea oricărei speranţe îi înghiţi întreaga simţire şi îl târî înapoi în abis.

- 8

- Dimineaţa veni prea repede, chiar dacă, după evenimentele din noaptea de dinainte, tuturor celor din Casa Asano li se păruse că s-ar putea ca soarele să nu-şi mai arate faţa din nou.

- Dar, odată cu dimineaţa, veni şi judecata, la fel de rapidă şi implacabilă ca tăişul unei lame de sabie.

- *Daimyo* Asano îngenunche în faţa shogunului, în Sala Mare a propriului său castel, aşteptând cu o resemnare ce aducea foarte bine a calm meditativ, în timp ce consilierii shogunului se îngrămădeau, dezbătând şi consultându-se de parcă ar mai fi existat într-adevăr vreo îndoială cu privire la consecinţele incidentului din seara trecută.

- În cele din urmă, unul dintre sfetnici se aplecă în faţă să-i şoptească shogunului la ureche. Acesta păru să-i cântărească îndelung cuvintele, înainte de a se pronunţa:

- – Legea este clară. Pedeapsa este moartea.

- Asano aproape crezu că percepe regret în glasul lui, probabil din cauză că shogunul nu se găsea, de obicei, în poziţia de a condamna la moarte un *daimyo* în al cărui castel se afla ca oaspete de onoare, cel puţin nu înainte de a-l părăsi măcar.

- – Datorită rangului tău şi a serviciilor aduse lui Ako, îţi voi permite să mori de mâna ta, astfel încât să

poţi arăta acelaşi curaj şi demnitate în moarte pe care le-ai arătat şi în viaţă. Sentinţa va fi executată imediat.

- Asano se înclină, acceptând verdictul cu tot curajul şi demnitatea pe care nu le pierduse niciodată cu adevărat, chiar dacă rapiditatea surprinzătoare cu care sentinţa trebuia aplicată venea ca o lovitură suplimentară. De obicei, unui *daimyo* i se acorda un anumit număr de zile sau săptămâni, timp suficient în care să-şi pună afacerile în ordine şi să-şi pregătească familia şi prietenii pentru despărţire, înainte de a-şi face *seppuku*.

- Se ridică amorţit şi fu însoţit de gărzile shogunului direct într-o cameră de pregătire, care fusese deja aranjată, unde avea un timp foarte scurt la dispoziţie pentru a-şi compune poemul formal pentru moarte şi de a se reculege, înainte de ceea ce avea să vină.

- Pereţii încăperii erau decoraţi cu panouri frumos pictate ce ilustrau evenimente din lunga şi onorabila istorie a clanului Asano. Îngenunche în faţa măsuţei de scris, unde o hârtie fină, o perie, apă şi o călimară din piatră îi aşteptau ultimele gânduri. Se lăsă pe spate pentru o clipă, uitându-se lung la pereţi, consolat să ştie că hotărârea pe care o arătase în îndeplinirea actului său final va elimina orice pată de pe onoarea clanului său. *O viaţă este doar pentru o generaţie, un nume bun este pentru totdeauna.* Nu exista nicio onoare în a protesta sau a susţine că ceea ce se întâmplase fusese dincolo de controlul său. Se întâmplase pe pământurile sale, chiar între zidurile castelului său. Era responsabilitatea lui să accepte consecinţele.

- Îşi compusese deja în minte poemul de adio noaptea trecută, în timp ce zăcea fără somn în aşteptarea zorilor. I-l încredinţă hârtiei, fiind atent să-şi păstreze mâna la fel de sigură şi mişcarea braţului la fel de fluidă ca atunci când era şcolar. Lăsa în urma lui mult prea multe lucruri neterminate – şi prea multe care erau pur şi simplu de neînţeles –, dar astăzi nu o să facă nimic din ceea ce ar putea aduce prejudicii suplimentare pentru Ako sau mai multă ruşine numelui Asano.

- Ar fi trebuit să-şi folosească orele rămase pentru meditaţie şi rugăciune, dar nu avea timp pentru sine. Ceruse gărzilor de la uşă să îl aducă pe *karou* să aştepte acolo, până îl va chema el, ca să poată stabili cât mai multe lucruri posibile cu Oishi, pentru a asigura bunăstarea şi siguranţa lui Ako... şi a fiicei sale. Erau aranjamente cărora ar fi trebuit să le acorde timpul necesar, dar poate că trebuia să le fi făcut cu ani în urmă, căci, după moartea soţiei sale, înţelesese prea bine fragilitatea existenţei fiecăruia. *Nimic nu era sigur, în afară de schimbare...*

- Oishi îl aştepta, aşa cum ceruse, când glisă panoul uşii. Gardienii îi luară săbiile *karou*-ului, permiţându-i totuşi să treacă cu sulurile legate, registrele şi alte documente pe care le purta în braţe. Nu adusese nici măcar un asistent să-l ajute să le care la această ultimă întâlnire.

- Oishi arăta de parcă nu avusese nici el vreo clipă de somn noaptea trecută – şi, evident, nu avusese. Adusese cu el şi propriile liste de probleme şi întrebări şi detalii pe care le scrisese în timpul nopţii,

împreună cu toate lucrurile legate de ele şi care cădeau în responsabilitatea sa.

- Tranşară rapid problemele cele mai importante, cu uşurinţa a doi oameni care lucraseră ani la rândul împreună şi gândeau la fel. Asano îşi aminti cu drag numeroasele jocuri de *shogi* şi de *go* pe care le jucaseră, de asemenea, în toţi aceşti ani şi ale căror rezultate îl convinseseră că, într-o altă epocă, *karou*-ul şi consilierul său ar fi fost cel mai de încredere general şi un strălucit strateg.

- În epoca *bakufu*-lui din Edo, memoria lui Oishi pentru detalii şi capacitatea sa de a vedea cu o sută de paşi înainte, chiar în clipa în care îl făcea pe primul, îi îngăduiseră, de asemenea, să exceleze la locul de muncă al unui *karou* în timp de pace. Era responsabil cu supravegherea multitudinii de sarcini a căror îndeplinire era necesară pentru a întreţine castelul Ako şi pământurile din jurul acestuia, pentru a le păstra sigure şi bine îngrijite şi pentru a se asigura că subordonaţii cărora le delega sarcinile respective îşi făceau bine munca. Era o poziţie ereditară, dar una pentru care istoria castei samurailor cu greu ar fi garantat că fiul oricăruia dintre ei ar fi fost potrivit.

- În plus, într-o epocă în care tot ceea ce rămăsese cu adevărat din Calea Războinicilor erau eseuri scrise de oameni care nu văzuseră vreo bătălie şi îndemânarea la scris servea samuraiului obişnuit mai mult decât îndemânarea în mânuirea sabiei, clanul Oishi era o excepţie, producând în mod fiabil moştenitori capabili să-şi adapteze aptitudinile

pentru fapte mari la unele mai puţin eroice, totuşi vitale pentru patria lor ancestrală.

- În cele din urmă, sosi şi clipa de tăcere, de care amândoi bărbaţii se temeau atât, atunci când Oishi puse deoparte ultima sa listă şi ultimele documente... pauza lungă care le spunea că nu mai era nimic de zis despre statistici seci sau despre viitorul pe care unul dintre ei nu va trăi să-l vadă. Asano se uită din nou la panourile pictate care îi înconjurau, privind în trecut, trăgându-şi putere din ele. Oishi îşi coborî privirea, încercând să nu se holbeze la poemul de rămas-bun al stăpânului său, să nu-şi lase ochii să distingă nici măcar un singur cuvânt sau frază din el înainte de timpul potrivit.

- Îşi ridică iar capul, având privirea unui om care mai degrabă s-ar fi lăsat sfâşiat de o haită de lupi decât să fie forţat să îndure neputinţa pe care o simţea acum.

- – Asta nu e *drept...*

- Asano îi întâlni ochii cu compasiune şi scuze.

- – Am încercat să omor un om neînarmat în propria mea casă, un oaspete. *Un oaspete de rang înalt, faţă de care se ştia că simt duşmănie... şi asta într-un moment în care shogunul însuşi era prezent, făcând din gest o ameninţare directă la adresa lui.* Shogunul ar fi putut să-mi refuze dreptul la *seppuku* şi să mă stranguleze ca pe un criminal. Dar el mi-a permis să-mi iau viaţa cu onoare.

- – Ţi s-au făcut vrăji, stăpâne, protestă Oishi. Mintea ţi-a fost otrăvită. Spune-mi doar un cuvânt şi voi pregăti caii...

- Asano ridică din sprâncene.

- – Ai vrea să fug? Clătină din cap obosit. Strămoşii tăi şi ai mei au servit întotdeauna acest pământ. Asta trebuie să facă şi copiii noştri. Dacă îmi accept soarta, nimeni nu va pune la îndoială onoarea oamenilor noştri, nu-i va pedepsi pentru crima mea.

- Îi susţinu îndelung privirea lui Oishi, realizând că nu existau cuvinte pentru a exprima cât de recunoscător era şi cât de norocos fusese să-l aibă pe omul îngenuncheat în faţa lui ca mâna lui dreaptă, timp de atât de mulţi ani. Dar mai era un singur lucru de care trebuia să se asigure, înainte ca timpul lor împreună să expire.

- – Promite-mi că vei pune Ako pe primul loc.

- Îl privi pe Oishi ducând o luptă tăcută, dându-şi seama ce îi cerea stăpânul său şi chinuindu-se să-şi menţină emoţiile sub control, să nu protesteze şi să nu clacheze. După o ezitare agonizantă, se înclină, în cele din urmă, acceptând ordinul final al lui Asano şi ultima lui dorinţă.

- Asano inspiră adânc, uşurat.

- – Sunt gata, Oishi, iar atunci când voi muri, nu mă voi ruga decât ca eu să renasc pentru a servi din nou această casă, iar tu pentru a mă sluji. Când Oishi ridică din nou capul, Asano realiză că mai trebuia să-

i ceară ceva. Aş fi onorat dacă ai accepta să mă asişti ca secund, vechiul meu prieten.

- Oishi dădu din cap fără ezitare.
-

- Soarele strălucea pe un cer albastru perfect, aşa cum o făcuse şi în ziua însemnată de soartă a turnirului, în timp ce Asano, îmbrăcat în alb funerar, era condus prin aceeaşi grădină decorativă prin care alergase ca într-o ceaţă oarbă noaptea trecută... ca şi cum coşmarul nebun care îl condusese la o astfel de trezire dezastruoasă fusese un fel de premoniţie a zilei de azi.

- Dintre toţi oamenii care îl serviseră cu loialitate pe el şi castelul Ako timp de atât de mulţi ani, numai samuraii nu erau prezenţi şi aliniaţi de-a lungul drumului său pentru a-şi lua adio. Oishi, în calitate de secund, îl urma, păzindu-l până la capăt, însă restul erau supravegheaţi de gărzile şi războinicii shogunului şi ai celorlalţi *daimyo*, oaspeţii lui, dar care se temeau acum că ar putea deveni victimele sale sau ale samurailor săi, dacă oamenii lui decideau să încerce să împiedice punerea în aplicare a justiţiei shogunului.

- Slujitorii castelului şi membrii familiilor lor se înclinau sau cădeau în genunchi sau îşi împreunau mâinile în rugăciune pentru el, în timp ce trecea printre ei. El reuşea să dea graţios din cap în semn de adio, plin de recunoştinţă.

- Şi apoi o văzu pe Mika aşteptându-l la capătul drumului. Cu cât se apropia mai mult, cu atât îi

vedea mai clar nefericirea şi ruşinea şi îi simţea durerea atingându-l, în timp ce ea nu putea...

- Brusc, Mika abandonă pentru ultima oară codurile sociale şi legile şi bariera propriului autocontrol, părăsindu-şi locul, alergând spre el şi aruncându-i-se în braţe. Îi simţi lacrimile fierbinţi pe gât. Vocea ei era abia perceptibilă printre suspinele înăbuşite, în timp ce-i spunea:

- – Tată, a fost vina mea...

- El o strânse în braţe, apărând-o pentru ultima oară de lumea bărbaţilor – bărbaţi ca el – , înainte de a o întâlni pe soţia sa, de a-şi întâlni sufletul-pereche. Înainte de a fi fost iluminat de adevărul că spusele lui Buddha despre „bunătatea iubitoare“ nu excludeau pe *nimeni.*

- Această lume condusă de bărbaţi i-ar sfâşia spiritul şi inima ei nobilă, dacă ar putea, şi ar transforma-o dintr-un samurai într-o simplă femeie – o „creatură inutilă“ –, ceva mai puţin decât o fiinţă omenească, indiferent cât de nedreaptă ar fi fost o astfel de soartă... *Exact aşa cum făcuse, cu mult timp în urmă, cu singurul bărbat pe care ea îl iubise vreodată suficient ca să se căsătorească cu el de bunăvoie.*

- Realizase că toate eforturile sale pentru a o proteja de lumea în care trăiau fuseseră în van, deoarece nu fusese niciodată cu adevărat suficient de luminat pentru a-şi elibera mintea de barierele rigide de clasă care împărţeau societatea lor... pentru a-şi permite să vadă adevărul despre Kai, adevăr care

fusese evident pentru fiica sa din momentul în care îl văzuse pentru prima oară.

- Indiferent de cât de uman se dovedise Kai a fi, cât de loial, cât de muncitor, inteligent, abil sau demn de încredere, nimeni de la castelul Ako, cu excepţia lui Mika, nu recunoscuse cu adevărat acest lucru, nici măcar el însuşi. Nu luase în considerare nici măcar posibilitatea de a-şi logodi fiica cu corcitura. Îl ridicase pe Kai de la nivelul unui proscris la cel al unui ţăran, mai înstărit şi mai bine protejat decât cei mai mulţi, fiindcă era un servitor al familiei Asano.

- Cu toate astea, se orbise singur, refuzând să vadă posibilitatea pentru orice altceva mai mult, chiar şi pentru ideea, atât de evidentă acum, că motivul pentru care Mika refuzase întotdeauna să discute despre căsătorie era Kai. Niciodată nu suspectase că sentimentele lor unul pentru celălalt erau încă atât de adânci, nicidecum să ia în considerare faptul că ar fi putut face posibil ca ei să se căsătorească, în cazul în care l-ar fi adoptat pe Kai ca moştenitor al său. Dacă el, Kai, s-ar fi născut samurai, chiar şi de cel mai mic rang, ar fi văzut adevărul, şi ar fi acţionat cu mult timp în urmă.

- *Dacă Mika i-ar fi spus măcar...* dar el ştia de ce n-o făcuse. Iar acum era prea târziu pentru a mai schimba ceva.

- – Nu-i lăsa să te vadă plângând, murmură, mângâindu-i părul. Fă-i pe toţi aceşti mari nobili şi pe samuraii lor să vadă că au multe de învăţat de la femeile din Ako.

- Mika îşi slăbi strânsoarea braţelor. Încet, se retrase suficient de departe de el ca să-l privească în ochi. Mâinile i se agăţară de braţele lui în timp ce el o privea adunându-şi voinţa să-şi alunge lacrimile din ochi, astfel încât să-i poată întâlni privirea cu aceeaşi hotărâre care era reflectată în propria lui expresie. Mâinile îi căzură de pe braţele tatălui său, iar ea rămase dreaptă ca o săgeată în faţa lui, chipul său nearătând decât mândrie.

- El îi zâmbi, mândria transformându-i-se în tandreţe.

- – Această lume este doar o pregătire pentru ceea ce urmează. Tot ce putem cere este să o părăsim după ce am iubit. Şi am fost iubiţi. Îi luă mâna în ale sale. Nu renunţa doar pentru că eu am plecat.

- *Nu renunţa niciodată, dacă eşti convinsă că lupta ta e dreaptă.*

- Încă străduindu-se să-şi înfrâneze lacrimile, Mika se depărtă şi îl lăsă să treacă, urmat ca de obicei de Oishi, loialul său al doilea-la-comandă, protectorul său şi cel mai sincer prieten, în timp ce înainta spre un loc unde ei nu-i era permis să meargă. Şi totuşi, exista un alt loc, dincolo de asta, unul în care, într-o zi, se vor întâlni din nou... Credea asta din toată inima ei, deşi nu-şi putea imagina ce o să facă acum, cum o să îndure tot între timp, până va veni acea zi... cumva, undeva, în viitor, sau pe tărâmul zeilor.

- Shogunul şi sfetnicii lui, plus şirul de *daimyo*, intraseră primii în Sala Mare, pentru a-şi ocupa locurile pregătite, în timp ce Asano şi Oishi aşteptau

sub pază afară. Mai multe gărzi împiedicau servitorii şi pe Mika, din nou prinsă în mijlocul lor, să se apropie.

- Cei doi bărbaţi stăteau în tăcere împreună, niciunul din ei neavând încredere în sine pentru a vorbi nici măcar despre schimbarea vremii, autocontrolul fiindu-le împins până la limita rezistenţei cu fiecare clipă care trecea. În cele din urmă, uşile din lemn masiv ale Sălii Mari, împodobite cu *mon*-ul Asano sculptat în relief, se redeschiseră, permiţându-le amândurora să intre.

- Traversară podeaua largă a sălii, sub privirile sumbre ale nobililor adunaţi, spre locul din centrul acesteia unde o singură măsuţă joasă era plasată pe un strat de pânză albă, imaculată, care acoperea o secţiune de *tatami*. Pe masă era aşezat un *tanto* ornamentat, purtând blazonul Asano, pumnalul tradiţional utilizat de un samurai pentru a-şi lua viaţa. Asano îngenunche în timp ce se întindea spre masă şi punea pe tăblia ei, în faţa lui, poemul de rămas-bun pe care îl scrisese. Oishi se lăsă în jos pe un genunchi, în spatele lui, poziţionându-se astfel încât să se ridice rapid, pregătit să-şi îndeplinească datoria.

- *Daimyo* Asano făcu o pauză, adunându-se, şi se înclină către asistenţă, înainte de a privi spre shogun. Îl văzu pe Kira îngenunchind la dreapta acestuia. Simţi triumful abia deghizat sub calmul tăcut al lui Kira, iar vederea acestuia îi transformă sufletul în foc şi gheaţă.

- Kira înregistră schimbarea şi o presimţire vagă îl făcu să-şi ferească privirea în timp ce Asano ridica strălucitorul *tanto*.

- Asano îşi fixă din nou privirea asupra shogunului. Cu o voce care nu trăda nicio emoţie, cu excepţia convingerii, rosti cuvintele rituale:

- – Îmi deschid sufletul înaintea ta, astfel încât să poţi judeca dacă este curat sau impur.

- După ultimul cuvânt, îşi înfipse cuţitul în abdomen. Prin uimirea bruscă, agonizantă, pe care corpul său o simţi la propria-i trădare, văzu privirea lui Kira încercând să se îndepărteze de imaginea morţii.

- Dar nu făcu decât să găsească privirea răzbunătoare a lui Oishi, în timp ce se ridica brusc în picioare, cu sabia scoasă din teacă. Privirea lui Oishi întoarse atenţia lui Kira ca un zid, forţându-l să se confrunte cu adevărul suferinţei stăpânului său, dovada curajului acestuia şi negarea minciunilor rostite împotriva lui. *Daimyo* Asano îşi păstră capul sus, cu ochii aţintiţi asupra lui Kira – un punct focal dincolo de durerea chinuitoare, în timp ce împingea cuţitul mai adânc, rupând carne şi măruntaie până când corpul său se cutremură de durere şi, în cele din urmă, îşi plecă capul, fără ca măcar o slabă respiraţie de protest să-i scape de pe buze.

- În spatele său, incertitudinea lui Oishi, agonia lui de îndoială, dispăru într-o clipă. Îşi coborî sabia într-o lovitură de graţie şi, cu o mişcare abilă, curmă viaţa stăpânului său şi suferinţa acestuia, făcând cunoscut faptul că Asano murise aşa cum trăise, fiind un

exemplu de integritate şi tărie pe care nimeni nu va avea vreodată motiv să-l pună sub semnul întrebării.

- Asano îşi păstrase controlul până la sfârşit, lovitura care îi separase curat capul de corp fusese aplicată exact aşa cum trebuia, jetul de sânge vărsându-se în vasul pregătit în acest scop care aştepta înaintea lui, la fel de perfect cum chiar şi un shogun ar fi putut cere. Abia dacă era o picătură de sânge pe hainele lui Oishi, dar el îşi şterse în mod deliberat lama *katanei* direct pe mânecă, ştiind că nu va mai putea purta din nou hainele acelea. Nu ucisese niciodată un om până atunci, dar tocmai îşi omorâse propriul stăpân. Va arde hainele *sau îi vor aminti pentru totdeauna de momentul care tocmai se încheiase.*

- Se uită la Kira pentru ultima dată, în timp ce-şi băga sabia în teacă, încet, cu ură implacabilă şi promisiune de răzbunare în ochi. Se înclină formal, pentru ultima dată, către shogun şi nobilimea care asista, înainte de a lua poemul lui Asano de pe masă, apoi se întoarse şi ieşi din sală cu paşi mari, singur. Dacă cineva văzuse luciul lacrimilor pe faţa lui, nu simţea nicio ruşine la gândul ca s-ar putea să-l ia în derâdere pe la spate pentru că arătase un sentiment omenesc.
-

- Mika se ridică din locul unde aştepta, lângă iazul cu peşti *koi* din grădina tatălui ei, când îl văzu pe Oishi ieşind din Sala Mare singur, cu o bucată de hârtie în mână. Îi văzu umerii încovoindu-se în timp ce uşile se închideau în urma lui, iar el se rezema de un stâlp de pe verandă şi îşi înclina capul pentru a citi ultimele cuvinte ale tatălui ei. Putea vedea hârtia

tremurându-i în mână. Rămase aşa mult mai mult decât s-ar fi aşteptat ea, ca şi cum sângele întins pe mâneca chimonoului făcuse haina atât de grea încât abia mai putea rămâne în picioare.

- *Tatăl ei era mort.*

- Mintea ei încercă să formeze o imagine a ceea ce trebuia să se afle în mijlocul Sălii Mari: un corp fără cap, o mare de sânge... ochii opaci ai tatălui ei. Îşi apăsă braţul cu putere pe ochi, încercând să oprească viziunea să se formeze în spatele lor. Când, în cele din urmă, şi-l coborî din nou, mâneca purta semnele durerii.

- Se uită în sus, văzându-l pe Oishi traversând curtea spre ea, cu capul ridicat din nou şi în ritm alert, privind-o, în timp ce trecea de samuraii care păzeau încă teritoriul castelului şi care purtau *mon*-ul lui Tokugawa, al lui Kira, al războinicilor fiecărui *daimyo*, cu excepţia lui.

- *Nu-i lăsa să te vadă plângând.* Mika îşi şterse cu înverşunare faţa pe mânecă, în timp ce Oishi se apropia de-a lungul cărării din grădină, fără a privi măcar, nici în stânga, nici în dreapta, la promisiunile rupte ale bobocilor nou-formaţi şi ale florilor parfumate de glicină şi irişi, bujori şi hortensii ce mărgineau aleea pietruită. Gărzile împrăştiaseră imediat servitorii, iar ea îşi trimisese propriile însoţitoare cu ei, venind să stea singură aici, în ultimul loc în care îl văzuse pe tatăl ei înainte de evenimentele teribile din noaptea trecută.

- – Stăpână. Oishi îngenunche în faţa ei şi se plecă adânc, înainte ca ea să-i poată întâlni privirea. Îi întinse bucata de hârtie. Poemul de rămas-bun al tatălui ei. Iartă-mă... spuse el, vocea frângându-i-se în timp ce ea îi lua hârtia din mână.

- – Eu...

- – Iartă-mă... murmură încă o dată, cu vocea din nou sub control, în timp ce se îndrepta, privind-o în ochi. Dar clipea încă, de parcă îl dureau ochii, şi ea realiză că faţa lui era udă. Tatăl tău şi-a recâştigat onoarea, îi spuse el liniştit. Nu am văzut niciodată un om care să arate mai mult curaj. Ako şi Casa Asano ar trebui să fie mândri... Acum trebuie să merg şi să rog – *să cer* eliberarea oamenilor noştri. Iartă-mă... Se ridică în picioare şi se întoarse brusc, astfel încât ea nu mai putu spune nimic înainte ca el să se depărteze printre flori.

- Rămase în picioare privind îndelung bucata de hârtie pe care o avea în mâini. Ar fi putut la fel de bine să fie goală, pentru că la o primă privire nu reuşea să desluşească ce era scris acolo. Dar, în timp ce continua să se uite la ea, văzu cum caligrafia, în stilul tatălui ei – curat, fără înflorituri, dar nu lipsit de graţie –, începe să ia formă şi citi ultimul lui poem:
- *Mai mult decât florile de cireş*
- *Ce invită vântul să le spulbere*
- *Mă întreb ce să fac*
- *Cu restul de primăvară.*

- *O, tată...* Îşi plecă bărbia şi îi scăpară câteva lacrimi care pătară pagina. Acelea fuseseră gândurile tatălui

ei, în ultimele ore din viaţa lui... şi totuşi, ce întrebare mult mai importantă puneau celor pe care îi lăsa în urmă, care, de acum înainte, trebuiau să-şi continue viaţa fără el: *Oare ce să fac cu restul de primăvară...?*

- „Arată-le că au multe de învăţat de la femeile din Ako", îi spusese tatăl ei. *Dar ce mai avea ea să înveţe pe cineva?* Tatăl său o făcuse să se simtă ca şi cum era liberă să facă sau să fie orice. Dar îşi dădea acum seama că, până şi atunci când îşi spusese în sinea ei că era adevărat, în inimile lor ştiuseră amândoi că era o minciună. *De aceea nu-i spusese niciodată că îl iubea pe Kai.*

- Kai văzuse întotdeauna în mod clar, din afară, ceea ce niciunul dintre ei nu-şi permisese vreodată să admită, din atât de multe motive... *De crezi că eşti cu adevărat liber, nu mai ai nicio scăpare.* Mototoli hârtia în mâini, în timp ce se prăbuşea înapoi pe bancă, cu trupul îndoit de hohote tăcute.

- În cele din urmă, îşi şterse lacrimile încă o dată, întrebându-se cum îşi va curăţa vreodată sufletul de atât de multă durere, dacă lacrimile ei trebuiau să fie vărsate întotdeauna în momente furate... Netezi poemul tatălui său şi apoi îl împături frumos, strecurându-l în *obi*, înainte să se ridice şi să părăsească grădina. Păşi afară singură, trecând prin curte şi prin porţile deschise, purtându-şi trupul cu aceeaşi nobleţe cum o făcuse Oishi înaintea gărzilor shogunului... a spionilor lui Kira... a ochilor prea multor străini care o urmăreau, oriunde se uita.

- Privind drept înainte, neîntâlnind privirea nimănui şi refuzând să răspundă la orice întrebare sau comentariu murmurat, traversă curtea interioară spre poartă. Avea nevoie deocamdată să iasă din castelul ce fusese întotdeauna căminul ei şi însemnase tot pentru ea, cât încă era controlat de duşmanii tatălui ei şi ai săi. Curajul ei nu va rezista decât dacă va vedea Ako, dincolo de ziduri, şi îşi va aduce aminte de ce conta atât să meargă mai departe.

- Gardienii postaţi la poarta exterioară cerură să afle unde se duce şi de ce – tratând-o la fel de brutal ca şi cum ar fi fost o femeie care călătorea singură, oprită la un punct de control de pe drumul Tokaido, şi nu fiica unui *daimyo* care le fusese gazdă.

- Ea doar se uită fix la ei, pentru câteva clipe, cu amintirea tatălui său arzându-i în ochi. Şi asta a fost de ajuns, aşa cum, într-un fel, ştiuse că va fi. Gardienii rămaseră tăcuţi, îşi retraseră suliţele şi se înclinră, în timp ce îi făceau loc să treacă.

- Ea îşi continuă drumul, accelerând ritmul când se apropie de pod. Se opri, în cele din urmă, când ajunse în mijlocul lui, şi se uită în jos la râul care curgea pe dedesubt. Credincios, etern, era o binecuvântare pentru toţi cei ce locuiau aici, de la dealuri până la mare, aducând apa dătătoare de viaţă pentru câmpurile întinse şi pentru oamenii care le îngrijeau. Era, de asemenea, o binecuvântare pentru castelul Ako, un protector mereu vigilent, care îi ţinea şanţurile de apărare întotdeauna pline.

- Ochii i se umplură din nou de lacrimi, aici, unde îşi îngăduia să-şi dea frâu liber sentimentelor, dar de data aceasta nu erau lacrimi de jale... erau lacrimi de mirare că frumuseţea lui Ako putea rămâne la fel de eternă ca râul. Frumuseţe *wabi-sabi* ... veşnică numai în comparaţie cu viaţa trecătoare a fiinţelor umane, eternă şi totuşi mereu în schimbare, ca anotimpurile, ca vremea... veşnică şi totuşi mereu nouă, de fiecare dată când o vedea.

- Cum va arăta peste o sută de ani sau peste două sute...? Dacă ea s-ar reîncarna atunci, l-ar mai cunoaşte, după formele subtile ale pământului dincolo de o suprafaţă ce se va fi schimbat dincolo de orice recunoaştere? L-ar mai cunoaşte pe tatăl ei, atunci când sufletele li s-ar întâlni din nou, ascunse în spatele măştilor feţelor care vor fi schimbate dincolo de orice recunoaştere? Nimic nu era veşnic pe pământ, cu excepţia schimbării, spunea mereu tatăl ei. Dar, dacă schimbarea în sine era veşnică, iar spiritele lor erau veşnice... cum ar putea să se uite unul în ochii celuilalt din nou, într-o zi, şi să nu simtă bucuria recunoaşterii?

- Continuă să meargă peste pod, cu mâinile lipite de poemul ascuns sub inima ei.

- *...mă întreb ce să fac cu restul de primăvară.*

- Când ajunse la celălalt capăt al podului, vântul se înteţi, împingând valurile să alerge pe suprafaţa râului, trimiţând o ploaie de flori de cireş de-a lungul malurilor lui, ca şi cum chiar şi zeii fuseseră tulburaţi de nedreptatea făcută astăzi pe pământ.
-

- Shogunul şi suita sa plecară aproape imediat, chiar înainte ca toată cenuşa focului de la incinerarea lui Asano să se fi răcit. Ceilalţi oaspeţi au plecat odată cu el, spre marea uşurare a tuturor celor care aparţineau locului.

- Aghiotantul shogunului îl informă pe Oishi – şi pe Mika, de altfel, căreia nu-i oferi decât o plecăciune politicoasă – că shogunul se va întoarce la Edo, după finalizarea incursiunii sale ceremoniale în vest. Îşi prezenta omagiile nobililor din vecinătatea lui Ako, dintre care majoritatea erau controlaţi de clanuri care îi sprijiniseră pe Tokugawa în bătălia finală care le adusese shogunatul. Pe măsură ce regimul Tokugawa confiscase un domeniu după altul, de-a lungul ultimului secol, îşi plasaseră strategic aliaţii, ca pe nişte piese pe o tablă de *shogi*, între fiefurile clanurilor care nu făceau parte din cercul lor interior, prevenind în mod eficient ca toţi acei *daimyo* care erau nemulţumiţi să se asocieze pentru a pune la cale vreo rebeliune.

- Shogunul va poposi din nou în Ako peste aproximativ o lună, spuse aghiotantul, şi i-a ordonat lui *Kuranosuke* Oishi, aflat la comandă în locul stăpânului său, să se asigure că lucrurile erau puse în ordine, cu toate documentele şi informaţiile necesare aduse la zi şi disponibile pentru inspecţie. La momentul respectiv, îl informă pe Oishi, din nou, fără măcar o privire spre Mika, că va fi transmisă şi decizia cu privire la dispoziţiile legate de ceea ce urma să se întâmple cu Ako, deoarece nu exista nicio persoană de sex masculin în viaţă pentru a moşteni…

- În atât de multe cuvinte, declarase această ramură a clanului Asano drept uscată, aşteptând doar să fie tăiată. Domeniul Ako urma să fie adăugat proprietăţilor Tokugawa, deja imense, sau acordat unuia dintre sfetnicii favoriţi ai shogunului. Samuraii lui Asano aveau să devină samurai ronin – încă samurai, prin sânge, dar în realitate fără stăpân, vagabonzi dezonoraţi, alungaţi pentru a supravieţui cum puteau, în timp ce fiica lui Asano... nici nu merita luată în consideraţie.

- În afară de a-i informa că erau cu toţii condamnaţi la moarte, era cea mai rea ştire pe care şi-ar fi putut-o imagina. Amorţiţi de şoc, îi întoarseră plecăciunea superficială de adio şi-l urmăriră cum se îndepărta împreună cu suita shogunului... Îl văzură pe Kira privind peste umăr cu deosebit interes, în timp ce părăsea căminul lor şi căminul strămoşilor lor.

- Oishi şi Mika rămaseră unul lângă celălalt, fără să spună nimic, până când cortegiul trecu de poartă şi peste pod. Şi apoi Mika s-a întors şi, cu un strigăt înăbuşit, izbi cu pumnul, cu toată puterea, în pilonul verandei de lângă ea. Oishi o privi fără să-i vină să creadă, pentru că şi el intenţionase să lovească, dar rămase neclintit. Ea se întoarse, cu faţa roşie şi cu mâna tremurând, şi scuipă către shogunul care se îndepărta un blestem ce i-ar fi făcut pe soldaţi să roşească.

- – Mika-*hime*! spuse Oishi brusc.

- Dar ea îi citi în ochi o mare uşurare pentru că păstrase tăcerea până când suita shogunului plecase.

- – Nu sunt invizibilă! Sau surdă şi mută! se răsti ea la el. Poate că eşti singurul care are voie să dea ordine acum, dar eşti, de asemenea, singurul care trebuie să asculte de ele, adăugă cu amărăciune. Sunt fiica tatălui meu... iar tu nu vei fi niciodată tatăl meu, Oishi Yoshio. Să nu-mi mai vorbeşti niciodată pe tonul acesta.

- – Iartă-mă, domniţă Mika...

- Căzu în genunchi şi se închină până când fruntea îi atinse scândurile de cedru din podeaua verandei. Când ridică din nou capul, văzu în ochii lui înţelegerea reală a umilinţei pe care ea tocmai o suferise. Observă, de asemenea, epuizarea lui, mânia lui neputincioasă şi groaza pe care o simţea la fel de acut ca şi ea, dându-şi amândoi seama că shogunul lăsase ridicat în spatele lui, la porţile castelului, un rug funerar gata să consume viitorul lui Ako... iar cuvintele aghiotantului său îi dăduseră foc.

- Îşi aminti, de asemenea, modul în care Oishi îi ceruse în mod repetat iertare, în timp ce îi dădea poemul de rămas-bun al tatălui ei, acolo în grădină, după ce... Închise ochii.

- – Oishi-*sama*, murmură ea, te rog, ridică-te. Eu sunt cea care ar trebui să-şi ceară iertare şi să-şi exprime recunoştinţa pentru că m-ai tratat mereu demn, indiferent... Indiferent de ceea ce poate ai gândit despre mine sau despre comportamentul meu...

- Se uită în altă parte, ruşinată.

- – Ştiu că ai multe de făcut în pregătirea serviciului funerar pentru tatăl meu. Iar eu... ar trebui să plec acum, ca să aleg oasele părintelui meu din cenuşă.

- Tradiţia cerea ca membrii familiei să îndeplinească ritualul de pregătire a rămăşiţelor pentru înmormântare... iar ea era singurul membru rămas din familie. Coborî de pe verandă şi se uită în depărtare.

- – Mika-*hime*, spuse încet Oishi, ridicându-se în spatele ei. Riku, soţia mea, ar fi onorată dacă i-ai permite să te ajute. Şi... şi mai sunt şi alţii... Nu trebuie să fii singură. Toţi suntem încă aici, familia tatălui tău, stăpânul nostru.

- Se uită la el, clipind, mişcată de cuvintele rostite.

- El schiţă un zâmbet, plin de bunătate.

- – Cât despre viitor... avem o lună. Poate că ziua de azi a prezis sfârşitul onoarei, aşa cum o ştim, dar deocamdată onoarea noastră încă ne aparţine. Planurile de viitor ale lui *Inu-Kubou* nu-şi vor face loc în slujba de rugăciune pentru tatăl tău sau în dragostea noastră pentru el.

- – Mulţumesc, Oishi-*sama*.

- Pe chipul ei înflori un zâmbet tremurat auzindu-l că foloseşte epitetul scandalos. „Shogunul-câine“ era porecla rostită în şoaptă, din cauza obsesiei ce cu greu putea fi considerată altruistă a shogunului pentru bunăstarea câinilor. Auzise că un preot îi spusese că zeii i-ar putea acorda un moştenitor de

sex masculin dacă ar face fapte bune, iar el alesese să protejeze câinii, pentru că era născut în anul Câinelui. Se spunea că mirosul de la adăpostul ridicat pentru ei în Edo era îngrozitor…

- Oishi o conduse la casa lui, unde Riku căzu în genunchi în faţa lor şi apoi, când Mika se întinse să o ridice, o îmbrăţişă pe tânără ca o mamă, rostind cuvinte blânde de alinare şi condoleanţe. Mai mult mişcată decât surprinsă de gestul spontan, din inimă, al celeilalte femei, Mika văzu cum chipul lui Oishi se dezgheaţă în spatele umerilor lui Riku şi îi simţi uşurarea că fiica stăpânului său era bucuroasă să întâlnească inima caldă a soţiei sale.

- Tradiţiile de înmormântare ocupară în întregime următoarele două zile, printr-o ceremonie oficială la altarul familiei, apoi cu înmormântarea urnei tatălui ei în cimitirul castelului Ako, lângă râu, acolo unde strămoşii săi şi cei ai atât de multora dintre cei care au urmat fuseseră lăsaţi să se odihnească timp de generaţii.

- În loc de a se simţi mai singură decât oricând, Mika se trezi consolată de prezenţa unei întregi familii extinse pe care nu-şi dăduse seama că o are, toţi aceşti oameni devenind tot mai reali pentru ea, pe măsură ce trecea timpul – atât samuraii reticenţi, cât şi oamenii de rând timizi care se apropiau să-i murmure condoleanţe sau să-i împărtăşească o amintire personală.

- Moartea era marele egalizator, iar aici, printre atâtea amintiri ale vieţilor lor limitate şi ale viitorului incert, precum şi ale legăturilor de loialitate care îi legaseră

pe strămoşii lor şi familiile acestora până în ziua de azi, îşi dădea seama cât de sincer îi împărtăşeau durerea şi indignarea la nedreptatea morţii lui.

- Un singur chip nu îl zărise în mulţime, cel care sperase mai presus de orice că va veni să se roage pentru tatăl ei... singura persoană care împărtăşise aceleaşi sentimente faţă de acesta şi care i se supusese mult mai altruist decât ea timp de atâţia şi atâţia ani.

- *Kai.* Kai nu venise, nici măcar pentru a-şi lua rămas-bun...

- În timp ce ziua înainta spre apusul soarelui, Mika-*hime* conduse o procesiune peste câmpuri şi apoi în sus pe cărarea şerpuită către promontoriul care dădea spre ceea ce încă era cea mai frumoasă privelişte peste Ako pe care o văzuse vreodată şi care se întindea tocmai până la mare. Acesta era locul, îi spusese tatăl ei, unde stătea de multe ori cu mama ei, în serile blânde de primăvară... locul în care, în ceea ce părea acum o altă viaţă, ea însăşi stătuse împreună cu Kai şi admirase aceeaşi privelişte.

- Şi mai mulţi oameni li se alăturaseră în această călătorie: fermierii din întreaga vale şi oamenii din satele de mai jos de castel. Unii veniseră chiar din portul de la mare ca să-şi prezinte omagiile şi să rostească rugăciunile care să înălţe spiritul lui precum fumul care se ridica din tămâia arsă în timp ce ultimele rămăşiţe ale tatălui ei erau înmormântate aici, într-o cutie simplă de lemn, pentru a îmbogăţi solul în acest loc pe care îl

iubiseră amândoi. Ceea ce era, pentru ea, adevăratul loc de odihnă al spiritului lui era marcat de o singură piatră mare, inscripţionată cu un *haiku* compus de ea:

- *Nori se adună, ploaia cade*
- *Sub florile roşii şi albul*
- *Crestelor munţilor.*

- Clipind des, în timp ce se întorcea dinspre piatra de mormânt, Mika se uită o ultimă oară la feţele din jurul ei. Se agăţase de speranţa fragilă că-l va găsi pe Kai aici, crezând că, de dragul tatălui său, va veni totuşi în acest loc, chiar dacă nu va merge la castel unde risca să fie dat afară de cei care îl trataseră atât de crud.

- Dar el nu venise.

- După ceea ce se petrecuse între ei atunci când îl vizitase la casa lui şi tot ce se întâmplase la întrecere, se întrebă dacă îl va mai vedea vreodată, măcar atât cât să-i poată cere iertare...

- Doar pe când soarele începea să apună, realiză brusc că el ar fi putut fi rănit atât de rău încât să nu poată urca dealul, nici chiar ca să se roage pentru tatăl ei. *Oare era posibil ca nimeni să nu-i fi spus că Asano murise...?* Se uită departe, peste câmpurile pe care se lăsa seara, spre coliba solitară a lui Kai, dar marginile pădurii se aflau deja în umbră.

- Slujba de înmormântare, ca şi ziua, se încheiase. Oamenii începură să se înşiruiască înapoi, pe deal în jos, deplasându-se cu atenţie, dar repede, înainte ca

drumul să dispară complet odată cu căderea nopţii. Oishi şi familia lui se adunară cu solicitudine în jurul ei. Fiul lui, Chikara, o escortă în josul dealului, poticnindu-se mai mult decât ea în amurgul care se adâncea, pe ceea ce pentru el era o pantă necunoscută.

- Făcură drumul înapoi peste câmpuri, cu felinarele şi licuricii călăuzindu-i spre casă, în timp ce ultima lumină roşie-aurie a onoarei lui Ako dispărea de pe cer.
-

- Pentru prima dată în aproape două săptămâni, Kai parcusese drumul de la casa lui la castelul Ako, deşi pentru a ajunge acolo îi luase o jumătate de dimineaţă şi mult mai mult de jumătate din putere.

- *Daimyo* Asano era mort... de propria lui mână, la ordinele shogunului. Kai nici măcar nu aflase de moartea lui, sau despre ceea ce dusese la ea, decât cu câteva zile mai târziu, când se trezise din nou în coliba lui, fără să ştie cât trecuse de la alungarea lui.

- Ultimul lucru pe care şi-l amintea cu adevărat era că fusese dat afară din castel, la ordinul lui Oishi... Dar, în timp ce ochii i se limpezeau treptat, văzu unul dintre samuraii lui Oishi în colibă cu el, un om atât de mare încât umplea aproape tot spaţiul rămas din interiorul adăpostului său. *Basho...* Cel mai bun prieten al lui Yasuno şi un glumeţ insuportabil, ale cărui glume fuseseră la adresa lui mai dese decât îi plăcea să-şi amintească.

- Basho adoptase o poziţie rezervată, de obicei, pentru meditaţie, citind în tăcere un pergament.

- – De ce...?

- Kai nu era conştient de faptul că o spusese cu voce tare până când Basho nu-şi ridică privirea la el. Acesta se întoarse şi puse sulul înapoi în cutia sculptată din spatele său. Asano însuşi îi dăduse lui Kai acea cutie, pentru a proteja mica sa colecţie de cărţi preţioase şi manuscrise, după ce Kai îl întrebase dacă ar putea fi, uneori, plătit nu cu obişnuita porţie de orez a muncitorului, ci cu cărţile aruncate din biblioteca *daimyo*-ului.

- – Ieşi... afară, şopti Kai, cu vocea tremurând deopotrivă de indignare şi de slăbiciune. Casa mea. Afară...

- Încercă să ridice un braţ şi să-i arate uşa.

- Basho dădu din cap placid.

- – Când termin, spuse el.

- Kai închise ochii, clătinând din cap. Nu mai era atât de multă durere acum, sau atât de multă ceaţă. Nici ploaie... Îşi aminti, apoi, în cele din urmă, că Chikara venise să-l caute, acolo unde zăcea în noroi... şi acest om fusese şi el acolo. Încercau amândoi să-l ducă acasă atunci când Oishi îi ajunsese, îl pălmuise pe fiul său şi le ordonă să se întoarcă la castel. Chikara plecase pentru că tatăl său era, deopotrivă, şi comandantul lui, dar Basho dăduse şi atunci din cap, spunând.

- – Când termin.
- Şi asta fusese tot... până acum.
- Basho îi ridică puţin capul lui Kai şi îl făcu să bea ceai. Avea gust de ginseng tare, caprifoi amar şi ghimbir picant... pentru a-i întări trupul, pentru a-i calma mintea febrilă, pentru a-i linişti stomacul îngreţoşat. Îşi dădu seama că duhnea, de asemenea, a ceapă. Aproape tot corpul îi fusese acoperit cu cârpe înmuiate într-o zeamă caldă făcută din praz fiert, ca să-i atenueze durerea.
- – Cunoşti leacurile, corcitură, zise Basho, uitându-se în jur de parcă ar fi fost sincer impresionat de coşurile pline cu buchete mici de plante şi de ierburile pe care Kai le uscase deasupra capului. Am găsit aici tot ce mi-a trebuit. Am văzut altarul de afară. Ai fost crescut de calugări *yamabushi*?
- – Nu. Kai îşi întoarse faţa de la el. De ce eşti aici? Nu-şi putea aminti ca Basho să-i fi spus mai mult de două vorbe până atunci, iar una dintre ele fusese „corcitură“.
- – Chikara este consemnat la cazarmă. Cineva trebuia să vină, iar eu am ceva cunoştinţe despre vindecare. Singur, ai fi murit.
- Kai încercase să găsească puterea de a întreba ce importanţă ar fi avut asta pentru Basho sau pentru oricine altcineva. Dar a rămas tăcut.
- – Trebuie să trăieşti, spuse Basho, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Kai în expresia lui sau în tăcerea

lui, de dragul stăpânei Mika. Şi pentru Asano... Îţi aşteaptă rugăciunile.

- Kai îşi întoarse privirea.
- – Ce...?
- Basho îşi coborî ochii în pământ.
- – Asano... a fost obligat să-şi facă *seppuku*.
- – *Ce?* Cumva, Kai reuşi să se ridice într-un cot. Din cauza... *mea?*
- – Nu. Mâna mare a lui Basho abia îi atinse pieptul, dar Kai se prăbuşi sub greutatea sa.
- – Stai liniştit.
- Şi apoi îi explică. Totul.
- După aceea, a plecat, lăsându-l pe Kai să-şi soarbă drojdia vieţii sale ilegitime, care nu-l lăsase decât cu durere şi remuşcări.
- Îi luase mai multe zile decât ar fi crezut că ar putea îndura să zacă neputincios în coliba lui şi să suporte vizitele lui Basho, înainte de a putea să se târască măcar, fără a mai vorbi de a parcurge vreo distanţă, oricât de mică. Nu fusese încă la mormântul lui Asano, pe promontoriu, ca să se roage pentru spiritul său şi să-şi ia un ultim rămas-bun... ca să ceară iertare. Şi să ierte, dacă avea dreptul. Nu avea încă puterea să urce.

- Şi totuşi, drumul spre castel se aşternea pe un teren destul de plat, şi astfel făcuse, în sfârşit, călătoria lungă, obositoare într-acolo ca să se roage la altarul familiei Asano înainte ca ultima zi de doliu să treacă.

- Intră în curtea interioară, dorind să fi fost îmbrăcat în veşmântul complet alb potrivit pentru vizita pe care o făcea astăzi. Dar, ca de obicei, avea doar hainele de pe el şi, deşi le curăţase cu migală şi le peticise, bănuia că, aşa cum arăta acum, putea trece drept un cerşetor. Spera ca oamenii care se învârteau în jurul tarabelor şi al barăcilor negustorilor să nu-l vadă, pentru că cerşetorii erau invizibili pentru ei.

- Să intre în curtea principală a fost mult mai dificil, cerşetorii nu aveau permisiunea să se apropie de zona de locuit a familiei *daimyo*-ului şi a ofiţerilor superiori, dar Kai era destul de cunoscut de gărzile castelului, astfel că reuşi să găsească altarul înainte de a fi hărţuit de cineva.

- Se strecură în interior, închizând uşa, cât de încet posibil. Mirosul de tămâie îi umplu nările. Mika era acolo, singură, în genunchi, cu capul plecat în faţa statuii lui Buddha. Un firicel de fum de tămâie se ridica în aer deasupra ei.

- Merse de-a lungul altarului să îngenuncheze lângă ea, corpul ascultându-i voinţa suficient de bine, astfel încât sosirea lui să nu-i tulbure rugăciunile.

- Deşi nu se uită la el, putea spune după tremurul slab care-i trecuse prin tot corpul că îşi dăduse seama cine venise să se roage alături de ea. El îşi plecă capul fără să vorbească şi, cu toată recunoştinţa şi

durerea ţinute prizoniere în el, se rugă ca sufletul lui Asano să-şi găsească răsplata, să renască într-o lume mai bună, mai dreaptă, cea pe care o câştigase şi pe care o merita.

- Şi apoi se rugă, din toată inima, pentru Mika-*hime*, care pierduse chiar mai mult decât putea el să înţeleagă, prin moartea tatălui său. Indiferent ce altceva se întâmplase, ea nu avea să mai cunoască din nou confortul de a avea pe cineva spre care să se întoarcă în vremuri de nevoie, pentru ajutor, pentru iubire necondiţionată şi sprijin... pentru tot restul vieţii ei. Iar el ştia deja că asta era o soartă mai rea decât moartea.

- Amintirile sale legate de luptă şi de cum se încheiase erau confuze, dar anumite imagini îi rămăseseră întipărite în memorie, lăsându-i urme mai profunde decât bătaia pe care o primise. *Umilinţa de a fi tratat ca un animal... să fie din nou numit animal, după atât de mult timp, de către însuşi Asano.*

- Dar îşi făcuse singur asta, încercând să fie cine nu ar putea fi niciodată... Iar prin acţiunile sale, îi dezonorase pe Mika şi pe tatăl ei şi întregul Ako. Acum, că mintea îi era din nou clară, înţelegea de ce Asano spusese ce spusese, astfel încât îi era uşor să ierte. O spusese pentru a-şi salva fiica. Pentru că ea încercase să salveze viaţa neînsemnată a lui Kai.

- Numindu-l animal, *daimyo* Asano fusese prea bun. Poate că numai trupul lui era de om, în rest fusese blestemat cu suflet de demon.

- În cele din urmă îşi îngădui să întoarcă capul s-o privească pe Mika. Gândurile îl inundară cu o tandreţe neaşteptată când îi văzu profilul, spiritul ei mândru şi frumuseţea transformate de pierderea suferită într-un porţelan fragil – îi văzu aspectul translucid al pielii, roşeaţa grăitoare din jurul ochilor, umbrele de sub ei care arătau că nu dormise de zile întregi.

- Ar fi vrut s-o ia în braţe, să o ţină lângă inima lui, să o mângâie şi să o protejeze, să-i ofere adăpostul faţă de cruzimea vieţii pe care ea şi tatăl ei i-l oferiseră lui.

- În schimb, nu făcu decât să continue s-o privească în tăcere, rugându-se ca într-o zi inima ei să fie întreagă din nou.

- Ca într-o zi, poate, chiar să-l ierte.

- – A fost vina mea, murmură Mika, cu ochii la portretul tatălui ei şi la ofrandele care îi erau aşternute înainte: boluri de orez şi fructe, o ceaşcă de sake, un buchet de flori proaspete din propria lui grădină.

- – Nu, şopti Kai, uimit.

- – Nu m-am putut gândi decât la tine. Încă nu se uita la el, continuând doar să fixeze cu privirea lucrurile aflate în faţa ei. Îi văzu ochii umplându-se de lacrimi proaspete. N-am avut niciodată curajul să-i spun...

- Îi întâlni, în sfârşit, privirea. Întotdeauna, în secret, îi fusese teamă că într-o zi va realiza că dispăruse din

ochii ei, dar văzu aceeaşi dragoste pentru el, care fusese mereu acolo... rămasă sfâşiată şi făcută să sângereze acum de cuţitele sentimentului de vină.

- – Ai avut dreptate, spuse ea cu vocea tristă şi resemnată. Tu ai locul tău, iar eu pe al meu. Am greşit să visez.

- Kai se întinse, doar pentru a-i atinge o mână, dar ea se ridică şi se întoarse cu spatele la el. Păşi spre uşă cât de repede putea, înainte ca el să facă ceva s-o oprească.

- El rămase acolo unde se afla în timp ce uşa pocni, închizându-se în spatele ei. Îşi plecă bărbia şi îşi împreună mâinile, încercând din nou să se roage, deşi acum nu-i mai venea în minte nicio rugăciune care să aibă vreun sens.

- # 9

- Perdelele *tobari* folosite la turnir fuseseră date jos după plecarea shogunului, dar nu fuseseră depozitate toate. Câteva dintre acestea, păstrate din ordinul lui Oishi, erau acum ridicate din nou, în curtea principală a castelului – ca *jin maku*, pereţii unui cartier general improvizat.

- Siluetele gărzilor, cu suliţe şi *naginata* în mâini, se profilau liniştitor pe pereţii care fluturau uşor, în timp ce Oishi asculta fără să comenteze ultimele argumente ale celor mai încăpăţânaţi ofiţeri ai săi cu privire la viitorul lui Ako, dar şi la al lor.

- Shogunul spusese că se va întoarce într-o lună. Oishi nu-şi amintea vreo lună care să treacă atât de repede, şi totuşi cu atâta încetineală agonizantă.

- În urmă cu trei zile, un mesager îl informase că shogunul va sosi azi – şi nu singur.

- Terminase toate pregătirile pe care aghiotantul shogunului îi ordonase să le facă înainte de întoarcerea lor... Pregătiri care lui Asano nu îi fusese lăsat timp să le facă. Nici măcar nu avea nevoie să întrebe ce voise să spună aghiotantul.

- În mintea shogunului, castelul Ako şi pământurile sale fuseseră deja confiscate.

- Dar Oishi, susţinut de Mika-*hime*, îşi făcuse propriile pregătiri suplimentare, la fel ca şi shogunul.

- Stăpânul lor era mort, din ordinul shogunului, iar motivul pentru plecarea bruscă a acestuia, ca şi cel pentru devansarea întoarcerii erau la fel de clare: shogunul avusese nevoie de acest răgaz pentru a recruta trupe de la *daimyo* din vecinătate – susţinători fervenţi ai *bakufu* – şi pentru a se asigura că vor exista rezerve disponibile pentru un asediu, dacă acesta se va dovedi necesar. Intenţiona să nu lase niciun semn de întrebare cu privire la rezultat, atunci când se va întoarce pentru revendicarea

castelului Ako. Samuraii din Ako îi vor preda domeniul stăpânului lor imediat şi fără vărsare de sânge... sau vor muri cu toţii.

- În perioada haotică de dinainte de Pacea Tokugawa, controlul pământului cunoscuse fluxuri şi refluxuri precum valurile mareice, dar datoria unui samurai era clară: el trăia şi murea servind clanul stăpânului său şi al nimănui altcuiva, dar dinastia Tokugawa avea propria interpretare a Codului *Bushido*. Acum, loialitatea supremă a samuraiului aparţinea stăpânului său suprem – shogunul –, surclasând tradiţia de generaţii a servirii propriului său *daimyo*.

- Cu toate acestea, shogunul era un străin pentru majoritatea oamenilor care trăiau dincolo de o călătorie uşoară de o zi până la Edo. Samuraii care nu făceau parte în mod direct din tabăra imensă a *bakufu* aveau prea puţină motivaţie pentru a-şi dedica viaţa shogunului, în special dacă generaţii întregi din familiile lor trăiau încă, la fel cum o făcuseră întotdeauna, pe un domeniu îndepărtat precum Ako, unde domnia independentă a clanului Asano rămăsese în mare parte netulburată în ultima sută de ani. În mod oficial, samuraii din Ako depuseseră jurământ faţă de noua ordine, dar adevărata lor loialitate pentru propriul lor stăpân rămăsese neschimbată.

- Aceasta rămăsese, de asemenea, neprovocată... până acum.

- Până în prezent, se înregistraseră puţine dezertări în rândul trupelor pe care Oishi le avea sub comandă, în ciuda faptului că stăpânul lor era mort sau a

realităţii cu care se confruntau. Mercenarii archebuzieri se întorseseră în provinciile lor natale, dar aceştia erau oameni de rând şi era dreptul lor s-o facă. Era recunoscător şi se simţea încurajat de determinarea trupelor Ako de a rămâne pe poziţie. Mulţi dintre ţăranii şi sătenii care trăiau în afara zidurilor li se alăturaseră aici. Era surprins de cât erau de mulţi. Erau găzduiţi în turnul principal al castelului. Menirea oricărui turn fusese cea de adăpost, nu doar pentru nobili, ci şi pentru cetăţenii din Ako, atunci când erau ameninţaţi de o armată invadatoare.

- În aceste vremuri, când exista tendinţa ca domeniile să treacă în alte mâini în mod paşnic – dacă nu sub constrângere –, oamenii obişnuiţi aveau foarte puţin de pierdut dacă nu făceau nimic şi nimic de câştigat dacă se opuneau, cu excepţia unei morţi sângeroase. Shogunul era aşteptat să sosească astăzi, înainte de apusul soarelui, iar Oishi realiza că domnia benignă a lui Asano şi indignarea oamenilor faţă de execuţia sa bruscă şi aparent inexplicabilă stârniseră sentimente neobişnuite de loialitate şi sfidare în toţi, până la cel mai îndepărtat dintre locuitorii domeniului.

- Pentru samurai situaţia era cu totul alta: „bărbaţi care servesc“, aceasta era semnificaţia cuvântului „samurai“. Codul nescris căruia i se supuneau, care evoluase de-a lungul secolelor de război şi conflicte, le pusese vieţile în mâinile stăpânului lor, creând legături între samurai şi *daimyo* pe care îl serveau în acelaşi mod în care membrii unei familii erau legaţi unul de altul şi toţi la un loc de patriarhul acesteia. Oishi însuşi era o rudă de sânge îndepărtată a lui

Asano, dar exista mai mult decât un fel de legătură de sânge, şi chiar domenii fără un lider atât de luminat ca Ako, „familii“ împotmolite în resentimente sau conduse de oameni nechibzuiţi, care aveau totuşi tendinţa de a se uni pentru a sfida o ameninţare exterioară. „Nu te bucura de cel care pleacă înainte de a-l vedea pe cel care vine“ era un foarte vechi proverb.

- *Cei care îl slujiseră pe Asano erau familia lui.* Ceea ce însemna că erau o ameninţare pentru oricine, inclusiv pentru shogun, care încerca să-i confişte domeniul. De aceea Asano trebuise în primul rând să moară, şi încă repede, ca să nu existe nicio problemă de loialităţi împărţite. Rămaşi fără stăpân, samuraii nu ar fi trebuit să opună rezistenţă. Shogunul era acum singurul lor stăpân, iar a-l sfida însemna trădare.

- Dacă alegeau totuşi sfidarea voită, acesta adunase o armată şi toate resursele de care avea nevoie pentru a-i distruge. Orice apărător al domeniului Ako care nu murea în luptă urma să fie executat – într-un fel sau altul, aveau să moară cu toţii, dar aceasta era ultima lor şansă de a avea o moarte onorabilă, o adevărată moarte de samurai, în locul ruşinoasei morţi vii cu care altfel s-ar confrunta ca ronini fără stăpân.

- Şi totuşi, dacă alegeau să lupte, cei care veniseră la ei pentru protecţie mureau, de asemenea, şi, odată acest tip de răzbunare început, nici chiar zeii nu ştiau cât de mulţi oameni nevinovaţi vor fi sacrificaţi înainte să se termine, pur şi simplu pentru a da un exemplu rebelilor. Ako avea să fie trecut prin foc şi

sabie, ca o lecţie pentru orice alţi nemulţumiţi care i-ar refuza shogunului „înalta lor fidelitate“... exact aşa cum se temuse Asano.

- Şi apoi mai era şi Mika-*hime*. Chiar dacă, fiind femeie, nu putea moşteni în mod legal Ako, ea era ultimul membru în viaţă al liniei genealogice Asano şi ei îi datorau încă loialitatea lor. Era lăsată fără niciun control asupra viitorului ei, dacă îngăduiau preluarea castelului fără luptă, şi doar cu o singură alegere – aceeaşi ca a samurailor tatălui ei – dacă refuzau să-l predea.

- Mika era pe deplin conştientă de consecinţe, şi totuşi îi lăsase lui decizia finală, recunoscând în mod pragmatic că tatăl ei i-ar fi încredinţat *karou*-ului adevăruri mai dure şi decizii mai grele decât s-ar fi putut hotărî vreodată să împărtăşească cu fiica sa.

- De-a lungul anilor, Oishi ajunsese atât de priceput la jocul de *shogi* – jocul generalilor –, încât chiar Asano susţinea că ar juca mai degrabă zaruri şi ar lăsa rezultatul pe seama hazardului decât a vicleanului strateg al „adversarului“ său.

- Abia în ultima lună Oishi reuşise să-şi dea seama, foarte clar, că *shogi* era un joc jucat cu piese de lemn... nu cu vieţi omeneşti.

- *Generalii cuceresc, soldaţii sunt ucişi.* Un bărbat nu devine general sacrificând bucăţi de lemn.

- Nu dormise mai mult de o oră sau două pe noapte în ultima săptămână. Petrecuse, în schimb, ore interminabile în întuneric, rugându-se la altarul

familiei Asano, pledând în faţa zeilor pentru îndrumare şi pentru o inspiraţie care nu voia să vină.

- Încă nu avea nicio idee despre ceea ce va face şi aştepta ca, în orice moment, un paznic dintr-unul din turnurile de pază să strige că shogunul, împreună cu armata sa recent adunată, tocmai îşi făcuseră apariţia.

- Din acest motiv mai asculta încă argumente dacă să blocheze porţile şi să se pregătească pentru un asediu sau să le deschidă larg şi să accepte inevitabilul.

- *Promite-mi că vei pune Ako pe primul loc.* Aceasta fusese ultima dorinţă a lui Asano. Şi Oishi jurase că o va îndeplini, chiar dacă în momentul acela înţelesese prea puţin implicaţiile din spatele cuvintelor lui. Avea ordinele sale de la Asano. Dacă era să respecte cu fidelitate codul războinicilor *giri*, supunându-se necondiţionat ordinelor *daimyo*-ului său, nu trebuia să-i fie atât de greu să ia această decizie.

- Cu excepţia unui singur lucru. De-a lungul acestei luni, existase permanent în sufletul său certitudinea chinuitoare că ştia exact cine, dintre favoriţii shogunului, va profita de căderea lui Asano.

- *Şi acela era Kira.*

- Într-un fel, toate acestea erau lucrătura lui Kira, deşi nu-şi putea da seama cum reuşise omul să răsucească mintea shogunului, şi soarta în sine, astfel. Cu excepţia faptului că îşi amintise, abia după moartea stăpânului său, cum Kai venise la casa lui în

noaptea sosirii shogunului, încercând să-l avertizeze în privinţa lui Kira. Domeniile acestuia se aflau în creierul munţilor. Ideea că ar putea fi, de fapt, asociat cu un *kitsune* căpăta sens, privind retrospectiv.

- Dar era prea târziu acum să se întoarcă la acel moment şi să asculte cu adevărat ce avea de spus corcitura, chiar dacă ştia că mulţi oameni susţineau că o corcitură şi un demon erau unul şi acelaşi lucru. Dacă totuşi Kai avea, de fapt, capacitatea unui demon de a descoperi alţi demoni, dacă văzuse cu adevărat o vulpe-vrăjitoare în pădure, acolo unde uciseseră *kirin*-ul, şi apoi din nou în anturajul lui Kira...?

- Mintea lui Oishi refuza să îl lase să adauge „ignorând imposibilul“ pentru toate lucrurile a căror responsabilitate o purta acum, când era prea târziu... acum, când pericolul care se apropia ca un zbor de săgeată era deja prea aproape pentru a-l evita.

- – La ce mai ai să te gândeşti? răsună vocea lui Yasuno încercând să o acopere pe a cuiva care nu era de acord cu el, readucându-l pe Oishi, împotriva voinţei sale, la disputa care avea loc în jurul lui.

- Toată lumea de acolo era pe punctul de a plesni, din cauza stresului, ca o coardă de arc putred, iar frustrarea continuă a lui Yasuno cu privire la ceea ce se întâmplase în timpul luptei din arenă îl făcea şi mai greu de suportat.

- Hazama, al doilea la comandă după Oishi, spunea din nou, aşa cum spusese în mod repetat:

- – Stăpânul nostru a acceptat sentinţa. Aşa că şi noi trebuie...

- – Stăpânul nostru a fost înşelat! îi răspunse Yasuno furios. El nu l-ar fi atacat pe Kira fără motiv!

- – Legea shogunului cere să renunţăm la castel, se alătură protestului lui Yasuno vocea răguşită şi indignată a lui Horibe.

- La o vârstă la care cei mai mulţi bărbaţi stăteau lângă foc, în timp ce nepoţii lor mestecau hrana pentru ei, el era încă la fel de puternic şi la fel de încăpăţânat ca un mistreţ. Să moară în luptă acum ar fi fost cel mai bun lucru la care se putea aştepta, şi-o făcea cu nerăbdare, dar acesta era cu greu cazul pentru majoritatea oamenilor din Ako.

- – Nu putem să-l sfidăm, spuse Basho, clătinând din cap. Trebuie să ne gândim la urmaşii stăpânului nostru...

- Oishi se întreba uneori, dat fiind sensul ireverenţios al umorului lui Basho şi prietenia cu înfierbântatul Yasuno, dacă nu cumva fusese dat afară din mănăstirea unde-şi petrecuse tinereţea. Şi totuşi, în asemenea momente, se trezea întrebându-se dacă în corpul enorm al lui Basho nu se ascundea cumva sufletul unui *bodhisattva*.

- Ori de câte ori o situaţie provoca un conflict între simţul lui moral şi obedienţa necondiţionată, Basho

alegea fără ezitare *ninjo*, vocea propriei sale conştiinţe, în detrimentul *giri*. Mulţi stăpâni l-ar fi alungat sau l-ar fi condamnat la moarte pentru o astfel de nesupunere. Asano nu fusese unul dintre ei. Oishi nu uitase niciodată cum înţelepciunea lui Basho o eliberase pe tânăra Mika-*hime* – şi, prin ea, pe însuşi Asano – din prăpastia de durere în care fusese aruncată după moartea mamei sale.

- Şi acum doar Basho, dintre toţi comandanţii lui, părea să înţeleagă pe deplin consecinţele, în cazul în care ar sfida un ordin direct al shogunului: nu numai că toată lumea din Ako ar suferi, dar Casa Asano ar dispărea pentru totdeauna.

- – Urmaşii lui ne vor blestema dacă nu facem nimic! zise Isogai, ca şi cum nu i-ar fi trecut prin cap că Asano nu va avea urmaşi, dacă erau învinşi în luptă şi Mika ar fi murit aici.

- Înfăţişarea arătoasă a lui Isogai şi bunele sale maniere câştigaseră favorurile multor femei. Atunci când trebuia să dea sfaturi de dragoste cuiva era elocvent, dar când era vorba de înţelegerea implicaţiilor unei situaţii ca aceasta, era prea tânăr ca să gândească dincolo de vârful propriei săbii.

- Oishi se uită de la o faţă îngrijorată şi neliniştită la alta, sfâşiat între *giri* şi *ninjo*. Nici înţelegerea Codului *Bushido*, şi nici chiar credinţa în zei nu reuşeau să-l călăuzească tocmai atunci când avea mai multă nevoie... nu reuşeau să-l ajute să facă cea mai bună alegere, să ia cea mai înţeleaptă decizie, atunci când era vorba să protejeze viitorul stăpânei sale, Mika-*hime*, al trupelor sale şi al oamenilor din

Ako. Pur şi simplu nu ştia dacă ar putea avea încredere în promisiunile *bakufu*, când Kira îl putea manipula pe shogun ca pe o marionetă.

- Şi mereu – mereu – îl bântuia amintirea promisiunii făcute stăpânului său...

- Yasuno se întoarse spre el, exasperat pentru că nu spusese încă nimic.

- – Familiile noastre au servit această casă timp de generaţii. Ei ne-au învăţat care este datoria noastră de samurai. Onorarea stăpânului nostru este mai presus de orice altceva. Trebuie să ne răzbunăm!

- Gura lui Oishi se lăsă în jos, ca şi cum alegerea lui, sau lipsa vreuneia, îi devenise în sfârşit clară.

- – Ne-au învăţat, de asemenea, că a-ţi da viaţa inutil este o moarte de câine. Îi susţinu calm privirea lui Yasuno, înainte de a se uita la chipurile celor adunaţi în jurul mesei. Dintr-odată ştiu cu certitudine cum trebuia să acţioneze şi se întrebă de ce îi luase atât de mult timp să vadă ceva atât de evident. Să-l sfidăm pe shogun nu îi va elibera sufletul domnului nostru. Numai moartea lui Kira îl poate răzbuna.

- Toţi bărbaţii din jurul lui rămaseră tăcuţi, privindu-l consternaţi. Asano murise din cauza lui Kira. Toată lumea ştia asta. Şi, până când moartea stăpânului lor nu era răzbunată, sufletul său chinuit nu-şi va găsi odihna, nici pe pământ, şi nici în ceruri.

- – Dacă luptăm acum, vom muri, spuse Oishi. Şi nu doar noi. Fiecare fermier şi sătean din Ako va fi ucis.

Continuă să privească în ochii lor, căutând în ei înţelegerea consecinţelor acţiunilor lor. Cine va mai putea atunci să-l răzbune pe stăpânul nostru...?

- Nimeni nu răspunse. Faptul că nu existaseră războaie reale, de când regimul Tokugawa transformase ţara într-o dictatură militară, era adevărat, dar fiecare om din jurul lui ştia că existaseră revolte ocazionale, izbucniri de violenţă, precum cea pe care o dezbăteau încă acum. Indiferent ce shogun fusese la putere, acesta făcuse exemple rapide şi brutale din lideri şi din toţi susţinătorii lor care fuseseră capturaţi în viaţă... şi din oricine altcineva care fusese prins în plasă de copleşitoarea forţă militară a *bakufu*. Nici măcar nu contase cât de mulţi din soldaţii shogunului îşi pierduseră viaţa pentru a obţine o astfel de victorie zdrobitoare, atunci când preluarea domeniilor de către shogunat făcuse cu duiumul ronini înfometaţi, câte zece pentru un *bu*.

- *Îi dăduse lui Asano cuvântul său.* Îşi primiseră ordinele – le avuseseră tot timpul.

- – *Daimyo* s-a sacrificat pentru a salva Ako. Ultima lui dorinţă a fost să punem Ako pe primul loc... Trebuie să punem Ako pe primul loc. Ne vom *supune* şi vom îndura orice ruşine, până când vor crede că pericolul a trecut. Ezită, simţind toate privirile aţintite asupra lui. Se uită la ei, cu propria privire devenită brusc nemiloasă, ca de şoim. Apoi lovim.

- Promisiunea de moarte din spatele cuvintelor rostite cu calm îi făcu pe toţi să îngheţe acolo unde se aflau. Tăcuţi şi nemişcaţi, îl ascultară.

- – Când capul însângerat al lui Kira va sta pe mormântul stăpânului nostru, abia *atunci* vom putea vorbi de onoare.

- Se ridică în picioare şi plecă brusc de la masa-hartă, făcând semn scutierilor de la intrarea în incintă să deschidă uşa. Când ajunse în curte, luase deja decizia finală.

- În timp ce stătea şi se uita la samurai şi la trupele lor dispuse în formaţie, desfăşurate în întreaga curte exterioară, auzi dintr-odată strigăte de „Alertă! Alertă!“, venind de la un turn de pază şi apoi de la un altul care supravegheau drumul ce ducea la castel. Ofiţerii care petrecuseră ultimele ore certându-se unul cu altul şi cu el ţâşniră din cortul din spatele său şi se îndreptată către poziţiile lor de comandă.

- Momentul de care se temuse atât de mult timp sosise, în sfârşit. Mulţumi tăcut zeilor că alegerea sa devenise şi ea clară… exact la momentul potrivit. Aruncând o privire spre palat, o văzu pe Mika stând pe balcon, străduindu-se să zărească ceea ce văzuseră santinelele.

- Alergă la cel mai apropiat turn de veghe şi se urcă în vârf.

- Omul care stătea de gardă acolo îi dădu o lunetă şi îi indică direcţia, fără un cuvânt. Oishi văzu, cu o claritate inconfundabilă, avangarda armatei shogunului coborând de pe creasta unui deal îndepărtat. După ce identifică ceea ce vedea, recunoscu, de asemenea, şirul de soldaţi din spatele

lor, care se întindea la distanţă, pe un deal după altul, de-a lungul drumului şerpuit, până când se pierdea în ceaţă.

- *Cât de multe trupe adusese shogunul cu el?* Întrebarea era la fel de lipsită de sens, realiză Oishi, pe cât era răspunsul de evident: *Prea multe.* Putea distinge acum armura strălucitoare în auriu şi negru a gărzii de onoare a shogunului aflată în frunte, cu steaguri si stindarde purtând *mon*-ul Tokugawa.

- Shogunul se întorsese, aşa cum promisese, iar de această dată venise să rămână.
-

- Din camerele îndepărtate ale domniţei Mika, imaginea armatei care se apropia, cu armele şi armurile sale sclipind ca focul în razele târzii ale soarelui de după-amiază, părea cea a unui dragon ce înainta unduindu-se spre castel, ca o forţă de neoprit a naturii.

- Însoţitoarele sale plângeau cu disperare tăcută peste tot în jurul ei, dar ea abia le auzea. Trecuse, în sfârşit, dincolo de durere şi de teamă, într-un loc în care, cel puţin pentru moment, nu părea să mai fi rămas vreo emoţie în ea, doar o înţelegere perfect raţională a ceea ce era inevitabil şi a opţiunilor rămase valabile.

- Probabil că analizase în gând evenimentele ce aveau să se întâmple şi acţiunile pe care urma să le facă, în funcţie de hotărârea finală a lui Oishi. Avea încredere că acesta va decide cu înţelepciune,

pentru că ştia respectul pe care tatăl ei îl avusese pentru judecata lui în materie de strategie militară.

- Una dintre însoţitoare îi atinse, fără tragere de inimă, mâneca pentru a-i atrage atenţia şi realiză că îi întinde un săculeţ de otravă. Mika îl acceptă fără niciun comentariu şi îl strecură într-una din mânecile robelor ei, cu toate că nu avea intenţia de a-l folosi… cel puţin nu pentru ea însăşi.

- Luă mâna udă de lacrimi a însoţitoarei într-a ei, strângând-o uşor. *Nu renunţa doar pentru că eu am plecat,* îi spusese tatăl ei. O să-l înfrunte pe shogun cu mândrie, călăuzită de spiritul tatălui său, la fel cum va face şi Oishi azi.

- – Nu am pierdut încă Ako, murmură ea, apropiindu-se de fereastră.

- Oishi reveni la războinicii dispuşi în jurul curţii principale. Şi mai mulţi oameni erau adunaţi în curtea interioară, dar şi de-a lungul zidurilor şi în dreptul meterezelor.

- Îl izbi deodată gândul că nu văzuse niciodată până acum toate trupele din Ako adunate în acelaşi timp şi în acelaşi loc, pregătite pentru a lupta împotriva unui inamic, fie el real sau imaginar. *Acesta nu era un exerciţiu de antrenament.* Toţi oamenii de sub comanda sa... faţă în faţă cu shogunul. Mai spuse o rugăciune scurtă, pentru ca la sfârşitul zilei toţi cei din castelul Ako să fie încă printre cei vii, pentru ca Asano să nu-şi fi sacrificat viaţa în zadar.

- Îl căută din ochi prin curte pe Chikara şi îl găsi la postul său în rândul samurailor însărcinaţi să menţină ordinea printre servitorii şi lucrătorii castelului şi să-i ducă în turn, dacă era necesar. Îl recunoscu brusc pe Kai, stând lângă fiul său, în spate, printre ceilalţi lucrători, dar, îşi dădu el seama, nu chiar împreună cu ei. Purta un *bokken* trecut prin cordonul chimonoului zdrenţuit, iar expresia din ochii lui spunea că venise acolo pentru a lupta pentru Ako, din nou, pentru a lupta şi a muri, dacă era nevoie.

- Chipul lui Oishi rămase de nepătruns în timp ce îşi lua privirea de la corcitură şi pornea fără cuvinte spre poarta închisă a curţii principale. Era surprins să-l vadă pe Kai capabil să meargă, nemaivorbind de a lupta, după bătaia pe care o încasase, şi chiar mai surprins de faptul că venise aici să lupte alături de oamenii care îl umiliseră. Venise de dragul *daimyo*-ului? Sau pentru că voia să-şi ia revanşa faţă de shogun sau de Kira? Ori venise pur şi simplu să moară ca un câine? Orice ar fi fost ceea ce voia, Oishi era hotărât să nu-l lase să obţină astăzi...

- Samuraiul se opri în faţa porţii şi ordonă gărzilor s-o deschidă larg. Simţi şi auzi în aceeaşi măsură murmurul de surpriză care trecea printre ofiţeri şi trupe în timp ce dădea comanda.

- Kai se uită la spatele lui Oishi, la fel de uluit şi de confuz ca fiecare dintre războinicii din jurul lui. Împreună cu toţi ceilalţi, privi cum poarta se deschidea huruind, îl urmări pe Oishi trecând prin ea, grăbindu-se pe coridorul şerpuit către curtea

interioară, unde le ceru gărzilor să deblocheze poarta din zidul exterior.

- După o altă pauză lungă, auzi cum poarta de afară era trasă şi deschisă. Vocile servitorilor din jurul lui începură să crească, consternate. Câţiva samurai au strigat la ei să facă linişte în timp ce Oishi revenea, în sfârşit, prin poarta interioară.

- Chikara aruncă o privire peste umăr la Kai, cu faţa la fel de preocupată ca a celorlalţi, însă atenţia lui Kai era concentrată acum dincolo de ei, ascultând ceea ce toţi aveau să audă în curând.

- Armata shogunului se scurse în curtea interioară şi soldaţii săi pedeştri se răspândiră, formând o barieră de arme de-a lungul ambelor margini ale căii pe care Oishi o ceruse liberă către poarta interioară, asigurând trecerea în condiţii de siguranţă a shogunului direct la nivelul superior, acolo unde Oishi aştepta, împins înapoi în rândurile trupelor sale, în timp ce şi mai multe gărzi ale shogunului se revărsau în jurul lui.

- Shogunul străbătu coridorului deschis de soldaţii săi până în curtea principală, urmat de ofiţerii acelor *daimyo* ale căror trupe le întăriseră pe ale lui... şi cu Kira călărind alături de el.

- Oishi îi urmări venind, cu o demnitate stoică, abia rezistând valului de ură pe care îl simţi când îl văzu pe Kira şi realiză că cea mai rea dintre temerile lui se adeverise.

- Apoi, fără să spună un cuvânt nimănui, îngenunche şi îşi puse săbiile pe pământ, prosternându-se în semn de predare.

- Pentru o vreme, nimeni altcineva nu se mişcă. Şi apoi, unul câte unul, ofiţerii săi îl imitară. Soldaţii din spatele lor ezitară, neînţelegând la început, în timp ce ascultau zăngănitul de săbii pe dalele de piatră. Apoi urmară exemplul ofiţerilor lor, de parcă fusese strigat un ordin, îngenunchind şi depunând armele la fel de supuşi cum ar fi pornit şi la luptă.

- Servitorii şi alţi oameni de rând căzură rapid în genunchi şi se închinară şi ei. Kai fu printre ultimii care se mişcară... încă nevenindu-i să creadă că Oishi se predase, de fapt, chiar şi acum, când toţi cei din jurul lui erau asemenea unui câmp cosit la vremea recoltei.

- O siluetă solitară îşi făcu apariţia din palat: Mika-*hime*, ţinând capul sus, purtând culorile Casei Asano cu *mon*-ul acesteia vizibil pe haine. Kai o privi cum traversa curtea pentru a-l înfrunta pe shogun, neînsoţită şi neurmată de nimeni. La vederea curajului şi a vulnerabilităţii ei, simţi o durere în suflet.

- Mika se opri în cele din urmă în faţa shogunului, în timp ce oamenii ei, comandanţii lui şi Kira continuau s-o privească. Se înclină adânc, dar nu îngenunche.

- – Îmi pare rău pentru moartea tatălui tău, doamnă Asano, spuse shogunul aproape cu blândeţe, nevăzând înaintea lui decât o femeie singură, fragilă. A acceptat-o cu mare demnitate.

- Mika se uită la el, cu expresia feţei la fel de neafectată de parcă nu i-ar fi spus nimic.

- – Stăpâne, ca singurul copil al tatălui meu, cer să am grijă de pământurile sale până în momentul în care mă voi căsători.

- Murmure de surpriză se auziră printre oamenii din jurul shogunului. Niciunul dintre ei nu era obişnuit ca o femeie, chiar şi o fiică de *daimyo*, să se adreseze celui mai important om din ţară atât de direct, ca şi cum ar fi fost un egal.

- Shogunul îşi ridică brusc evantaiul de război, reducându-i la tăcere, înainte de a o privi pe Mika din nou.

- – Am luat deja în considerare acest lucru, doamna mea, răspunse el.

- Chiar în momentul în care Kai se întreba ce anume voia să spună cu asta, Kira descălecă şi se îndreptă spre Mika.

- – Doamnă Asano, zise Kira, nu ştiu de ce tatăl tău a încercat să-mi ia viaţa, dar îl plâng şi îl respect.

- Se înclină adânc în faţa ei.

- Mika se uită la el, cu ochii plini de suspiciune şi dispreţ abia ascuns. Acesta îşi ridică din nou capul, privind-o drept în ochi.

- – Dacă mă poţi ierta, mi-aş da viaţa ca să te servesc ca soţ, iar pe oamenii din Ako ca regent al lor.

- Privind din mulţime, Kai mormăi un blestem, nevenindu-i să creadă. Mika părea nu mai puţin uimită, în timp ce se întorcea spre shogun să protesteze.

- – Înăl...

- Shogunul făcu un gest, impunându-i să tacă.

- – Pentru a nu exista duşmănie de moarte între clanurile voastre, decretez că, din această zi, ele sunt unul şi acelaşi, pecetluite de legătura căsătoriei între voi doi.

- După un lung moment, Mika se înclină, reticenţa fiindu-i evidentă în fiecare linie rigidă a corpului, dar, chiar în timp ce părea să consimtă, mintea ei căuta încă o cale de ieşire din această nouă capcană neaşteptată. Cu doar o foarte slabă urmă de încăpăţânare sub respectul din voce răspunse.

- – Stăpâne, tradiţia cere doliu după tatăl meu.

- Shogunul făcu o pauză, şi apoi dădu din cap.

- – Ţi se acordă un an de doliu.

- Capul lui Mika se ridică la această mică victorie... până când shogunul continuă:

- – Dar *daimyo* Kira te va găzdui până când vă veţi căsători.

- Dacă observase disperarea ce umpluse ochii ei, alese s-o ignore.

- *Nu va fi oaspete, ci ostatic.* Pumnii lui Kai se strânseră, fiind conştient că nu putea face nimic pentru a împiedica toate astea. Se uită la Oishi, aflat tot în genunchi, cu capul în jos, fără să obiecteze sau măcar să încerce să intervină.

- – O las în grija ta, *daimyo* Kira, spuse shogunul, părând uşurat de tranşarea rapidă şi fără vărsare de sânge a unei situaţii potenţial periculoase şi satisfăcut de ceea ce probabil credea că fusese propria lui înţelepciune. Aruncă o ultimă privire dispreţuitoare către Oishi şi ceilalţi samurai. Aceşti oameni îşi vor pierde privilegiile, dar niciunul dintre ei nu va fi rănit.

- Kira se înclină.

- – Shogun, îndrăzni el şi îşi drese glasul, ca şi cum intenţiona să mai spună ceva.

- Shogunul îl privi. Apoi, ca un actor care uitase să-şi spună replicile, se uită spre locul unde Oishi era încă în genunchi.

- – Orice răzbunare cu privire la moartea lui Asano este interzisă. Am hotărât că *daimyo* Kira nu are nicio responsabilitate pentru acţiunile fostului vostru stăpân. Dreptul vostru, în conformitate cu legislaţia, de a căuta răzbunare pentru moartea stăpânului vostru se abrogă, iar orice încercare de a atenta la viaţa lui Kira va duce la judecarea voastră ca pe nişte criminali de rând. Pedeapsa va fi moartea prin spânzurare.

- Shogunul îşi mută privirea din nou, nevăzând capul brusc ridicat al lui Oishi şi roşeaţa de pe chipul acestuia. Făcu un semn din cap spre suita lui, în timp ce-şi întorcea calul pe loc. Porni să străbată din nou culoarul dintre soldaţii săi, fără nicio privire către armata din Ako, îngenuncheată în spatele lor în semn de predare, lăsându-i pe Mika şi Ako în mâinile lui Kira. Trupele shogunului care îl însoţeau rămaseră pe loc, încă de pază. Veniseră acolo pentru o şedere îndelungată până într-un viitor nedeterminat, împreună cu slujitorii lui Kira.

- În timp ce sunetul plecării shogunului se stingea, Kira se uită la Mika, cu sinceră admiraţie, ca şi cum ea era premiul, precum şi dovada incontestabilă a noii sale bogăţii şi poziţii. Apoi se întoarse spre samuraii din Ako şi zâmbi cu satisfacţie maliţioasă la vederea duşmanilor săi încă în genunchi, aşteptând comanda lui pentru ca pur şi simplu să li se permită să se ridice din nou.

- – Din acest moment, prin ordinul shogunului, strigă el, voi şi familiile voastre sunteţi alungaţi de pe aceste pământuri. Sunteţi ronini – samurai fără stăpân. Cei care rămân vor fi vânaţi şi executaţi.

- Kai îi ignoră cuvintele, care nu aveau nimic de-a face cu el, cu atenţia fixată pe Mika. Ca şi cum îi simţise privirea spunându-i că dorea să-l vadă, ea se întoarse spre mulţime, căutând până când îi găsi chipul şi se uită la el cu dor fără speranţă.

- Kira o văzu întorcându-şi faţa de la el. Expresia i se întunecă în timp ce ochii îi urmăreau privirea plină

de dor îndreptată spre mulţime. Ca şi cum ştia exact la cine se uita, a ridicat braţul şi a arătat spre Kai.

- – Gărzi, luaţi animalul acela şi vindeţi-l olandezilor.

- Faţa lui Mika se umplu de groază când oamenii lui Kira îşi croiau drum prin mulţime şi îl înconjurau pe Kai. Acesta se ridică în picioare şi încercă să se elibereze, dar panica bruscă a celor din jurul lui îi împiedica evadarea, şi apoi erau prea multe arme. Un paznic îi apucă un braţ, răsucindu-i-l dureros la spate, în timp ce-l forţa să iasă din mulţime, depărtându-se prin curte.

- Urmărindu-l cu satisfacţie sumbră, Kira îl văzu pe Kai uitându-se în jos la Oishi cu ură şi dispreţ când trecea pe lângă locul unde *karou*-ul era încă îngenuncheat în faţa oamenilor lui.

- Oishi îşi ridică privirea în timp ce Kai era luat. Nu avu nicio tresărire, ca şi cum ar fi fost complet indiferent, dar Kira prinse o licărire ciudată în ochii lui, îl văzu, dar apropiindu-se de samuraiul cărunt din stânga şi şoptindu-i ceva la ureche.

- Celălalt dădu din cap abia perceptibil. Kira se încruntă şi făcu semn uriaşului în armură neagră care stătea lângă el, acelaşi războinic care îl învinsese pe Kai în luptă cu o lună în urmă.

- – Nu am încredere în Oishi, murmură el, uitându-se la silueta îngenuncheată.

- – Nu mai are protecţia rangului său. Aruncă-l în temniţă, înfrânge-i voinţa.

- Mika încă îl privea pe Kai cu durere. Făcu un pas spre el, în timp ce era târât pe lângă ei. Kira o apucă de braţ, ţinând-o prinsă ca într-o menghină.

- – Fă-mă de râs şi pun să fie ars de viu.

- Promisiunea din vocea lui o îngheţă pe loc, dar continuă să-l privească pe Kai de parcă nimeni altcineva nu mai exista pe lume.

- Ca şi cum i-ar fi simţit dezolarea, Kai reuşi cumva să se desprindă din strânsoarea gărzilor care-l ţineau, scuturându-se de ei doar atât cât să se uite la ea – ochii lui disperaţi făcându-i o promisiune mută, înainte de a fi doborât la pământ cu o lovitură de sabie în teacă. Gărzile lui Kira îi încătuşară mâinile şi picioarele, târându-l afară prin porţile curţii.

- Kira îl urmări dispărând, continuând să strângă braţul lui Mika. *Olandezii vor găsi o utilizare pentru gunoiul pe care credea ea că-l iubeşte... una de la care nu se va mai întoarce niciodată. Olandezii erau abia puţin mai buni decât barbarii când era vorba de morala lor, dar chiar şi ei dispreţuiau corciturile.*

- În cele din urmă, dădu ordin trupelor sale să înceapă să adune armele soldaţilor din Ako, în special perechile de săbii lungi şi scurte care numai samurailor de cel mai înalt rang le era permis să le poarte.

- După lege, nu avea dreptul să ia săbiile. Cât timp trăiau, sângele de samurai curgea încă prin venele lor, chiar dacă aceştia erau doar ronini acum. Se asigura pur şi simplu că le erau clare condiţiile

pentru a rămâne în viaţă. Săbiile erau imaginea sufletelor lor. Oamenii care se confruntau nu numai cu pierderea caselor şi a bunurilor lor, ci chiar şi a propriei identităţi, nu erau susceptibili de a mai avea starea de spirit necesară sau resursele ca să comploteze împotriva lui.

- *Toţi... cu o singură excepţie.* Unul de a cărui soartă va avea grijă personal.

- – *Kuranosuke* Oishi? strigă el. Îţi solicit un pic de timp.

- Fostul *karou* al castelului Ako se uită în sus, tresărind, luptându-se să-şi ascundă neîncrederea în vreme ce Kira se apropia. Oishi era prea mândru să pună întrebări, ceea ce era la fel de bine, gândi Kira.

- Pentru că nu i-ar fi plăcut deloc răspunsurile.
-

- Oishi se ridică în picioare fără tragere de inimă şi urmă semnul din cap al lui Kira. Gărzile de corp îi flancară, înconjurându-l imediat. Oamenii lui Kira păreau să fie comandaţi de uriaşul în armură neagră.

- Traversară curtea, trecând de câteva clădiri oficiale, inclusiv de Sala Mare şi de palat. Îngrijorarea pe care Oishi se lupta să o păstreze ascunsă deveni mai evidentă pe faţa lui în momentul în care nu mai puteau fi văzuţi de trupele Ako.

- – Dacă vreţi să vă dau informaţiile despre... noul vostru domeniu, *daimyo* Kira, înregistrările oficiale...

- Kira se uită la samuraiul în armură neagră, care făcu o mişcare ca şi cum ar fi alungat o muscă. Mâna înmănuşată îi trase lui Oishi o lovitură în partea laterală a capului care îl trânti la pământ şi îi trimise coiful zăngănind la distanţă pe dalele de piatră. Samuraiul uriaş îl trase din nou în picioare, apucându-l de partea din spate a platoşei.

- Kira îl privi cu o grimasă.

- – Nu e necesar, îi răspunse el.
-

- Uriaşul în armură neagră îşi păstră strânsoarea asupra lui Oishi, forţându-l să meargă din nou, deşi capul îi suna precum clopotele unui templu, iar genunchii îi cedau la fiecare pas. Avu o străfulgerare de memorie: *Corcitura aterizând pe spate, în ţărâna arenei, cu coiful rostogolindu-i-se pentru a se opri la douăzeci de metri distanţă, înaintea samurailor din Ako.*

- În faţa lor se afla acum doar turnul castelului, simbol al puterii sale, al cărui scop era acela de a-i proteja pe *daimyo* şi pe oamenii din Ako. Îşi aminti brusc că temniţele castelului erau sub turn.

- Se gândi la Riku şi la Chikara – atât de aproape, şi totuşi, brusc, atât de neatins. *Îi va mai vedea vreodată?* Sudoarea îi îmbiba hainele sub armură. Deplinătatea absolută a pierderii suferite de Ako, şi de el însuşi, îl făcu să-şi dorească să plângă. Numai condiţionarea de samurai de-o viaţă întreagă îi mai păstra chipul împietrit în faţa duşmanilor săi.

- Realiza amorţit că până şi mândria lui nu era nimic mai mult decât un obicei condiţionat. Nu era înrădăcinată în suflet, cum crezuse întotdeauna. Era cu toate acestea recunoscător pentru ea, în timp ce gărzile lui Kira îl împingeau în jos pe treptele care duceau la temniţe. Kira rămase în urmă, privindu-i cum coboară. La mijlocul drumului, piciorul lui Oishi alunecă. Uriaşul în negru îi dădu drumul, iar el se rostogoli până jos. Kira zâmbi şi apoi dispăru, îndreptându-se înapoi către lumea celor vii şi către noul său domeniu.
-
- În mod normal, era nevoie de doi sau trei gardieni pentru a da la o parte grilajul din fier masiv care acoperea groapa din adâncul vechii temniţe a castelului Ako, dar acum fu de ajuns doar o împingere de forţă din partea uriaşului purtând o armură neagră.

- A fost nevoie de patru dintre gărzile lui Kira pentru a-l obliga pe Oishi, care se zbătea, să înainteze până la marginea gropii întunecate pe care o dezvelise capacul, a cărei podea se afla cu cinci metri mai jos... podeaua unui spaţiu de piatră cu pereţi umezi nu mai mare decât o cămară, pe care gardienii temniţelor din Ako o numiseră întotdeauna *jigoku: lumea de dincolo... iadul.* Şobolanii se grăbiră să se ascundă când, pe neaşteptate, torţele le invadară de acolo, de sus, lumea lor tăcută.

- O lovitură dură în spate dată de mâna uriaşului îl aruncă pe Oishi înainte. Gardienii îi dădură drumul şi, cu un strigăt, acesta căzu în întuneric. Trupul i s-a izbit de podeaua de piatră cu o bufnitură surdă.

Coloana de lumină sub care zăcea se reduse la o linie subţire, dispărând apoi, dar el nu mai era conştient pentru a o vedea murind.

-

- Oishi deschise ochii din nou, confuz, în întunericul şi liniştea aproape totale, în mirosul care îl făcea să-i vină să vomite, de parcă durerea din capul lui nu ar fi fost suficientă să-l îmbolnăvească.

- *Zei, ce se întâmplase cu el? Era bolnav... avusese un coşmar?*

- *Chiar mergea ceva pe el?*

- Se ridică cu o înjurătură care răsună în tăcerea din jur, când ceva îi muşcă mâna. Şobolanii mişunau pe el şi mai departe în întuneric. *Şobolani...*

- Înjură din nou, în timp ce durerea de la căderea sa de cinci metri în groapă şi tratamentul dur aplicat de gărzile lui Kira înainte de a-l arunca în ea le resimţea în fiecare terminaţie nervoasă pe care o avea... şi apoi totalitatea devastatoare a trădării lui Kira îl copleşi. Ieri, era *karou*-ul castelului Ako, poziţia secundă pe domeniul Ako... un samurai, mândru de onoarea lui şi de loialitatea faţă de stăpânul său, chiar în faţa alegerii celei mai dureroase pe care o făcuse vreodată. Făcuse sacrificiul pe care i-l ceruse *daimyo* Asano şi se supusese ultimei dorinţe a stăpânului său.

- Şi totuşi, nu-şi imaginase că adevărata alegere cu care se confrunta era una imposibilă. Nu exista niciun răspuns corect la întrebarea: „Ce ar trebui să

facă, în faţa unei trădări atât de complete, care îi răsturnase întreaga lume cu susul în jos, aruncându-l de la înălţimile lui Ako în *jigoku.*“

- Pentru că predase castelul fără luptă, shogunul îi ordonase lui Kira să cruţe vieţile oamenilor săi şi interzisese orice represalii împotriva domeniului Ako. Dar oamenii lui fuseseră toţi exilaţi, iar domniţa Asano devenise proprietatea lui Kira, în timp ce oamenii din Ako se treziseră neajutoraţi sub călcâiul nemilos al lui Kira.

- Şi, cât timp Kira îl ţinea în viaţă, el unul putea rămâne prizonier aici pentru totdeauna.

- Îşi alungă acest gând din minte, era o trapă către nebunie.

- În clipa asta, doar trei lucruri îl preocupau: ce vor face soţia şi fiul său? Cât timp intenţiona Kira să-l ţină acolo? Şi ar putea supravieţui şi rămâne sănătos, până când va fi eliberat... presupunând că va fi?

- Numai asupra unuia din cele trei lucruri avea un oarecare control şi acesta era ultimul. Privi spre fanta fereastrei de sus de pe peretele îndepărtat, suficient de largă pentru a-i permite să respire, dar mult prea îngustă pentru a se strecura prin ea, chiar dacă ar fi putut ajunge până acolo. Afară, lumea era luminată de soare, iar el putea vedea ramura unui cireş. Creanga se mişcă uşor în bătaia vântului şi o mână de petale de la ultimele sale flori căzură precum ninsoarea.
- *Mă întreb ce să fac*

- *Cu restul de primăvară...*

- Îşi mută privirea, luptând din nou cu durerea bruscă a arsurii, când îşi aminti versurile din poemul de rămas-bun al lui Asano. Nu avea niciun rost să jelească pentru ceea ce nu putea controla. Calea Războinicului îl învăţase că raţiunea sa de a trăi era aceea de a-şi sluji stăpânul, până la moarte. Moartea stăpânului său... sau a sa proprie. Dacă stăpânul său murea de boală sau de bătrâneţe, era de datoria lui să-l slujească şi să-l protejeze pe moştenitorul său. Iar dacă moartea fusese cauzată de înşelătorie sau de trădare, era de datoria lui să-i răzbune moartea.

- *Giri* şi *ninjo*: nu pierduse niciunul din cele două. Domniţa Mika, moştenitoarea lui Asano, era acum ţinută ostatică de Kira, ale cărui lăcomie şi înşelăciune erau, de asemenea, de învinuit pentru moartea nedreaptă a tatălui ei şi pentru propria lui întemniţare. Kira îi va da suficientă hrană şi apă ca să-l ţină în viaţă, era sigur de asta, pentru că shogunul îi interzisese să-l omoare.

- Într-o revelaţie fulgerătoare, îşi dădu seama că *daimyo* Kira era un laş: genul de om care mai repede ar fi atacat pe cineva indirect decât să-l înfrunte într-o luptă cinstită. Genul de om care mai degrabă i-ar face pe alţii să se autodistrugă decât să-i provoace faţă în faţă. Acesta era un joc... nici măcar de *shogi*, ci de *go,* cea mai subtilă bătălie dintre inteligenţă şi voinţă.

- El nu era primul prizonier care fusese aruncat în această groapă, deşi nu-şi putea aminti de nimeni

care s-o fi ocupat în timpul vieţii sale. Cum au supravieţuit ceilalţi? Oare supravieţuise vreunul dintre ei?

- Dacă răspunsul era *nu,* făcu jurământul tăcut de a fi el primul. Totuşi, supravieţuirea ar fi lipsită de sens, dacă n-ar putea rămâne sănătos. Ancorându-se în trecut, frământându-se pentru toate câte le pierduse, însemna că se predase deja jocului lui Kira. Să se îngrijoreze cu privire la ce avea să se întâmple cu oamenii pe care încercase să-i protejeze era la fel de periculos. Trebuia să rămână concentrat pe viitor. Trebuia să continue să creadă că exista un viitor pentru care să merite să trăiască. Şi, orice urma să se întâmple era încă samurai, deşi Kira sau chiar shogunul îi furase poziţia şi săbiile.

- Kira îl ucisese pe Asano la fel de sigur ca şi cum l-ar fi înjunghiat pe la spate... şi se asigurase că shogunul îi va deposeda războinicii până şi de dreptul de a-l răzbuna. Dacă moartea lui Asano rămânea nerăzbunată, sufletul avea să rămână captiv pe tărâmul lumesc, incapabil să meargă mai departe – la fel cum toţi cei pe care îi iubise erau acum captivi, fiecare în felul său. Dar el va rămâne aşa pentru totdeauna...

- Erau anumite lucruri pe care nici chiar legile unui stăpân absolut nu aveau dreptul de a le refuza – şi unul dintre ele era dreptatea. Oishi fusese învăţat că până şi zeii aveau de suferit atunci când nedreptatea dezechilibra fluxul a toate câte existau. Era voia zeilor ca echilibrul să fie neapărat restabilit, indiferent de durată sau de costuri.

- Zeii să fie martori, atunci: el va deveni instrumentul voinţei lor, indiferent ce legi omeneşti va trebui să nesocotească, indiferent cât va dura, indiferent de preţ. *Shogi* şi *go* erau jocuri de strategie, jucate de bărbaţi ca şi cum ar fi fost zei. Cea mai sigură cale de a câştiga era de a planifica cu o sută de paşi înainte, chiar din momentul în care făceai prima mişcare. El avea acum tot timpul de care era nevoie pentru asta...

10

- Ramura de cireş desfrunzită de dincolo de fanta ferestrei temniţei lui Oishi era acoperită de brumă. Samuraiul stătea ghemuit într-un colţ al celulei, cu braţele înfăşurate strâns pe lângă corp pentru a-şi stăpâni frisoanele şi a-şi menţine căldura mâinilor, căci în interiorul celulei era aproape la fel de rece ca dincolo de fereastră. Îşi abandonase cu mult timp în urmă armura şobolanilor, pentru că era imposibil să doarmă aşa pe podeaua tare de piatră.

- Şobolanii roseseră cu nerăbdare toate legăturile de piele şi şnururile de mătase care ţineau împreună plăcile curbate de metal. Acum regreta că o sacrificase, pentru că armura i-ar fi ţinut de cald. În schimb, rămăşiţele ei zăceau deja împrăştiate în

jurul celulei, pe unde le aruncase în pereţi când mai avea încă puterea de a acţiona împins de accesele de furie şi disperare care îl năpădiseră în primele zile de detenţie.

- Acum, după luni de captivitate şi de raţii de înfometare – împărţite cu tovarăşii lui, şobolanii –, îi mai rămăsese atât de puţină putere, încât cu greu mai merita efortul să se mişte. La început, încercase să facă exerciţii, pur şi simplu pentru a rămâne în formă, apoi pentru a nu îngheţa. Acum însă, trupul său îşi consuma ultimele urme de energie tremurând.

- Cel puţin şobolanii făcuseră, în cele din urmă, pace cu el –, încetând să-l mai pişte şi să-i roadă găuri în haine în timp ce încerca să doarmă şi aproape deveniseră prietenii lui, deşi nu se pricepeau deloc la conversaţie.

- Acum, deja, aşa era şi el. Devenise la fel de nemişcat şi de tăcut ca întunericul din jurul lui. Cel puţin ramura de cireş, singura sa dovadă că lumea de afară încă mai exista, îi dădea un vag sentiment despre cât timp petrecuse aici, cu toate că nu mai era sigur dacă asta era o binecuvântare sau un blestem. Nu mai era sigur nici dacă va fi capabil să-şi ţină jurământul de a trăi până îl va vedea pe *daimyo* Asano răzbunat... până-şi va reîntâlni familia... sau până vadă măcar bobocii formându-se din nou pe ramura goală de cireş de dincolo de deschizătura ferestrei.

- Tresări violent şi se uită în sus către sunetele bruşte hârşâite şi de mişcare răzuită de deasupra capului. O

fantă de lumină apăru, în timp ce lespedea de piatră era trasă deoparte. *Era deja timpul pentru masa zilnică?*

- Se împinse deoparte de la perete, târându-se aproape cu nerăbdare spre locul unde hrana îi va fi coborâtă.

- În schimb, de data aceasta, lespedea de piatră continuă să se deschidă, lăsând înăuntru suficientă lumină ca să-i orbească ochii pe care se obişnuise să nu-i mai folosească aproape deloc. Se strânse ca o umbră umană când valul de lumină de torţe îl lovi, făcându-l să-i fie, în mod iraţional, teamă că va dispărea... şi apoi să-i fie frică pur şi simplu. Nu trăseseră de tot lespedea de piatră niciodată de când îl aruncaseră aici.

- O bucată de funie, cu o buclă legată la capăt, coborî în spirală, legănându-se în aer, în faţa lui. Se uită la ea confuz, întrebându-se dacă îi ofereau şansa să se spânzure.

- Conturul capului şi umerilor unui gardian apăru în pătratul de lumină de deasupra lui şi o voce, atât de tare şi de aspră încât îl făcu să-şi acopere urechile, îi strigă:

- – Hai sus, ronin!

- Încet, Oishi se ridică în picioare, sigur că trebuia să fie un vis. *Oare chiar îl eliberau, după tot acest timp... sau era un şiretlic?*

- Apucă frânghia, pe care o simţi suficient de reală, şi şi-o trase febril peste cap şi peste umeri. O strânse în jurul pieptului, cu toată puterea pe care o mai avea în mâinile amorţite de frig.

- Cineva îl trăgea în sus. Trupul începu să i se învârtă în aer, ameţindu-l. *Oare era într-adevăr posibil...?*

- Umărul îi atinse marginea deschiderii şi fu smucit, în lumină, clipind şi gâfâind. Prima faţă pe care o desluşi limpede fu cea a fiului său.

- Ochii căprui-deschis ai lui Chikara străluceau de uşurare în timp ce-şi ajuta tatăl care se lupta să iasă din groapă şi să se ridice în picioare. Fiul său îi îndepărtă funia şi îl îmbrăţişă, aşa cum nu mai făcuse de când... *de când...* Oishi nu-şi putea aminti cât de mult trecuse de atunci.

- Chikara era mai înalt, gândi Oishi. De asemenea, slăbise mult, până acolo încât îşi pierduse orice urmă de copilărie. Nu mai purta haine de fiu de *karou* privilegiat, nici chiar de războinic al unui nobil. Chimonoul său uzat şi *hakama* arătau ca de căpătat.

- Oishi îşi zări propria reflexie în ochii lui Chikara: murdar şi tras la faţă, îmbrăcat în zdrenţe. Abia era în stare să meargă în poziţie verticală chiar şi cu sprijinul fiului său, în timp ce Chikara îl ducea departe de locul înmormântării sale premature, către scara ce ieşea din lumea de dincolo.

- Încă se mai chircea la fiecare sunet care îi lovea simţurile copleşite, când ajunseră în sfârşit la porţile exterioare ale castelului. Soarele era ascuns în

spatele norilor care ameninţau cu zăpadă, dar tot a trebuit să-şi protejeze ochii cu un braţ ridicat împotriva asaltului orbitor al luminii zilei.

- O mulţime de săteni stăteau chiar în afara porţilor, aşteptându-i. Îl simţi pe Chikara ezitând, ca şi cum n-ar fi fost sigur dacă erau aici pentru a-i ura tatălui său bun venit înapoi în libertate sau fuseseră chemaţi pentru a asista la umilirea şi ruşinea lui, încă o parte din lecţia pe care Kira intenţiona să i-o dea şi lui, şi întregului Ako.

- Oishi se opri în timp ce sătenii se răspândeau încet în drum, ca şi cum voiau să-l înfrunte. Teama lui era, ca şi simţurile lui, dureros sporită de îndelungata izolare în solitudine. Încercând să găsească o faţă cunoscută, crezu că o vede pe Riku, dar cu siguranţă nu putea fi soţia lui, cu părul legat într-o cârpă, purtând un chimonou ponosit de ţărancă?

- Privirea îi alunecă pe lângă ea şi surprinse un bărbat care stătea la marginea mulţimii. Nimic nu scotea cu adevărat străinul în evidenţă faţă de ceilalţi şi, cu toatea astea, simţea că era ceva în neregulă cu modul în care omul se uita la el, atât de alert şi totuşi ciudat de impasibil.

- *Un spion. Kira pusese să fie urmărit.*

- O parte din creier încerca să-i spună că era doar imaginaţia lui, că după tot acest timp, şi aşa o pedeapsă, nici chiar lui Kira nu-i putea fi încă atât de teamă că fostul *karou* al lui Asano ar încerca să se răzbune, nu cu toţi oamenii lui împrăştiaţi în cele patru vânturi şi propria viaţă în ruină.

- Apoi îşi aminti brusc de intuiţia pe care o avusese despre Kira chiar la începutul detenţiei sale: *Kira era un laş.* Şi un laş nu se simte niciodată suficient de sigur.

- Unul dintre gardieni îl împinse, în timp ce stătea cu ochii la săteni şi la lumea pe care n-o mai văzuse de atât de mult timp. Oishi se împiedică, scăpând din mâna lui Chikara, şi se prăbuşi, pe mâini şi genunchi în noroi, sub ochii tuturor celor care îl priveau.

- Sătenii se încordară, aşteptându-i reacţia, închipuindu-şi în mod vădit că se va ridica în picioare arătându-şi furia.

- În schimb, Oishi se împinse în sus până când ajunse în genunchi, apoi se înjosi în faţa gardienilor, închinându-se până când capul îi atinse noroiul.

- – Nu-mi faceţi rău, bâigui el.

- Umilinţa lui se dublă când ridică din nou capul şi văzu faţa lui Chikara. Furia acestuia împotriva gardienilor se transforma în neîncredere şi apoi în disperare, în timp ce îl privea la fel ca toţi ceilalţi, fără grai.

- Gardianul se întoarse, pufnind cu dispreţ, şi intră înapoi, trecând prin porţile castelului ce-i fusese mereu casă. Uşa mică de acces se închise trântindu-se, separându-l pentru totdeauna pe Oishi de fosta sa viaţă şi de locul său de drept în lume.

- Oishi nu se mişcă din locul unde căzuse, aşezat ca un cerşetor, cu umerii aplecaţi, cu capul şi mai

aplecat în semn de supunere. Simţea judecata mulţimii apăsându-l precum greutatea lespezii de piatră care îi acoperise celula închisorii pentru atât de mult timp, pe măsură ce mai multe, tot mai multe din feţe îşi pierdeau orice semn de speranţă, iar expresiile lor se transformau în dezgust.

- Un ţăran voinic se apropie de el cu aroganţă, de parcă Oishi ar fi fost un *hinin*, îl scuipă, şi apoi se depărtă. Ceilalţi îl urmară, individual şi în grupuri, în timp ce Oishi nu făcea nimic, decât să stea în noroi, tremurând ca un câine bătut.

- Dar apoi cineva se apropie şi se ghemui lângă el pentru a-i şterge uşor noroiul şi saliva de pe faţă cu mâneca uzată a chimonoului. Privi în sus dezorientat, pentru a o vedea pe Riku acolo, lângă el. Fusese într-adevăr Riku cea pe care o văzuse mai devreme, în chimonoul de bumbac cenuşiu de ţărancă, cu părul înfăşurat într-o cârpă, în locul pieptănăturii elaborate, aranjate cu ace frumoase şi cu piepteni. Şi totuşi, încă îşi purta trupul cu graţia şi demnitatea de spirit pe care nimeni nu reuşise să i le ia.

- Îşi întoarse faţa, incapabil de a continua să se uite la ea, după ce văzu dragostea, durerea şi compasiunea din ochii ei.

- Chikara păşi din nou înainte şi îl ajută cu grijă să se ridice în picioare. Când Riku încercă să-şi pună braţele în jurul lui, se uită în spatele ei şi îl văzu pe omul lui Kira încă aşteptând în depărtare, urmărindu-i fiecare mişcare.

- Îşi împinse deoparte fiul şi soţia, însoţindu-şi mişcarea cu un ton furios de dezgust faţă de sine.

- – Nu m-atingeţi. Plecaţi de lângă mine!

- Se împletici înainte, abia reuşind să se ţină pe picioare în timp ce se depărta de castelul Ako, fără nici cea mai mică idee încotro se ducea, cu excepţia faptului că trebuia să scape de aici, de trecutul care era închis pentru el la fel ca şi poarta palatului. De coşmarul care se terminase în sfârşit, dar care ştia că îi va bântui visele pentru totdeauna, ca şi amintirea morţii, a trădării şi a pierderii a tot ceea ce fusese mândra lui datorie de a proteja şi de a îngriji...

- Mai ales departe de străinul din zare care încă îi urmărea fiecare mişcare. Riku şi Chikara îl ajunseră din urmă, mergând întâi cu prudenţă în spatele lui, păstrând câţiva paşi distanţă, în timp ce trecea poticnindu-se peste pod, spre satul care se aşternea imediat în afara perimetrului castelului propriu-zis.

- Peste tot unde se uita, când a intrat în sat, vedea semne de schimbare în rău... starea proastă a prăvăliilor şi a caselor, gunoiul din stradă, îmbrăcămintea peticită a oamenilor care îşi fereau ochii la trecerea lui. Aceştia erau cei pentru care el şi oamenii lui îşi sacrificaseră viaţa spre a-i proteja, nu murind, ci condamnându-se la ruşinea şi la chinul de a trăi ca ronini.

- Duhoarea unor lucruri mai rele decât gunoiul atârna ca un văl peste tot satul. Dincolo de el, câmpurile de orez nu arătau încă nimic decât miriştea rămasă de

la recolta din toamnă, dar putea identifica locurile unde cărările de pământ bătătorit care împărţeau loturile erau erodate şi inegale, ca şi cum fermierilor nu le mai păsa nici de ele, nici de culturi, aşa cum nu le mai păsa nici de viaţa lor.

- Ako se schimbase aproape la fel de mult ca şi el... oamenii săi pe jumătate înfometaţi şi ursuzi, pământul în sine stătea sub un blestem care îi infectase pe toţi. *Cum era posibil ca toate să ajungă atât de rău, atât de rapid...?*

- Asano fusese suficient de înţelept să realizeze că oamenii care aveau destulă mâncare pentru a se hrăni, haine decente şi case decente erau oameni care aveau un viitor spre care merita să privească: oameni puternici, sănătoşi, care ar lucra din greu, de bunăvoie, pentru a satisface nevoile stăpânului lor. Îşi luau în serios datoria faţă de el, pentru că nu lua prea mult de la ei. Pământul răspunsese eforturilor lor şi totul prosperase.

- Era evident însă că *daimyo* Kira nu avea aceleaşi opinii, deşi asta nu era ceva surprinzător.

- Oishi sperase că revederea domeniului Ako cu ochi de om liber îl va ajuta cumva să redobândească un sentiment de ordine în gândurile sale fragmentate. În schimb, realitatea pe care o găsea aici, pământul acesta al degradării fizice şi al spiritelor şovăielnice, întins sub un cer de plumb, se potriveau prea bine cu propria sa imagine despre ceea ce devenise lumea lui.

- În timp ce rătăcea fără ţintă pe străzi, Riku şi Chikara veniră, în cele din urmă, din nou lângă el, apucându-l fiecare uşor de câte o mână.

- – Lasă-ne să te ducem acasă, tată, să te poţi odihni şi să mănânci, spuse Chikara, privindu-l în ochi pe Oishi pentru ca acesta să-i arate o scânteie din omul pe care îl ştia dintotdeauna.

- Dându-şi seama că nu ştia unde locuiau, Oishi cedă, permiţându-le să-l conducă pe străzile înguste, pe alei care duhneau ca nişte latrine comune, în cea mai săracă parte a satului.

- Se întreba unde se duceau şi de ce mergeau pe acolo, până când îl ghidară pe o ultimă alee şi se opriră în faţa unei uşi de lemn subţire, exact ca oricare altă uşă din lungul şir de case îngrămădite una în alta din faţa lui. Un set de case identice, lipite între ele, se întindeau şi dincolo de cărarea îngustă, plină de noroi. Chikara împinse uşa şi-l conduse înăuntru.

- *Noua lor casă.* Nu era nevoie să-i spună că acesta era locul în care trăiseră în timp ce el era în închisoare. Îşi scoaseră sandalele la marginea platformei de lemn care era şi spaţiul de zi şi cel de dormit al singurei camere. Un mic mangal, pentru gătit şi pentru încălzit, era aşezat în mijlocul platformei. Un cârlig de fier era agăţat de un cadru de bambus deasupra lui, pentru a susţine o oală de gătit.

- Întreaga lor casă era mai mică decât fusese biroul său din conacul din incinta castelului. De fapt, nu

mai aveau practic nimic din bunurile lor, nimic cu care să poată umple niciun fel de spaţiu. Un teanc mic de aşternuturi de dormit şi pături frumos împăturite ocupa un colţ, câteva piese de îmbrăcăminte puse îngrijit într-un coş, un altul.

- Îi veni în minte că soţia şi fiul său nici nu ar mai fi trebuit să fie încă în Ako. Probabil că *daimyo* Kira folosise promisiunea de a-l elibera pentru a-i ţine aici, pentru a-i împiedica să se ducă la Edo şi să protesteze în faţa shogunului, deşi Oishi se îndoia că acestuia i-ar fi păsat, chiar dacă ar fi obţinut o audienţă. Oishi nu făcu niciun comentariu, prăbuşindu-se aproape cu recunoştinţă pe platformă. Picioarele erau incapabile să-l mai susţină, iar corpul nu i se putea opri din tremurat de frig şi de şoc, înveşmântat în zdrenţe. Poate că asta era încă o parte din planul lui Kira – să-l facă să vadă cum dezonoarea lui îi afectase familia, cum îi va afecta pe toţi, pentru tot restul vieţii lor.

- Chikara îl înveli cu o pătură, în timp ce Riku îi dădu un bol mic de orez şi o ceaşcă de ceai, care era atât de insipid încât ar fi putut fi doar apă fiartă. Oishi înghiţi ceaiul de parcă ar fi fost un beţiv care dădea pe gât un sake, încercând să se încălzească pe dinăuntru. Înşfăcă bolul cu orez ca un om care nu mâncase ca lumea luni la rândul – şi el chiar nu mâncase –, îndesându-şi orezul în gură şi înghiţindu-l ca un cerşetor înfometat, împingându-l pe gâtul însetat cu mai multe înghiţituri de ceai fierbinte. Riku şi Chikara îl priveau aşezaţi într-o tăcere tensionată, îndurerată. Expresiile lor spuneau că se uitau la un străin.

- Oishi îşi termină orezul fără să-şi dea seama, luând ultimele boabe din castron cu degetele murdare, lingându-le înainte de a pune vasul jos din nou, cu un oftat.

- Apoi privi cu indiferenţă afară, pe uşa pe care o lăsase pe jumătate deschisă, în ciuda frigului şi a umezelii. Se ridică şi se duse rigid să stea în cadrul ei, privind în sus şi în jos pe stradă. Când fu sigur că niciunul dintre spionii lui Kira nu se mai afla prin preajmă, o glisă şi o închise.

- Mişcându-se acum cu ceva mai aproape de vechiul său pas hotărât, se întoarse şi traversă încăperea către micul altar făcut de Riku. Îngenunche cu grijă în faţa altarului minuscul, unde tămâia pe care aceasta o aprinsese mai devreme ca să se roage pentru întoarcerea lui în siguranţă încă mai mocnea. Se plecă adânc milostivului Buddha, tuturor zeilor care răspunseseră rugăciunilor sale protejându-i familia şi care îi păstraseră vie credinţa ce începuse să-i şovăie în adâncurile *jigoku*-lui.

- Apoi, se rugă ca ei să-l audă din nou şi să-l ajute să-şi respecte jurămintele făcute în timpul petrecut în iad, să îndrepte cele rele, lucru pe care datoria lui de samurai încă i-l cerea: să se răzbune pe Kira, ceea ce ar fi însemnat eliberarea spiritul lui Asano, iar restabilirea onoarei familiei Asano ar fi însemnat ca Mika-*hime* să se întoarcă la locul ei de drept în calitate de moştenitoare şi regent al lui Ako. Ar fi însemnat *Dreptate.*

- În timp ce repeta jurământul făcut în închisoare, simţea cum planurile pe care le revăzuse mereu şi

mereu, în întuneric şi în tăcere, începeau încet să se infiltreze înapoi în mintea lui conştientă.

- Legile oamenilor – ale shogunului – declaraseră că ceea ce era greşit era drept şi că planurile sale însemnau trădare. *Zei,* se rugă el, *daţi-mi privilegiul de a servi ca mână a unei justiţii mai înalte. Nu-mi pasă ce urmează.*

- Îşi ridică, în sfârşit, capul, apoi se săltă în picioare, întorcându-se către soţia şi fiul său. Când îi văzură expresia, feţele lor se schimbară, umplându-se de uşurare şi surpriză. La vederea curajului şi a hotărârii din privirea tatălui său, aşa cum le cunoscuse şi în care crezuse întotdeauna, expresia pierdută dispăru din ochii lui Chikara

- – Unde sunt oamenii mei? întrebă Oishi.

- Chikara se ridică în picioare şi se înclină, ca şi cum îl recunoştea nu numai pe tatăl, ci şi pe comandantul lui care stătea din nou înaintea sa, dându-şi seama că spiritul lui Oishi nu fusese complet distrus de Kira, că voinţa lui se dovedise mai puternică decât inamicul lui. *Că totul fusese o prefăcătorie...*

- Ca răspuns, Oishi reuşi să-i ofere cel mai frumos zâmbet de care era în stare, ştiind în inima lui că, atunci când fusese târât afară din groapă, adevărul ajunsese mult mai aproape de cele mai rele temeri ale lui Chikara decât şi-ar fi putut imagina acesta. Chiar şi acum, nu era sigur cât de mult din comportamentul lui, de când fusese eliberat, fusese doar un pretext pentru a-i induce în eroare pe duşmanii săi şi cât de mult venea cu adevărat din

locul în care se retrăsese, înspăimântător de adânc în sufletul său.

- Dar atunci când fusese aruncat fără menajamente afară din castel, când văzuse ce deveniseră Chikara şi Riku, când şi-a dat seama că spionii lui Kira îi urmăreau încă fiecare mişcare căutând un semn că nu era complet înfrânt... într-un fel, lucrurile menite să-i înăbuşe ultimele scântei ale spiritului i-au alimentat în schimb flacăra şovăielnică şi au readus substanţa înapoi în umbra de om care devenise.

- Riku se uita la el cu o mină gravă, chiar şi atunci când surâsul lui Chikara se transforma într-un zâmbet larg şi vesel. Ea îl cunoştea de prea mult timp, mai mult decât Chikara, iar el văzu resemnarea care îi umplea ochii în timp ce întrebările sale îi confirmau suspiciunile cu privire la adevăratele lui intenţii.

- – Au plecat toţi din Ako, răspunse ea. Am auzit că Hara a devenit călugăr. Hazama e fermier.

- – Şi domniţa Asano? întrebă el.

- Riku se uită în jos.

- – Ea este „oaspetele“ lui Kira, e prizonieră pe domeniul lui. Perioada de doliu se apropie de sfârşit. Kira a început deja pregătirile pentru căsătoria lor la *Shunki Korei-sai.*

- *Festivalul de Lună Nouă de primăvară...?* Abia dacă mai avea timp, realiză Oishi, să-i găsească pe aceia dintre slujitorii lui Asano care mai erau dispuşi să

rişte totul pentru a aduce pace în sufletul stăpânului lor... şi pentru a-şi cere dreptul lor la răzbunare.

- Oishi se întoarse din nou către Chikara.
- – Şi corcitura? întrebă el, incapabil să-şi reţină dispreţul din voce, în timp ce amintirea loialităţii lui Chikara faţă de Kai îl înţepa ca un vârf de sabie.
- Şi totuşi, nu reuşi să ascundă din întrebare o urmă autentică de curiozitate.
- Chikara îl privi surprins de faptul că putea întreba măcar. Zâmbetul îi dispăru în timp ce răspundea.
- – Oamenii lui Kira l-au dus pe Insula Olandeză.
- *Zei. Chiar au făcut-o.* Şi el care crezuse că soarta lui fusese crudă...
- Oishi privi în jos, ascunzând o grimasă, în timp ce se întreba dacă era posibil ca acesta să mai fie încă în viaţă după atât de mult timp... şi dacă da, oare exista vreo posibilitate de a-l scoate de pe terenul interzis al insulei străinilor?
- Îşi dădea seama că nu avea de ales decât să încerce să afle. Pentru că, oricât ura să recunoască, fără ajutorul corciturii împotriva lui Kira, s-ar confrunta în continuare cu o moarte de câine. Îşi ridică din nou privirea.
- – Avem nevoie de cai, îi zise el fiului său. Trei cai.
- Chikara se înclină şi se îndreptă spre uşă cu ochii plini de ardoare şi determinare. Se opri, uitându-se

înapoi la părinţii săi cu un zâmbet, apoi îşi lăsă umerii să cadă, schimbându-şi expresia într-una de resemnare disperată, înainte de a ieşi în stradă şi de a glisa uşa, închizând-o în urma lui.

- Riku rămase cu privirea ţintă la uşa prin care dispăruse fiul lor. Apoi se întoarse iar spre Oishi, fără a-i întâlni, de fapt, ochii, luptându-se să-şi ascundă durerea. După atât de mulţi ani de pace şi fericire, urmaţi de o tragedie atât de neaşteptată, crezuse că rugăciunile îi aduseseră soţul în siguranţă acasă, doar pentru a afla însă că îl pierduse deja din nou, iar acum şi pe fiul ei, de parcă amândoi ar fi fost apă turnată prin palmele deschise.

- Oishi îi ridică blând bărbia cu vârful degetelor până când ochii li se întâlniră. Văzând durerea pe care nu o putea ascunde, nu de el, nu după atât de mult timp, nu încercă nici el să şi-o ascundă pe a lui, în timp ce îi spunea încet:

- – Trebuie să faci astfel încât toată lumea să creadă că ne-am despărţit. Acesta este singurul mod de a te proteja de ceea ce trebuie să fac. Se întrerupse văzându-i expresia îndurerată. Adunându-şi ultimele fărâme de autocontrol, murmură: Nimeni, în afară de tine şi de mine, nu trebuie să ştie că eşti, şi vei fi întotdeauna, bucuria vieţii mele.

- Riku îl trase în braţele ei, ţinându-l aproape, agăţându-se de el ca şi cum căldura îmbrăţişării lui ar fi trebuit să-i ajungă pentru o viaţă întreagă de ierni. Îşi apăsă faţa de umărul lui, ascunzându-şi lacrimile, dar el le simţi înmuindu-i chimonoul zdrenţuit pentru a-i săruta pielea în timp ce o ţinea

în braţe, îi desfăcea părul lung întunecat din pânza de pe cap, mângâindu-l cu mâinile care tânjeau de atât de mult timp ca măcar să o atingă...

- Ea se desprinse, în sfârşit, de el, cu respiraţia şi chipul calme din nou. În ochii ei, curajul şi înţelegerea înlocuiseră înfrângerea şi durerea.

- – Sunt soţie de samurai, spuse încet. Oricare ar fi datoria şi obligaţiile tale, ele sunt şi ale mele.

- Îi zâmbi, în sfârşit, şi nu era simplul zâmbet al unei neveste devotate, ci acela al unei femei iubitoare, pline de compasiune şi cu suflet de războinic.

- Văzându-i privirea, Oishi simţi că nu o iubise sau apreciase niciodată mai mult decât acum şi realiză că zeii îl forţau să recunoască costul real al faptului de a-şi da viaţa pentru o cauză mai mare decât el însuşi. O trase din nou aproape, având nevoie de căldura ei acum mai mult ca niciodată.
-

- Chikara stătea cu tatăl său în pădure lângă o răscruce, unde ajunsese la apusul soarelui, cu caii şi proviziile pe care le cumpărase în timp ce rătăcise prin oraş toată ziua, ferindu-se în mod constant de ochii străinilor sau chiar ai cunoştinţelor care i se păreau prea curioase cu privire la ceea ce făcea.

- Se dusese mai întâi la locul unde el şi tatăl său îngropaseră anumite lucruri înainte ca shogunul să se întoarcă în Ako: câteva obiecte mici, dar valoroase, moştenire de familie, dintre care pe cele mai multe fusese forţat să le vândă în timpul

detenţiei tatălui său ca să se poată hrăni pe sine şi pe mama sa şi pentru a avea un acoperiş deasupra capului, în timp ce aşteptau ca tatăl său să fie eliberat.

- Mama lui refuzase să părăsească Ako, atât timp cât tatăl său era încă ţinut prizonier aici şi, în mod surprinzător, slujitorii lui Kira îi lăsase în pace. Ar fi făcut orice fel de muncă, indiferent cât de umilă sau de dificilă, pentru a câştiga banii de care aveau nevoie pentru a trăi, dar nimeni nu voia să-l angajeze, la ordinul lui Kira, desigur.

- Cel puţin rămăsese suficient din binecuvântarea strămoşilor lor pentru a le furniza tatălui său şi sie însuşi cele necesare pentru călătoriile lor separate şi pentru a angaja o lectică să o ducă pe mama sa pe drumul lung către casa părinţilor ei. Din fericire, familia ei nu era din Ako. Odată reunită cu aceştia, cel puţin ea ar fi suficient de în siguranţă, deşi, după felul în care se uitase la el când îşi luaseră rămas-bun, se întreba dacă va mai putea zâmbi vreodată.

- Dar Riku le spusese la despărţire:

- – Ce căutaţi voi este să îndreptaţi un rău pe care nimeni altcineva nu-l va recunoaşte... ceea ce căutaţi este dreptatea. Numele vostru nu va fi uitat niciodată.

- Iar lacrimile din ochii ei fuseseră lacrimi de mândrie.
-

- Oishi făcu un ultim ocol tăcut pe jos prin pădurea din jurul lor. Stătu şi ascultă, cu simţurile încă ascuţite

din timpul petrecut în temniţă în izolare. După o clipă răsuflă uşurat în sfârşit că nu erau observaţi pe ascuns.

- Luă unul din cele două lucruri pe care lui Chikara îi fusese interzis să le vândă – pentru propria lui siguranţă, dar şi pentru că nu erau proprietatea familiei sale: o sabie veche, ce îi aparţinuse lui Asano, moştenită de la strămoşii săi, pe care Mika-*hime* i-o dăduse s-o păstreze în siguranţă. I-o întinse fiului său. Celălalt obiect îl păstră el: acel *tanto* cu care *daimyo* Asano îşi luase viaţa. Mai avea încă o sarcină rituală de îndeplinit, înainte de a-l putea pune ca ofrandă pe mormântul stăpânului său.

- Chikara luă sabia de la el, uitându-se îndelung la blazonul familiei Asano gravat pe mânerul acesteia.

- – Arată-le asta, îi spuse Oishi, dând din cap, şi zi-le să se întâlnească cu mine pe Muntele Buddha, lângă Lacul Negru peste... două săptămâni. Şi nu uita, repetă el pentru a suta oară, duşmanul veghează.

- Privi lung şi dur în ochii fiului său, pentru a fi sigur că Chikara înţelesese cât de precaut trebuia să fie, şi totuşi cât de repede trebuia să se mişte, să-şi îndeplinească partea lui din plan.

- – Da, tată. Da, domnule.

- Chikara stătea drept, uitându-se în ochii lui cu o privire pe cât de neclintită pe atât de hotărâtă, până când Oishi dădu din nou din cap, satisfăcut.

- Îi susţinu piciorul lui Chikara pentru a încăleca pe cal, gestul de despărţire al unui tată, de pe vremea când fiul său era prea mic pentru a se sălta singur în şa. Tânărul îi zâmbi şi ridică sabia lui Asano în semn de salut. Apusul de soare, care împletea ultimele urme ale zilei printre copaci, lumină pentru o clipă *mon*-ul Asano de pe mânerul sabiei. Şi apoi Chikara plecă, mânându-şi calul ca pe o săgeată în noaptea care începea să se adâncească.

- Oishi luă ultimele obiectele rămase din ascunzătoarea lor – o pereche de săbii, una lungă şi una scurtă, care aparţinuseră tatălui său, cu blazonul familiei lor pe mânere. La predarea castelului Ako, Kira îi luase pe nedrept propriile săbii, setul deosebit care îi fusese dat atunci când devenise *karou*, împreună cu cele ale tuturor oamenilor săi.

- În privinţa cruzimii, aceasta fusese doar o mică trădare în comparaţie cu ceea ce Kira îi făcuse lui după aceea. Şi totuşi, confiscarea săbiilor samurailor Ako fusese o mişcare menită să-i demoralizeze complet şi să-i umilească pe toţi, care să demonstreze că le furase nu numai casele şi mijloacele de trai, ci însăşi identitatea lor ca fiinţe umane.

- Era un act în plus pe care Oishi îl păstra pe răbojul lucrurilor pentru care îi datora lui Kira o cotă personală din răzbunarea cerului. Era mai mult decât bucuros acum că fusese suficient de preocupat de viitor pentru că ascunsese săbiile tatălui său, împreună cu cea a lui Asano.

- Împinse cele două săbii prin legăturile centurii de la *hakama* lui uzaţi, dar decenţi. Deşi se îmbăiase şi îşi pusese haine curate, îşi dădu seama că până în acest moment nu se simţise complet îmbrăcat sau întreg.

- Urcă ţeapăn în şa şi legă de ea hăţurile calului de rezervă. Rămase o clipă cu capul plecat într-o ultimă rugăciune pentru ca fiul său şi soţia lui să călătorească în siguranţă... şi, de asemenea, pentru puterea de a îndura drumul greu care stătea înaintea lui, precum şi pentru curajul de a înfrunta ceea ce va găsi când va ajunge la destinaţie.

- Îşi întoarse calul în cealaltă direcţie, spre apusul de soare gata să se stingă, şi îşi începu lunga călătorie către Insula Olandeză.

11

- Dejima, Insula Olandeză, părea să plutească în mijlocul golfului Nagasaki ca un evantai imens scăpat din ceruri de un zeu neatent. Dar nu exista niciun loc în Japonia care să fi avut mai puţin de-a face cu zeii sau mai mult de-a face cu ispitele pământeşti. Al treilea shogun Tokugawa, Iemitsu, interzisese orice contact al japonezilor cu alte

naţiuni, ca parte a eforturilor întreprinse de *bakufu* pentru a elimina influenţele străine din ţara recent unificată, pentru a le împiedica să corupă identitatea unică a poporului său... şi nu întâmplător, să ţină Japonia departe de armele noi sau de alte tehnologii care ar fi putut inspira un *daimyo* ambiţios să organizeze o revoltă împotriva regimului Tokugawa.

- Numai olandezii, pe insula lor minusculă, tăiată chiar din ţărm, şi o mică enclavă de comercianţi chinezi aveau permisiunea să menţină vreun contact, şi numai prin intermediul izolatului Nagasaki. Dutch East India Trading Company avea sedii în toată Asia, oferindu-le acces la lucruri pe care Japonia le importase în mod liber timp de secole, până într-acolo încât deveniseră parte din modul de viaţă japonez. Mai mult, oficialii companiei erau interesaţi doar de maximizarea profitului, iar asta făcea puţin probabil ca ei să întreprindă ceva care să le afecteze acordul comercial unic cu *bakufu*.

- Ca majoritatea japonezilor, Oishi nu văzuse niciodată un străin – „oamenii cu părul de paie“, deoarece până şi reprezentanţilor acestora le era îngăduit să părăsească Dejima doar o dată pe an, atunci când se întâlneau cu shogunul şi cu consilierii săi.

- Auzise totuşi vorbindu-se despre ei, despre ochii şi părul lor ciudat colorate, feţele lor conturate în forme stranii şi păroase, corpurile supradimensionate, care îi făceau să semene mai mult cu animale sau demoni decât cu nişte fiinţe umane. Cei mai mulţi dintre ei aveau, de asemenea, maniere de fiare şi morală de diavoli. Chiar şi

mirosul lor era ofensator, din cauza credinţei lor ciudate că îmbăiatul ar fi fost nesănătos.

- Echipajele navelor olandeze sosite în vizită erau consemnate la Dejima, la fel ca oficialii companiei care negociau acorduri comerciale pentru căpitanii vaselor. Trăiau şi lucrau tot timpul numai pe insulă, ani la rând, cu vieţile şi casele înţesate cu birouri şi depozite, în mijlocul unei mulţimi permanent crescânde de *gaijin* – străini dubioşi – de pe propriile nave. Toate acestea pe un fir claustrofobic de teren, care abia dacă măsura trei sute de paşi de la un capăt la altul, în punctul său cel mai larg... Chiar şi cu docurile care pătrundeau ca ţepii în apa din jurul ei, rămânea foarte puţin spaţiu pentru a duce o viaţă omenească printre dispozitivele de ridicare, rampele şi culoarele necesare pentru a deplasa mărfurile spre şi dinspre depozite şi nave.

- Dejima era conectată cu ţărmul printr-un singur drum pietruit îngust, bine păzit pentru ca nimeni să nu intre sau să plece fără permisiune oficială, dar asta nu însemna că străinii nu erau curioşi cu privire la Japonia... sau nu erau înfometaţi de plăceri, după ce fuseseră îngrădiţi în călătoriile pe ocean, care durau luni sau chiar ani. Voiau băutură, voiau femei şi voiau distracţie, cu cât mai brutal exotică, cu atât mai bine. Oishi auzise mai multe istorii despre cum erau locuitorii Insulei Olandeze şi despre ce le plăcea să vadă decât îşi dorise vreodată, după ce povestea vânătorii *kirin*-ului se răspândise printre demnitarii care veniseră la castelul Ako pentru vizita shogunului.

- Şi astfel ştia, de asemenea, că existau căi de a face o vizită ilegală pe Insula Olandeză, la fel cum existau şi moduri de a face orice altceva, cu documente false şi cu suma de bani necesară trecută în alte mâini...
-
- Noaptea era la fel de amară ca şi berea pe care olandezii preferau să o bea, când Oishi îşi croia, în sfârşit, drum peste podul lung către insulă. Înainta încet, în timp ce vântul bătea în rafale, ameninţând să-i dezechilibreze şi să-i arunce trupul nesigur peste margine. Era ud până la piele de la ploaia de stropi reci aruncaţi de valurile care se izbeau de fundaţia de piatră a drumului pavat. În spatele lui, stindardele şi steagurile japoneze de pe ţărm trosneau ca bicele în vânt în timp ce-şi lăsa pământul natal în urmă, iar în faţă steagurile olandezilor păreau să le imite cu egală sfidare. Luna era înconjurată de o aură slabă alb-albăstruie, ca şi cum cerul ar fi îngheţat în jurul ei, şi era pe jumătate ascunsă de nori negri în mişcare ce făceau ca noaptea să pară şi mai ameninţătoare.

- Ajunse, în sfârşit, la destinaţie, uşurat să fie pe un teren mai solid... până când trecu pe sub steagurile care îi spuneau că tocmai păşise pe pământ străin şi văzu pentru prima dată clar ce se afla în faţa lui.

- Chiar şi în toiul nopţii, mica insulă mişuna de trupuri în mişcare. Marinari şi muncitori – toţi arătând mult mai ciudat decât şi-ar fi imaginat, chiar şi cunoscându-l pe Kai – descărcau şi transportau lăzi cu alimente şi bunuri comerciale.

- Alţi oameni, care pentru un motiv sau altul nu munceau, erau adunaţi în grupuri ca să bea şi să participe la jocuri de noroc, vorbind cu voce tare în limba lor guturală, de neînţeles. I se părea că toţi se certau şi înjurau, iar din tonul vocii, probabil era adevărat, atunci când nu făceau ochi dulci sau pipăiau femeile pe jumătate îmbrăcate care se învârteau în jurul lor. Guvernul local le ordonase prostituatelor din bordelurile din Nagasaki să meargă pe insulă, să-i distreze pe străini în izolarea lor până când navele acestora aveau să plece din nou.

- Una dintre femei îl reperă pe Oishi şi îi strigă o invitaţie obscenă în japoneză. El se uită în altă parte, încruntându-se şi refuzând să răspundă. Nu crezuse niciodată despre sine că ar fi dus o viaţă protejată, chiar şi înainte de calvarul său în temniţa lui Ako, dar, în comparaţie cu asta, lunile petrecute singur într-o groapă cu pereţi de piatră, doar în compania şobolanilor i se păreau dintr-odată ca liniştea idilică a unui călugăr.

- Peste tot unde se întorcea, jocul întâmplător al umbrelor felinarelor ce se legănau în vânt îi arăta o scenă ireală, transformând străinii şi prostituatele în marionetele dintr-o piesă bântuită *Bun*raku. Cacofonia ecoului zgomotelor şi vocilor se combina cu mirosul de peşte stricat, corpuri nespălate, urină şi fum de tutun, ameţindu-l şi făcându-i greaţă, până într-atât încât crezu că se va prăbuşi sau va vomita.

- Prin pură disciplină îşi sili trupul suprasolicitat să continue să se mişte, neînarmat, cu mâinile încleştate, în timp ce alte femei îl chemau, făcând

capetele să se întoarcă în direcţia lui. Undeva, sună un fluier strident, pornind un cor de apeluri şi răspunsuri în umbrele din jurul lui.

- Se uită în sus, văzând catargele şi velatura navelor mari olandeze care se profilau peste insulă, peste clădirile pitice şi peste oameni cu dimensiunea lor de neimaginat. Shogunatul interzisese construirea oricărei nave de dimensiuni mari care să poată naviga pe mare, suficient de bună pentru a risca să se îndepărteze de uscat, asigurându-se astfel că, aşa cum niciunui străin nu îi era permis să intre în Japonia, nici vreun japonez nu era capabil să o părăsească.

- Îşi coborî din nou privirea şi, brusc, se găsi înconjurat de un cerc de *gaijin*-i agresivi, blocându-i orice cale de scăpare.

- Un individ ţinând un pistol cu ţeavă lungă în mână îşi făcu loc ca să-l înfrunte.

- Respiraţia lui Oishi se opri. Închise ochii, întorcându-şi capul, înainte ca obscenitatea să-i poată lua sufletul: Erau *demoni. Cum era posibil? Nimeni nu-i spusese... [...] un insular... tatuat ca un schelet!* Brusc, cuvintele îi reveniră în memorie. Deschise ochii, privind înapoi tocmai când râsul batjocoritor, abia stăpânit, se dezlănţuia în jurul lui.

- Se forţă să se uite direct la străin, cu ochii larg deschişi: era doar un om, chiar dacă faţa lui nu era japoneză sau europeană... *de undeva de la sud de China – un* canibal, *se spunea.*

- Cu toate acestea, insularul îi susţinu privirea, cu ochi căprui vicleni, cât se poate de omeneşti. Omul era acoperit cu tatuaje, astfel încât lui Oishi îi era foarte greu să-şi menţină ochii fixaţi pe faţa lui, care părea să fie un craniu descărnat chiar şi atunci când gura i se răsucea amuzată.

- Oishi mai văzuse tatuaje şi înainte. Erau frecvente la criminalii din *yakuza*. Dar, în ciuda celor care le purtau, acestea erau de multe ori lucrări de artă – portrete ale eroilor legendari, dragoni magnifici, femei frumoase cu flori.

- Nicio persoană sănătoasă la minte nu s-ar fi fălit cu măruntaiele unui cadavru. Cineva cu astfel de obscenităţi desenate pe trup ar fi întemniţat sau ucis. Un cadavru era necurat, bântuit de spirite. Chiar şi cei mai de jos lucrători care cărau morţii erau de neatins pentru alţi oameni.

- În schimb, faţa acestui sălbatic, capul ras, torsul gol şi braţele, toate etalau oase trasate grafic, muşchii şi tendoanele unui cadavru în putrefacţie, un cadavru infestat cu paraziţi care mănâncă stârvuri şi fantome flămânde. Oishi se întrebă dacă o făcuse pentru a intimida sau dacă mintea unui canibal găsea cumva frumoase imaginile acelea...

- Oishi îşi fixă privirea pe ochii omului, care nu erau la fel de nepătruns ca şi creierul lui. Erau ochii unui judecător perspicace şi periculos al naturii umane, unul ale cărui cunoştinţe din lumea largă le depăşea cu mult pe ale sale.

- Într-o japoneză aproape neinteligibilă, bărbatul tatuat i se adresă:

- – Care e treaba ta aici? Îndreptă pistolul spre pieptul lui Oishi.

- – Caut pe cineva, răspunse Oishi, reuşind să vorbească clar şi cu mult mai multă încredere decât simţea. Îşi frecă degetul mare de celelalte, aşa cum văzuse că fac unii jucători, un semn care părea să însemne „bani“.

- Individul tatuat scoase un hohot de râs şi îşi ridică pistolul, lăsându-i ţeava să i se odihnească pe umeri. Îi făcu semn lui Oishi să-l urmeze.

- Neavând nicio altă opţiune, samuraiul îl urmă mai adânc în mocirla sordidă şi în cele din urmă pe o pasarelă abruptă pe una din navele care se profilau în golurile de apă înguste dintre docurile şi mai înguste.

- Intrară în interiorul navei, insularul conducându-l printr-un labirint de pasaje claustrofobice şi spaţii împuţite, întunecate. Gândi că, dacă se simţise pierdut înainte, nu era nimic în comparaţie cu cât de pierdut era acum.

- Tocmai când era pe cale de a-i cere omului-schelet să-l ducă înapoi, acesta se opri brusc în faţa unei uşi mari care se deschidea spre interior.

- – Kapitan, spuse el, deschizând uşa şi împingându-l pe Oishi.

- Uşa se trânti în urma lui.
- Cabina era mică şi plină de o ceaţă gri-albăstruie. Oishi simţi un miros înţepător de fum de tutun. Fumatul de tutun era un obicei străin, intruziv, pe care nici măcar shogunul nu fusese capabil de a-l suprima, dar, cu toate că – sau pentru că – încăperea era plină cu o astfel de ceaţă de fum, Oishi nu putu spune la început dacă era, de fapt, cineva în ea în afară de el.
- Şi apoi capul rotund supradimensionat al unei pipe de tutun străină străluci roşu, în timp ce cineva din umbră trăgea o respiraţie plină de fum.
- Oishi aproape distinse faţa omului, care străluci scurt în lumină – uriaşă şi distorsionată ca o lună nouă răsărită în ceaţa care se rotea între ei –, înainte ca umbrele să se închidă din nou în jur.
- – Arăţi ca şi cum ai călătorit mult, zise o voce cu un accent puternic.
- Timbrul ei era la fel de profund şi de ameninţător ca giulgiul întunericului din jurul lor, dar, cum ochii lui Oishi începeau să se obişnuiască, văzu o pereche de mâini mari turnând *sake* în două ceşti tradiţionale japoneze plate.
- – Bea.
- Mâinile împinseră una din ceşti înainte pe suprafaţa unei mese înalte până la talie, de care Oishi deveni conştient doar când recipientul se mişcă pe ea.

- Oishi luă ceaşca şi bău, cu sorbituri reţinute, ca un oaspete manierat, fără s-o dea peste cap dintr-o singură înghiţitură aşa cum îi cereau nervii. Oricine şi orice era acest om, avea cel puţin gustul pentru o băutură decentă. Privi pipa olandezului strălucind din nou, iluminând scurt întunericul. Nu avea nicio idee cum să înceapă discuţia necesară, aşa că aşteptă, nemişcat şi tăcut, pentru a-l determina pe *gaijin* să vorbească primul.

- – Deci, spuse Kapitan în cele din urmă, de ce ai venit aici?

- Japoneza lui era mai bună decât a sălbaticului, deşi Oishi trebui totuşi să asculte atent pentru a distinge cuvintele.

- – Caut pe cineva care ţi-a fost vândut ţie, răspunse el, având grijă să vorbească cât mai clar posibil, astfel încât să nu existe neînţelegeri.

- – Sunt sute de...

- – O corcitură, spuse Oishi.

- Kapitan rămase tăcut timp de multe bătăi de inimă şi Oishi ştiu atunci că omul îşi dădea seama exact despre cine vorbea. Bătăile inimii i s-au accelerat în timp ce realiza că ezitarea însemna probabil că, cel puţin, Kai era încă în viaţă.

- – Corcitura valorează o mulţime de bani pentru mine, spuse Kapitan într-un final.

- – Îl voi răscumpăra. Oishi scoase o pungă din manşonul chimonoului şi o făcu să alunece peste masă. Ochii i se adaptau şi mai mult la întunericul camerei, care era luminată doar de luna ce strălucea printr-un mic pătrat de fereastră. Încă nu putea evalua expresia Kapitanului.

- Mâinile acestuia se întinseră din nou. Dimensiunea lor i se părea monstruoasă. Erau pline de tatuaje şi de cicatrici ca frânghia şi erau mai murdare decât fuseseră ale sale în ziua în care fusese eliberat din temniţă. Lui Oishi îi era greu să creadă chiar că erau umane. Nu era de mirare că oamenii îi considerau pe străini demoni.

- Kapitan scoase obiectul din punga pe care i-o dăduse şi îl ridică. Privindu-i silueta, Oishi avu brusc un sentiment de conştientizare dureroasă a frumuseţii acestuia amestecat cu un unul copleşitor de pierdere. Era o gardă de sabie minunat executată, cu detalii făcute cu migală, aşa cum nu se mai făceau acum.

- – Asta a aparţinut unui samurai, spuse Kapitan şi, din vocea lui, Oishi îşi dădu seama că-i recunoaşte vechimea, precum şi valoarea.

- Când străinul se uită din nou la el, Oishi reuşi în sfârşit să-i distingă expresia. Dispreţul din ochii bărbatului spunea că-şi închipuie că Oishi în mod clar nu era samurai – un ronin fără valoare, în cel mai bun caz, şi Kapitan presupunea că trebuie să fi furat, sau chiar ucis, ca să pună mâna pe o astfel de pradă.

- Falca i se încleştă în timp ce se abţinea să nu-l blesteme pe olandez pentru aroganţa lui. Garda de sabie aparţinuse familiei lui de generaţii. Nu ştia cu certitudine cât de veche era sau ce se întâmplase cu lama căreia îi aparţinuse. Fusese una dintr-o pereche, tot ceea ce rămăsese dintr-un set de săbii potrivite, care fuse proprietatea de preţ a unui strămoş de-al său.

- Oishi purtase gărzile la propriile săbii, până când vizita dezastruoasă a shogunului şi revenirea acestuia îl făcuseră să se gândească de două ori la asta. Le mulţumea zeilor acum pentru că îi oferiseră atât de multă previziune. Chikara vânduse cealaltă piesă din set pentru a cumpăra caii şi proviziile şi pentru a asigura transportul mamei sale înapoi la familia ei. Acesta era ultimul fragment rămas din moştenirea odinioară mândră a familiei lor, ultimul artefact al onoarei lui...

- Kapitan se aplecă uşor, privirea lui căutând faţa lui Oishi. Ochii de un albastru pal a olandezului erau ca nişte aşchii de gheaţă, la fel de cruzi şi fără suflet ca o mare îngheţată.

- – Corcitura trebuie să-ţi fie bun prieten ca să renunţi la asta.

- Oishi nu spuse nimic. Gura dorea cu ardoare să scuipe adevărul. Acesta îi ardea gâtul în timp ce se forţa să-l înghită. Dacă zeii îi mai cereau şi alte sacrificii – înaintea celui final – pentru a răspunde rugăciunilor sale, n-ar mai avea nimic să le ofere...

- Kapitan se aplecă şi mai mult peste masă, ieşind din umbră pentru a se înălţa peste el. Oishi îşi suprimă impulsul de a se trage înapoi cu dezgust sau cu teamă.

- – S-a făcut, exclamă Kapitan, cu un zâmbet brusc, neplăcut. Să bem pentru asta.

- Umplu din nou ambele ceşti cu sake.

- De data aceasta Oishi o dădu pe gât pe a sa dintr-o singură înghiţitură, dornic să încheie acest chin şi să părăsească insula înainte ca garda să se schimbe pe pod.

- – Acum mă vei duce la el.

- Kapitan îşi ridică privirea de la băutură.

- – Te duc? Acum? zise el, cu zâmbetul plin de dispreţ. Voi, ăştia, cu mândria voastră. Făcu semn cu o mână către hainele uzate şi părul neîngrijit şi netăiat al lui Oishi. Chiar şi în zdrenţele astea, îndrăzneşti să-mi dai mie ordine, ca un stăpân! Ei bine, lasă-mă să-ţi spun ceva, poate că nu ne este permis să punem piciorul pe pământ japonez de teama de a nu ne pierde drepturile comerciale, dar lama are două tăişuri. Ăsta este teren olandez, iar eu sunt shogun aici. Te voi duce la el, dar în condiţiile mele... Rânjetul îi reveni, mai ameninţător decât înainte... Şi s-ar putea să-l găseşti schimbat.
-

- Vuietul unei mulţimi frenetice şi mugetul unui animal pe care Oishi nu-l putea identifica îi ajunseră la

urechi cu mult înainte de a vedea din nou lumina reală în timp ce-l urma pe omul tatuat prin interiorul navei. Insularul din faţa lui ducea doar un felinar mic, dar erau mai mulţi oameni în spatele lor acum, înarmaţi cu pistoale şi săbii, păzindu-l în acelaşi mod în care oamenii lui ar fi făcut-o cu ei, pe continent. Kapitan avea dreptate, aici el era străinul, *gaijin*-ul.

- Nu-i plăcea deloc sentimentul şi începea să se simtă mai rău cu fiecare pas, de parcă ar fi fost condus într-o capcană.

- Coridorul coti brusc, iar vacarmul mulţimii se înteţi brusc. În faţa lui se afla o poartă din bare de fier, păzită de şi mai mulţi străini.

- Oishi privi peste umăr, realizând, prea târziu, că era prins cu adevărat în capcană. Cineva din spatele lui îl împinse brutal înainte. Gemu când se izbi de bare.

- Dincolo de poartă se vedea o arenă, la fel de strălucitoare ca ziua pentru ochii lui adaptaţi la întuneric, dar total diferită de cea în care se desfăşurau duelurile la castelul Ako. Aceasta era închisă pe toate laturile de zăbrele de fier, ocupând cea mai mare parte a unei cale de marfă goale. Dincolo de bare, o mulţime de străini strigând şi aruncând insulte se îngrămădeau pe nişte platforme improvizate sau stăteau înghesuiţi între cuşcă şi coca de lemn a navei. Pereţii duri şi spaţiul închis reflectau sunetul ca interiorul unui clopot de templu.

- Crezuse că mirosul de afară era rău, dar în acest spaţiu închis căldura adăugată de la trupurile înghesuite şi de la cele cincizeci de felinare îl făceau

de nesuportat. Se agăţă de bare stupefiat de asaltul copleşitor asupra simţurilor sale, încercând să distingă ce se întâmpla în arenă.

- Aceasta arăta ca un câmp de luptă, plin de cadavre rupte şi mutilate cu sălbăticie. Mugetul pe care îl auzise răsună din nou, acoperind zgomotul mulţimii, şi văzu... *nu era posibil să fie... un* oni*...?*

- Un *yokai* enorm se întorcea încet în centrul ringului, măturând spaţiul din jur cu ochii bulbucaţi. Corpul său era caricatura unei forme umane, de mărimea unui bou, dacă un bou ar putea merge pe picioarele din spate. Coarne ascuţite îi ieşeau din frunte. Pielea scabroasă, aspră ca o răzătoare, era mânjită de sânge uman. Dar coasa cu lanţ, imensă şi grea, făcuse cele mai multe distrugeri din ceea ce Oishi putea vedea pe trupurile mutilate împrăştiate pe podeaua arenei.

- *Oni* urlă din nou, învârtind coasa deasupra capului şi avântându-se către omul rămas în viaţă în cuşcă, blocându-i încercările de a se eschiva sau de a da înapoi în timp ce fugea, până când, în cele din urmă, îl prinse într-un colţ. Se înălţă peste el, ca deasupra unui copil. Omul se ghemui, aparent înspăimântat.

- *Oni* balansă coasa într-un arc brutal. Oishi închise, instinctiv, ochii.

- Îi deschise din nou. *Omul acela...*

- Văzu prada, *oni* lansându-se dinspre bare, în aer. *Katana* lui străluci roşie de sânge în momentul în care o coborî, despicând corpul adversarului său de

la umăr până la ombilic, tăind prin inimă, plămâni şi intestine într-o singură lovitură perfectă, în timp ce ateriza.

- Oishi privi cum *oni* se clătină pe picioare. Apoi, încet, se răsturnă pe spate, căzând cu o bufnitură care zgâlţâi scândurile navei, permiţându-i să-l vadă pe supravieţuitorul bătăliei.

- *Un alt diavol...* sau ar fi putut fi, cu corpul acoperit de atât de mult sânge, încât era la fel de roşu ca *oni*-ul ucis şi cu părul lung, murdar ascunzându-i faţa. Dar Oishi ştia la cine se uita, chiar înainte de a putea vedea clar învingătorul. Lovitura ucigătoare ar fi putut fi aplicată doar de o singură persoană: *Kai.*

- Sau de ceva care fusese odată Kai.

- *S-ar putea să-l găseşti schimbat.* Acum, Oishi înţelese ironia deplină, îngrozitoare, din spatele rânjetului lui Kapitan. Tot ceea ce putea vedea uitându-se la mulţime era carcasa inumană, torturată, a unui om care cândva răspundea la numele de „Kai“. *Milostive Buddha, oare mai rămăsese ceva ca o minte umană, sau ca un suflet omenesc, în acea creatură?*

- Mulţimea de marinari şi docheri o luase razna la victoria lui Kai, strigând *Corcitura! Corcitura! Corcitura!* Chiar şi olandezii ştiau ce era, gândi Oishi. Fie că era mai puţin uman sau ceva mai mult decât uman, Kai nu fusese niciodată cineva pe care să-l considere egalul lor sau să-l trateze ca pe fratele lor.

- Îl izbi ca un lucru de neînţeles faptul că propriul său popor, care urâse şi se temuse de ameninţarea invadatorilor dinafară, şi străinii care ar fi trebuit să rămână la ei acasă, dar în loc de asta navigau peste jumătate de lume ca să facă schimburi cu nişte oameni total străini pentru ei, simţeau la fel faţă de o corcitură. Că şi unii, şi alţii respingeau un om care arăta ca ei mai mult decât semănau ei între ei. *Dar, totuşi, poate că nu era deloc de neînţeles...*

- Gândul făcu ceva neplăcut să se agite în el. Îl alungă, întrebându-se ce va urma. *Ce-o să se facă, dacă el, Kai, nu era...*

- Dintr-odată, poarta din bare de fier din faţa lui începu să se ridice. Îi dădu drumul, retrăgându-se în grabă. Oamenii care stăteau încă de pază în spatele lui l-au împins din nou în faţă, aruncându-l în arenă. Poarta zăngăni din nou în spatele lui.

- Oishi rămase, ameţit, în locul în care se oprise împiedicându-se. Peste tot în jurul lui vedea mulţimea de privitori batjocorindu-l şi gesticulând prin barele cuştii împroşcate cu sânge sau strigând pariuri. Îl zări pe Kapitan printre ei, rânjind la el, în timp ce pipăia două prostituate abia acoperite, ţinând câte una cu fiecare braţ. Kapitan râdea cu oamenii lui. Oishi nu avea nicio îndoială că el era obiectul glumelor lor.

- Ceva zornăi pe barele metalice ale cuştii deasupra capului său. Oishi se uită în sus, de două ori uimit să-l găsească pe insularul tatuat cocoţat pe barele transversale, holbându-se la el ca o pisică demonică. Omul-schelet ţinea o sabie. O lăsă în jos printre

barele cuştii şi îi dădu drumul cu un semn din cap, gesticulând când aceasta ateriză la picioarele lui Oishi. Mulţimea îşi urlă aprobarea, aşteptând ca Oishi s-o apuce, iar insularul ridică din sprâncene. Oishi clătină din cap furios. Îl strigă, în schimb, pe Kai, care încet, cu precauţie, avansa spre el traversând arena, cu sabia plină de sânge în mână.

- – Kai! strigă Oishi din nou, rugându-se ca sunetul propriului său nume s-o poată trezi pe corcitură din coşmarul ei de sete de sânge.

- Dar Kai nici nu părea să-l audă, darămite să-şi recunoască propriul nume. Corcitura devenise cu adevărat un demon, în toate felurile, mai puţin în formă. În mod ironic, lucrul cel mai uman care rămăsese din el părea a fi trupul său. Iar acesta era plin de sânge şi de cicatrici terifiante. Părul său era prins la spate acum, astfel încât să vadă clar pe cine trebuia să omoare în continuare. Oishi îi văzu cicatricile ciudate de pe frunte, cele pe care le văzuse prima dată în ziua în care vânătorii lui Asano întâlniseră un copil fugar, cu atât de mulţi ani în urmă.

- – *Kai!* încercă o ultima oară să se facă auzit de corcitură şi să-l privească în ochi.

- Dar, înainte de a putea termina chiar de strigat cuvântul, vocea îi fu înecată de sunetul unui gong.

- Kai reacţionă la bătaia acestuia ca un câine de atac eliberat din lesă. Cu un strigăt atât de inuman încât îl îngheţă pe Oishi pe locul unde se afla, Kai alerga spre el, cu sabia ridicată.

- Oishi înşfăcă sabia din faţa lui, la timp pentru a para prima din loviturile furioase ale lui Kai. Mai multe lovituri plouară peste el, în timp ce se lupta pentru a-şi găsi şi păstra echilibrul, respingând cu disperare asaltul corciturii. Avu nevoie de fiecare gram de putere şi de tot antrenamentul lui, pur şi simplu pentru a împiedica să fie tăiat în bucăţi, în timp ce lupta să aplice măcar o contralovitură.

- Pară din nou, cu o putere născută din pură disperare, şi mătură cu sabia. Kai plesni lama la o parte cu dispreţ, cu dosul mâinii neprotejate şi atacă atunci cu şi mai multă forţă. Nu era niciun semn de recunoaştere în ochii lui, chiar luptând faţă în faţă, nicio sete de răzbunare, doar o furie oarbă, ca şi cum ceea ce voia Kai era să continue să ucidă, şi să ucidă, până când întreaga lume va fi ajuns în sânge până la genunchi.

- Gloata explodă chiar mai tare, aproape înecând zăngănitul armelor în timp ce sabia lui Kai lovea şi Oishi para, reacţionând în aceeaşi măsură atât la frânturile de amintiri despre cum lupta Kai, cât şi la ceea ce făcea, de fapt, Kai, bazându-se doar pe instinct. Fusese unul dintre cei mai buni spadasini de la castelul Ako, dar nimic din ceea ce ştiuse vreodată nu-l pregătise pentru un măcel ca acesta, şi totul de la lama unui singur om.

- – *Corcitura! Corcitura!*

- Mulţimea isterizată îl încuraja pe Kai să lupte şi mai dur, ca şi cum nu şi-ar fi folosit cu adevărat întreaga putere.

- Uimit de reacţia sălbatică a lui Kai, Oishi îşi dădu seama că, pentru prima dată, se lupta cu adevărat pentru viaţa lui, dar refuzul său de a se lăsa doborât nu făcea decât să-l înnebunească pe Kai, care folosea nu doar sabia, ci şi genunchii şi coatele şi pumnii, părând la fel de insensibil la durere pe cât era la umanitatea adversarului său sau a sa. Cu o întoarcere şi o lovitură care ar fi dislocat braţul altcuiva, îl deposedă pe Oishi de sabie. Cu o lovitură de pumn îşi trânti inamicul la pământ.

- În timp ce Kai ridica sabia pentru lovitura fatală, Oishi îşi ridică braţul.

- – Mika! strigă el.

- Sabia lui Kai îngheţă la jumătatea mişcării în jos. Se uită la Oishi cu ceva ce semăna a scepticism... apoi incredulitate... şi, în sfârşit, recunoaştere.

- În jur mulţimea ţipa după sânge. De deasupra insularul striga ameninţări neinteligibile către Kai, ca să dea lovitura de moarte ce l-ar fi despicat pe oponentul său ca pe un pepene copt. În schimb, Kai întoarse încet lama într-o parte, iar lovitura finală nu veni.

- Dar apoi furia începu să mocnească din nou în ochii febrili ai corciturii, ca un incendiu reaprins suflând în scântei. Brusc îşi ridică din nou sabia şi lovi, aproape nimerindu-l pe Oishi, care se rostogoli, abia venindu-i să-şi creadă norocul şi îşi apucă propria armă, ridicându-se în picioare. Kai îl atacă din nou, destul de puternic pentru a-l forţa să dea înapoi spre poarta prin care fusese aruncat în cuşcă şi, în cele din

urmă, îl lipi de bare. Cu un strigăt brut de triumf, Kai se repezi şi tăie, iar sabia şfichiui pe lângă Oishi ca sărutul unui vânt fierbinte, ucigând paznicul care stătea chiar în afară.

- Oishi icni incredul, dar fără niciun gând conştient propriul său corp răspunse, întorcându-se pe loc şi tăind un alt paznic, care îl ţintea pe Kai cu o archebuză. Samuraiul prinse archebuza omului înainte de a lovi puntea şi o trase printre bare, cu fitil aprins cu tot, apoi îndreptă arma spre mulţime şi stabili ţinta. Apăsă pe trăgaci.

- În faţa spectatorilor care urlau, un trandafir de sânge înflori pe faţă lividă a lui Kapitan, chiar deasupra ochilor, şi acesta căzu.

- Haosul izbucni în tribune, în timp ce Kai termina rapid cu alţi gardieni care, din nesăbuinţă, deschiseseră poarta pentru a ajunge la ei. Cei doi bărbaţi se aplecară pe sub ea şi fugiră. Oishi îl urmă pe Kai până când ieşiră din labirintul de culoare ale navei, uşurat că unul dintre ei putea găsi calea de scăpare, indiferent dacă o făcea din experienţă sau numai din instinct.

- Odată ajunşi pe punte, îşi regăsi brusc direcţia şi fugi spre pasarelă.

- Kai alerga după el, când insularul ţâşni din întunericul din spatele lor. Sălbaticul tatuat ridică pistolul, ţintind spre Kai, pentru că arma avea doar un singur foc. Kai îl evită prin labirintul de lăzi, distrăgând atenţia insularului până când Oishi ajunse

la pasarelă şi porni în jos, jumătate alergând, jumătate alunecând.

- Oishi auzi un foc de armă şi alunecă oprindu-se, privind înapoi chiar în momentul în care Kai fie sărea, fie cădea peste balustrada vasului, pe pasarela de mai jos. Kai ateriză făcând o rostogolire în faţă şi apoi pe picioare, înainte ca Oishi să poată ajunge la el. Alerga deja înainte ca samuraiul să apuce să rostească un cuvânt.

- Unul lângă altul, ţâşniră din doc în stupul fremătând care era noaptea Dejimei. Apariţia lor bruscă, plini de sânge şi înarmaţi, generă o nouă tulburare, dar reacţia gărzilor aflate peste tot pentru a menţine ordinea fu rapidă şi copleşitoare.

- Oishi şi Kai se luptau să-şi facă drum prin mulţime spre pod, dar urmele rănilor şi ţipetele din spatele lor atrăgeau şi mai mulţi oameni spre ei. Oishi nu avea nevoie să se uite înapoi ca să-l audă pe omul tatuat strigând şi să ştie că încă îi urmărea. Paznici înarmaţi cu pistoale şi săbii apărură parcă de nicăieri să i se alăture. Pistoalele nu ţinteau cu precizie de la orice distanţă, dar oamenii care le purtau câştigau teren, cu insularul în frunte, chiar în clipa în care Oishi zări steagurile care marcau podul în faţa lor. *Nu aveau să reuşească...*

- Trecură pe lângă un butoi de ulei de balenă folosit pentru felinare, aşezat în exteriorul unui antrepozit. Kai îi trase un picior răsturnându-l, abia încetinindu-şi cursa. În timp ce uleiul se scurgea peste drumul pe care veneau urmăritorii lor, luă un felinar agăţat de un suport şi-l aruncă. Combustibilul lichid se

ridică într-un muget de flăcări, blocându-i pe cei care veneau după ei cu un zid de foc.

- Oishi putea auzi focuri de armă trase în spatele lor, strigăte şi blesteme furioase, dar fiecare pas pe care îl făceau îi îndepărta de pericolul de a fi loviţi, în timp ce fugeau dincolo de pod, spre siguranţă.

• 12

- Mika se uita în tăcere la priveliştea vârfurilor ascuţite acoperite cu zăpadă – tot ce putea vedea prin uşa deschisă a camerei care dădea spre curtea inferioară a castelului Kirayama. Scena aceasta, sau alta mult prea asemănătoare, era tot ce putea vedea de oriunde din castelul care era fortăreaţa din munţi a lui Kira. Ar fi găsit priveliştea uluitoare în alte împrejurări... oricare alte împrejurări decât cele în care se afla ea: un „oaspete“, ţinut ostatic de Kira. Nu putea nici măcar să se întoarcă la Ako până când anul ei de doliu nu se încheia, iar ea era obligată să devină soţia lui.

- Kira nu zăbovise prea mult în fieful promis după plecarea shogunului. Stătuse doar atât cât să-l trădeze şi să-l închidă pe Oishi Yoshio, *karou*-ul tatălui său şi prietenul lui de încredere, care

veghease mereu asupra ei ca un frate mai mare... singura persoană care ar fi putut avea suficientă influenţă în rândul trupelor tatălui său sau al locuitorilor din Ako ca să riposteze faţă de omul care furase viaţa stăpânului lor, pământurile sale... şi pe fiica sa.

- Deşi shogunul interzisese răzbunarea, chiar şi după ce slujitorii tatălui ei deveniseră toţi ronini şi armata împrumutată lui Kira se asigurase că fuseseră alungaţi de pe domeniu, neluând nimic cu ei, dar ştiind că, dacă mai puneau vreodată piciorul în Ako, ar fi fost ucişi pe loc... lui Kira tot îi fusese atât de teamă, încât îl aruncase pe Oishi în temniţa castelului. *Şi Kai...*

- *Nu, nu acum... nu încă.* Mâinile i se încleştară într-un jurământ tăcut, ascuns de faldurile mânecilor, în timp ce-şi imagina că-i lua mâna într-ale ei. Singura şansă pe care ar putea, eventual, să o aibă de a-l ajuta pe vreunul dintre ei ar veni după ce se va fi întors la Ako.

- *Curând... curând,* îşi promise, luptând să-şi menţină masca îngheţată a expresiei. Nu va fi prea târziu... *dacă ar mai putea îndura doar un pic mai mult.*

- Înţelesese pe deplin de ce Kira râvnise atât de mult timp la Ako doar după ce ajunsese aici. Era tot ceea ce nu avusese vreodată: pământul său bogat şi fertil, frumuseţea şi căldura sa... până şi moştenirea nobilă a numelui Asano pe care ea îl simboliza ca ultim descendent în viaţă. Chiar dacă luase toate acele lucruri, el nu va avea niciodată onoarea lor. Nici după ce va fi furat, de asemenea, şi numele ei,

pentru a deveni noul *daimyo* Asano, controlând şi Ako, şi viaţa ei.

- Kira era un laş nemilos şi intrigant, care-şi folosise farmecul volubil şi faţa frumoasă – şi, probabil, vrăjitoria – pentru a intra în graţii şi a-şi croi drumul către putere, folosind apoi puterea altora pentru a obţine ceea ce îşi dorea, astfel încât nu trebuise niciodată să se teamă de costul direct al eşecului. Chiar şi concubina lui, Mitsuke – femeia stranie, izbitor de frumoasă, cu umbră de vulpe şi putere de vrăjitoare – părea să fie într-un fel sclava lui. Mika auzise poveşti despre *kitsune* care se îndrăgosteau de oameni... Dar cum putea aceasta să nu vadă că se îndrăgostise de un bărbat la fel de găunos ca un costum de armură, şi atât de viclean încât era mult mai periculos decât orice fiară sălbatică?

- Poate că *yokai* aveau chiar şi ei limitele lor, atunci când era vorba de înţelegerea iubirii. Mika ştia că vrăjitoarea o urmărea cu o gelozie sălbatică, cu o privire care ar fi lovit-o de moarte, dacă *kitsune* nu s-ar fi temut că va distruge în acelaşi timp şi dragostea lui Kira. Mika şi-ar fi dorit să o poată convinge pe vulpea-vrăjitoare că nu trebuia să se teamă de cineva care nu va simţi niciodată pentru Kira nimic altceva decât ură.

- Cel puţin vrăjitoarea îl ţinea pe Kira ocupat în dormitorul lui suficient de des încât acesta nu încercase să o forţeze pe Mika, deşi suspecta că îi era chiar teamă de asta... teamă că, dacă i-ar încălca onoarea, l-ar ucide sau, dacă nu ar reuşi, s-ar sinucide. Oricum, putea garanta că nu va deveni niciodată adevăratul *daimyo* Asano, indiferent ale

cui ţinuturi le conducea. Folosise fiecare ocazie posibilă pentru a-i aminti subtil acest lucru.

- Mâinile îi amorţiseră de frig de la adierea rece care intra prin uşa larg deschisă. Şi le ascunse în mânecile chimonoului, îngropate sub straturile de robe şi mantia sa de mătase matlasată, şi se uită la Kira peste masa joasă, pe care se afla un mangal. O cuvertură acoperea masa, reţinând suficientă căldură pentru a le încălzi picioarele. O tavă cu un vas cu ceai fierbinte şi două ceşti era aşezată în aşteptarea lor. Kira insista să ia mesele amândoi şi să petreacă un timp împreună, indiferent dacă ea voia sau nu.

- Ea cedase, pentru că, dacă ar fi refuzat de prea multe ori, adevărata urâţenie a spiritul său s-ar fi arătat prea repede, şi pentru că învăţase să-şi verse cruzimea pe cei neajutoraţi din jurul ei sub privirea ei, fiindcă ştia că asta o durea mai mult decât dacă ar fi tăiat-o cu un cuţit.

- Kira îşi drese glasul, iar Mika se uită la el, fiindu-i amintit din nou că nu era singură. Că rămăsese pe gânduri, în tăcere, mult mai mult decât îşi dăduse seama.

- Pentru că o adiere de primăvară plutea în aer astăzi, Kira decisese că ar trebui să se amăgească cu ideea că luau ceaiul în aer liber, în această cameră în care toate anotimpurile existau în acelaşi timp, dar numai în două dimensiuni. Panourile pereţilor erau pictate cu peisaje emoţionant de frumoase, cu florile de prun şi de cireş ale primăverii, cu cameliile şi hortensiile verii. Păsări se înălţau în zbor pe cerul

albastru, crapi şi libelule licăreau pe fundalul albastru al apei prin care se plimbau cocostârci şi egrete. Nuanţele de verde ale ierbii şi ale copacilor treceau treptat la cele de roşu-de-foc ale frunzelor de arţar şi cele multicolore ale crizantemelor toamnei – frumuseţea languroasă a anotimpurilor lui Ako, care erau înghesuite într-un interval de câteva săptămâni aici, în munţi, dar lipseau în restul anului, când culorile pământului şi ale cerului erau reduse la alb şi negru şi la nuanţe de gri.

- Lumea reală pe care o împărtăşea cu Kira, albită până la nuanţele ucigătoare ale iernii, era vizibilă prin uşa larg deschisă, care lăsa să intre aerul rece de munte şi completa irealitatea de teatru *Kabuki* a împrejurimilor lor. Aşezat pe podea lângă ei, un băiat slăbuţ, îmbrăcat într-o tunică ţărănească fără cusături şi cu legături pentru picioare, cânta la un *samisen* cu remarcabilă abilitate, deşi asta părea să-i câştige doar un loc de sclav alături de ei, şi nici măcar nişte haine groase.

- Cât de bine se potrivea, gândi Mika, faptul că irealitatea picturilor de pe pereţii din jurul lor imita viaţa atât de bine, ca o piesă în altă piesă de teatru, pentru că acum se simţea ca şi cum ar fi fost permanent un actor într-o piesă de teatru.

- – Poate că, dacă ai lua un ceai, doamna mea, nu ai mai simţi frigul, spuse Kira, cu amabilitatea aparentă care întotdeauna masca o altă emoţie.

- Era aşezat în faţa ei, fără să poarte nicio pelerină sau măcar o jachetă matlasată peste chimonoul său bogat ţesut în nuanţe de gri-albăstrui. Părea să se

simtă la fel de confortabil de parcă ziua ar fi fost una cu adevărat de primăvară.

- Mika se uită la arta ceştilor *raku* în care Kira turna ceaiul. Modelul aleatoriu al irizaţiei pe glazura subtilă de un verde profund contrasta perfect cu petele de fum negru, şi ele aleatorii, produse de procesul de ardere special al pieselor *raku*. Setul de ceai fusese făcut de cineva cu un autentic simţ *wabi-sabi* , care lucra în armonie cu arta imprevizibilă a naturii, îmbrăţişând bucuria creaţiei, frustrarea eşecului, durerea despărţirii definitive de lucrările sale cele mai dragi... consolarea cu o nouă creaţie.

- Setul trebuia să fi fost foarte scump. Se întrebă cât de mulţi din oamenii lui Kira sufereau în iarna lungă, fără hrană suficientă sau îmbrăcăminte, pentru ca stăpânul lor să-şi poată impresiona mereu prizoniera cu daruri precum haine fine sau un set de ceai ca acesta.

- Îşi scoase mâinile din mâneci şi se uită la Kira, întâlnindu-i privirea politicos preocupată fără nicio expresie.

- – Te rog să nu-ţi faci griji pentru mine. Sunt fiică de samurai.

- Furia care mocnea mereu sub calmul de suprafaţă al manierelor lui Kira i se ridică brusc în ochi. Văzu cât de aproape de limitele autocontrolului ajunsese doar pentru a se stăpâni să nu se răstească la ea şi realiză că, după ce se vor fi căsătorit, nu va mai trebui să se înfrâneze...

- Îşi mută privirea pentru a evita să-l împingă mai departe, conştientă de băiatul neajutorat care stătea lângă ei. Reacţionase cu resentiment la sugestia că ar fi fost slabă, dar reacţia lui exagerată la cuvintele sale îi spunea prea multe despre dragonul care mocnea în adâncul sufletului său schimbător.

- Rostise cuvintele ca să se apere, nu ca un atac la propria lui moştenire, însă el aşa o luase. Aroganţa lui fragilă era doar încă o imagine în oglindă a nesiguranţei sale, o altă deghizare a sentimentului profund de inferioritate care alimenta balaurul încolăcit în jurul inimii lui.

- Nici faptul că devenise noul *daimyo* Asano nu avea să lase monstrul acela să se odihnească, pentru că fiecare act de trădare sau de răutate pe care Kira îl comitea nu făcea decât mai dificil pentru el să se confrunte sincer cu sine însuşi, mai puţin capabil să-şi recunoască propria umanitate sau lipsa acesteia. Era mult prea departe de a fi capabil să audă adevărul de la ea, mai ales de la ea, sau de la oricine altcineva.

- Se trezi fixându-l cu privirea pe băiatul care cânta la *samisen*, ca şi când i-ar fi ascultat muzica. Acesta tremura vizibil.

- – Copilului îi este frig, zise ea încet.

- Kira întoarse capul spre ea, de parcă ar fi căutat să vadă ce insultă, dacă era cazul, ar putea implica faptul că se concentra pe băiat, şi nu pe el. Se răsuci pe perna pe care stătea, cu picioarele încălzite sub cuvertură.

- – Ţi-e frig, băiete? întrebă el.
- Ca de obicei, nu era nimic în neregulă cu întrebarea inofensivă. Şi totuşi, ca întotdeauna, ascundea adâncimi terifiante...
- Băiatul se uită în sus şi din nou în jos, clătinând din cap. Continuă să cânte, fără cusur, ca şi cum viaţa lui depindea de asta.
- Kira se uită înapoi la Mika zâmbind.
- – Vezi? spuse el. E făcut din acelaşi aluat de la ţară, ca şi mine. Noi acceptăm lucrurile aşa cum sunt.
- Se uită liniştitor la băiat, ascultând cum cânta.
- Dezgustul se ridică precum fierea în gâtul lui Mika, în timp ce cea mai mare temere a ei îi invada mintea: spaima că, până în momentul în care se va întoarce la Ako, nu va mai rămâne nimeni care să poată acţiona pentru a-l împiedica pe acest monstru să-i consume căminul aşa cum îşi consuma propriul domeniu, sugând viaţa din oamenii săi. Nimeni care să-i răzbune tatăl şi să-i elibereze spiritul... nimeni, cu excepţia ei.
- Îşi strecură mâna într-una din mânecile chimonoului şi atinse punguţa cu otravă pe care o ţinuse cu ea în tot acest timp. Frica lui Kira de trădare îl părăsea rar, chiar şi în interiorul zidurilor propriului castel... şi ştia că, dacă l-ar fi ucis, nu ar mai fi văzut deloc Ako. Dar ce ar mai însemna reîntoarcerea, dacă nu va mai exista nimic la care să se întoarcă? Nu avea nevoie decât de o clipă...

- Privirea lui Kira rătăci peste curtea interioară, unde un grup de soldaţi făceau exerciţii de arte marţiale sub ochiul critic al unui instructor.

- Retrase plicul mic de otravă din mânecă şi îşi scoase mâna, ciupind tare şi rupând săculeţul de pânză fragil. Pudra fină, inodoră, se vărsă în ceaiul lui Kira şi se dizolvă imediat.

- Mika strecură rămăşiţele punguţei înapoi în mânecă, în timp ce Kira se răsucea spre ea din nou.

- – În curând ne vom întoarce la Ako, doamna mea, şi nu vei mai găsi iernile atât de amare...

- Ea luă o ceaşcă de ceai şi sorbi din ea, întâlnindu-i în sfârşit ochii în timp ce vorbea.

- – ...şi aş dori să văd eu însumi primăvara de acolo.

- Kira zâmbi larg cu anticipare, luându-şi propria ceaşcă şi ridicând-o la buze.

- Mika continuă să se uite la el, încercând să-şi menţină expresia naturală în timp ce aştepta ca el să ia prima înghiţitură, concentrându-se atât de intens pe el, încât abia îşi aminti să respire.

- Kira ezită, observând atenţia ei neobişnuită. Ea îşi coborî privirea, încercând să facă să pară că gândul de a se reîntoarce la Ako era cel care o îndemnase să se uite la el cu atâta speranţă. El zâmbi uşor.

- – Poate că m-am înşelat. Copilului pare să-i fie frig. Îşi coborî din nou ceaşca şi i-o întinse băiatului. Poftim, încălzeşte-te.

- Băiatul îşi ridică privirea, surprins de gest. După un moment, îşi puse deoparte instrumentul şi luă ceaşca în mâini, alinat de căldura acesteia.

- Mika îl privea, îngheţată de groază, conştientă de faptul că ochii lui Kira erau fixaţi asupra ei acum. Băiatul ridică ceaşca la buze...

- – Nu!

- Mika se aplecă şi plesni ceaşca din mâinile lui, cu un strigăt. Rafinatul vas *raku* se sparse pe podea, împroşcând pe *tatami* ceaiul otrăvit. Se uită în sus la Kira, cu ură şi dispreţ.

- El îi întoarse privirea cu o expresie de reproş şi dezamăgire, apoi se întinse brusc şi o apucă de încheietura mâinii. O strânse atât de tare, încât lui Mika lacrimi de durere începură să-i ardă ochii. Luptând disperată să-şi ascundă teama bruscă, tânăra îşi desprinse privirea de a lui, prinzând o mişcare cu colţul ochiului. Cineva se uita la ei din uşa din spatele lui. *Vrăjitoarea.*

- Orb la prezenţa lui Mitsuke, Kira îi răsuci încheietura mâinii, silind-o să se uite la el. Cuvintele lui erau la fel de blânde ca totdeauna, chiar dacă mâna îi tremura de furie.

- – Cât de mulţi oameni au murit, murmură el, şi câţi mai trebuie să moară pentru ca o femeie ca tine să poate avea mâini ca acestea?

- Mâna lui i se strânse şi mai tare în jurul încheieturii. Îi văzu dorinţa şi frustrarea din ochi în timp ce o forţa să-şi împletească degetele cu ale lui.

- – Strămoşii mei au fost fermieri, nu nobili ca ai tăi. Ei au lucrat pământul de aici. Cel mai sărac din Japonia. Dar au fost inteligenţi şi răbdători, iar cu timpul au învăţat că nici măcar gheaţa nu poate sta în calea lor. Mâna lui rece o strivi pe a ei, oprindu-i circulaţia, până când simţi că răceala lui i se scurgea în braţ, îngheţându-i carnea, făcând-o prizonieră a gheţii pentru totdeauna. Suntem obişnuiţi să aşteptăm pentru a obţine ceea ce ne dorim. În primul rând vei fi soţia mea, apoi vei ajunge să mă iubeşti.

- Ea simţea nevoia să-i spună că nu dorise niciodată să ducă o viaţă lipsită de sens, răsfăţată, în detrimentul altora. Că indiferent de câţi bani cheltuise pe acest set de ceai pentru a o impresiona pe fiica răsfăţată a unui *daimyo*, aceştia fuseseră irosiţi. Că dacă îşi închipuia că posedă un curaj şi o rezistenţă egale cu ale strămoşilor ei sau o fracţiune din puterea de care aveau nevoie oamenii pe care îi conducea acum pur şi simplu pentru a îndura poverile îngrămădite peste ei şi de el, şi de natură, atunci era nebun. Că faptul că exploatase aceşti oameni în tot acest timp, iar acum era pe punctul de a-i abandona fără să clipească îl făcea să fie mai demon decât iubita lui *kitsune*...

- Tatăl ei fusese un om onorabil, plin de compasiune, ai cărui strămoşi plătiseră cu sângele lor, timp de generaţii, pentru a ajunge în cele din urmă într-un loc în care părintele ei şi oamenii ale căror vieţi depindeau de el să poată trăi în pace. Chiar dacă

legile şi tradiţiile scrise în piatră spuneau că nu vor fi niciodată toţi egali, totuşi, tatăl ei înţelegându-şi datoria de stăpân, toată lumea din Ako avea cel puţin atât cât să-şi poată duce zilele ca nişte fiinţe omeneşti.

- Dar apoi Kira şi vrăjitoarea îl uciseseră şi nimic nu avea să mai fie la fel.

- N-ar iubi niciodată un om precum Kira, chiar dacă acesta ar urmări-o pentru eternitate. N-ar simţi nimic pentru el, în afară de ură şi dispreţ.

- Ardea de dorinţă să-i arunce adevărul în faţă ca pe un ceai fierbinte: *Ea îl iubea pe Kai şi, indiferent de ceea ce se întâmplase, avea să-l iubească mereu, doar pe el, pentru totdeauna...*

- *Vindeţi animalul acela olandezilor.* Putea auzi ultimul ordin al lui Kira, la fel de clar cum îşi amintea ameninţarea lui: *Fă-mă de ruşine, şi o să pun să fie ars de viu.*

- *Kai...* Îşi înghiţi vorbele furioase de parcă erau otravă, cu o dificultate agonizantă, coborându-şi privirea în timp ce îşi lăsa braţul moale în strânsoarea lui Kira. Se uită într-o parte... şi o văzu pe vulpea-vrăjitoare, încă în pragul uşii, fixându-i cu privirea, cu o invidie tăcută, criminală.
-

- Era aproape miezul nopţii când Kai şi Oishi fugiseră peste podul Dejima. Olandezii nu îndrăzniseră să-i urmeze, dar Kai le mai putea auzi ameninţările, ţipetele şi blestemele...

- Oishi strigase din mers ceva ce Kai nu înţelesese către gardienii aflaţi de pază la punctul de control de la ţărm, atunci când aceştia încercaseră să-i blocheze drumul. Santinelele se retrăseseră pentru a le permite să treacă şi se întorseseră ţintind cu suliţele şi archebuzele către insulă, în eventualitatea că vreunul dintre străini era suficient de nebun pentru a-i urmări.

- Samuraiul avea pregătiţi doi armăsari. Kai se aruncase în şa şi lăsase frâu liber animalului, ştiind că-l va urma pe Oishi în timp ce se depărtau călare. Mintea lui, identitatea sa, orice dincolo de instinctul de supravieţuire, părea să fi dispărut, rămas în urmă, undeva în coşmarul de cuşti şi labirinturi unde fusese ţinut... nu avea nicio idee cât de mult timp. La început, chiar senzaţia de vânt pe faţă şi vederea cerului înstelat al nopţii păruseră nişte halucinaţii. *Era liber...?* Sau se va trezi doar pentru a afla că fusese bătut din nou fără sens... sau mai rău, cu senzaţia că o sabie îi taie gâtul, sau un *oni* îi rupe ficatul...

- Cine era omul din faţa lui? Câteva fragmente încă sănătoase ale minţii lui, aproape îngropată de vie, recunoscuseră vocea lui Oishi când străinul strigase numele lui Mika. Dar din câte văzuse, samuraiul se schimbase cumva aproape la fel de mult ca şi el.

- Oishi nu vorbi cu el în timp ce călăreau şi multă vreme nu fusese nimic în mintea lui, care să semene a întrebare sau chiar a gând coerent. Cerul nopţii curgea ca sticla topită, mişcându-se şi schimbându-şi formele, în timp ce drumul pe care se aflau se întorcea şi se plia odată cu pământul.

- Privi cerul, încercând să-i dea un sens, până când, în sfârşit, mişcarea întâmplătoare a stelelor nu-i mai aminti de felinarele de nave zărite pe mare. Încet, acestea începură să se transforme în constelaţii ale căror contururi şi poveşti şi le amintea dintr-o altă viaţă, una în care i se spusese, de asemenea, că stelele erau călăuze – şi paznici – pentru pasajele nocturne ale vieţii.

- Şi apoi brusc văzu Luna ridicându-se deasupra dealurilor pentru a lumina drumul... ca felinarul strălucitor al unei fecioare divine, care venise la el când fusese pierdut, cu mult timp în urmă, pentru a-l ghida şi a veghea asupra lui...

- Mika-*hime*... Mika-*hime*... *Mika...* Numele îi umplu mintea precum bătăile inimii pieptul. Mintea lui mângâia cuvântul cu o tandreţe căreia îi uitase chiar şi sensul. Numele şi faţa ei deveniră centrul amintirilor sale împrăştiate, retrezindu-i umanitatea, reînviindu-i conştiinţa, iluminându-i drumul înapoi către umanitate precum lumina lunii pe drumul din faţă. Imagini fragmentate din fosta sa viaţă şi limba pe care o vorbise cândva, până când olandezii îl ameninţaseră că-i taie limba, începură să se adune din nou în tipare concrete de gândire, la fel cum stelele împrăştiate în noapte se readunau încet în constelaţii. Fărâmă cu fărâmă, amintirile legate de bunătatea iubitoare a lui Mika aduseră laolaltă trecutul şi prezentul, cusute cu un fir diafan de mătase.

- Până să se crape de ziuă, îşi aminti că numele lui era Kai, nu „Corcitura“. Îşi aminti cine ar fi trebuit să fie, unde-i era locul şi cum ajunsese unde ajunsese şi de

ce se afla acolo când cineva îl aruncase pe Oishi în cuşca de fier împreună cu el, ca pe o bucată de carne proaspătă.

- Oishi era un luptător mai bun decât se aşteptase... cel puţin atunci când alternativa era moartea*. Dar apoi, aşa erau majoritatea bărbaţilor...* Kai se uită la cel care călărea înaintea lui, văzându-l în sfârşit limpede, la lumina zilei. Era sigur că omul era Oishi, dar părea atât de diferit, încât, chiar de Kai ar fi avut mintea perfect sănătoasă când îi căzuse prima dată privirea pe el, Oishi ar fi fost de nerecunoscut până să strige numele lui Mika într-o ultimă încercare disperată de a-şi salva viaţa.

- Dar, până la urmă, poate că faptul că era de nerecunoscut fusese cel care-i salvase viaţa până atunci. Kai se afla la capătul puterilor în clipa în care ucisese în sfârşit *oni*-ul. Şi apoi îi mai aruncă un inamic. *Era atât de obosit să ucidă*. Dar, dacă ar fi ştiut imediat că era Oishi, omul care predase castelul Ako fără luptă shogunului şi lui Kira, Oishi n-ar fi avut timp nici de rugăciune.

- Şi totuşi, ce căuta Oishi acolo? Venise, evident, pregătit pentru evadare, deci nu fusese trimis pe Insula Olandeză de Kira, drept pedeapsă. Se părea că singurul motiv posibil pentru care Oishi îşi asumase un astfel de risc fusese să-l salveze pe el, însă, pus în balanţă cu ceea ce îşi amintea acum despre trecut, lucrul acesta nu avea absolut niciun sens.

- Răsăritul licărea pe suprafaţa apei, iar el realiză că drumul pe care se aflau urma calea tăiată de un

curent de apă larg. În faţa lui, o cascadă se revărsa pe suprafaţa unei stânci bolovănoase, formând un bazin într-o scobitură de la baza acesteia.

- – Stop, strigă la Oishi, în timp ce îşi oprea calul.

- Propria voce, vorbind în japoneză, i se păru de nerecunoscut.

- Oishi trase de frâiele calului şi se uită înapoi.

- – Ce e? întrebă el tăios.

- Părea pus pe sfadă şi îngrijorat când Kai se lăsă să alunece la pământ.

- – Ce e? zise iar.

- – Apa, murmură Kai, îndreptându-se spre malul curentului de apă, irezistibil atras de el.

- Mirosea a moarte, era plin de sânge şi, până când toate astea nu încetau să fie adevărate, corpul său nu avea să se simtă viu din nou.

- Păşi în bazinul de la baza falezei. Era rece ca gheaţa, dar senzaţia de apă ca gheaţa era o parte a existenţei sale de atât de mult timp, încât nici măcar nu-şi întrerupse mersul. Se aşeză direct sub cascadă, lăsându-i puritatea fluidă să-i curgă în jos pe faţă şi păr, şiroindu-i peste hainele zdrenţuite, în timp ce îşi freca trupul. Sus, pe deal, îl putea auzi pe Oishi strigând la el, ca şi cum era ceva atât de important, încât nu putea aştepta suficient de mult pentru a-l lăsa să spele cel puţin semnele exterioare ale morţii vii de la care îl salvase Oishi. Stând sub

cascadă, nici măcar nu putea distinge ce spunea samuraiul. Îşi întoarse mintea spre interior: *Inspiră... concentrează-te... aminteşte-ţi. Expiră... curăţă-te... uită...*

- Nu putea suporta să se gândească la modul în care Mika s-ar uita la el dacă l-ar vedea acum. Nu putea nici măcar să înceapă s-o caute, până când nu ştergea cât de multă mizerie şi degradare era în stare, amintiri obscene ale brutei ce devenise pentru a supravieţui. Indiferent dacă nucleul spiritului său era intact sau dacă fusese ştirbit dincolo de orice speranţă de salvare, putea cel puţin s-o caute, să facă ceea ce era necesar pentru a o salva şi de a se răzbuna pe Kira. Dincolo de asta, viitorul era gol de orice sens. Părea să-şi aducă aminte că întotdeauna fusese aşa.

- Rămase sub cascadă mult timp, cu mâinile împreunate în rugăciune – deşi încă nu avea nicio semnificaţie reală pentru el –, până când instinctul de conservare a trupului tremurând nu îl mai lăsă să se concentreze asupra sufletului său şi i se făcu atât de frig, încât realiză că răceala apei progresase dincolo de amorţirea durerii din rănile sale nevindecate până la înţepăturile hipotermiei ajunse până la oase.

- Traversă din nou bazinul şi se căţără înapoi pe malul apei, înainte ca tot creierul să i se închidă.

- Aerul era mult mai cald acum decât fusese apa, chiar dacă vântul încă îl făcea să tremure. Era surprins să vadă cât de mult urcase soarele pe cer. Râul era mărginit de arbori şi arbuşti. Era chiar şi

mai surprins să vadă frunze noi şi verzi şi flori îmbobocind, realizând că era deja primăvară. Nagasaki, unde se afla Dejima, era situat pe cea mai sudică insulă mare a Japoniei, dar în Ako primăvara nu putea fi cu mult în urmă...

- Zdrenţele ude ale jachetei şi pantalonilor aruncate de străini pe care le purta acum atârnau incomod pe el, iar briza i le lipea de corp. Fâşiile şi panglicile hainelor sfâşiate i se aşezau pe piele în mers, ca şi cum ar fi fost acoperit de nişte ciuperci dezgustătoare, dar nu avea altă opţiune decât să se dezbrace în pielea goală şi, fie într-un caz, fie în celălalt, dacă Oishi ar fi arătat cel mai mic semn de dispreţ cu privire la înfăţişarea sa, Kai nu era sigur că mai avea suficient autocontrol pentru a se împiedica să-l ucidă acolo, pe loc. Îşi frecă braţele sperând că Oishi aprinsese cel puţin un foc şi pregătise ceva de mâncare în timp ce aştepta.

- Samuraiul zăcea întins în iarbă lângă cai, dormind buştean. Lui Kai îi venea să-i tragă un picior. În schimb, se holbă la celălalt bărbat, putând să se uite acum cât voia fără să ofenseze, studiind modul în care Oishi se schimbase fizic faţă de omul pe care şi-l amintea.

- Conciul lui de samurai, întotdeauna legat îngrijit la spate, tăiat drept şi fixat cu ulei de mentă în partea de sus a craniului ras, era acum o masă legată neglijent, trasă înapoi pur şi simplu pentru a nu-i cădea pe ochi. Peticul odată perfect ras de pe partea de sus a capului nu mai fusese nici măcar tuns, probabil, niciodată în tot timpul în care Kai fusese plecat. Îmbrăcămintea de samurai cândva foarte fină

a lui Oishi, făcută din brocarturi şi mătăsuri grele, dispăruse şi ea. Acum purta doar un chimonou simplu şi *hakama* liberi, legaţi peste el, făcuţi din bumbac sau chiar cânepă, şi era greu de spus ce culoare avuseseră iniţial. Nu era niciun mon al vreunui clan vizibil pe ele: *Oishi devenise un ronin.*

- Şi totuşi, erau ronini şi ronini. Kai nu se aşteptase ca Oishi să renunţe la mândria şi la demnitatea sa, dar şi la castelul stăpânului său. Era ultimul om de la care Kai s-ar fi aşteptat să-şi piardă inima atât de complet. Indiferent ce altceva gândea despre Oishi, credea că acesta avea cel puţin coloană vertebrală. Oare şocul atâtor lucruri care merseseră prost îl schimbase într-atât?

- Sau exista un alt motiv...?

- Oishi slăbise foarte mult. Pielea lui, acolo unde nu era proaspăt arsă de soare de la călătoria călare la Nagasaki, era la fel de palidă ca aceea unui om care fusese bolnav timp îndelungat. Sub ochi avea umbre adânci, ca nişte vânătăi. Şi să-l găsească dormind într-o astfel de postură vulnerabilă, fără să tresară măcar la apropierea lui, era ca şi cum noaptea trecută îşi folosise ultima urmă de rezistenţă şi fusese doborât de epuizare acolo unde se afla.

- Acum, Kai era şi mai surprins de faptul că Oishi supravieţuise luptei lor din arenă. Văzu pete de sânge pe hainele lui, dar niciun semn de rană serioasă. Un fel de putere trebuie să-i fi rămas în continuare în interior, o rămăşiţă a omului de care îşi amintea Kai – un anumit impuls care încă ardea cu atâta înverşunare încât, chiar şi aşa slab cum părea

acum, Kai nu fusese în stare să-l taie dintr-o singură lovitură.

- Se apleacă, întinzând mâna să-l scuture pe Oishi, să vadă dacă acesta era cu adevărat doar adormit sau leşinase. Când mâna i se închise în jurul braţului samuraiului, apa rece picură din părul său lung şi din hainele ude.

- Ochii lui Oishi se deschiseră, iar el sări în picioare, ducând mâna după sabie. Apoi se clătină, ca şi cum creierul lui confuz de somn rămăsese în urma reflexelor.

- Kai rămase cu ochii la el, fără expresie, cu mâinile în jos, pe lângă corp.

- Oishi îi întoarse privirea, încruntându-se. Îşi şterse apa de pe faţă, arătând pentru o clipă de parcă ar fi crezut că fusese scuipat. Kai îl privi cum încerca să ghicească dacă se confruntă tot cu un criminal sălbatic sau dacă omul redevenise de fapt ceea ce Oishi gândea de obicei că era.

- *Katana* şi cuţitul pe care Kai le păstrase când evadaseră zăceau în iarbă, acolo unde le aruncase. Nu făcea nicio mişcare spre ele, nicio mişcare de niciun fel, pur şi simplu aştepta. Circumspecţia dispăru de pe faţa şi din postura lui Oishi. În final, se întoarse, de parcă luase o hotărâre, şi se îndreptă către şaua celui mai apropiat cal. Scoase ceea ce părea a fi un pachet de haine curate. Se întoarse şi i-l întinse.

- – Pune-ţi astea.

- Nu era o ofertă. Nu era o cerere. Era un ordin, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat, cel puţin între ei.

- Kai îşi încrucişă braţele. Întâlni privirea lui Oishi, de data aceasta fără a face niciun secret din resentimentul lui sau din refuzul de a se supune.

- – De ce ai venit după mine? întrebă el. M-ai urât de când eram copii.

- Oishi aruncă pachetul de haine. Acesta ateriză la picioarele lui Kai. Pentru o clipă, ceva licări în ochii lui ca şi cum gândurile i-ar fi zburat înapoi la amintirea primei lor întâlniri – resentimentul la ideea că, în toţi aceşti ani, Kai gândise despre el că nu fusese nimic mai mult decât un copil, însă expresia lui îi arătă lui Kai doar acelaşi dispreţ liniştit pe care îl afişa mereu.

- – Ţi-am spus. Domniţa Asano trebuie să se căsătorească la *Shunki Korei-sai.*

- *Luna Nouă de primăvară...?* Kai tresări. Nu-şi amintea ca Oishi să-i fi spus aşa ceva. Poate că asta îi strigase, ignorând faptul că un om care stă sub o cascadă era practic surd.

- – Ce-ţi pasă ţie? spuse Kai cu amărăciune, în timp ce implicaţiile depline ale ceea ce tocmai auzise se înregistrau în mintea lui. Privirea sa era ca un tăiş de sabie, ascuţită de amintirea trădării şi a furiei inutile. Când Kira a luat-o, erai în genunchi.

- Oishi reacţionă de parcă ar fi fost lovit în plină figură. Ochii lui străluceau de furie.

- – Am fi fost ucişi cu toţii, zise el categoric. Şi tu la fel. De ce folos i-ai fi fost mort?
- Kai se strâmbă.
- – De ce folos îţi sunt ţie?
- Oishi se uită pur şi simplu la el, refuzând să onoreze întrebarea cu un răspuns, ca şi cum încă se aştepta de la Kai să-i urmeze fiecare ordin, fără nicio explicaţie. Ca şi cum, chiar şi aşa cum arăta acum, credea că sângele lui de samurai era la fel de evident ca şi sângele amestecat al unei corcituri şi cerea ascultare strictă de la inferiorii lui.
- – Urmează-mă sau du-te înapoi la ceea ce ai fost.
- Se întoarse spre calul său, dezlegă frâiele de arbustul de care erau legate şi se pregăti să urce în şa.
- Kai se mişcă în sfârşit şi îl apucă pe Oishi de braţ, trăgându-l şi răsucindu-l în jos din nou.
- – Nu te întoarce cu spatele la mine, ronin!
- Sabia lui Oishi era afară din teacă, gata să-i taie capul lui Kai.
- Kai se uită la sabie şi înapoi la chipul lui Oishi, fără ca măcar să clipească. Privirea lui era la fel de rece ca moartea. Dar apoi, încet, expresia i se schimbă într-un refuz uman şi încăpăţânat de a fi ignorat.
- – Să te urmez *pentru ce?*

- Oishi îi susţinu îndelung privirea, fără să vorbească, de parcă mai repede s-ar fi înecat în cuvinte decât să se explice în faţa omului pentru care, nu mai departe de noaptea trecută, îşi riscase viaţa spre a-l salva.

- Kai se întrebă dacă Oishi îl va vedea vreodată ca pe o fiinţă omenească, chiar şi după tot ceea ce făcuse să-l salveze... chiar şi după toate prin câte fostul *karou* al lui Asano trebuia să fi trecut el însuşi în anul care se scursese. Oare chiar îşi închipuia că doar pentru că furase o corcitură de la olandezi, aceasta îi aparţinea acum, pentru a fi folosită cum credea el de cuviinţă...?

- Kai aştepta, la fel de tăcut şi de ferm, refuzând să dea înapoi sau să accepte de la Oishi ceva mai puţin decât recunoaşterea că îi era egal... sau, dacă nu, moartea. După tot ceea ce suferise în mâinile olandezilor, nici chiar moartea nu însemna nimic pentru el, în comparaţie cu dreptul de a fi tratat ca o fiinţă omenească.

- În cele din urmă, privirea lui Oishi fu cea care a cedă. Îşi băgă sabia în teacă, recunoscând tacit adevărul: *Anul care trecuse schimbase totul.*

- Trădarea şi capriciul nemilos ale lui Kira făcuseră din fosta lor relaţie una fără sens. Îi deposedase pe amândoi de tot ceea ce contase vreodată pentru ei şi le zguduise sănătatea mentală până la punctul de a o distruge. Fuseseră amândoi în mod irevocabil transformaţi în oameni pierduţi... oameni complet schimbaţi, străini chiar şi pentru ei înşişi.

- Oishi înghiţi dureros, ca şi cum şi-ar fi înghiţit literalmente mândria, înainte de a vorbi din nou.
- – Kira are o mie de oameni sub comanda lui. Este, de asemenea, protejat de vrăjitorie.
- Kai se îmbăţoşă, în timp ce cuvântul smulgea membrana fragilă ce-i acoperea o amintire nevindecată.
- – Când ţi-am spus asta, m-ai alungat.
- – M-am înşelat. Oishi se strădui cu greu să rostească vorbele, abia mai mult decât o şoaptă, încă privind în pământ. Nu mi-am făcut datoria faţă de stăpânul meu.
- Îşi ridică din nou capul şi, pentru prima dată, Kai văzu în ochii celuilalt bărbat ceva ce cunoştea, ceva cu care putea relaţiona: *remuşcări şi ruşine.*
- Pentru prima dată, Kai începu să înţeleagă motivul real pentru tot ceea ce Oishi nu-i spusese şi motivul pentru care explicaţia îl costa atât de mult... cât de nemăsurate trebuiau să-i pară adâncimile umilinţei, durerii şi trădării pe care le simţea Oishi unui om care nu învăţase niciodată cum să înoate.
- – Nu ştiu cine sau ce eşti, continuă Oishi, dar am nevoie de ajutorul tău.
- Nimic care să sune a scuză în cuvintele lui, dar acesta era adevărul, la fel de transparent ca apa care curgea în spatele lor.

- Veni rândul lui Kai să ezite, în timp ce un lucru foarte asemănător cu disperarea punea stăpânire pe Oishi. Kai se întreba mai mult decât oricând unde fusese Oishi în timp ce el lupta ca să rămână în viaţă pe Insula Olandeză, ce anume lăsase ridurile adânci care îi îmbătrâniseră prematur faţa şi-i încrâncenă atât privirea. Arăta de parcă ar fi fost un ronin proscris timp de o jumătate din viaţă, în loc de mai puţin de un an...

- Kai se uită în zare, încruntându-se. Oriunde o fi fost Oishi, ce, pe iadul lui Enma, îşi închipuia că ar putea face ei doi pentru a răzbuna moartea lui Asano şi a o scăpa pe Mika de Kira?

- Kira avea o mie de oameni sub comandă. Se aştepta Oishi să-i ucidă el pe toţi, de unul singur? Era o veche superstiţie că un om care a ucis o mie de oameni va deveni un demon... *dacă nu fusese un demon de la bun început.* Oishi îşi închipuie oare că viaţa omenească a ajuns să nu mai însemne nimic pentru el, după anul petrecut pe Dejima? Sau că el s-ar putea lupta cu iubita *kitsune* a lui Kira pe propriul ei teren vrăjitoresc?

- Chiar dacă ar putea aduna o parte din războinicii împrăştiaţi ai lui Asano, n-ar fi niciodată suficienţi pentru a tranşa situaţia. Ar fi o adevărată sinucidere, dar poate că nu mai conta pentru Oishi. Poate că hotărâse până la urmă că era mai bine pentru un samurai să moară ca un câine, luptând fără speranţă, decât să moară acoperit de ruşine.

- Cu toatea astea, Kai nu era samurai. Îl ura pe Kira pentru ceea ce îi făcuse lui şi stăpânului său, dar îl

ura suficient de mult ca să moară căutând răzbunare? Era liber acum şi recunoscător pentru asta. Oishi nu o făcuse pentru el. Nu-i datora nimic lui Oishi. Şi oare asta mai era lupta lui...?

- Însă apoi îşi aminti de Mika. Mika... numele ei, ochii ei, zâmbetul ei. Simplul fapt că existau încă în aceeaşi lume.

- Faptul că şi-a dat seamna de asta îl trase înapoi, vindecându-i minţile. O iubea, o iubise întotdeauna, atât de mult încât ar fi făcut bucuros orice pentru ea... în afară de a-i distruge viaţa.

- Dacă nu făcea nimic să-l ajute pe Oishi, mai putea trăi cu sine însuşi, ştiind că omul care distrusese vieţile tuturor şi scăpase nepedepsit controla acum nu numai Ako, ci fiecare gură de aer luată de Mika?

- Chiar dacă destinul său era să nu doarmă niciodată alături de ea, să nu-i fie soţ sau iubit, ce ar mai însemna să ştie că împărtăşeau în continuare aceeaşi lume, ce ar mai însemna orice altceva, dacă ea era silită să împartă patul cu omul care îi ucisese tatăl?

- Poate că singurul mod în care va fi vreodată capabil să-i arate lui Mika cât de mult însemnase pentru el toată viaţa lui, cât de mult ar vrea să-şi dea viaţa pentru ea, era să renunţe la tot pentru ea.

- Kai se întoarse în cele din urmă spre Oishi, cercetându-i ochii pentru a vedea adâncimea hotărârii lui.

- – Dacă mai îngenunchezi vreodată înaintea lui Kira, spuse el, îţi tai capul.

- Adună grămada de haine pe care samuraiul le aruncase în faţa lui şi se îndreptă din nou, la timp pentru a vedea şocul de pe faţa lui Oishi auzind cum o corcitură îl ameninţa cu răzbunare de samurai. Şi totuşi, expresia nedumerită i se dizolvă în ceva mult mai aproape de uşurare, când îşi dădu seama că vorbele lui Kai însemnau că tocmai acceptase să se alăture răzbunării lui. Oftă, în timp ce Kai se depărta să se schimbe.

- – De unde ai învăţat să lupţi aşa? întrebă brusc Oishi.

- Kai se uită peste umăr, iar ironia îi transformă pe jumătate zâmbetul în rânjet.

- – De la demoni.

• 13

- Când ajunseră la Muntele lui Buddha, unde Oishi îi spusese lui Chikara să-l aştepte, era pe la apus, în a cincea sa zi de călătorie împreună cu Kai.

- Vorbise puţin pe drum, iar Kai nu spusese aproape nimic, punându-i doar, ocazional, câte o întrebare scurtă: *Unde fusese în tot acest timp? Unde trebuiau să ajungă? Cine va fi acolo? Şi apoi ce...?*

- Îi răspunse cât mai bine, constatând că devenea mai uşor să-i dea explicaţii cu cât mergeau mai mult împreună. Era, totuşi, uşurat că acesta avea mai puţin chef de vorbă decât s-ar fi aşteptat şi dacă ar fi fost doi străini care merg din întâmplare pe acelaşi drum, îndreptându-se spre aceeaşi destinaţie... acelaşi destin. *Nu toţi rătăcitorii erau neapărat rătăciţi.*

- El îi pusese lui Kai doar o singură întrebare. Văzuse şi experimentase mai mult decât suficient în cele câteva ore ale sale pe Insula Olandeză ca să aibă toate celelalte răspunsuri de care avea nevoie. Dar, în timp ce mergeau, Kai murmura uneori ceva neauzit, mereu cu ochii drept înainte sau în pământ. La un moment dat, comportamentul său îl irită pe Oishi până la punctul de a-l face să vorbească şi în cele din urmă îl întrebă pe Kai ce face.

- Acesta îl privi de parcă ar fi uitat că mai era cineva lângă el.

- – Mă rog, murmură el.

- Apoi privi în altă parte, de parcă nici n-ar fi fost mare lucru.

- După aceea, Oishi a fost sigur că unul dintre ei o luase razna, dar nu mai era atât de sigur că ştia care era acela.

- Deşi Oishi se îndoia că respectiva corcitură mai călărise vreodată, Kai îşi conducea calul cu aceeaşi uşurinţă inconştientă pe care o arătase în îmblânzirea câinilor de la castel, ca băiat de canisă… ca şi cum comunica mereu cu animalele la un nivel la care niciun om obişnuit n-ar putea s-o facă vreodată. Dar, de altfel, Kai era capabil să vadă şi demoni, lucru de care, de asemenea, niciun om obişnuit nu era în stare...

- Oishi nu mai era atât de sigur de ceea ce era, de fapt, corcitura. Şi totuşi, cu cât se uita mai mult la Kai, care călărea alături de el, cu părul lung prins la spate, îmbrăcat într-un chimonou şi *hakama*, purtând o sabie trecută prin centură, cu atât mai uşor îl confunda cu un ronin anonim. *Un alt ronin anonim*, se corectă, aşa cum impunea realitatea.

- În cele din urmă, zăriră, în întunericul care se lăsa peste Muntele lui Buddha, nişte torţe aprinse şi un mic grup de focuri de tabără, iar îndoiala tăcută a lui Oishi despre cum vor reacţiona camarazii săi la faptul că aducea cu el corcitura se stinse, în timp ce gândul de a se întâlni cu vechii săi prieteni îl umplea de un optimism proaspăt.

- Pe măsură ce se apropiau în lumina focului, numără siluetele a douăzeci de oameni care stăteau în faţa templului antic în ruine ce dădea numele muntelui. Câţiva dintre ei îl strigară şi-i făcură semn cu mâna, dar putea spune că, dându-şi seama că nu călătoreşte singur, îl urmăreau acum cu un amestec de anticipare şi curiozitate.

- Descălecă şi oamenii se adunară în jurul lui, rostind şi numele lui, şi pe al lor, atingându-l ca pe un frate de mult pierdut. Înconjurat de căldura primirii, zâmbi parcă pentru prima dată într-un an şi probabil că aşa şi era, îi salută, glumind cu unii, îmbrăţişându-i pe alţii. Zâmbetul i se lărgi şi mai mult când îl regăsi pe Chikara şi îl lăudă pentru treaba bună pe care o făcuse într-un interval de timp atât de scurt.

- Îşi dădu seama că însoţitorul lui, Kai, nu li se alăturase decât atunci când unul dintre oameni întrebase cine era străinul. Când a răspuns, toate capetele s-au întors în direcţia lui Kai, surpriza lor transformându-se în neîncredere şi apoi în dispreţ, dându-şi seama că acela pe care îl luaseră drept un alt samurai era doar corcitură ce trece drept om.

- Kai le întoarse privirea. Ochii lui erau ca nişte fântâni întunecate de amintiri când întâlni privirile celor care îl bătuseră atât de crunt ultima dată când se aflaseră atât de aproape împreună. Încă ţinea strâns frâiele celor doi cai, ca şi cum era gata s-o ia la fugă în cazul în care aceştia ar fi făcut vreo mişcare spre el.

- Numai Chikara îi ieşi înainte, rânjind cu uşurare în timp ce întindea mâna să ia frâiele calului tatălui său de la Kai. Oishi îl văzu înclinându-se scurt, dar vizibil, în faţa fostului său *sensei* şi cu un zâmbet de bun venit atât de autentic, încât era ca şi cum ar fi încercat să compenseze toată suspiciunea şi ostilitatea de pe feţele oamenilor încă adunaţi în jurul lui Oishi.

- Oishi avu un moment ciudat de dezorientare când doar fiul său, din toţi cei aflaţi acolo, salută corcitura

în acelaşi mod în care oamenii lui îl salutaseră pe el. Se simţea de parcă se detaşase de el însuşi şi privea o scenă dintr-o piesă de teatru, fără să înţeleagă ceea ce se întâmpla.

- Oftă, privind din nou în jur, în timp ce Kai pleca cu Chikara să-l ajute să aibă grijă de cai, iar restul oamenilor îşi îndreptau din nou atenţia către el.

- Oishi îşi consumă ceea ce-i mai rămăsese din energie ascultând raportul lui Chikara şi apoi poveştile individuale şi informaţiile aduse de roninii pe care fiul său îi căutase – cei care fuseseră dispuşi să i se alăture. Reuşiră să contribuie semnificativ la cunoştinţele sale de bază asupra situaţiei.

- Când termină de ascultat rapoartele fiecăruia şi de spus propria poveste, noaptea înaintase bine. Îi trimise pe toţi să se culce, iar el ar fi adormit acolo, în tabără, lângă foc, dacă Chikara nu l-ar fi silit să se întindă, punând mantia lui peste amândoi ca să se apere împotriva frigului.

- Ultimul gând al lui Oishi, în timp ce închidea ochii, era că nu-l mai văzuse pe Kai de când sosiseră. Se întrebă dacă nu cumva corcitura ascultase conversaţiile de undeva de dincolo de lumina focurilor de tabără… dacă preferase să se culce cu caii, mai degrabă decât să doarmă cu samuraii care pierduseră totul, dar nu şi credinţa în propria lor superioritate… dacă va mai fi încă aici, dimineaţă…
-

- Dimineaţa venit mult prea repede, razele orbitoare ale soarelui forţându-l să deschidă pleoapele cu

insistenţa unei mame care îşi îndemna fiul leneş să se scoale. Când fu în sfârşit atât de conştient cât să-şi amintească unde se afla, se trezi cu un zvâcnet de anticipare care îi făcu tot corpul să intre în alertă.

- Majoritatea celorlalţi bărbaţi erau deja în mişcare, aducând focurile mocnite înapoi la viaţă pentru a pregăti ceaiul şi o masă, la fel de dornici ca şi el să vadă piesele de puzzle pe care le adunaseră, îmbinate în planul promis de el. Erau plini de speranţa pentru ceva mai semnificativ decât o viaţă întreagă petrecută făcând munci necalificate, care erau sub demnitatea lor sau le erau chiar interzise ca samurai... sau o viaţă în care nu şi-ar fi găsit locul nicăieri.

- Stăteau împreună uitându-se la panorama care îi fusese ascunsă lui Oishi când ajunsese noaptea trecută, motivul pentru care acest loc era numit Muntele lui Buddha. Cândva, cu eoni în urmă, fusese un munte mult mai mare, un vulcan ce erupsese cu o violenţă care trebuie să fi aruncat cenuşă până în ochii lui Amaterasu însăşi. Ceea ce rămăsese, după nenumărate secole de vindecare a naturii, era o căldare cu maluri abrupte, acoperite cu un strat de sol vulcanic bogat, învăluită acum în verde auriu de plantele unui nou anotimp, care se trezeau acum la viaţă.

- Cărări la fel de abrupte pe toate părţile duceau la marginea neregulată a căldării. În cel mai înalt punct de-a lungul marginii se aşterneau rămăşiţele unui templu budist, ce putea fi considerat antic acum şi care fusese de mult abandonat. Încă strălucea în lumina soarelui, cu urme de frunze de aur, care

decoraseră odată cornişa şi frontonul. Bărbaţii se aşezară cu faţa spre el şi plecară toţi capetele într-o rugăciune tăcută.

- Oishi venise pentru prima oară aici atunci când era doar un băiat, însoţindu-l pe tatăl său şi pe un mult mai tânăr *daimyo* Asano într-un pelerinaj, după moartea soţiei stăpânului lor. Oishi îşi amintea de surpriza pe care o avusese atunci când găsise templul în ruine. Cutremurele frecvente din zonă fisuraseră roca de sub el, iar o alunecare de teren înghiţise jumătate din pământul pe care stătea... şi o jumătate din templu odată cu el.

- Oishi nu înţelegea de ce Asano alesese acest loc singuratic, abandonat, pentru a veni să se roage şi să caute consolare. Doar curajul stăpânului său şi încrederea necondiţionată a tatălui său, sau obedienţa, îl convinseseră să-i însoţească la ruine. Cioturi de copaci se înălţau în spaţiul gol de unde cândva imaginea lui Amida Buddha privea cu infinită compasiune la cei care veneau aici să caute alinare.

- Dar, odată aflat în interiorul trosnind şi oftând al templului, Oishi fu uimit să constate că gaura care se căsca în locul în care fusese statuia se deschidea spre o lume cu dealuri verzi şi un cer albastru însorit, o privelişte la fel de idilică şi de frumoasă ca oricare alta pe care o văzuse vreodată, o lume nouă încadrată de ruinele trecutului.

- Se simţea de parcă i s-ar fi dezvăluit o fărâmă din ceea ce se afla dincolo de ziua de azi şi de mâine, o viziune a locului în care sufletul se odihnea între o viaţă omenească şi alta, în timpul procesului

continuu de transformare, până când ultima iluminare era atinsă şi, odată cu ea, odihna veşnică pe câmpiile preamărite. Abia atunci înţelese cu adevărat de ce preotul care îi însoţise spusese că sensul vieţii nu era să cauţi fericirea, ci să devii mai înţelept...

- O siluetă singuratică apăru din umbra intrării măcinate de timp a templului, ţinându-şi în mână sandalele. Se opri pe treptele de piatră de afară pentru a le încălţa şi apoi începu să-şi croiască drum pe deal în jos, spre tabăra lor. *Un ronin, care se adăpostise pe neaşteptate acolo pe timpul nopţii...?*

- *Nu,* îşi răspunse el, surprins din nou de revelaţiile neaşteptate ale acestui loc. *Era Kai.* Corcitura mergea cu capul în jos, fără să privească spre ei sau să dea vreun semn că ştia că nu era singur, dar venind totuşi spre locul unde erau adunaţi.

- Alesese pur şi simplu să doarmă acolo, peste noapte sau se dusese acolo să se roage, pentru a-şi continua curăţirea spiritului, după tot ce fusese forţat să facă şi tot ce i se făcuse lui însuşi din a doua zi a luptei în onoarea shogunului cu aproape un an în urmă? Oare corcitura chiar murmurase rugăciuni în timpul călătoriei lor? Înţelegea cu adevărat ce era o rugăciune sau care era semnificaţia pământului sfânt? Oishi îşi scutură capul, când ceva ce Basho îi spusese odată despre Kai îi perie marginea conştiinţei, dispărând apoi, din nou, înainte de a putea capta gândul.

- Se întoarse cu faţa la oamenii lui, ale căror capete erau încă plecate în rugăciune, fără a spune nimic ca

să le atragă atenţia, conştient de faptul că ar putea lua purtarea inexplicabilă a lui Kai drept o profanare intenţionată a pământului sfânt.

- – Vă cer iertare, zise el, în cele din urmă, şi feţele lor se ridicară, concentrându-se asupra lui.
- Expresiile lor arătau curiozitate şi neînţelegere.
- Cei câţiva războinici ai lui, ronini fără stăpân, slujitori încă loiali, ascultau într-o tăcere plină de aşteptare.
- – Nu v-am spus nimic până acum pentru că inamicul veghea şi a trebuit să fiu sigur, dar acum a venit timpul. Spionii lui Kira cred că am devenit cerşetori şi hoţi şi că nu mai reprezentăm o ameninţare.
- Bărbaţii se uitară unul la altul, curiozitatea lor transformându-se în surpriză şi în emoţii şi mai întunecate, cu toate că nu erau încă siguri de ceea ce auzeau.
- – Ceea ce vă propun se termină în moarte, reluă el răspicat. Chiar dacă vom reuşi, vom fi spânzuraţi ca nişte criminali pentru sfidarea shogunului.
- Deoarece shogunul le interzisese în mod clar să se răzbune pe Kira, nu puteau nici măcar să-şi recâştige onoarea prin *seppuku*.
- Oishi continuă să vorbească, exprimându-şi gândurile care îi ocupaseră mintea în tot timpul călătoriei dificile către Dejima şi înapoi, încercând să clarifice pentru toată lumea imaginea de ansamblu a ceea ce aveau de înfruntat.

- Nu avea nicio dovadă dacă shogunul îl credea pe Kira nevinovat sau nu, dar suspecta că acesta intenţionase tot timpul să pună mâna pe Ako şi să i-l dea lui Kira, unul din sfetnicii lui cei mai apropiaţi. Confiscase, destul de des în trecut, şi domeniile altor *daimyo* neutri, cum era şi Asano, pentru ofense dintre cele mai meschine până la cele mai absurde, după modelul predecesorilor săi din ultima sută de ani.

- Cu toate acestea, în conformitate cu legile *bakufu*, toate părţile implicate într-un act de violenţă erau condamnate, de obicei, la moarte, indiferent cine era instigatorul. Se întâmpla extrem de rar ca un om să fie cruţat atunci când celălalt era pedepsit, în special dacă shogunul se afla în apropiere, pentru că aceasta implica, de asemenea, o ameninţare pentru viaţa lui.

- Ca shogunul să-l cruţe pe Kira şi apoi să interzică o răzbunare împotriva lui era mai mult decât neobişnuit... era o crimă împotriva codului samurailor al cărui stăpân suprem pretindea a fi. Shogunul însuşi era de neatins, graţie poziţiei lui căreia chiar şi *daimyo* îi datorau loialitate.

- Dar nu şi Kira. Fie că era vorba de orbirea lui *Inu-Kubou* însuşi, de manevrele politice insidioase ale acestuia, sau de vrăjitoarea care îl făcuse pe shogun să le refuze foştilor slujitori ai lui Asano dreptul de a aduce pace în sufletul stăpânului lor, asta nu mai conta.

- Ca ronini, erau liberi să meargă pe orice cale, pentru că nu mai aveau nimic de pierdut. Erau chiar liberi

să sfideze legea pământului, dar nu liberi de pedeapsă. Acest tip de libertate era un lucru terifiant, pe care puţini oameni îl alegeau de bunăvoie.

- Oishi voia ca fiecare dintre cei care îl vor urma să înţeleagă de la început că ceea ce îi aştepta era o sinucidere fără onoare. Nu era un simplu *giri* – datoria lor finală faţă de stăpânul lor – sau un angajament pe care să şi-l asume oricine simţea fie şi cel mai mic conflict între *giri* şi *ninjo*. Atât loialitatea lor faţă de Asano, cât şi credinţa lor personală în necesitatea de a servi o justiţie mai înaltă trebuiau să fie absolute.

- Poate că aveau să moară în luptă, încercând să-l răzbune pe Asano. Cu toate astea, oricare din bărbaţii care supravieţuiseră pentru a pune capul lui Kira pe mormântul lui Asano, pentru ca spiritul lui aflat în suferinţă să ştie că a fost eliberat în cele din urmă din această lume, trebuia să i se alăture în ceea ce urma prin propria alegere pentru că, în caz de eşec, aveau să fie vânaţi şi executaţi cu toţii ca nişte criminali de rând. Indiferent de rezultat, vor fi încălcat legile *bakufu* şi nu numai egalii lor, dar şi slujitorii lor... chiar şi cerşetorii şi proscrişii... aveau să scuipe pe leşurile lor.

- Şi totuşi, dacă reuşeau, zeii din ceruri aveau să ştie că au acţionat onorabil, pentru a îndrepta un lucru greşit. Legile erau făcute de oameni, iar oamenii făceau greşeli. Răzbunarea lor va înlătura dezechilibrul creat de nedreptatea umană, dar, şi mai important, va fi făcută de dragul sufletului lui Asano. Scopul lor adevărat nu va fi uitat şi, poate,

măcar în ochii familiilor lor, dacă nu ai întregii lumi, pata va fi ştearsă de pe numele lor.

- Într-un sfârşit, trase adânc aer în piept şi zise.

- – Jur în faţa voastră că nu-mi voi găsi liniştea până atunci când se va face dreptate. Nu voi dormi până când stăpânul nostru nu se va odihni în pace. Şi nu mă voi ruga decât pentru a cere iertare cerurilor pentru a-l fi trimis pe Kira în iad!

- O tăcere uluită îi urmă cuvintele, dar expresiile de pe feţele oamenilor lui, unele aproape de lacrimi, îl mişcară mai profund decât orice tribut pe care şi-l putea aminti. Şi apoi o voce, şi încă una, şi încă una izbucniră în urale în timp ce roninii îşi strigau sfidarea faţă de soartă, sau îşi ridicau braţele în aer pentru a prinde destinul de coadă. Văzu curajul din ochii lor, ochii bărbaţilor dispuşi să lupte până la moarte pentru lucrurile în care credeau, care se născuseră cu convingerea că ceea ce îndrăzneau putea fi sortit eşecului, dar că cei care nu îndrăzneau niciodată în primul rând nu fuseseră niciodată vii cu adevărat.
-

- Kai stătea lângă foc, cu ochii închişi, ascultând discursul lui Oishi fără a părea s-o facă şi aşteptând ca masa de dimineaţă să fie pregătită. Lângă el, Chikara amesteca într-o oală de orez, cu ochii strălucind în timp ce asculta discursul tatălui său.

- Kai îşi ridică privirea la auzul uralelor roninilor. Calea Războinicului era calea spre moarte, spuneau unii oameni... şi o făceau cu mândrie. În aceste timpuri,

majoritatea bărbaţilor care susţineau acest lucru erau nişte idioţi care nu participaseră niciodată la o bătălie adevărată sau care nu credeau în niciun lucru pe care l-ar fi apărat cu adevărat, până la moarte.

- Existau, totuşi, şi unele lucruri, şi unii oameni, şi unele adevăruri care meritau să fie apărate cu riscul morţii... iar în timpurile în care lupta era adevărata chemare a samuraiului, el ar fi fost una cu aceşti bărbaţi, indiferent de cine, sau ce, sau unde ar fi fost născut. Pentru că atunci când haosul domnea asupra ordinii, cât de bine luptai pentru lucrul în care credeai, oricare ar fi fost acela, conta mai mult decât faptele lipsite de sens legate de o copilărie uitată.

- Şi chiar în acest moment, fu izbit de gândul că fie că ştiau, fie că nu, roninii care îşi aplaudau acum liderul şi sensul pe care acesta îl restituia vieţilor lor erau mai aproape de ceea ce era el, de fapt, decât visaseră vreodată.

- Kai oftă şi scoase cuţitul. Îşi trase părul lung în faţă, ridicând cuţitul să-l... Apoi şovăi. Puse cuţitul înapoi în teacă şi trase părul în sus, adunându-l din nou în moţul neîngrijit al unui ronin – gestul lui de sfidare în faţa tuturor legilor oamenilor, chiar şi ale celor alături de care va înfrunta în curând moartea.

- Chikara zâmbea în timp ce ceilalţi ronini îl aclamau pe tatăl său şi îşi strigau jurămintele şi hotărârea de a face dreptate stăpânului pe care toţi îl mai slujeau în inimile lor, stând înaintea altarului Milostivului Buddha, sub ochii strămoaşei lor, zeiţa soarelui. Apoi se uită din nou la Kai, privindu-l cum îşi termina de

legat părul cu o expresie ce trăda satisfacţie şi înţelegere sinceră totodată.

- Ceilalţi ronini se adunaseră în jurul lui Oishi care îi făcu semn lui Horibe să desfăşoare harta cetăţii lui Kira şi a munţilor din jur, pe care o adusese cu el. Bărbaţii murmurau surprinşi.

- Hazama, fostul secund al lui Oishi, întrebă neîncrezător:

- – Cum ai pus mâna pe planurile cetăţii?

- Se uită la Horibe.

- Oishi dădu din cap, adresându-i un zâmbet bărbatului care era destul în vârstă pentru a-i fi bunic.

- – Tânărul Horibe a sedus-o pe fiica arhitectului, spuse el, incapabil să-şi împiedice zâmbetul de a i se lăţi, în timp ce Horibe ridica modest din umeri.

- Ceilalţi – fiecare din ei suficient de tânăr pentru a fi cel puţin fiul lui Horibe – se uitară la el cu o uimire care-l făcu pe Oishi să izbucnească în râs. Restul râseră împreună cu el, dând din cap sau lovindu-l pe bătrân pe spate, în timp ce camaraderia şi un sentiment de apartenenţă le umpleau din nou inimile, după mult prea mult timp, cu ceva mai cald decât soarele de dimineaţă, ceva care le lipsise în tot timpul în care lui Oishi îi lipsise însăşi lumina soarelui.

- Oishi întinse mâna, arătând spre planul fortăreţei lui Kira, regretând că nu-şi puteau permite să mai lungească acest moment însorit. Totuşi, un obiectiv fără un plan nu era nimic mai mult decât o dorinţă.

- – Din păcate, nu există decât două căi de acces. Poarta principală, de aici, şi aceste stânci de sub zidul de vest, ambele foarte bine păzite. Cel mai bine este să lovim atunci când Kira iese de la adăpostul cetăţii.

- Se uită din nou spre Horibe.

- Bătrânul luă cuvântul, indicând spre un alt punct de pe hartă.

- – Cu o zi înainte de nuntă, va merge la altarul strămoşilor săi să se roage. Nu ştim ce drum va alege sau cât de multe gărzi va avea.

- Oishi se uită la Isogai, a cărui faţă tânără şi frumoasă arăta încă uşor iritată de faptul că tocmai Horibe, dintre ei toţi, îi furase locul de bărbat invidiat de toţi cei de acolo.

- – Isogai, vei merge înaintea noastră în oraşul-templu să vezi ce poţi afla. Aminteşte-ţi că, până şi în apropierea locurilor sfinte, există bordeluri şi o mulţime de oficiali cu limba slobodă care le vizitează.

- Isogai se înroşi, iar oamenii râseră din nou, dar râsul lor era plin de simpatie, şi aşa era şi zâmbetul cu care le răspunse la rândul lui. Încuviinţă din cap cu încredere, ridicându-se în picioare, în timp ce ceilalţi

se aplecau din nou peste hartă, studiind terenul muntos impunător.

-

- Kai se lăsă pe spate, sprijinindu-se de stânca proeminentă de lângă focul de gătit, întinzându-se şi încercând să scape de rigiditatea care îi afecta picioarele şi coloana vertebrală după lunga cursă călare. Nu putea face nimic altceva acum pentru a-şi calma durerea din rănile cu care se alesese în urma lungului său coşmar de pe Dejima, decât să încerce să aibă răbdare. Se întreba dacă va scăpa vreodată în întregime de durere sau dacă terminaţiile sale nervoase şi mintea lui fuseseră violate dincolo de orice speranţă de recuperare. *Timpul vindecă toate rănile,* i se spusese cu mult timp în urmă. *Într-un fel sau altul.*

- Chikara se oprise din pus orezul în boluri şi se uita la el. Văzu că ochii băiatului erau îndreptaţi spre rănile de la încheieturile sale, proaspete încă şi inflamate, unde cătuşele purtate pe Dejima îi mâncaseră din carne. Kai ştia că va purta cicatricile cât timp va trăi, chiar dacă ar trăi suficient de mult ca să scape de amintirea fiarelor grele şi a lanţurilor care făcuseră eforturile sale de a scăpa mai mult decât inutile.

- Se uită din nou la Chikara, la empatia dureroasă de pe faţa tânărului ronin, la teama din ochii lui care puneau prea multe din întrebările pe care băiatul nu le putea rosti tare. Îşi reaminti ce îndurase Oishi, precum şi că Chikara ştia despre asta.

- Nu era nevoie ca tânărul să mai poarte şi cicatricile amintirilor sale. Tatăl băiatului cerea şi aşa destul de

la el. Kai afişă un zâmbet liniştitor şi întinse mâna, fără să comenteze, după un bol de orez.

- Chikara îi dădu bolul cald, îndeajuns de uşurat pentru a-i întoarce zâmbetul, şi continuă să împartă mâncarea. Kai se ridică în picioare şi luă o înghiţitură de orez, în timp ce traversa distanţa scurtă, dar infinit de mare, între locul unde stătuse şi locul unde ceilalţi erau adunaţi în jurul hărţii.

- Hazama studia acum harta, devenind mai sceptic atunci când se uită din nou la Oishi.

- – Chiar dacă cunoaştem drumul, vom avea nevoie de mai mulţi oameni pentru o ambuscadă.

- – Atunci îi vom găsi, spuse Oishi. Tu, Chuzaemon şi Okuda adunaţi cât de mulţi puteţi dintre foştii noştri samurai şi apoi ne întâlnim… aici. Arătă un alt loc pe hartă. La o fermă pe care Horibe a găsit-o pentru noi.

- Basho rânji.

- – A sedus-o şi pe fiica fermierului?

- Râseră din nou, dar Hazama încă nu părea convins.

- – Îmi cer iertare, domnule, îi zise el lui Oishi, dar suntem ronini. Cine ne va vinde arme? *Bakufu* ţinea evidenţa strictă a celor care cumpărau arme – mai ales în număr mare – fără vreun motiv evident sau aprobat. Sunt gata să-mi dau viaţa, dar cum putem reuşi fără săbii bune?

- Oishi ezită şi în privire îi licări ceva ce semăna în mod ciudat cu durerea. Apoi îşi trase sabia şi i-o întinse lui Hazama.

- – Ia-o pe a mea, a spus el. Când ne vom întâlni din nou, te voi aştepta cu mai multe.

- Hazama se uită o clipă la el fără să-i vină să creadă, ca şi cum Oishi tocmai îi oferise sufletul lui... ceea ce, conform codului după care trăiau, chiar o făcuse. Hazama luă sabia din mâinile lui şi se înclină. Când se îndreptă, privirea lui era plin de umilinţă şi de veneraţie. Apoi se aplecă din nou, mai mult.

- Kai văzu *mon*-ul familiei lui Oishi pe mânerul sabiei şi realiză că lama pe care i-o dăduse lui Hazama nu era o bucată de oţel oarecare. Acesta era probabil ultimul lucru pe care Oishi îl mai avea, de fapt, din cele care purtau blazonul familiei sale, singura dovadă rămasă a cine şi ce fusese el odată. *Şi-a smuls pur şi simplu sufletul din rădăcini şi i l-a dat lui Hazama. Nu e de mirare că avea durere în ochi.*

- Spre surprinderea lui, Kai simţi respect pentru înţelepciunea lui Oishi, dar şi pentru altruismul şi fermitatea sa ca lider. Se îndreptă spre locul unde stătea Oishi şi se opri lângă el, ţinând încă bolul de orez în mână, în timp ce se uita la Hazama, iar apoi de la o faţă la alta, în jurul cercului de ronini.

- Yasuno se uită urât la el, ca şi cum simpla lui prezenţă lângă ei ar fi fost o insultă de neiertat. Kai mai luă o înghiţitură de orez din castron, privindu-l impasibil pe Yasuno.

- – Noi, ceilalţi, vom merge la Uetsu, spuse Oishi, aparent neafectat de prezenţa lui Kai sau de faptul că atenţia tuturor se îndreptase dintr-odată asupra lui. Cei mai buni făurari de săbii din ţară lucrează acolo...

- – De ce este corcitura aici? întrebă Yasuno, incapabil să-şi controleze gura, chiar şi după un an fără imunitatea acordată slujitorului unui *daimyo*.

- Mâna i se mişcă spre *katana*. Tensiunea în rândul celor din jurul lui deveni deodată atât de mare, încât ar fi putut-o tăia cu sabia.

- Kai continuă să-l privească, mestecând orez.

- Când Oishi se uită la Kai, o frază din *Cartea celor cinci inele* a lui Musashi îi fulgeră în minte: *Nu lăsa inamicul să-ţi vadă spiritul.* Expresia lui îngheţă când îşi aminti cum corcitura se uitase la el, în timpul confruntării lor de după evadarea din Dejima. Oishi realiză brusc că lipsa aparentă de emoţie de pe faţa lui Kai era ceva mult mai periculos.

- Înainte ca Yasuno să se afle sub ameninţarea morţii, Oishi îl fixă cu o privire plină de mustrare blândă.

- – Eu i-am cerut să vină, îl lămuri el.

- – Nu-l putem lua cu noi! se împotrivi Yasuno furios. Nu e samurai...

- – Niciunul dintre noi nu mai este samurai! a strigat Oishi, biciuindu-i pe toţi cu adevărul pe care corcitura îl forţase să-l recunoască.

- Yasuno se zbârli ca un câine furios, dar dezaprobarea mocnită din ochii comandantului său îl reduse, în cele din urmă, la tăcere. Mâna îi căzu de pe sabie. Cei din jurul lui priviră în jos sau în depărtare, la fel de spăsiţi.

- Kai îi aruncă o privire lui Oishi, cu o expresie la fel de indescifrabilă ca şi reacţia lui, la fel de impenetrabilă ca hăţişul de emoţii pe care se lupta încă să le separe sau chiar să le identifice în mintea lui. Îşi mută din nou privirea şi continuă să mănânce.

- 14

- Mika îngenunche în faţa măsuţei care fusese plasată în dreptul ei, fixându-şi cu privirea cina, o masă cu adevărat potrivită pentru fiica unui *daimyo*. În jurul inimii tradiţionale a unei mese – orezul, servit într-un bol elegant, lăcuit – se aflau tot felul de legume sărate şi prune murate şi boluri mai mici cu condimente, *wasabi*, sos de soia şi altele specifice zonei, al căror nume nu se obosise să-l afle. *Sashimi* preparat din peşte proaspăt prins din râurile de munte şi felii subţiri de friptură de carne de vânat erau aşezate în arcuri graţioase pe farfurii, într-o parte. În cealaltă parte erau un ceainic *raku* şi o ceaşcă deja plină cu ceai aburind.

- Se uita la mâncare, cu mâinile în poală, nefăcând nicio mişcare pentru a atinge ceva. Masa frumos pregătită îi făcea poftă, dar stomacul i se strângea ca un pumn la gândul de a mânca în faţa companiei pe care o avea la cină.

- Nu era vorba despre Kira, pe care nu-l mai văzuse întreaga zi. Presupunea că trebuia să aibă, în sfârşit, lucruri mai importante în minte decât încă o pretinsă masă cordială în tăcere împreună cu ea… probabil, pregătirile pentru nunta lor. Se uită în jos la mâinile ei. Fusese o vreme în care crezuse că numai perspectiva de a-l vedea din nou ar îmbolnăvi-o prea tare pentru a putea mânca, deşi ştia că trebuia să mănânce pentru a rămâne puternică, în speranţa că într-o zi, într-un fel, şansa ei va veni…

- Şi totuşi, şansa ei nu va veni cât timp va fi prinsă aici, în adâncul munţilor pe care Kira îi cunoştea atât de bine. Îşi promisese că va trăi să vadă Ako din nou. Şi apoi, într-o zi, îl va lua înapoi…

- – Mănâncă, doamna mea.

- Mika îşi ridică privirea, încruntându-se la companioana ei pentru acea seară – vrăjitoarea schimbă-formă care era consoarta lui Kira. *Daimyo* se asigurase ca ea să nu se simtă niciodată singură... sau să nu fie singură... la o masă, nici chiar atunci când el era plecat în vizitele sale lungi la curtea shogunului.

- Vrăjitoarea îngenunche în faţa ei, îmbrăcată ca întotdeauna în cele mai bune mătăsuri şi cele mai elegante brocarturi – ca întotdeauna, în nuanţele

multicolore ale pădurii care i se potriveau atât de bine. Culorile şi imaginile de pe hainele ei păreau să se schimbe subtil, în mod constant, chiar şi atunci când ea stătea perfect nemişcată, ca şi cum, la fel ca frunzele din adâncul pădurilor, modelele lor erau atinse mereu de o briză invizibilă.

- Cum Mika nu părea să aibă intenţia să mănânce, vrăjitoarea zâmbi, la fel de amuzată de parcă s-ar fi uitat la un copil încăpăţânat. O şuviţă din părul ei negru alunecă din pieptenii şi acele împodobite cu flori care îi decorau coafura elaborat aranjată şi se undui prin aer, ca un şarpe în apă, deasupra tăbliei mesei.

- Cu mâinile odihnindu-i-se pe genunchi şi cu un zâmbet vag încă pe buze, *kitsune* urmări părul mişcându-se cu o viaţă a lui proprie pentru a ridica beţişoarele lui Mika şi a alege o bucată de peşte. O ridică în faţa tinerei, ademenitor.

- Aceasta se uită la ea cu o privire ca de oţel, fără să se mişte nici ca să accepte bucata de peşte, nici ca s-o evite. Nu îi va da lui *kitsune* satisfacţia de a-şi trăda vreo teamă sau vreo repulsie, absolut nimic care să-i dea vrăjitoarei sentimentul de control asupra ei. La început, când Mika fusese adusă acolo, vrăjitoarea încercase tot ce-i stătea în putere şi tot ce îndrăznea ca să o sperie şi să o demoralizeze pe rivala ei, tot ce i-ar fi permis Kira.

- Dar Mika îşi dăduse repede seama că *kitsune* nu i-ar face rău cu adevărat, indiferent de ce era capabilă, pentru că se afla şi ea sub sclavia lui Kira la fel de mult ca el într-a ei. Nu doar pentru că obiectivele lor

erau aceleaşi, şi bine că erau, din fericire, deoarece, deocamdată, aceste obiective includeau păstrarea ostaticei lor în viaţă şi sănătoasă.

- Cum Mika continua să-i întoarcă privirea cu o sfidare rece, vrăjitoarea mişcă bucata de peşte înainte şi înapoi sinuos, ca o momeală, în faţa ei.

- – Crezi că-mi pasă dacă mori de foame? Zâmbetul ei deveni zeflemitor. În curând, stăpânul meu va obţine ce doreşte şi-ţi vei putea lua viaţa ca şi tatăl tău...

- Masca de control a lui Mika se spulberă brusc, cuvintele ei lovind ca un pumn.

- – *Tu* mi-ai ucis tatăl!

- – Eu oare...? Vrăjitoarea ridică din sprâncene a surpriză nevinovată. Nu tu ai fost cea care i-a frânt inima? A luat la el din milă corcitura, iar tu l-ai trădat cu poftele tale. Ai vrut singurul lucru care îţi era interzis.

- Cuvintele picurau venin. O altă şuviţă de păr şerpui liber, prinse o altă bucăţică de peşte crud şi o zdrobi între beţişoare. Aceasta se zvârcolea într-o parodie de durere, de parcă ar fi fost în viaţă şi încă se lupta să se elibereze.

- – Dragostea ta a distrus Ako, doamna mea...

- Mika se uita la cealaltă femeie cu ochii înceţoşaţi de suferinţă, apărarea ei fiind zdrobită într-o menghină de durere şi ruşine. Şi, în timp ce o făcea, chipul vrăjitoarei se dizolvă, transformându-se, până când

trăsăturile acesteia deveniră propria ei faţă, uitându-se înapoi la ea într-un simulacru de dorinţă – cu ochii mai luminoşi, buzele mai roşii, tremurând cu un fel de dor despre care Mika ştiu instinctiv că, probabil, îi aprindea faţa ori de câte ori se uita la Kai.

- – Suntem atât de diferite...? şopti încet vrăjitoarea, iar imaginea-oglindă a buzei de jos a lui Mika tremură brusc, ochii cuprinşi de dor umplându-se de teama teribilă de a-şi pierde singura ei dragoste.

- Mika deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet.

- Schimbă-formă izbucni dintr-odată în râs, în timp ce faţa ei se transforma din nou, alungând imaginea furată a lui Mika. Şuviţele negre sinuoase care ţineau beţişoarele le dădură drumul, cu peşte cu tot, pe masă, zvâcnind înapoi în coafura ei înaltă. Iar apoi se ridică în picioare şi ieşi, încă hohotind.

- După ce a plecat, râsul ei rămase să bântuie camera. Mika îşi acoperi urechile cu mâinile şi închise ochii, în timp ce lacrimile îi alunecau de sub pleoape. Şi totuşi, nu râsul era cel pe care nu îl putea alunga, ci modul găunos în care suna acesta... dar şi devastatoarea, mult prea umana frică de pierdere pe care o văzuse în ochii vrăjitoarei când o întrebase dacă erau atât de diferite, în dorinţa lor pentru o dragoste interzisă.

- Fiindcă Mika realiza acum că doar frica fusese reală...

-

- Roninii ajunseră pe faleza de deasupra oraşului Uetsu la amiază, sub un cer gri încărcat de nori joşi şi cu un vânt rece bătând din spate. Rămaseră pe margine, privind în jos la drumul care ducea în oraş, cercetând scena de sub ei după semne de posibile probleme.

- Descălecaseră deja, lăsându-şi caii printre copaci la ordinul lui Oishi, astfel ca sosirea lor să treacă cât mai neobservată, pentru că nu avea nicio idee despre ce aveau să găsească acolo.

- Uetsu făcuse parte din domeniul lui Asano. Fierarii săi pricepuţi furnizau majoritatea armelor pe care le purtau războinicii săi, precum şi uneltele pentru agricultori, tâmplari şi alţi meşteşugari din întreaga zonă. Oamenii din Uetsu erau foarte mândri de munca lor şi, de asemenea, de faptul că Asano îi răsplătea pe măsură pentru ea. Dacă cineva din Ako mai era încă dispus să-i ajute pe slujitorii fostului lor stăpân pentru a-i răzbuna moartea, locuitorii din Uetsu trebuiau să fie primii dintre ei.

- Trecuse însă aproape un an de la moartea lui Asano. În timp ce sentimentele locuitorilor din Uetsu era puţin probabil să se fi schimbat, *karou*-ul numit de Kira şi suita sa, ca şi trupele shogunului, se ocupaseră de domeniu şi de oamenii săi în tot acest timp. Era imposibil de aflat ce se mai putuse schimba de la moartea stăpânului lor.

- Oishi îşi conduse tovarăşii pe cărarea în pantă din partea de sus a falezei şi trecu de primele case de la marginea oraşului, având grijă să meargă încet,

pentru că cei mai mulţi dintre ei erau neînarmaţi indiferent de ceea ce îi aştepta.

- Kai îşi târa paşii în spatele lor, cu capul în jos, neurmând pe niciunul din ei îndeaproape, prea conştient de faptul că prezenţa sa în mijlocul lor era doar tolerată, nu şi acceptată.

- Cu toate acestea, să-şi cunoască locul servea mai mult decât unui singur scop. Departe de ceilalţi, simţurile lui puteau citi semnele pe care ei nu le puteau vedea, fără ca ei să fie conştienţi de asta... şi, urmându-i separat, era liber să se mişte nevăzut în orice direcţie.

- Era sigur că nu venea nimeni în spatele lor, dar oraşul în care intrau îl tulbura deja. Locul acesta era mult prea liniştit ca să fie o enclavă a fierarilor şi, privind în jur, i se părea din ce în ce mai mult că fusese abandonat. Strada şi prăvăliile din jurul lor erau goale, chiar dacă putea auzi ecouri vagi de voci omeneşti de undeva din faţă. Mirosi fum de la focuri, lucru la care, fireşte, se aştepta, dar fără să audă niciunul din zgomotele care însoţeau de obicei prelucrarea şi modelarea metalului. Nu auzi niciun şuierat de abur de la vreo lamă încinsă cufundată în apă pentru a se răci, niciuna din vocile sonore strigând una la alta peste vacarm. Dar Oishi şi ceilalţi continuau să înainteze, aşa că îi urmă, fără să zică nimic, aşteptând.

- Dintr-odată Oishi ridică mâna, ca şi cum remarcase ceea ce Kai observase deja – că prăvăliile şi casele de la marginea oraşului erau pustii. Le făcu semn celorlalţi să păstreze tăcerea şi porniră din nou,

mergând mai adânc în inima oraşului, de unde auzeau acum venind toate sunetele pe care Kai le înregistrase când intraseră.

- Realiza deja că sunetele nu erau cele aşteptate, sunete care puteau însemna numai necazuri. Spera ca necazul să nu fie mai mult decât puteau înfrunta o mână de oameni prost echipaţi. Grupul de ronini din faţa lui a strâns rândurile, iar el a eliminat distanţa dintre el şi ei, oprindu-se lângă Chikara, singura persoană în care avea încredere că nu se va opune brusc şi cu glas tare.

- După un alt colţ printre străzile şi aleile întortocheate, se treziră deodată faţă în faţă cu câţiva soldaţi de-ai lui Kira, care încărcau un car cu boi cu lucruri de valoare descoperite în casele abandonate. În depărtare, Kai văzu fumul pe care îl simţise şi care nu venea de la forje, ci de la clădirile din capătul îndepărtat al oraşului, deja prădate şi incendiate.

- Kai începu să înainteze uşor, în timp ce soldatul care părea să conducă jaful îi înfruntă brusc, cu sabia scoasă din teacă.

- – Cine sunteţi? îl întrebă pe Oishi, ochii îngustându-i-se la vederea oamenilor care-l însoţeau. Când tovarăşii săi se adunară în jurul lui, trăgându-şi săbiile, adăugă: Sigur v-aţi rătăcit.

- Gura i se ridică într-un zâmbet care nu era nici măcar uşor amuzat.

- Oishi se înclină, la fel de umil ca orice ţăran.

- – Suntem fermieri din Shimobe, domnule. Am venit să cumpărăm unelte.

- Shimobe se afla în apropiere de graniţă, pe domeniul altui *daimyo*, ceea ce însemna nu numai că aveau permisiunea de a face această călătorie, dar şi că puteau fi, de fapt, neştiutori cu privire la ceea ce se întâmpla. Faţa lui era imaginea confuziei nevinovate, dar Kai îi putea vedea ochii, iar privirea lor era mult prea precaută pentru a-i face expresia credibilă.

- Kai numără soldaţii lui Kira din jurul grupului, notându-le poziţiile, calculând timpul de care avea nevoie ca să ajungă la fiecare dintre ei. *Erau doar patru. Un adevărat noroc.* Dar erau bine înarmaţi şi suspicioşi. Îi urmări cum cântăreau înfăţişarea bărbaţilor din jurul lui, cercetând grupul de aşa-zişi fermieri umili, observând părul pe jumătate crescut al roninilor şi îmbrăcămintea care, în ciuda uzurii, era neobişnuit de sofisticată pentru nişte ţărani.

- – Acesta este satul stăpânului Kira acum, spuse şeful soldaţilor, în timp ce se oprea lângă Chikara.

- Îl măsură din cap până-n picioare şi îl înhăţă brusc de braţ, dezvăluind sabia pe care băiatul încerca să o ţină ascunsă. Faţa i se împietri, în timp ce-şi ridica propria armă.

- Kai sări înainte şi îi răsuci încheietura mâinii, smulgându-i sabia şi trecând-o prin el. Înainte ca aceştia să-şi dea măcar seama ce se întâmplă, îi tăie şi pe al doilea şi al treilea soldat. Roninii din jurul lui rămăseseră cu gura căscată, ca şi cum ar fi văzut doar trei oameni loviţi de fulger.

- Dar al patrulea soldat, care stătea de cealaltă parte a grupului de ronini, înţelese repede situaţia.

- Înainte să poată ajunge Kai la el, era deja plecat, alergând spre calul său. Se aruncă în şa şi dădu pinteni zdravăn animalului, îndreptându-se spre o alee dintre două clădiri, înainte ca vreunul dintre ei să-l poată opri.

- – Ne scapă! strigă Chikara, arătând spre el.

- Kai smulse arcul şi săgeţile de la unul dintre soldaţii morţi şi alergă la intrarea în alee. Călăreţul era încă în raza lui vizuală, ţinti şi trase. Omul fu aruncat la pământ şi rămase nemişcat, în timp ce calul continuă să alerge.

- Cu un oftat de uşurare, Kai se înapoie spre ceilalţi. Nicio ştire nedorită nu va ajunge la Kira sau la slujitorii lui despre cine îi atacase oamenii... cel puţin, nu azi. Îi urmări pe ronini cum se relaxau văzându-i propria uşurare şi reacţionând instinctiv la ea. Ignorându-le privirile, se alătură grupului şi, îngenunchind lângă cel mai apropiat cadavru, începu să-l dezbrace de armură, adunând armele mortului împreună cu arcul şi tolba de săgeţi.

- În cele din urmă, se uită în sus, în timp ce ceilalţi bărbaţi se holbau la el, cu feţele pline de emoţii contradictorii. Rămăseseră nemişcaţi, ca nişte actori *Kabuki* îngheţaţi într-un tablou, chiar şi atunci când merse atât de departe încât să întindă o sabie ca să o ia cineva.

- – Ce face? îl întrebă Yasuno pe Oishi, cu vocea plină de indignare.
- – Avem nevoie de armuri, îl lămuri Kai, ignorând întrebarea lui Yasuno şi continuând să adune bucăţile.
- Oishi se uită la el şi dădu din cap.
- – Are dreptate. Ajutaţi-l.
- Peste drum, Chikara tocmai ieşea din atelierul unui fierar strâmbându-se.
- – Nu e nimic aici, spuse el.
- Prima picătură de ploaie din cerul de plumb ateriză lângă piciorul lui.
-
- După aceea începu să toarne, iar roninii îşi aduseră caii jos de pe faleză, căutând adăpost pentru animale şi pentru ei înşişi în atelierele şi casele abandonate. Aşa cum sperase Oishi, ploaia stinse focurile puse de soldaţii lui Kira – împiedicând ca oraşul să fie ars până la temelii. Oamenii care trăiseră aici vor avea, de fapt, ceva la care să se întoarcă într-o zi, dacă li se va îngădui vreodată s-o facă.
- Nu că asta ar însemna că se schimbase ceva cu adevărat, pentru el sau pentru oamenii lui. După ce furtuna se mai potoli, scotociră fiecare fierărie din oraş, dar puteau număra pe degetele de la o mână numărul de lame de sabie utilizabile sau suliţe pe

care le găsiră, majoritatea neavând mânere sau plăsele.

- Oishi stătea pe veranda unei case unde plănuia să doarmă, numai dacă mintea i se putea opri să mai sară de la o idee inutilă la alta, ca o veveriţă într-o cuşcă. Se uită absent la harta adusă cu ei de pe Muntele lui Buddha, de parcă soluţia problemelor lui stătea cumva ascunsă între liniile desenului sau scrisă cu cerneală simpatică pe care nu ştia cum să o facă vizibilă.

- Kai urcă pe verandă, scuturându-şi apa din păr ca un câine. Oishi se întrebă ce făcuse, de mai era încă atât de ud. *Stătuse iar sub o cascadă?* Oishi nu clipi, conştient de faptul că, şi dacă ar fi avut energia să protesteze, îi datora corciturii măcar atâta toleranţă, pentru salvarea lui Chikara – şi, probabil, a altor câtorva bărbaţi – de a fi ucişi în această după-amiază... pentru că îi protejase pe toţi, împiedicând ca vreunul dintre soldaţi să-l înştiinţeze pe Kira despre existenţa lor.

- Şi pentru a-i fi făcut să se confrunte, din nou, cu adevărul.

- Kai se uită la el, la harta întinsă alături.

- – Putem merge la Hida, spuse Oishi, arătând locul pe hartă. Ei ne vor da arme.

- – Hida nu va avea nimic, zise Kai categoric. Oamenii lui Kira au măturat toată regiunea asta.

- Oishi nu răspunse, pentru că se aşteptase exact la ceea ce auzise, fiindcă deja ştia că acesta era cel mai probabil scenariu. Aşteptă, simţind că el, corcitura, venise aici cu ceva mai mult în minte decât să sublinieze erori de logică pe care Oishi le vedea şi singur. Kai rămase cu ochii ţintă în întuneric, ca şi cum, dintr-un anumit motiv, îi era foarte greu să aducă în discuţie lucrul despre care venise să vorbească cu adevărat.

- – Există o altă cale, spuse, în sfârşit.

- Oishi se uită în sus.

- – Veţi găsi săbii în Marea de Copaci. În Pădurea Tengu.

- Kai continuă să se uite în întuneric şi în ploaie.

- – Ăsta e doar un mit.

- Oishi clătină din cap, dezamăgit fără să vrea.

- Totuşi, corcitura se uită la el cu privirea aceea neliniştitoare care rar trăda ceva şi nu lăsa niciodată pe nimeni să se apropie.

- – Sunt reale, spuse el încet. Le-am văzut.

- Expresia lui Oishi trecu de la iritare la ceva cu totul diferit, când un val de emoţie tulbură în sfârşit faţa lui Kai... când privirea bântuită a unui om care fusese literalmente chinuit toată viaţa lui i se ridică în ochii negri, umplându-i până la a face să pară că asta era tot ceea ce Kai cunoscuse vreodată.

- *Toată viaţa, oamenii acuzaseră corcitura că era un demon, iar el negase întotdeauna. Dar acum... ce încerca oare să spună?* Oishi se ridică în picioare.

- – Vino înăuntru! zise el.

- Kai îl urmă în interiorul cald al casei abandonate a unui străin, uitându-se în jur plin de curiozitate. Meşteşugarii făceau parte, din punct de vedere social, dintr-o clasă inferioară celei a fermierilor, pentru că ceea ce produceau nu era la fel de important pentru existenţă. Totuşi, fierarii, mai ales cei care făceau săbii fine, fuseseră întotdeauna căutaţi şi oamenii din acest sat începuseră să achiziţioneze şi unele bunuri, care erau şi frumoase, nu doar necesare... aşa cum îşi dăduseră seama şi jefuitorii pe care îi găsiseră acolo.

- Oishi îngenunche pe *tatami* lângă vasul de mangal strălucind în mijlocul camerei, şi îi făcu semn lui Kai să i se alăture.

- – De unde ştii despre Pădurea Tengu? întrebă când Kai se aşeză vizavi de el.

- – Am fost crescut acolo, răspunse Kai, cu privirea într-o parte, înainte de a fugi la Ako.

- Se uită, din nou, în ochii neîncrezători ai lui Oishi.

- – Cicatricile de pe capul tău... Samuraiul făcu semn spre cele care nu erau complet ascunse de părul corciturii, amintindu-şi inscripţia stranie gravată în scalpul lui ras când ajunsese pentru prima oară la castel. Ei sunt cei care te-au marcat?

- – Da.

- Degetele lui Kai i se ridicară în faţă, atingând cicatricile de deasupra ochilor la fel de prudent de parcă acestea ar fi fost încă răni proaspete, dar nu spuse nimic mai mult.

- Oishi încercă să-şi amintească ce ştia despre *tengu*... demoni despre care se zvonea că erau orice, de la spiriduşi zburători, nu mai buni decât ciorile, până la schimbă-formă, nişte luptători sălbatici care îşi foloseau puterile demonice pentru a-şi făuri propriile săbii.

- – Şi ei te-au învăţat să lupţi...?

- – Da, încuviinţă Kai din nou.

- Se uită obosit la Oishi în timp ce răspundea, ca şi cum nu se aştepta ca acesta să-l creadă, atunci când în sfârşit afla adevărul.

- Dar povestea corciturii nu era prima pe care Oishi o auzea despre un om care învăţase artele marţiale de la *tengu*. Legenda spunea că aceştia îl antrenaseră pe generalul Minamoto no Yoshitsune, doar un băiat în timpul Războiului Genpei, în urmă cu cinci sute de ani, şi la fel se spunea şi despre un comandant din armata Hideyoshi, cu mai puţin de un secol şi jumătate în urmă.

- Existau, de asemenea, poveşti care susţineau că Miyamoto Musashi învinsese o *nue*... dar în scrierile lui din *Cartea celor cinci inele* nu era nimic cu privire la uciderea unui *yokai*...

- Şi totuşi, văzând ochii bântuiţi ai lui Kai şi ciudata inscripţie de deasupra lor, Oishi găsi brusc vechile poveşti despre *tengu* în întregime credibile.

- Kai îşi privi mâinile, care erau pline de cicatrici vechi, dar şi de rănile pe jumătate vindecate din timpul petrecut pe Insula Olandeză.

- – Au vrut să-mi arate că această viaţă nu are nimic de oferit, decât moarte. Au vrut să fiu ca ei şi să renunţ la lume. Dar eu am crezut că locul meu era printre oameni. Îşi ridică din nou capul şi susţinu un lung moment privirea lui Oishi înainte ca vederea să-i alunece undeva, dincolo de el, iar samuraiul întrezări o întreagă viaţă de suferinţă, deziluzie şi dureroasă singurătate ce rezultase din decizia lui Kai – aceeaşi pe care Oishi ştia că ar fi luat-o, dacă ar fi fost vreodată într-o astfel de situaţie, singura fiinţă omenească într-o lume de demoni.

- Îşi chinui mintea să se îndrepte asupra prezentului, unde ştia că şi corcitura ar fi preferat să rămână conversaţia lor.

- – Şi crezi că aceşti *tengu* ne vor da arme?

- – Va trebui să le câştigăm.

- Tonul sumbru din vocea lui Kai îi spunea că nu va fi o sarcină uşoară.

- – Cum? întrebă el.

- – Ne vor testa voinţa.

- Privirea corciturii îl avertiza acum că rezultatul testului va fi fie viaţa, fie moartea: eşecul nu era o opţiune.

- Oishi medită la cuvintele lui, punându-le în balanţă cu toate prin câte el, Kai şi oamenii lui trecuseră deja, cu lipsa de opţiuni viabile... şi cu scopul lor. În cele din urmă, dădu din cap, uitându-se din nou în sus, cu ochii plini acum doar de certitudine.

15

- Trosnetele puternice ale *bokken*-elor care se ciocneau una de alta răsunau în curtea principală a castelului Kirayama, unde Kira lupta simultan cu doi oameni, deplasându-se cu o viteză şi agilitate pe care nu le arătase niciodată până atunci. Îl doborî pe unul din ei cu o lovitură vicleană la cap şi cu aceeaşi mişcare îl dezarmă pe al doilea adversar.

- Acesta porni înainte să-şi ridice sabia de lemn, dar *bokken*-ul lui Kira îl lovi peste mână cu o forţă brutală. Omul strigă şi căzu înapoi, ocrotindu-şi degetele rupte. Kira se îndepărtă, zâmbind.

- Mitsuke se uita din uşa camerei la roadele ultimei vrăji, ascunzându-şi un zâmbet. Îi dăduse lui Kira

puterea şi priceperea unui războinic adevărat, ca parte din încercarea ei de a-l înzestra cu încrederea şi abilităţile de care va avea nevoie ca să conducă Ako, odată ce avea să devină adevăratul său stăpân.

- Kira era o creatură a curţii Edo, cu un talent supranatural, care îi aparţinea în totalitate, când era vorba de bătălii duse în cuvinte sau cu lamele invizibile ale zvonurilor şi aluziilor înfipte în spatele rivalilor săi. Dar, dacă era să fie un *daimyo* adevărat, cu pământuri bogate râvnite de alţii... dacă era să izbândească în ambiţia lui şi mai mare de a cârmui mai mult decât Ako... avea nevoie de prezenţa fizică şi de curajul care îi lipseau acum, pentru a pretinde în mod direct respectul râvnit.

- Acum, îi dăduse cel puţin seminţele acestora, sperând că vor prinde rădăcini şi vor creşte... chiar dacă era încă obsedat de inima rece, de neatins, a lui Mika. I-ar fi putut da devotamentul iubitor al acesteia mult mai uşor decât să creeze în el puterea şi abilitatea de a se confrunta cu orice fel de luptă şi de a o câştiga.

- *Dar era al ei.* Îl iubea cu adevărat – îi iubea frumuseţea şi cruzimea, pasiunea şi temerile, fără să aibă nevoie de nicio formă de vrajă care s-o orbească cu privire la cine şi la ce era el cu adevărat. Ea îl înţelegea, erau la fel, în atât de multe feluri.

- Şi ea ştia că şi el o iubea cu adevărat, în ciuda defectelor sale umane. Pofta lui pentru o femeie care nu era nimic altceva decât un pion, un simbol a tot ceea ce va fi al lui, atunci când acest joc *shogi* se

va termina, se va transforma în plictiseală suficient de repede. Atunci când va constata că a duce în pat o femeie care-l detestă va fi la fel de stimulant ca şi când ar face sex cu o piesă de joc din lemn.

- Îşi va tolera rivala, până când Kira va fi sigur în rolul său ca noul *daimyo* Asano, conducătorul Ako. Şi apoi, dacă Mika nu-şi va încheia căsătoria şi umilinţa de bunăvoie sau dacă însuşi Kira va continua cu obsesia lui, chiar şi atunci când aceasta va fi complet a lui, existau modalităţi de a rezolva problema unei rivale pe care Kira nu le va suspecta niciodată.
-

- Kira se oprise să-şi tragă răsuflarea, în timp ce nefericiţii săi adversari erau scoşi din zona de antrenament. Atenţia i se întoarse brusc spre silueta care se apropia de el dinspre poarta curţii principale – şeful reţelei sale de informaţii, care rivaliza cu cea a shogunului în privinţa meticulozităţii atunci când era vorba de duşmanii săi personali. Traversă curtea pentru a-l întâmpina, îngrijorat, ca întotdeauna, de sosirile sale neanunţate.

- Omul căzu în genunchi, prosternându-se.

- – Stăpâne, iartă-mă. Corcitura a scăpat din Insula Olandeză. Făcu o pauză, ezitând. Se spune că l-a ajutat un samurai.

- Încruntarea de surpriză a lui Kira se preschimbă în îngrijorare alarmantă..

- – Ce veşti ai despre Oishi? întrebă el.

- Spionul clătină din cap.

- – După ce soţia lui l-a părăsit, s-a dus la casele de plăceri din Kyoto şi nu a mai fost văzut de atunci.

- *Ca un felinar în lumina zilei...* gândi Kira, încruntându-se. Anticipă şi mai multe ştiri rele, când bărbatul îşi coborî din nou privirea.

- – Unul din posturile voastre de frontieră a fost atacat ieri. Cinci oameni au fost ucişi.

- Kira înjură în barbă. Îi ordonă omului să se ridice şi îl concedie. În timp ce supusul său pleca în grabă, Kira se întoarse spre Mitsuke, care ieşise în curte ca să vadă şi să asculte.

- – Găseşte-i, se răsti ea, aruncându-i ordinul de parcă nu însemna pentru el mai mult decât amărâţii care încă îşi aşteptau rândul ca să fie bătuţi.

- Se uită la el, cu aceeaşi privire rece.

- – Ce promisiuni goale îmi vei face de data asta? întrebă ea, înţepată, lăsându-l să-i vadă nemulţumirea pricinuită de aroganţa lui.

- Încruntarea lui Kira deveni brusc urâtă.

- – Te-am luat la mine şi te-am protejat, vrăjitoareo! Îndrăzneşte să nu mă asculţi şi te arunc afară şi pun să fii vânată împreună cu toţi cei ca tine!

- Ea îi susţinu privirea, dar îşi simţi furia brusc amestecată cu durere şi o urmă de teamă. Se înclină, profund şi cu graţie, mai mult pentru a-şi

ascunde spaimele decât pentru a-şi arăta supunerea.

- Kira se întoarse, furia şi teama ascuţindu-i fiecare mişcare, şi făcu semn către alţi doi soldaţi nefericiţi să facă un pas înainte şi să i se opună. Era pregătit să-şi verse furia pe ei, câte doi o dată, până când şi-o va ostoi.

- Mitsuke se întoarse încet în camera ei, cu gândurile tulburate în timp ce asculta cum *bokken*-ele începuseră să se ciocnească din nou. Sperase că, sporindu-i abilităţile fizice, i-ar putea îmbunătăţi firea, împreună cu încrederea în sine... dar ceea ce văzuse până acum sugera că mai multă putere ar duce doar la şi mai multă răutate în sufletul său. *Ei bine, ceea ce fusese făcut va putea fi oricând desfăcut, dacă o trăda.* Întotdeauna se asigurase de asta. Nu supravieţuise atât de mult până când blana îi devenise albă, comportându-se ca un pisoi prost în primele călduri.

-

- Roninii îşi opriră caii la marginea vastei păduri numite Marea de Copaci... sau mai des, Pădurea Tengu, şi aparent nu fără motiv. Stăteau uitându-se în tăcere la tărâmul de umbre al pădurii primordiale. Nici măcar Kai nu părea dornic să înainteze.

- – Bunica mea obişnuia să-mi spună poveşti despre acest loc, atunci când voia să mă sperie, spuse Basho, în cele din urmă, rupând tăcerea care căzuse peste ei toţi. Întotdeauna avea efect, adăugă el. Se uită la Yasuno, care se lupta, ca de obicei, pentru a controla calul afectat de propria lui nelinişte. Basho

făcu un gest politicos. După domnia voastră, îl invită el şi zâmbi.

- Yasuno se uită urât la el şi îşi îndemnă calul înainte.

- Corcitura se luă după Yasuno, cu o expresie mai mult resemnată decât iritată. Oishi îi urmă şi el, conducând restul de oameni în pădure, iar lumina zilei păli rapid în spatele lor.

- Pe măsură ce înaintau mai adânc printre copaci, deveni imposibil pentru oricare din ei, în afară de Kai, cel puţin, să mai spună care era o direcţie şi care alta, nemaivorbind de cum să refacă drumul înapoi spre terenul deschis. Chiar şi Yasuno dădu rapid înapoi pentru a-l lăsa pe Kai să preia conducerea, iar acesta trecu călare pe lângă el şi schimbă imediat direcţia spre care se îndreptau.

- Nu era niciun semn de cărare, nici măcar urmele slabe ale vreunui animal prin tufişuri. Dacă terenul nu ar fi continuat să se înalţe, ar fi putut călări tot timpul în cerc, fiind siliţi să-şi ţină caii la pas, din cauza cursului imprevizibil pe care îl urmau. Dar nici chiar terenul care se înălţa nu era o garanţie că se aflau pe un drum care i-ar duce vreodată la *tengu*. Într-un târziu, Oishi înţelese de ce Asano apreciase atât de mult instinctele hăitaşului său şef.

- Ceaţa dimineţii, care învăluia Pădurea Tengu atunci când se apropiaseră de ea, nu se ridicase odată cu răsăritul soarelui. În schimb, părea să devină tot mai groasă, ca şi cum ar fi fost o manifestare a locului în sine, o expiraţie a copacilor seculari, care crescuseră atât de înalţi şi dens ramificaţi, încât acopereau

complet cerul. Trunchiurile lor gigantice erau învelite cu straturi de muşchi şi ciuperci şi se auzea tot timpul un sunet de picături care se scurgeau încet de pe frunze şi ace.

- Oamenii nu auzeau practic nimic altceva, doar câte un *clac* ocazional când copita unui cal lovea o piatră. Oricare ar fi fost creaturile care trăiau aici, acestea păreau să considere felul în care tulburau pacea pădurii ca fiind nefiresc. Aşteptau, tăcute şi ascunse, până când străinii aveau să treacă. Roninii se uitau tot timpul în jur şi înapoi, peste umăr, cu un sentiment crescând de nelinişte. Vederea umană nu era nicicum potrivită pentru labirintul impenetrabil în care ceva nevăzut părea să stea în aşteptare, urmărindu-i, de dincolo de limitele simţurilor lor.

- Un geamăt slab se auzi în ceaţa verde de deasupra lor, şi încă unul şi încă unul, ca şi cum pământul însuşi începuse un cor de jale din pricina intruziunii lor.

- – Ce se aude? întrebă Hara, rupând în sfârşit vraja care părea să le fi paralizat gâturile.

- – Fantome... spuse corcitura, abia privind peste umăr. Ezita să răspundă, chiar dacă toţi nu simţeau decât nevoia disperată a unei explicaţii. Strigătele celor infirmi şi bătrâni care au fost lăsaţi aici ca să moară... Îşi întoarse din nou privirea şi murmură: ...şi ale copiilor nedoriţi.

- Oishi se uită la el, înregistrând în aceste ultime cuvinte ceva mai mult decât simpla reţinere. Ştia că ţăranii prea săraci pentru a-şi susţine familiile se

vedeau obligaţi să-şi abandoneze părinţii în vârstă sau copiii nedoriţi, lăsându-i să moară într-o pădure sau pe un munte. *Una dintre sarcinile sale în calitate de* karou *al lui Asano fusese să se asigure că nimeni de pe domeniul Ako nu era nevoit vreodată să facă o astfel de alegere...*

- Privirea lui Kai coborî la solul pădurii ce se aşternea ascuns în ceaţa care forma vălătuci în jurul picioarelor cailor.

- Abia stăpânindu-şi un fior, Oishi privi din nou în faţă şi văzu pâlpâind nişte lumini albastre, ca nişte licurici stranii care apăreau şi păleau în ceaţă.

- – Ce sunt flăcările acelea? întrebă Basho, arătând cu mâna.

- Părea să fie singurul dintre ei încă dispus să pună întrebări.

- – Sufletele lor, murmură corcitura, prinse în capcană, la fel cum sunt oasele lor sub picioarele voastre.

- Îşi strânse umerii de parcă ar fi simţit presiunea invizibilă a unei mâini cuprinzându-l, încercând să-l zdrobească, să îl desfiinţeze.

- În lumina verde-albastră, faţa corciturii era la fel de palidă ca a unei fantome, aproape translucidă, ca şi cum, în orice clipă, ar fi putut deveni el însuşi un spirit, dispărând şi lăsându-i pe toţi blocaţi acolo. Numele lui Kai însemna „marea“, dar Oishi îşi aminti deodată că, scris cu un semn *kanji* diferit, însemna „fantomă“. Kai continua să privească în jos, în ceaţă,

la nimic... sau poate că nu *nimicul* era ceea ce vedea...

- Basho se uită la el preocupat şi apoi privi şi el în jos, cu fruntea încreţită de îngrijorare, sau mai degrabă de consternare.

- Când Chikara văzu expresia lui Basho, clătină din cap şi zâmbi cu amuzamentul inconştient al tinerilor, fără să observe însă că, în timp ce tatăl său continua să-l privească pe Kai, expresia de pe chipul lui Oishi semăna din ce în ce mai mult cu a lui Basho.

- Aura de nelinişte a corciturii era palpabilă acum. Îşi opri calul şi se ridică în scări, privind dintr-o parte în alta, căutând de parcă ar fi fost ceva de văzut. După câte putea spune Oishi, nu era nimic, niciunde, decât acelaşi labirint de copaci înfăşuraţi în ceaţa stranie, luminile albastre pâlpâind şi pălind, oriunde se uitau... şi peste tot în jurul lor, sunetul de apă picurând şi vocile gemând şi jelind ale morţilor abandonaţi.

- Dar poate Kai vedea şi auzea... simţea ceva la care ei, ceilalţi, erau orbi... orbi de al treilea ochi.

- Kai se lăsă din nou în şa, ridicând o mână la cap, cu o grimasă de durere bruscă. Îşi apăsă palma pe cicatricile de pe frunte, ca şi cum acestea ar fi început să pulseze dureros.

- – Ne-am rătăcit? întrebă Oishi, încercând să-şi ascundă neliniştea din voce.

- – Nu, murmură Kai, e pe aici.

- Îşi întoarse calul la dreapta şi porni din nou înainte.

- După câţiva paşi, ceaţa se risipi, ca suflată de un vânt iute, deşi nu exista absolut nicio adiere. Oishi trase aer în piept cu un sunet de surpriză, auzind exclamaţii şi sunete de mirare printre călăreţii din spatele lui.

- Erau faţă în faţă cu un *tengu* – un *tengu* de două ori de mărimea unui om şi mai înspăimântător decât îşi imaginase Oishi vreodată, cu un cioc de şoim ascuţit în mijlocul unui chip ciudat de uman, cu pielea zbârcită ca a unei reptile, cu nişte gheare formidabile la mâini şi picioare... şi aripi, pentru a-şi urmări şi doborî victimele.

- Corcitura descălecă şi rămase în faţa lui, uitându-se în sus. Chipul lui era plin de resemnare şi de hotărâre, dar fără nicio urmă de teamă.

- – Vom lăsa caii aici, spuse el.

- Oishi realiză, brusc derutat, că ceea ce vedeau era doar un chip cioplit în piatră, păzind intrarea într-un zid vechi, nicidecum o creatură vie. Trase adânc aer în piept şi apoi îi dădu drumul, întrebându-se în timp ce sărea din şa cum de putuse, doar cu o clipă înainte, să creadă că o sculptură în piatră era vie. Auzi şi alte murmure şi suspine de uşurare, în timp ce oamenii din spatele lui începeau să descalece.

- Corcitura aşteptă până când toţi caii fură legaţi, apoi se întoarse fără nicio explicaţie şi porni înainte, trecând prin intrarea în zidul de piatră ca şi cum acel *tengu* gigantic ar fi încetat să existe. Ceva din felul

în care îşi purta trupul în timp ce intra în locul unde fusese crescut îi împiedică pe toţi să îl strige.

- Nimeni nu-l urmă îndeaproape, avansând la ceva distanţă.

- Dincolo de zidul de piatră, pădurea bântuită deveni brusc o dumbravă de bambuşi. Oishi fu din nou surprins, pentru că nu văzuseră bambus crescând nicăieri până acum. Era aproape ca şi cum ar fi fost plantat aici... cu toate că asta trebuie să se fi întâmplat cu secole în urmă, judecând după dimensiunea celor mai mari dintre trunchiuri şi vasta întindere a crângului.

- Kai mergea cu capul plecat, cu umerii încă tensionaţi. Nicio expresie, de niciun fel, nu se arăta pe faţa lui atunci când, uneori, se uita în sus sau dintr-o parte în alta, dar Oishi putea vedea că era încă la fel de palid ca o stafie. Samuraiul se întrebă de ce corcitura fusese dispusă să se întoarcă într-un loc care în mod clar îi provoca atât durere fizică, cât şi psihică. Se minuna chiar mai mult de faptul că însuşi Kai îi sugerase asta, pentru a obţine pentru ronini armele de care aveau nevoie ca planurile lor să aibă vreo şansă de succes.

- Nu avea nicio idee ce motiv ar fi fost suficient de puternic pentru a-l determina pe Kai să o facă. Îl ura pe Kira chiar atât de mult încât era dispus să treacă prin toate astea ca să-i plătească pentru ce se întâmplase pe Dejima? Sau chiar o iubea pe Mika atât de mult, încât să-şi dea viaţa pentru ea? Era oare cu adevărat posibil ca, prin voinţa de nepătruns a zeilor, trupul unei corcituri proscrise să fi fost

recipientul sufletului renăscut al unui samurai, făcându-l la fel de obligat de onoare să răzbune moartea lui Asano, ca pe oricare din bărbaţii de aici...?

- *Kira se născuse samurai... dar nu un om de onoare. Nici chiar shogunul nu era...* Oishi se forţă să rămână concentrat asupra locului şi a motivului pentru care se afla aici. Se întrebă dacă testul de voinţă începuse deja. Pumnii i se încleştară, în timp ce un nou lucru devenea vizibil printre vălătuci de ceaţă.

- De data aceasta, spre uimirea lui, era imaginea uriaşă a unui Buddha înclinat, desprinzându-se dintr-o stâncă. Proeminenţa din piatră, ce furnizase artizanilor de mult dispăruţi un loc în care să-şi exprime viziunea, era mult mai mare decât stâlpul care fusese transformat într-un *tengu*. Oishi se opri şi clătină din cap. Dintre toate lucrurile peste care se aşteptase să dea, o imagine a lui Buddha era chiar ultimul. Dar, dintr-odată, găsirea unui crâng de bambus aici avea un sens: acesta fusese cândva un templu. Templele şi altarele importante erau aproape întotdeauna înconjurate de bambus, ca o barieră sacră împotriva răului.

- Se uită din nou la Kai, pentru a fi sigur că vedeau acelaşi lucru. Corcitura încetinise, se uita în sus ca şi cum şi el vedea imaginea. Apoi privi în jos, spre bază, la umbra de sub gât. Îşi ridică din nou mâna la frunte, apăsându-şi tare cicatricile. Maxilarul i se încleştă ca şi cum ar fi retrăit durerea din momentul în care îi fuseseră făcute. Dar continuă să meargă spre stâncă, iar Oishi şi ceilalţi îl urmară, toţi

încercând să meargă la fel de uşor de parcă nu ar fi existat.

- Kai ajunse la baza sculpturii lui Buddha, care, chiar înclinată, era înaltă cât patru oameni. Se opri în sfârşit înainte de despicătura întunecată de sub gât, locul unde se îmbinau trupul şi mintea, şi apoi îşi apropie mâinile, plecându-şi capul. Începu să murmure cuvintele a ceva ce suna ca o rugăciune, deşi Oishi nu le putea distinge în mod clar.

- Oishi aruncă o privire la oamenii lui, care se opriseră odată cu el, la distanţă de stâncă. Roninii priveau neliniştiţi corcitura, tensiunea lor crescând şi mai mult când acesta îşi termină rugăciunea şi se întoarse spre ei.

- Uşurarea care apăruse pe faţa lui dispăru în timp ce se uita la ei, văzându-le frica evidentă. Ochii i se îndreptară spre mâna lui Yasuno care stăruia deasupra sabiei sale, înainte ca în cele din urmă să se uite la Oishi.

- – Numai tu, spuse el, arătând spre Oishi. Ceilalţi trebuie să rămână aici.

- Samuraiul se încruntă la o asemenea perspectivă, la fel ca şi toţi ceilalţi oameni ai lui. Îl privi pe Kai nesigur.

- – Lasă arma, zise Kai, ca şi cum n-ar fi observat reticenţa lui Oishi şi ostilitatea celorlalţi bărbaţi.

- Îşi scoase sabia din legăturile centurii de la *hakama* şi o puse pe pământ. Apoi, cu o ultimă privire

aruncată lui Oishi, se întoarse din nou şi dispăru în întunericul tunelului care se ascundea sub adormitul Buddha.

- Oishi privi cum corcitura se topea în umbră şi dispărea ca şi cum nu ar fi existat şi dintr-odată nu se mai putu mişca. O parte ciudat de detaşată din mintea lui se uita cu neîncredere cum trupul lui fusese îngheţat de o frică superstiţioasă. *Nu-şi imaginase niciodată aşa ceva.*

- Era sfâşiat între teroarea sa faţă de necunoscut şi singura lor speranţă de a-şi răzbuna stăpânul... al cărui suflet avea să rămână prins pentru totdeauna între lumi, o fantomă chinuită precum spiritele care gemeau în pădurea din spatele lor, dacă laşitatea lui de *karou* îl împiedica să urmeze o corcitură de *hinin* în întuneric.

- – Domnule, spuse Horibe, lasă-mă să vin cu tine.

- – Nu. Oishi clătină din cap, cuvântul făcându-i mintea să hotărască în locul lui. Nu mai era nicio cale de întoarcere acum. Chiar şi să ezite, după ce îi promisese lui Kai, era ruşinos. Blestemându-se în barbă, începu să-şi dezlege sabia pe care o luase din Uetsu, dar renunţă şi o împinse la loc, în timp ce le spunea celorlalţi: Faceţi aşa cum spune el. *Rămâneţi aici.*

- Îşi privi oamenii, lăsându-l la urmă pe Chikara.

- Fiul său urmări, cu pumnii încleştaţi, cum Oishi se îndrepta spre intrarea ascunsă sub uriaşul Buddha şi dispărea în întuneric, la fel cum făcuse Kai. Yasuno

înaintă un pas ca şi cum ar fi vrut să-l urmeze totuşi, dar Basho îi blocă drumul cu braţul întins, clătinând din cap.

- Kai continuă să se deplaseze tot mai adânc în întuneric, chiar dacă nu auzea paşi în spatele lui. Acum, că ajunsese atât de departe şi fusese lăsat să intre, nu exista nicio cale de întoarcere pentru el. Ceea ce alegeau să facă ceilalţi abia dacă mai conta. Trecutul se închise în jurul lui ca un prapur până când simţurile îi fură sufocate de amintiri, ca şi cum îşi croia drum printr-un tunel în timp, nu în spaţiu... întorcându-se de bunăvoie în uter.

- Deveni conştient de urmele nesigure ale paşilor lui, de respiraţia scurtă, de sângele care-i pulsa în urechi... senzaţia de plante crescute nefiresc şi încâlcite, de rădăcini şi fungi care acopereau pereţii tunelului pe care le atingea cu vârfurile degetelor întinse pentru că întunericul devenise total, obligându-l să-şi folosească celelalte simţuri. Mirosul de umezeală şi plante în descompunere, senzaţia că se transforma într-o parte a pământului însuşi în timp ce trecea pe sub plafonul de piatră masivă, esenţa lui Buddha unită cu cea a pământului... sursa de tărie pentru toţi cei care deveneau cu adevărat una cu puterea locurilor din munţi. *Îşi amintea totul, de parcă ar fi scăpat de aici ieri, nu acum douăzeci de ani. Pentru că, aşa cum profeţise şi Cel Bătrân...*

- Sunetul de paşi din spatele lui, poticnindu-se în graba de a-l ajunge din urmă, rupse vraja timpului şi a amintirilor care îl ţineau captiv. Oishi se ciocni de el, mormăind cu surpriză. Kai se întoarse, prinzându-

l şi susţinându-l cu un zâmbet nesigur. Samuraiul nu spuse nimic, dar mâna i se odihni uşor pe umărul lui Kai în semn de încurajare şi de scuză înainte de porni mai departe, unul lângă altul.

- Kai realiză că putea auzi acum incantaţiile undeva în faţă, aceleaşi stranii incantaţii din amintirile lui, sutrele şi mantrele repetate la nesfârşit de voci care reverberau cu accente tulburătoare înainte de a fi absorbite de rădăcinile şi fungii de pe zidurile încăperii din faţă. Îşi aduse aminte, din copilăria sa, de scena peste care aveau să dea, scenă care era pe cale de a-i pune lui Oishi la încercare percepţia realităţii mult mai profund decât starea de confuzie şi de groază pe care Kai o simţise la prima lui întâlnire cu oamenii. El îi văzuse cel puţin în cărţi şi în suluri şi avusese şansa de a spiona ocazional grupuri de oameni, atunci când era copil... dar se îndoia că orice alt om în viaţă văzuse ceea ce Oishi era pe cale de a vedea.

- Ridică o mână, oprindu-l pe samurai alături de el, când lumina din tunel şi claritatea incantaţiilor îi spuseră că erau aproape de capătul lui. Întorcându-se spre Oishi şi văzându-l, în sfârşit, clar, realiză cu un fior de neîncredere că acesta purta încă sabia. Dar, de fapt, până în urmă cu o clipă, crezuse că fostul *karou* al lui Asano îşi pierduse complet curajul. Îşi înghiţi frustrarea, încercând să se simtă uşurat că omul ezitase doar să intre neînarmat într-un bastion al demonilor.

- În orice caz, ce aveau să întâmpine de aici încolo deja nu mai ţinea de ei. Singurele lucruri pe care se puteau baza şi care mai aveau vreo semnificaţie era

puterea lor de spirit şi hotărârea lor de a-şi atinge obiectivul, indiferent de ceea ce erau nevoiţi să îndure. Rezultatul final, aşa cum încercase să-l avertizeze pe Oishi atunci în Uetsu, era ceva pe care nici curajul orb, nici forţa fizică, ci doar voinţa şi autocontrolul îl puteau determina.

- Îi susţinu privirea lui Oishi, în timp ce-i spunea:

- – Orice se va întâmpla acolo, orice vei vedea, *nu scoate sabia.* Vorbi dorindu-şi cu tărie ca Oishi să creadă ceea ce se afla în faţa ochilor lui, să perceapă urgenţa din avertismentul său. Şi – *pe toţi zeii, măcar de această dată* – supune-i-te necondiţionat.

- Samuraiul dădu din cap, cu o expresie hotărâtă, dar cu neliniştea umbrindu-i faţa în timp ce-şi cobora privirea spre *katana*.

- Cu uimire tăcută... *încă uimit, după toţi aceşti ani...* faţă de limitele înguste între care cei mai mulţi oameni îşi defineau existenţa, şi ceea ce îi aparţinea sau nu făcea parte din aceasta, Kai porni spre incantaţii şi spre lumină, cu Oishi urmându-l şi uitându-se peste umăr înapoi către lumea exterioară.

-

- Încă în aşteptare, în lumea de afară, în inima opresivă a Mării de Copaci, ceilalţi ronini patrulau agitaţi sau se mutau de pe un picior pe altul, incapabili să rămână nemişcaţi, în timp ce secundele păreau să se adune şi să se scurgă precum picăturile de ceaţă. În jurul lor, în cenuşiul veşnic în mişcare,

gemetele şi strigătele spiritelor la fel de neliniştite le zgâriau nervii ca o lamă de cuţit.

- – De unde ştim că nu l-a atras într-o capcană corcitura? întrebă brusc Yasuno.
- Basho se uită la el, la fel de neliniştit, dar cumva nefiind în stare să creadă că ceea ce se întâmplase ar fi rezultatul trădării corciturii.
- – Oishi are încredere în el, sublinie, în speranţa că va alunga îngrijorarea lui Yasuno.
- Dar acesta se uită la el cu dezgust.
- – Nu a avut de ales. Avem nevoie de arme. Dacă nu se întoarce curând, mă duc după el.
- Privi spre intrare, strângându-şi mâna din nou pe mânerul sabiei, ca o promisiune.
- Basho se uită pe lângă el la faţa binevoitoare a lui Buddha, aşternută în odihnă, cu ochii închişi şi un zâmbet blând de mulţumire pe chip. Rugându-se ca Buddha să fie cu adevărat mai înţelept decât oricare dintre ei ar putea spera vreodată să fie, tot nu reuşea să-şi înfrâneze gândul că numai un chip cioplit din piatră ar putea arăta atât de liniştit într-un loc ca acesta.
-
- Oishi se opri, privind uluit, când au intrat într-o peşteră naturală unde bărbaţi cu capetele rase, cum era odată şi al lui Kai, erau aşezaţi şi rosteau

incantaţii în sanctuarul unui altar budist. *Călugări... într-un templu abandonat din Pădurea Tengu?*

- Călugării, îmbrăcaţi în haine de pânză aspră, nevopsită, aşezaţi în poziţia lotus, meditând şi rugându-se la lumina felinarelor, în semicerc, în rânduri ordonate, care-i aminteau de valurile oceanului gonind spre ţărm. În faţa lor, în capătul îndepărtat al peşterii, era o statuie din metal îmbrăcată cu un strat de foiţă de aur. Era aşezată ca şi ei, dar pe un soclu de piatră şi, în loc să aibă braţele ridicate cu degetele formând mudre graţioase, ţinea o sabie într-o mână şi o bucată de frânghie în cealaltă. Nu avea privirea senină a lui Buddha, ci una mânioasă, suspicioasă, iar din gura strâmbată ca într-un mârâit îi ieşeau colţii.

- *Fudou Myo-o.* Oishi scăpă o exclamaţie bruscă recunoscând imaginea Protectorului Imuabil – zeitatea budistă care îndepărta toate obstacolele cu ajutorul focului, pentru a-i ajuta pe cei vii în căutarea lor către iluminare.

- Îşi dădu seama atunci că acesta trebuia să fi fost, şi probabil încă era, un altar ascuns al călugărilor *yamabushi* – asceţi care combinau cultul spiritului divin al lui Buddha cu tradiţiile native shinto ale Japoniei şi pentru care figura de nezdruncinat a lui *Fudou Myo-o* avea o semnificaţie specială.

- Şi totuşi, această imagine a lui Fudou nu era ca vreo alta pe care o mai văzuse. În locul aurei obişnuite de flăcări din jurul trupului său... avea aripi. Nu erau parte din modelul turnat iniţial. Fuseseră răsucite precum mătasea de păianjen, dintr-un material pe

care nu şi-l putea imagina, şi ţesute în modele care le ofereau calitatea diafană a aripilor de libelulă, deşi forma lor era mai mult ca de pasăre.

- Le putea distinge atât de clar alcătuirea, deoarece străluceau, straniu luminate de nenumărate lumini de culoare roşie. Nu putea fi sigur dacă vedea sute de lumânări mici în boluri translucide sau dacă o specie necunoscută de viermi luminoşi se aşezaseră pentru totdeauna pe aripile lui Buddha. Oricum, efectul era la fel de magic, ca şi cum ar fi fost într-adevăr atinse de flacăra purificatoare a lui Fudou.

- Poate că cei care şedeau acolo rostind incantaţii erau doar simpli *yamabushi*, nu demoni. *Yamabushi* rătăceau singuri sau în grupuri mici, peste tot prin munţii care, credeau ei, deţineau cel mai puternic *chi* de pe pământ. Trăind vieţi rigid disciplinate care combinau rugăciunea şi antrenamentul în artele marţiale extreme, se zicea că aveau capacitatea de a face fapte de o putere incredibilă, precum şi vindecări miraculoase.

- Se spunea chiar că, cu mult timp în urmă, îi convertiseră pe sălbaticii *tengu* la convingerile lor şi că *tengu* fuseseră transformaţi, trup şi suflet, până într-atât încât acum deveniseră protectorii templelor abandonate... *ca acesta.*

- Se uită din nou la călugări, care continuau să stea şi să rostească incantaţii, aparent orbi la prezenţa lui sau chiar a lui Kai. Îi văzu mai clar, pe măsură ce ochii i se adaptau... începând să realizeze că ceea ce arăta în mod înşelător ca nişte oameni era, de fapt,

ceva străin, la fel de ciudat ca imaginea lui Fudou cu aripi.

- Aproape că ar fi putut trece drept o adunare de *yamabushi* – formele lor semănau foarte bine cu ale oamenilor ale căror trupuri erau rezultatul final al anilor de rugăciune şi de post – incredibil de emaciate, şi totuşi părând cumva puternice, ca şi cum sub pielea lor uscată nu existau decât muşchi şi oase. Dar…

- Oishi se mişcă uşor înainte, pentru a vedea mai bine feţele călugărilor şi, dintr-odată, asemănarea cu oamenii dispăru. Feţele lor, uscate în măşti prin aceeaşi automortificare ce le transformase trupurile, erau cu mult mai aproape de cele ale unor păsări de pradă. Aceştia erau *tengu*. Călugări *tengu*.

- În faţa fiecăreia dintre siluetele care meditau, o *katana* strălucitoare plutea cu vârful în jos în aer, în echilibru perfect.

- Acei *yokai* din poveşti şi legende, care antrenaseră eroi pentru a lupta ca demonii, erau reali… şi erau aceleaşi creaturi care îl instruiseră şi pe Kai, exact aşa cum pretinsese el.

- Că învăţaseră căile budismului de la *yamabushi* şi că evoluaseră prin comuniunea lor cu aceeaşi energie spirituală căutată de oameni trebuia să fie, de asemenea, adevărat. Deveniseră călugării-războinici devotaţi de pe tărâmul *yokai*, păzind şi închinându-se în temple care fuseseră abandonate elementelor.

- Corcitura nu se mişcase de lângă el, privind încă la călugării care se rugau, dar nu era nicio urmă de teamă pe faţa lui. În ochii lui, Oishi văzu doar amintirile acumulate ale primilor săi ani, nu fragmente de mit şi legendă.
- – Stai aici, spuse Kai.
- – Unde te duci? întrebă Oishi, speriat.
- – Să-mi prezint omagiile fostului meu stăpân.
- Kai îşi mută privirea de la Oishi spre partea din spate a peşterii, unde mai multe umbre aşteptau, dincolo de statuia lui Fudou Înaripat.
- Urmărind privirea corciturii, ochii lui Oishi se îndreptară din nou spre călugări, săbiile lor strălucitoare imposibil suspendate în faţa fiecăruia dintre ei. *Kai spusese adevărul despre tot.*
- – Nici să nu te gândeşti! îl avertiză Kai brusc, urmărindu-i privirea. Şi, orice s-ar întâmpla, *nu-ţi scoate sabia.* Se uită îndelung la Oishi, cu promisiunea în ochi că orice urmă de slăbiciune sau de eşec de voinţă urma să fie pedepsit cu moartea instantanee... dacă aveau noroc.
- Samuraiul dădu din cap, fiindu-i dintr-odată greu să susţină privirea unui om pe care îl crezuse întotdeauna inferior lui, dându-şi seama acum cât de multă slăbiciune găsise omul acesta în el. Îşi jură că nu va eşua, aşa cum i-ar fi jurat şi lui Kai, dacă ar fi considerat că tânărul l-ar fi crezut.

- Înainte de a putea cere vreun detaliu despre locul unde se ducea Kai sau despre ceea ce intenţiona, de fapt, să facă, acesta se depărtă deja de el, mergând spre Înaripatul Fudou. Corcitura trecu de rândurile de călugări ce psalmodiau şi dispăru în umbra din spatele statuii, lăsându-l pe Oishi în picioare, singur într-o peşteră plină de demoni bine înarmaţi.

16

- Kai o luă de-a lungul unui alt tunel, la fel de familiar pentru ochii minţii lui, care ducea la sanctuarul interior al templului, unde Sojobo, stăpânul şi marele preot al călugărilor *tengu* şi, cândva, propriul său stăpân şi tată adoptiv, îşi petrecea o mare parte din timp în meditaţie solitară.

- Kai se opri în dreptul intrării în sanctuar. Sabia fostului său stăpân stătea în echilibru pe vârf, la limita absolută a fâşiei înguste care forma spaţiul de meditaţie, precar echilibrată pe marginea abisului care se aşternea dincolo de ea. Tăişul sabiei, ştia, era suficient de ascuţit pentru a tăia prin piatră şi atât de fin cizelat încât putea despica un fir de păr în jumătate, pe lungime. Oţelul modelat în formă de val era lustruit până la o strălucire de oglindă şi părea să absoarbă toată lumina de la spaţiul din jurul său.

- Terenul solid al sanctuarului interior era doar la câţiva paşi dincolo de ea. După acesta, se deschidea o peşteră şi mai mare, una pe care imaginaţia lui nu fusese niciodată capabil să o cuprindă, din cauza înălţimii şi a adâncimii sale şi a pereţilor îndepărtaţi care se pierdeau în întuneric. Sunetul de apă curgând grăbită îl făcu să privească într-o parte, unde un râu subteran plonja peste o margine de deasupra celei pe care stătea el şi cădea în întuneric. Apropierea de locul unde stătea şi căderea, aparent fără sfârşit, a apei în adâncurile de mai jos reînvia în el o combinaţie de mult uitată de uimire şi teroare. Tunetul său atenuat răsună în spaţiul gol de sub picioarele lui.

- Kai se uită înapoi la sabie, simţind durerea neaşteptată a unei emoţii mult mai familiare, dorinţa de a ţine din nou în mână o lamă ca aceea să-i simtă echilibrul perfect şi modul în care se mişca, asemenea unei extinderi conştiente a propriul său corp, în timp ce bloca sau abătea orice lovitură care venea spre el, învingându-şi toţi adversarii cu talentul său, chiar şi pe cei din rândul *tengu*. Toţi, în afară de unul...

- – Aşadar, băiatul înspăimântat se întoarce bărbat... spuse acel unul, din umbrele din spatele lui.

- Respiraţia lui Kai se opri, instinctul aproape împingându-l să facă un salt înainte şi să apuce sabia pentru a se apăra. Îngheţă înainte ca trupul său să facă vreo mişcare, amintindu-şi la timp ce îl avertizase pe Oishi, amintindu-şi cât de diferite erau regulile de aici faţă de cele din lumea de afară: aici,

unde nimic nu era aşa cum părea, inclusiv vorbitorul a cărui voce tocmai o auzise.

- Se întoarse spre *tengu*, care stătea în faţa lui arătând exact aşa cum se aşteptase – în mod înşelător, la fel de bătrân ca timpul, îmbrăcat în haine croite ca acelea ale unui preot, dar realizate dintr-un material care s-ar fi potrivit shogunului, atunci când îşi aduna curtea. *Cel Bătrân avusese întotdeauna o urmă nepotrivită de vanitate.*

- Dar, peste robele care-l proclamau drept cel ale cărui calităţi fizice şi spirituale îl făceau stăpânul semenilor săi, Kai văzu chipul pe care şi-l amintea mult mai bine decât modul afectat de a se îmbrăca.

- Trăsăturile ca de pasăre răpitoare ale acestui *tengu* erau mai puţin tulburătoare şi ca din lumea de dincolo decât cele ale discipolilor săi din camera principală. Şi totuşi, ochii aurii ameninţători cu pupile la fel de lungi şi ascuţite ca lamele de sabie, nu se schimbaseră – erau total lipsiţi de milă. Kai îi întâlni, dar nu le putu susţine privirea. Aceeaşi teamă şi aceeaşi furie neputincioasă pe care ochii aceia le evocau întotdeauna în el l-au redus din nou la stadiul de copil.

- *Nu* – îşi zise Kai, stăpânindu-şi frica lui. Cel care îi fusese odată tată adoptiv putea simţi tot ce-i trece prin minte unui om. Orice gândea sau chiar orice simţea putea fi folosit împotriva lui. Kai îşi îngropă emoţiile umane sub puterea voinţei, ca şi cum ar fi controlat puterea pământului de deasupra capului său – în modul în care învăţase, în cele din urmă, s-o facă, cu atât de mult timp în urmă, pentru a

împiedica distrugerea completă a umanităţii sale. Pentru a scăpa...

- Frica nu este inamicul... este avantajul tău. *Să lupţi cu propria frică în loc să lupţi cu duşmanul tău te lasă doar deschis atacului.* Trase o gură adâncă, purificatoare, de aer în piept şi se înclină cu respectul cuvenit unui stăpân.

- – Avem nevoie de săbii. Am venit la tine pentru ajutor, spuse el, rostind cuvintele cu un echilibru perfect.

- Tengu zâmbi, dar Kai nu avea de unde să ştie dacă zâmbise de la vorbele lui sau pentru că îşi amintea încă atât de bine lecţiile sale. Fostul lui *sensei* arătă spre lama strălucitoare.

- – Nu, Kai. Ai venit să-ţi termini antrenamentul.

- Ochii lui Kai se îngustară când văzu sclipirea provocatoare apărută în privirea de aur a stăpânului său. *Cel care îi controlase viaţa din primul moment de care-şi putea aminti nu-l va ierta niciodată pentru că-l trădase pe el personal şi pentru că îi abandonase poporul...*

- – Eu *nu sunt* unul dintre voi.

- Acum îi fu mult mai dificil să-şi păstreze calmul vocii, dar se îndârji şi mai tare. Privi din nou spre sabie, încleştând pumnii, în timp ce Sojobo păşea în lumină, cu ochii în josul tunelului care ducea înapoi la peştera principală.

- – Dar nici unul dintre *ei* nu eşti, spuse Sojobo, privindu-l pe Oishi. Se uită înapoi la Kai şi vocea îi deveni tăioasă ca lama sabiei lui. Îţi rişti viaţa venind aici, pentru oameni care nu te vor accepta niciodată.
- Kai întâlni ochii ameninţători, dispreţul din vocea stăpânului *tengu*, şi răspunse cu convingere totală:
- – Sunt oameni buni. Cauza lor este dreaptă.
- – Aşa spui tu... Sojobo se întoarse, privind din nou spre Oishi. Testul atunci. I-ai spus să nu atingă sabia. Dacă o face... Tatăl adoptiv al lui Kai se răsuci din nou şi rosti: El şi toţi oamenii lui vor muri.
- Kai se încruntă. Acesta nu era poporul lui, dar aici era teritoriul său – teritoriul demonilor – acum şi niciun fel de aroganţă de samurai nu putea opri sângele de samurai al lui Oishi de a fi vărsat la fel ca al oricărui alt om, dacă îşi pierdea propria sa luptă cu frica.
- Nu putea face nimic acum pentru Oishi, decât să-şi îndure testul separat şi să termine cât mai repede posibil.
-
- În camera principală, Oishi încercă un pas, şi apoi încă unul, în josul rândului deschis ce diviza cele două grupuri de călugări care psalmodiau. Se întreba dacă era posibil să nu îi sesizeze prezenţa lui pe cât părea să fie. Privirea îi rătăci în stânga şi în dreapta, în timp ce strălucirea tentantă a săbiilor lor îi atrăgea atenţia. Se forţă să se concentreze pe statuia lui Fudou, drept în faţa lui, rugându-se tăcut

Protectorului Imuabil care le dădea putere călugărilor *yamabushi* să-i întărească şi lui voinţa.

- Dar, pe măsură ce se apropia de statuie, o vibraţie stranie începu să umple aerul, un sunet vag audibil, ca şi cum caverna din jurul lui zumzăia de energie. Cu cât se uita mai mult la chipul lui Fudou, cu atât mai mult simţea că devine parcă una cu indignarea şi furia lui: Fudou cel violent, plin de mânie, al cărui foc ardea toate obstacolele, care n-ar fi putut fi întors din cale...
-
- Kai se foi neliniştit, uitându-se spre prima încăpere a peşterii în timp ce Oishi ieşea din raza lui vizuală.
- – A meritat? întrebă Sojobo, forţându-l să se uite înapoi şi să întâlnească privirea nemiloasă a tatălui său adoptiv. Ce ai găsit în lumea de afară? Dragostea unei femei pe care nu o poţi avea?
- Kai clipi, luat prin surprindere de direcţia de atac neaşteptată, dar îşi păstră calmul din privire, uitându-se în ochii de aur de nepătruns, amintindu-şi de ochii lui Mika, în timp ce răspundea simplu:
- – Da.
- Un zâmbet amuzat deformă gura de sub privirea rece, inumană. Tengu scoase un sunet de dispreţ.
- – Lasă-mă să-ţi vorbesc eu despre dragoste. Dragostea de o noapte care te-a adus în lumea asta. Un marinar englez şi o fată de ţăran vândută la un bordel… Se opri, uitându-se la Kai, măsurându-i

reacţia. Şi, nu după mult timp, mama ta iubitoare te-a abandonat, lăsându-te să mori în aceste păduri... monstrul ei de copil corcit.

- Ochii lui Kai se măriră. Concentrarea i se risipi precum ceaţa, lăsându-l fără apărare, în timp ce fostul său stăpân îl lovea la baza întregii sale fiinţe... nevoia lui de-o viaţă de a şti cine era sau ceea ce fusese odată menit să fie.

- – Cu toate acestea, noi te-am găsit, continuă Sojobo, cu vocea cea mai consolatoare pe care o auzise Kai vreodată. Te-am acceptat. Te-am antrenat. Te-am învăţat multe lucruri... Ochii şi vocea lui deveniseră, brusc, din nou, nemiloase. Dar tu ai fugit şi ai întors spatele acestor daruri.

- – Daruri de moarte, îi răspunse Kai cu repulsie.

- Pumnii i se încleştară. Oricare ar fi fost motivele pentru care *tengu* îl luaseră printre ei, aceştia nu fuseseră animaţi de niciuna din emoţiile pe care tânjise să le vadă vreodată în ochii cuiva. Sojobo îl minţise şi înainte despre oameni, cum putea fi sigur că acest lucru nu era o altă minciună? Căzuse oare deja în propria capcană?
-

- În peştera principală, Oishi îşi întoarse privirea de la faţa lui Fudou, scos din transă de zgomotul făcut de oamenii lui care intrau în peştera din spatele său.

- – Ce faceţi aici?

- Se uită urât la ei, brusc furios, îndreptându-se spre intrare. El le spusese – le *ordonase* – să rămână afară, dar niciunul, nici chiar Chikara, nu-l ascultase. *Blestematul de băiat, oare nu va învăţa niciodată să se supună ordinelor, chiar dacă nu avea niciun respect pentru grija tatălui său pentru el?*

- – Ar trebui să mergem! spuse Yasuno furios, gesticulând de parcă Oishi era cel care ignorase ordinele, şi nu ei toţi.

- – Nu...

- Oishi ridică mâinile, încercând să-i facă să tacă şi să-i împiedice să înainteze.

- Dar era ca şi cum nici măcar nu-l mai vedeau acum. Se holbau cu toţii la... ceva, rămaşi fără grai de groază.

- Oishi realiză că incantaţiile se opriseră în spatele lui. Se întoarse şi văzu că toţi călugării îşi ridicaseră capetele emaciate şi se uitau fioros peste umăr la intruşi cu ochii feroce ai unor ulii care urmăreau o invazie de rozătoare.

- Pentru un lung moment, o tăcere tensionată se aşternu între cele două grupuri... şi apoi *tengu* începură să tremure, toţi o dată, corpurile lor vibrând cu energia incredibilă pe care Oishi o simţise când se mişcase printre ei.

- Se uită din nou la oamenii lui, teribil de îngrijorat, şi îl văzu pe Yasuno ducând mâna la sabie.

- – Nu!
- Dar era deja prea târziu. Yasuno trăsese lama.
- Trupurile *tengu* plesniră, deschizându-se pe locul unde stăteau, în timp ce spirite cu forme schimbătoare începură să se înalţe din carcasele călugărilor care se rugau. Sâsâind de furie, demonii au zburat spre pâlcul de ronini uimiţi, înşfăcându-şi săbiile cu mâinile lor cu degete-gheare.
- Oishi privi disperat cum oamenii lui – toţi cei care aveau arme – îşi trăgeau săbiile sau ridicau suliţele pentru a riposta, preluând conducerea, în timp ce ceilalţi întâmpinau monştrii cu bastoanele grele sau cu pumnii goi.
- Spre uimirea lui, luptau bine, mai bine decât şi-ar fi putut imagina, răspunzând atacului violent dezarmând sau doborând atacatorii *tengu*. Însă erau categoric depăşiţi numeric, iar lupta se întindea, îndepărtându-i pe oameni de tunelul care era singura lor speranţă de scăpare.
- Le strigă să strângă rândurile şi să se retragă, ca să ajungă din nou la ieşire şi să scape afară, dar parcă îşi pierduse graiul, sau dispăruse. Motivaţi de propria lor foame de luptă, oamenii lui intrau şi mai adânc în marea de demoni. Săbiile pierdute de *tengu* continuau să plutească în derivă în aer, unele dintre ele îndreptându-se spre el, ca şi cum se rugau să fie apucate de altă mână – mâna lui – şi folosite pentru a-şi ajuta oamenii.

- *Nici să nu te gândeşti.* Avertismentul mortal de serios al lui Kai îi răsună în minte, putând vedea încă îndoiala şi neîncrederea din ochii corciturii. *Era testat... dar erau oare cu adevărat doar trucuri de demoni, o halucinaţie?* Părea şi suna la fel de real ca şi propria sa existenţă. Se uită în jos la sabia lui încă în teacă, într-o parte. Dacă testul presupunea că trebuia să-şi lase toţi oamenii să fie ucişi de demoni...

- Cineva scoase un ţipăt, un ţipăt omenesc, şi văzu sângele pulverizat într-un arc roşu aprins. Pumnii i se încleştară când auzi pe altcineva strigând. *Oamenii lui mureau... Cât mai putea să stea acolo şi să-şi privească oamenii pierind, fără să facă nimic?*

- – Kai! strigă el cu disperare.

- Dar Kai tot nu se întoarse şi tot mai mulţi din oamenii lui începeau să cadă...
-

- Kai înghiţi nodul de durere din gât, care îl împiedica să vorbească şi aproape chiar să respire.

- – Nu te cred, îi spuse el stăpânului *tengu*. Nu ştii nimic despre oameni. Sau despre iubire...

- – Nu ştiu? Zâmbetul atotştiutor al lui Sojobo se umplu de o cunoaştere secretă. Tatăl tău *a iubit-o* pe mama ta pentru o noapte. Repetă cuvintele şi, din nou, Kai fu prins de vocea evazivă, ademenitoare, care îi dezvăluia tragica desfăşurare a poveştii vieţii lui. Când a aflat că este însărcinată, a fugit de la bordel, înapoi în satul ei, pentru că îşi *iubea* copilul

care creştea în ea. Dar părinţii ei, care o *iubiseră* înainte de a fi obligaţi să o vândă, au dat-o afară din casa lor, când au văzut că pruncul ei era un bastard corcit.

- Sunetul apei curgând grăbită părea să umple capul lui Kai, ca şi cum sângele amestecat din venele sale era în război cu simţurile sale. Se simţea ameţit de durere şi de furie, dar nu avea nicio idee unde să plaseze vina. Fuseseră câţiva englezi în echipajele vaselor de pe Dejima. Îi urâse la fel de mult cum îi urâse pe olandezi. Dar mai mulţi dintre ei aveau părul roşu sau şaten, altfel decât olandezii cu părul de paie. Şi îşi aminti de ceva pe jumătate auzit printre soldaţi în ziua în care fusese capturat de oamenii lui Asano.

- – Englez, poate...

- Îşi aminti de un marinar englez, în special – îşi aminti cum, atunci când unul dintre olandezi zisese că corcitura pretinde a fi pe jumătate englez, marinarul doborâse omul cu un singur pumn. Şi apoi deschisese uşa celulei în care Kai stătea ghemuit, legat de perete.

- Imaginile îi ardeau ochii ca acidul în timp ce Cel Bătrân continua necruţător să-i spună povestea pe care îşi dorise întotdeauna s-o ştie – povestea mamei sale – până la capătul său amar, fără de speranţă.

- – Peste tot unde se ducea, oamenii o respingeau, blestemând-o din cauza fiului ei demon. În cele din

urmă, a venit în această pădure să-şi ia viaţa. Aşa te-am găsit.

- Kai îşi întoarse privirea de la ochii nemiloşi, plin de ură nu numai pentru *tengu*, ci şi pentru slăbiciunea şi cruzimea rasei umane, şi pentru sine mai presus de toate, pentru durerea pe care însăşi existenţa sa o cauzase nu numai sieşi, ci şi tuturor celor de care îi păsa, când tot ceea ce voise vreodată...

- Undeva, o voce familiară, o voce omenească, îi striga numele cu disperare.

- Se întoarse, amintindu-şi deodată că lăsase pe cineva în sala de rugăciune... *Oishi.* Oare tocmai îi strigase Oishi numele?

- Se confruntă iar cu stăpânul *tengu*, cu furie proaspătă şi durere arzându-i în ochi... arzând şi limpezindu-i vederea. Acolo, în faţa lui, era demonul care îndrăznise să-i spună că era mai mult demon decât om. *Care voia să i-o dovedească, o dată pentru totdeauna...*

- *Acesta era încă un test, şi nu-l picase încă.*

- – Acum, că ştii ce eşti, tot mai alegi dragostea împotriva urii?

- Tengu zâmbi şi de data aceasta batjocura şi răutatea care se combinau pentru a-i distorsiona faţa inumană îi fură la fel de clare lui Kai ca şi obsesia lui.

- Faţa lui Mika se formă ca o viziune în gândurile lui Kai. Se agăţă de amintirea ei, lăsând dragostea ei să-i învăluie spiritul ca o aură.

- Privind peste umărul stăpânului *tengu*, o văzu dintr-odată pe Mika – *nu, era imposibil, Mika nu putea fi aici* – intrând în cameră. Păşi spre el, zâmbind, imaterială precum ceaţa, dar arătând exact aşa cum şi-o amintea.

- *Era batjocorit din nou.* Dar chiar şi iluzia asta era tot ce-i trebuia ca să-i reamintească faptul că modul în care oamenii trăiau nu era de neschimbat, nimic legat de ei nu era absolut... nici chiar viaţa lor. Tengu nu erau nemuritori, aceştia puteau fi ucişi, dar nu avea nicio idee cât de bătrân era stăpânul-demon care îl antrenase să lupte fără conştiinţă sau milă şi îl învăţase că viaţa nu era nimic mai mult decât mesagerul Morţii. Nu era de mirare că viaţa nu avea niciun înţeles pentru nişte fiinţe a căror existenţă semăna cu o moarte vie.

- În schimb, el cunoscuse adevărata bunătate în lumea oamenilor, dar şi ura şi cruzimea, şi iubise o altă fiinţă omenească. Continua să privească fantoma lui Mika aflată înaintea lui, arătându-i o faţă plină de dragoste care o reflecta pe a lui însuşi.

- Un licăr de furie autentică sclipi în ochii demonului văzând dorul lui Kai.

- – Am văzut o mie de versiuni ale viitorului în care încercai s-o salvezi pe Mika, spuse cu vocea lui tăioasă, arătând spre fantomă, şi fiecare se termină

cu moartea ta. Ştiind lucrul acesta, tot mai alegi dragostea?

- – Aş face-o, pentru ea, zise Kai ridicând capul.

- Fantoma lui Mika întinse mâna spre el şi apoi dispăru, la fel de brusc precum apăruse.

- – Indiferent de ceea ce faci, spuse Cel Bătrân, Mika nu va fi a ta în această viaţă.

- Kai absorbi durerea cuvintelor cu resemnare liniştită, amorţit de conştientizarea faptului că acestea nu erau nimic mai mult decât adevărul pe care îl cunoscuse dintotdeauna.

- – Voi merge atunci spre moarte, zise el, şi mă voi ruga s-o regăsesc în alta.

- Ochii stăpânului *tengu* se înnegriră, în timp ce pupilele i se lărgeau, dezvăluind golul care se afla în sufletul său. Kai văzu asmuţită împotriva lui determinarea totală a Celui Bătrân de a-i zdrobi voinţa, o dată pentru totdeauna.

- Îşi aminti că numele fostului său tată adoptiv însemna „Marele Preot al lui Buddha“, dar dintr-odată realiză că oricine putea să-şi spună *preot,* sau să se numească *samurai* şi să nu dezvăluie nimic mai mult despre cine era cu adevărat în interiorul lui, că nu era decât un demon, sau o corcitură.

- Kai se uită la sabia ce atârna în aşteptare şi îndrăzni să spere.

-

- În camera principală, demonii ademeniseră roninii departe de intrare şi îi separaseră. Acum erau în sfârşit liberi să-şi dezlănţuie puterea deplină a săbiilor peste-cele-omeneşti şi a abilităţilor lor inumane, atacând în haită oamenii şi secerându-i.

- Hara se repezi spre unul din *tengu*, dar în loc de a-l tăia, sabia trecu prin el ca şi cum nu avea niciun fel de trup. Demonul se răsuci în jurul lui precum ceaţa suflată de vânt şi, dintr-odată, din nou solid, îl despică cu propria lamă. Yasuno şi Basho se luptau spate în spate, cu curajul unor dragoni gemeni, încercând să învingă imposibilul, sau să evite inevitabilul, în timp ce Horibe îşi balansa *katana* către un alt *tengu*, doar pentru a-şi vedea lama tăiată în două de metalul demonului, în timp ce şi mai mulţi *tengu* se aruncau asupra lui.

- Oishi era paralizat de o durere nemaiîntâlnită în timp ce-şi vedea oamenii sfârtecaţi unul după altul. Săbii *tengu* pluteau în derivă de jur împrejurul lui, ca ţânţarii într-o noapte de vară. Le evita neputincios, ştiind că trebuia să ia doar una, *doar o...*

- Se uită iar în jos, la propria lui sabie, mâinile tremurându-i în timp ce se asigura că aceasta stătea încă ferm în teacă. Privirea bântuită a lui Kai rămăsese cumva cu el, împreună cu vorbele lui de avertizare, aşa că nu-şi îngădui să se atingă de mânerul ei, şi nici să lase o sabie de demon mai mult decât să-i perie mâneca.

- Bătălia se îndepărta şi mai mult de el. Niciunul din oameni nu privise înapoi sau nu-l strigase măcar, de

parcă ar fi fost într-adevăr invizibil, uitat de toţi cei angajaţi în luptă, bărbaţi şi monştri deopotrivă.

- Dar apoi, dintr-odată, îşi dădu seama că se putea totuşi implica şi el, tot ce trebuia să facă era să nu tragă sabia şi să nu o folosească împotriva vreunui *tengu*. O luă la goană după urmăritori şi victimele lor, hotărât să-şi ajute oamenii, chiar dacă nu avea decât trupul şi mâinile goale ca arme.

- Dădu peste o trupă de *tengu* – suficient de consistenţi atunci când alegeau să fie – înhăţându-i de braţe şi izbindu-i cu coatele în faţă – călcându-i, lovindu-i cu picioarele şi cu capul, din disperarea de a le sparge rândurile şi de a ajunge la oamenii săi.

- Îl văzu pe Yasuno clătinându-se în timp ce o sabie îi despica piciorul. Îl văzu pe Basho încercând să-şi protejeze prietenul cu propriul său corp uriaş, doar pentru a fi pus jos de o altă trupă de *tengu*, ale căror săbii îl hăcuiră pe loc.

- Văzându-i cum cad amândoi, Oishi se luptă mai ceva ca un demon, mai aprig decât îşi imaginase vreodată că ar fi posibil, eschivându-se şi croindu-şi drum printre *tengu* şi lamele lor. Trupul lui folosi toate trucurile murdare pe care le văzuse vreodată sau le auzise chiar descrise, inclusiv mişcările pe care Kai le utilizase împotriva lui pe Insula Olandeză, fără a se obosi să-i ceară permisiunea în minte.

- Cu cât reuşea să înainteze mai mult şi cu cât ajungea mai aproape de oamenii lui, cu atât mai insidios începeau *tengu* să lupte împotriva lui. Îşi aruncă braţul în sus, încercând să-şi protejeze capul,

şi o lovitură dură de sabie îl tăie. Se feri într-o parte, abia reuşind să scape de o rană şi mai rea, dar durerea îl ardea şi sângele îi îmbiba hainele în timp ce întregul braţ îi devenea brusc inutil. Mai multe lame îi pătrunseră în carne, sfârtecându-l cu muchiile lor ascuţite, dar fără să-l omoare, ca şi cum *tengu* voiau să-l distrugă pentru aroganţa lui omenească tăindu-l în bucăţele. *Lucrul acesta era real. Pe toţi zeii, nu era un vis, era real...*

- Stăpânul *tengu* îi zâmbi triumfător lui Kai.

- – Recunoşti, atunci. Fuga ta a fost lipsită de sens.

- Kai se uită la fostul său tată adoptiv, fără să înţeleagă.

- – Ce?

- – „Viaţa de om“ după care tânjeai era un vis. Existenţa ta în lumea lor nu a avut niciun scop real.

- – Nu...

- Şi atunci Kai conştientiză adevărul pe care tocmai îl recunoscuse: ceea ce crezuse că era un jurământ altruist de dragoste fără sfârşit nu era nimic altceva decât mărturisirea devastatoare că, în încercarea de a-şi găsi un loc în lumea oamenilor, tot ceea ce câştigase fusese o viaţă plină de suferinţă.

- Toate lucrurile care crezuse că defineau o fiinţă omenească erau iluzii. Suferise pentru că nu putuse să renunţe la ele şi în cele din urmă nu avea să

rămână nimic pentru el, decât o moarte la fel de lipsită de sens cum fusese întotdeauna şi viaţa lui, aşa cum prezisese Sojobo.

- Kai rămase mult timp perfect nemişcat, privind în jos la trupul său bătut şi plin de cicatrici, făcând inventarul, încercând să se asigure că pierduse cu adevărat în faţa propriului său argument... şi nu din pricina logicii strâmbe a stăpânului *tengu*.

- Şi apoi privirea îi trecu de la legăturile goale de la *hakama* la strălucitoarea lamă *tengu* care încă îl chema de la marginea abisului. *Dacă te întâlneşti cu un spadasin, scoate sabia. Nu recita poezie pentru cineva care nu este poet.*

- Îşi ridică din nou privirea în ochii în expectativă ai fostului său stăpân.

- – Să nu mai vorbim, spuse el. Vrei să-mi dai ceea ce-ţi cer? Se uită la sabia ce strălucea precum speranţa în întuneric şi înapoi, la stăpânul *tengu*.

- Sojobo ridică din umeri. Dacă avea vreo reacţie la refuzul brusc al lui Kai de a continua disputa, atunci nu lăsa să se vadă.

- – Ia lama, Kai... zise el. Dar ceva se schimbă adânc în pupilele sale înnegrite, ceva ce Kai recunoscu imediat, chiar şi după atât de mult timp, în vreme ce el adăuga ...*dacă poţi ajunge la ea înaintea mea.*
-

- Oishi abia reuşi să se eschiveze printre două săbii-demon mari, ce secerau spre el, şi deodată îl văzu

pe Chikara. Fiul său se retrăgea îngrozit din faţa unui *tengu*, cu *katana* lui pierdută şi cu sabia demonului reflectând lumina cu un luciu roşu de sânge, în timp ce acesta încerca să ajungă la el, înfometat de şi mai mult sânge.

- Oishi îşi croi drum prin masa de duşmani supranaturali şi potopul lor de lovituri, ignorându-şi rănile, şi alergă spre fiul său. Se aruncă spre *tengu*, încercând să-l tragă în jos, înainte de a-l putea tăia pe vreunul dintre ei. Dar atacatorul lui Chikara se transformă, devenind intangibil în timp ce îl lovea, şi apoi îl trimise lat la pământ cu o lovitură grea în spate.

- Oishi ateriză dur, se chinui să se ridice din nou şi se răsuci, nemaisimţind nicio durere, acum, ci numai disperare, în timp ce *tengu* se arunca peste fiul său, ridicând sabia. Un alt demon îl prinse pe Chikara din spate, imobilizâdu-l în timp ce primul îşi pregătea sabia pentru lovitura fatală.

- Oishi căută frenetic după ceva ce ar putea folosi pentru a-l opri pe *tengu* înainte de a-i ucide fiul.

- Mâinile îi coborâră pe sabie, cea dreaptă închizându-i-se pe mânerul acesteia. Dar nu era nimic, nimic, decât...

- Kai inspiră profund şi închise ochii, lăsându-se în mod deliberat lipsit de apărare împotriva atacului. Mintea îi alunecă departe de prezent, în trecutul său cu *tengu*, la duelurile purtate cu mişcări pe care nicio fiinţă umană nu le visase vreodată... mişcări pe Calea ascunsă a creaturilor *yokai*, la care îşi

închisese în mod deliberat mintea atunci când fugise în superstiţioasa lume a oamenilor şi devenise nimic mai mult decât îi îngăduise aceasta să fie...

- Ochii i se deschiseră brusc în timp ce Sojobo intra pe Cale într-un fulger auriu. Kai intră în aceeaşi clipă pe tărâmul spiritului, pe Calea dintre interstiţiile spaţiului şi timpului. Realitatea umană dispăru ca o iluzie ce era. Spiritul lui Sojobo îi deveni brusc vizibil, din nou, curgând ca gheaţa transformată în apă, în timp ce distanţa care îl separa pe *tengu* de sabia strălucitoare dispărea la rândul ei, iar el se întindea spre mânerul acesteia.

- Dar de data asta Kai fu mai rapid, pentru că trebuia să fie.

- Anticipând mişcarea demonului, s-a aruncat pe spate, ţintind cu piciorul la vârful lamei în timp ce aluneca spre locul unde aceasta părea să stea într-un echilibru precar la marginea prăpastiei. O lovi cu forţă.

- Sabia zbură liberă, alunecând printre degetele stăpânului *tengu*, arcuindu-se în sus, devenind o rază de lumină, în timp ce se răsucea şi strălucea în trecerea sa prin spaţiul intangibil dintre lumi...

- ...în mâna întinsă a lui Kai, care reapăru acolo unde stătuse înainte şi o înşfăcă în aer. Pumnul i se închise pe mâner, iar el mătură în jur, împingând-o înainte – în timp ce fostul său *sensei* se materializă în faţa lui, doar pentru a-i găsi vârful presându-l exact pe gât.

-

- În camera templului, Oishi văzu lama demonului *tengu* tăind prin aer spre capul lui Chikara. Cu mâna stângă apăsă pe sabie în teacă, eliberând lama, iar mâna dreaptă i se închise pe mâner şi trase...

- Dintr-odată, atât Chikara, cât şi *tengu* îi dispărură din faţa ochilor, de parcă nici n-ar fi existat.

- Mâna lui Oishi se deschise cu un spasm, eliberând mânerul sabiei – jumătate trasă. Se uită dintr-o parte în alta, căutând în jurul său vreo urmă de Chikara sau de demoni... o urmă a vreunuia dintre oamenii lui, vii sau morţi. Nu mai era nicio altă fiinţă omenească nicăieri în peşteră. Călugării *tengu* erau în continuare aşezaţi pe locurile lor, psalmodiind imperturbabili, ca şi cum n-ar fi văzut nimic, n-ar fi auzit nimic, n-ar fi făcut absolut nimic, decât să şadă şi să se roage.

- Oishi se uită la el însuşi. Rana care-i mutilase braţul, precum şi nenumăratele tăieturi care sângerau dispăruseră. Nu simţea nicio durere nicăieri, ca şi cum loviturile şi vânătăile pe care le dăduse şi le primise – tot ceea ce tocmai trăise – nu fuseseră, într-adevăr, nimic altceva decât o fantasmă. Îşi înfipse ferm sabia pe jumătate trasă înapoi în teacă, auzi declicul satisfăcător pe când se bloca la loc din nou. Dar, în timp ce pornea să traverseze peştera înapoi, mâinile începură să-i tremure şi apoi tot corpul i se scutură incontrolabil. Respiraţia scurtă şi precipitată îi suna aproape ca nişte suspine.
-

- Sojobo se uită în jos, la sabia care-i apăsa gâtul. Apoi privi de-a lungul ei la mâna lui Kai şi în sus, la faţa

lui. În cele din urmă, ochii li se întâlniră şi, pentru prima dată, Kai nu văzu mânie sau dezgust, sau doar un gol în privirea fostului său tată adoptiv. Citi în schimb o licărire din respectul pe care aşteptase atât de mult să-l vadă.

- Nu era sigur ce arăta chipul lui, era doar sigur că, oricare ar fi fost expresia acestui *tengu*, el ar fi fost capabil să-i facă faţă fără să se clintească. Ochii lui îi cereau din nou fostului său stăpân răspunsul la întrebare.

- Sojobo dădu uşor din cap, drept răspuns, şi Kai coborî sabia – sabia lui, acum.

- – Kai... Fostul său stăpân păru aproape să ofteze când îi rosti numele, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta. Dacă pleci de aici, din nou, îţi vei întâlni destinul.

- Nu era nimic care să semene a minciună sau chiar a ameninţare în spatele cuvintelor lui.

- Kai se uită în ochii ciudaţi de aur, care i se păruseră cândva atât de familiari, şi găsi doar resemnare, nicio urmă de interes personal sau de înşelăciune. Propria-i privire nu şovăi.

- – Sunt dispus să-l accept.

- Numai după ce dădu să se răsucească, părăsindu-şi fostul maestru pentru totdeauna, murmură.

- – Alegerea mea a fost făcută în momentul în care am văzut-o.

- În timp ce Kai se întorcea prin pasaj în sala de rugăciune, o şoaptă trunchiată îl urmă, în aer sau în mintea lui, purtând cuvintele pline de regret pe care fostul său tată adoptiv credea că şi le spune lui însuşi.

- – Am ştiut...
-

- Oishi rămăsese holbându-se la mâinile sale goale, cu mintea la fel de goală, aparent cu mult timp înainte de a deveni conştient de paşii care veneau spre el.

- Îşi ridică privirea şi văzu corcitura ieşind din umbră pe lângă statuia lui Fudou, purtând cea mai frumoasă sabie pe care o văzuse vreodată. Dar Kai se mişca de parcă el era cel care pierduse, nu învingătorul, în lupta cu fostul său stăpân. Lama pe care o ducea părea să cântărească mai mult decât piatra.

- Oishi se uită la Kai în modul în care se uitase şi la mâinile lui, cu viziunea încă suprapusă peste coşmarul roşu a ceea ce tocmai trăise... crezuse că tocmai trăise...

- Kai se opri înaintea lui, înţelegându-i expresia şi faptul că fiecare respiraţie îi făcea încă trupul să tresară într-un spasm. Faţa lui Kai părea s-o reflecte pe a lui când corcitura îl întrebă:

- – Ce ţi-au arătat?

- Oishi se uită într-o parte, înghiţind greu, înainte de a fi capabil să forţeze un răspuns să-i iasă din gură.

- – Oamenii mei.

- Kai se uită din nou la ochii înroşiţi. Se uită în ei îndelung, după care dădu din cap uşor şi Oishi văzu pentru prima oară o urmă vagă de respect şi un început de încredere licărind în privirea corciturii.

- Apoi Kai îşi mută privirea, gesticulând cu *katana* magnifică.

- – Aveţi săbiile acum.

- Oishi îi urmări privirea. Pe câmpul de luptă, unde crezuse că-şi vede oamenii măcelăriţi, o grămadă strălucitoare de săbii *tengu* aşteptau, aşa cum îi fusese promis.

- Îşi dădu seama atunci că, în faţa lui, mai era aşezată o lamă, strălucind uşor în lumina torţelor. Kai o ridică, strângându-i mânerul.

17

- Grupul de ronini străbătu pădurea de bambus înapoi până la locul unde îşi lăsaseră caii, fiecare dintre ei ducând în teacă, la şold, o *katana*... ştiind că poartă acum săbii fără egal într-un ţinut cunoscut ca făcând

cele mai bune arme pe care le putea avea un om: *oţel al demonilor.*

- Oishi mergea lângă Chikara, a cărui uşurare când îl văzuse întorcându-se întreg din templul *tengu*, cu o lamă care strălucea ca focul în lumina după-amiezii, nu era nimic în comparaţie cu a lui la găsirea fiului său viu şi nevătămat, aşteptându-l... după ce respectase cu stricteţe ordinele care îi salvaseră viaţa.

- Acum, în timp ce mergeau unul lângă altul, îl simţea pe Chikara privindu-l pe furiş.

- – Ce s-a întâmplat acolo, domnule? întrebă Chikara, în cele din urmă, tăcerea lui gânditoare durând mai mult decât putea suporta fiul său.

- Oishi se uită la el cu un brusc şi copleşitor sentiment de mândrie şi protecţie. Nevoia de a-şi îmbrăţişa fiul, de a-i spune cât de mult îl iubea, îl umplu pe Oishi aşa cum nu mai făcuse de când fiul său era prea mic pentru a găsi lucrul acesta umilitor.

- Era mult prea târziu ca să facă asta acum, mai ales aici, aşa că Oishi clătină doar din cap, oferindu-i lui Chikara un zâmbet plin de dragoste şi liniştitor.

- – Nu-mi amintesc, spuse el.

- Chikara îl privi surprins, dar şi încurajat, în timp ce mergeau împreună.

- Kai conducea roninii înapoi prin pădurea de bambus aşa cum îi condusese şi la venire – mergând mult

înainte, în faţa lor, nu la alegerea lui, ci pentru că ceilalţi păstrau încă distanţa. Nu se uită înapoi şi nici nu-şi încetini ritmul, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca, dacă ar fi făcut-o, cineva să fi făcut efortul de a merge alături de el.

- În timp ce reacţia la propriul său test al voinţei pălea, Oishi realiză că, la început, când se întorsese la el, corcitura nu mai avea înfăţişarea lui impasibilă. Expresia zguduită, suferindă, pe care o văzuse Oishi nu era propria sa reflecţie într-o oglindă... era un semn al calvarului îndurat de Kai. Nici pe el nu erau răni fizice... dar Oishi era sigur că le avea acolo, în sufletul lui. Se îndoia că propriul său suflet va mai fi vreodată la fel.

- Oishi fusese prea preocupat de Chikara ca să se mai gândească la altceva decât la faptul că fiul său era viu şi nevătămat, iar apoi prea ocupat să ignore felicitările şi întrebările fără răspuns, ca să reflecteze la asta înainte, dar acum realiza că niciunul dintre oamenii săi nu spusese sau făcuse nimic ca să-şi exprime recunoştinţa faţă de corcitură. Doar el – şi, probabil, Kai – ştiau că, dacă acesta nu câştiga duelul său cu *tengu*, propria sa slăbiciune i-ar fi condamnat pe toţi. Era ca şi cum perfecţiunea teribilă a săbiilor promise de Kai, şi apoi câştigate de el pentru ei, nu făcuse nimic altceva decât să le dovedească celorlalţi că toate temerile lor cele mai negre şi cele mai profunde prejudecăţi erau adevărate.

- Realiză brusc că nici chiar el nu-i spusese nimic lui Kai. Fusese prea traumatizat de propriul calvar pentru a-l întreba dacă era în regulă, sau despre

ceea ce avusese de înfruntat – deşi se îndoia că el, corcitura, i-ar fi răspuns, nu mai mult decât îi spusese el însuşi fiului său. Iar după aceea...

- Sentimentul de onoare îi spunea că atitudinea sa era de neconceput, că trebuia să-i mulţumească lui Kai imediat în numele tuturor. Dar acum, că era în siguranţă, înapoi în propria sa lume, printre cei asemenea lui, impulsul de a se umili în faţa corciturii se lupta cu mândria lui înrădăcinată, care-i spunea că acesta se afla cu ei la propria lui alegere, pentru propriile lui motive. Aceeaşi implacabilă voce interioară insista să-i spună că respectul lor, sau chiar recunoştinţa lor, nu ar însemna mai mult pentru Kai acum decât ar fi însemnat atunci când îl numeau cu dispreţ demon, fără a realiza vreodată cât de aproape erau de adevăr...
-

- Kai se concentră asupra drumului, urmărind unghiul pe care lumina soarelui îl făcea despicând hăţişul înalt de bambus, dornic să ajungă la gardianul de piatră de la poarta demonilor, ultimul lucru *tengu* pe care avea să-l mai vadă vreodată. Simţea doar uşurare la perspectiva aceasta şi un sentiment de sfârşit. După douăzeci de ani, dovedise, în cele din urmă, într-un mod pe care fostul său stăpân îl putea înţelege, că avea dreptul de a face propriile alegeri cu privire la viaţa lui şi că nu fugise pur şi simplu din slăbiciune.

- Încerca să nu se gândească la fantoma lui Mika şi să nu mai audă vocea tatălui său adoptiv, ştiind că, deşi Sojobo era capabil să mintă cel puţin la fel de bine ca orice om, îşi dăduse seama că a-i spune

simplu adevărul fiului său adoptiv ar provoca răni mult mai profunde. Chiar şi conflictul neaşteptat din mintea Celui Bătrân, în timp ce pleca de lângă el, fusese şi mai dureros doar pentru că era adevărat.

- Şi afirmaţia fostului său stăpân se dovedise a fi profetică la fel de ca totdeauna: *Nu te vor accepta niciodată.*

- Obţinuse săbiile pentru ronini, dar asta nu închisese nicio prăpastie de neînţelegere, nici nu le câştigase încrederea, fără a mai vorbi de respectul lor. Oamenii pentru care riscase totul, cărora le oferise viaţa lui, cu care-şi împărtăşise secretul cel mai profund, îl urmau acum de la şi mai mare distanţă decât înainte.

- Dar el nu o făcuse pentru ei, îşi aminti cu mânie. Îl urâseră dintotdeauna. De ce ar trebui să se aştepte să se schimbe ceva acum? Făcea acest lucru pentru Mika... pentru el însuşi. Pentru a dovedi că era destul de uman pentru a iubi şi a fi iubit, chiar dacă, în final, asta nu ducea la nimic. Avea să o salveze de Kira, să-i dea viaţa înapoi, chiar dacă n-o putea petrece cu el, pentru că el era şi avea să fie întotdeauna o corcitură, o fiinţă prinsă între lumi, neavându-şi propriul loc nicăieri.

- – Corcitură!

- Kai tresări, întrerupându-şi şirul gândurilor, speriat de cineva care îl striga cu epitetul ce putea fi la fel de bine numele lui, pentru că îi aparţinuse din momentul în care se născuse.

- Auzi nişte paşi grei foşnind prin frunzele din spatele lui şi se uită înapoi, văzându-l pe Basho înaintând, micşorând cu paşi mari spaţiul dintre ei. Kai se uită înainte din nou, fără a încetini, precaut, dar nespunând nimic.

- Uriaşul cu faţă de băiat care nu se maturizase... şi, probabil, nici nu o va face vreodată... îşi încetini ritmul când ajunse lângă Kai. Basho era unul dintre puţinii oameni pe care-i cunoscuse Kai la care trebuia să se uite în sus când stăteau faţă în faţă, deşi acum nu se obosi să-l privească.

- Basho îşi scoase din teacă noua lui sabie, iar Kai se uită pieziş la el, fără să vadă nimic mai ameninţător decât simpla curiozitate pe faţa lui.

- – Ce e atât de special la armele astea? întrebă Basho. Ce anume fac?

- Kai îşi suprimă impulsul de a răspunde cu ceea ce era evident sau de a nu răspunde deloc. În ciuda bruscheţei sosirii lui Basho şi a întrebării lui, îşi dădu deodată seama că roninul nu i se alăturase ca să-l supere... că Basho făcea un efort real de a comunica. Surprins, Kai dădu din cap spre sabie.

- – Depinde de cine le foloseşte.

- – Fără ghicitori, spuse Basho.

- Kai auzise că fusese călugăr în tinereţe. Se întrebă dacă ceea ce-l făcuse pe Basho să părăsească mânăstirea fusese aversiunea lui pentru Zen *koan*

sau, având în vedere personalitatea lui, dacă nu cumva fusese rugat să-şi găsească o altă ocupaţie.

- Kai ridică din umeri şi continuă să meargă.

- – Dacă o ţine în mână un laş, acesta o va simţi grea. Nu va fi capabil s-o ridice.

- Sprâncenele lui Basho se ridicară. Continuă să-şi târască picioarele alături de Kai, privind cu fascinaţie în jos la sabie.

- – Pentru omul nesăbuit, este prea uşoară. O va învârti, dar nu va lăsa nicio urmă.

- Basho aruncă o privire peste umăr, ca şi cum comentariul i l-ar fi adus în minte pe prietenul său, Yasuno, apoi se uită imediat înapoi şi zâmbi.

- – Dar un bărbat înalt, puternic şi neînfricat, aşa ca mine?

- Kai îşi scoase sabia şi o ridică.

- – Atunci, taie.

- Balansă arma către un pâlc de bambus cu trunchiuri de doisprezece centimetri grosime.

- Basho privi cu uimire cum lama tăia o brazdă prin bambus la fel de uşor de parcă ar fi tăiat mătase.

- Încă rânjind, Basho îşi avântă propria sabie cu încrederea unui maestru în artele marţiale şi râse cu exaltare văzând-o cum trece prin alte câteva trunchiuri, cu aceeaşi uşurinţă cu care o făcuse Kai.

- Kai râse cu el, pe neaşteptate, uşurat şi eliberat. Uşurat să vadă că nu riscase totul ca să câştige aceste săbii pentru nişte oameni care nu le-ar fi putut folosi şi pentru că, cel puţin pentru unul dintre ei, exista o diferenţă în modul în care folosea cuvântul „corcitură“, ca şi cum aceasta nu ar fi fost mai mult decât o poreclă pe care Kai o câştigase, la fel cum Basho şi-o obţinuse pe a sa. Îşi aminti din nou ceea ce înţelesese în timp ce se confrunta cu stăpânul *tengu* – că numele şi titlurile erau doar nişte zgomote lipsite de sens, pentru că ele nu puteau descrie ceea ce se afla cu adevărat în sufletul cuiva.

- *Iar el şi-o câştigase,* gândi, amintindu-şi de mulţimile de pe Insula Olandeză care strigau: *Corcitura! Corcitura!...* expresia de pe feţele roninilor, atunci când în Uetsu când îi ucisese pe toţi oamenii lui Kira de unul singur... chiar şi mulţimea de la castelul Ako când luptase cu campionul lui Kira, ascuns sub armura ce purta *mon*-ul Asano.

- Avea să fie întotdeauna diferit, un *gaijin,* un străin, indiferent unde s-ar duce. Nu putea scăpa de adevăr. Se născuse având în vene un sânge aflat în război cu el însuşi, fusese crescut de *tengu* – lupta ca un demon, nu ca un om obişnuit...

- Dar era un războinic înnăscut şi asta era la fel de sigur pentru el ca pentru oricare dintre bărbaţii din jurul lui, prin venele cărora curgea sânge de samurai.

- *Pentru că era o corcitură.* În orice întuneric, se spunea, există o sământă de lumină. În orice lumină,

o sămânţă de întuneric... În acest fel, universul îşi regăsea în mod constant echilibrul atunci când natura existenţei devenea tulbure.

- *Corcitura.* Îi zâmbi lui Basho în timp ce îşi băga sabia în teacă, iar roninul uriaş continua să meargă alături de el, făcând chiar conversaţie. Kai aruncă doar o singură dată o privire înapoi, la Yasuno, văzând expresia nedumerită de pe faţa acestuia în timp ce îl urmărea pe Basho vorbind şi glumind cu omul pe care îl dispreţuia acum mai mult ca niciodată.
-
- Isogai se propti într-un cot pe masa zgâriată din bordelul care era în acelaşi timp şi un han ieftin, prefăcându-se că sake-ul băut i se urcase la cap mult mai rapid decât în realitate. Băutura de doi bani de la hanul ieftin era groaznică, aşa că nu îi era greu s-o bea cu înghiţituri mici. Faptul că, în realitate, se afla aici la ordinele liderului său era la fel de greu de crezut în clipa asta, ca şi cel că trebuia să fie singur. Când ieşea să se distreze, prefera s-o facă împreună cu prietenii, dar toţi prietenii lui erau mult prea departe acum. Oishi avea însă dreptate, aveau nevoie de informaţii cu privire la planurile lui Kira, iar acesta era cel mai bun loc să le obţină, cel mai rău famat loc din oraş. Era plin cu negustori îmbuibaţi şi oficiali *bakufu* de rang inferior care îşi încălcau propriile edicte împotriva samurailor ce frecventau stabilimente de morală îndoielnică.

- Oamenii din jurul lui hohoteau la piesa revoltător de vulgară interpretată de o tupă de actori ambulanţi, în timp ce ei înşişi îşi beau minţile într-atât încât să li se pară bune la pat femeile care le umpleau ceştile,

deşi cele mai multe dintre ele erau la fel de atrăgătoare ca personajul negativ al piesei, un actor care purta o mască *oni* grotescă. Isogai nu se aştepta să fie atât de bucuros că ordinele primite nu-i interziceau să doarmă singur.

- Oftă adânc, amintindu-şi să-şi joace propriul rol în această farsă de o seară, în care se dădea drept un soţ ursuz. Se aplecă spre oficialul beat cu care împărţea masa.

- – Nevastă-mea mă tot bate la cap, spuse el, fiind nevoit să ridice vocea ca să se facă auzit. Vrea să-i găsesc cel mai bun loc de unde să poată vedea procesiunea lui Kira.

- Oficialul se uită la el cu o surpriză înceţoşată.

- – Ce procesiune? întrebă el. O să-şi părăsească fortăreaţa la apus de soare, o să-şi spună rugăciunile la altar şi-o să se grăbească înapoi. Ridică apoi din umeri, ca cum obsesia lui Kira pentru propria siguranţă era ceva obişnuit pentru oamenii care trăiau în acest ţinut.

- Bărbatul rânji strâmb şi se întoarse din nou, întinzându-se să prindă o femeie aflată în trecere şi să o tragă în poala lui. Isogai îşi goli restul de *sake* dintr-o înghiţitură, apoi rămase cu ochii în gol, fără a avea măcar nevoie să simuleze consternarea. *Zei, oare ce au să facă acum?* Era puţin probabil ca cineva de aici să ştie ce drum sau chiar ce noapte va alege Kira de fapt, atunci când îşi va face vizita la altar, era mult prea prudent pentru asta. Şi grupul de ronini cu greu s-ar putea aduna laolaltă în

apropiere şi să rămână neobservat zile întregi. Reţeaua de spionaj a lui Kira era foarte meticuloasă.

- În cele din urmă, îşi dădu seama că o prostituată îngenunchease lângă el, aşteptând în tăcere, politicoasă, să-i dea permisiunea de a-i umple din nou paharul. Fu uşor surprins de manierele ei, deoarece cele mai multe dintre ele nu aşteptau acceptul clienţilor, fiind prea preocupate de propria afacere de a îmbăta un bărbat şi de a-l duce în pat pentru a-şi câştiga banul.

- Îi aruncă o privire şi fu surprins de cât de tânără şi de frumoasă era, cu o aură de puritate oarecum neatinsă de caracterul sordid al ocupaţiei sale. Era ca şi cum s-ar fi aflat aici doar de puţin mai mult timp decât el... Dădu din cap, permiţându-i să-i umple din nou paharul, şi studie curba senzuală a gâtului, delicateţea şi graţia mişcărilor în timp ce-i turna sake.

- Se întrebă dacă era fiica vreunui samurai aflat la necaz. Ştia că nu doar ţăranii erau forţaţi să-şi vândă copiii în ucenicia sclaviei, de obicei, în bordeluri. Privind la chipul ei fragil, cu ochii plecaţi cu modestie, se întrebă cum un tată, indiferent de cât de disperat, se putuse despărţi de ea. Dar oamenii disperaţi făceau lucruri disperate. Oricine ar fi ştiut ce complotau acum el şi tovarăşii săi ronini ar fi spus, probabil, că sunt cu toţii nebuni.

- În ciuda lui însuşi, a locului unde se afla şi a motivului pentru care era acolo, nu se abţinu şi vorbi cu ea.

- – Cum te cheamă? o întrebă el.
- – Yuki, răspunse fata, cu ochii plecaţi cu modestie.
- Numele însemna zăpadă. Un nume potrivit pentru orice copil născut în acest ţinut de munte... şi pentru o fată cu o astfel de aură de puritate în jurul ei. În timp ce gândea asta, fata se uită, în sfârşit, în sus, în ochii lui, iar el trebui să-şi ascundă surpriza. Trebuie să fi fost aproape oarbă – unul din ochii ei era albastru-pal. Dar, în ciuda acestui fapt, vederea feţei ei ridicate spre el îi tăie respiraţia. O găsea de-a dreptul fascinantă.
- După aceea, cumva, sake-ul pe care-l bea avea gust de zăpadă proaspăt căzută şi de flori de cireş în primăvară, în timp ce Yuki stătea lângă el umplându-i ceaşca. Curând, îi oferea şi ei sake, zâmbind fericit în timp ce beau amândoi din aceeaşi ceaşcă. *Trăieşte beat şi mori visând.*
- Nu mult după aceea şi fără să-şi amintească cum se întâmplase, se găsea culcat în pat într-o cameră mică la lumina lumânărilor, complet beat, nu numai de sake, ci intoxicat şi de senzaţia trupului ei subţire şi firav lipit de al lui. Ea se odihnea pe un braţ, mângâindu-i obrajii cu o atingere tandră şi totuşi sublim de senzuală şi cu părul negru, lung, gâdilându-l.
- – Tu eşti mult mai bun decât cei care vin, de obicei, aici, spuse ea încet. Mult mai nobil.
- Isogai zâmbi, cu ochii închişi, cu simţurile complet vrăjite de atingerea delicată a degetelor ei. Ştia că

nu prea mai arăta a războinicul care fusese odată, dar...

- – Poate că sunt, murmură el, bucurându-se de gând.

- Cel puţin mai avea încă un lucru de care fusese în mod justificat mândru: *Bushido*. Întotdeauna aplicase codul său de comportament virtuos oricui, indiferent de cât de umil, aşa cum voia Buddha. Trata toate femeile, chiar şi o prostituată, la fel de politicos ca pe o doamnă dintr-o familie de rang înalt... în timp ce majoritatea bărbaţilor din clasa lui tratau toate femeile, chiar şi pe soţiile lor, cu aceeaşi atitudine pe care o aveau faţă de o prostituată. Acesta era adevăratul secret din spatele reputaţiei sale de „preferat al doamnelor" – şi singurul lucru pe care chiar şi cei mai buni prieteni nu păreau capabili să-l înţeleagă.

- – Prinţul meu deghizat.

- Yuki îi zâmbi timid.

- – Nu chiar un prinţ.

- Propriul său zâmbet se lărgi.

- – Un războinic atunci... şopti ea, aplecându-se.

- Răspunsul lui fu un geamăt de plăcere în timp ce ea îl săruta, lung şi adânc, drapându-şi părul de mătase peste gâtul lui.

- – Vreau să-mi spui totul despre tine, samuraiul meu frumos...

- Vocea ei îl mângâia, la fel de languroasă ca sărutările ei.

- Dar, în timp ce deschidea încet ochii să se uite în sus la chipul ei, părul drapat în jurul gâtului său cu atâta dragoste, ca o mângâiere, începu dintr-odată să se îngroaşe şi să se mişte ca şi cum ar fi avut o viaţă proprie. La fel ca un şarpe, îi alunecă în jurul gâtului şi începu să-l strângă.

- Isogai gâfâi încercând să respire, luptându-se uluit, cuprins de panică. Îşi ridică mâinile, agăţându-se de părul ei, trăgând de el să se elibereze. Dar buclele se strângeau şi mai tare, imposibil de puternice, imposibil de luptat cu ele, *imposibil...*

- Avea din ce în ce mai puţină vlagă şi mâinile îi căzură în lături, în timp ce el înceta, în sfârşit, să lupte. Trupul îi rămase nemişcat, cu ochii larg deschişi de groază, dar nemaivăzând chiar nimic.

- 18

- Roninii se deplasau din nou, mânându-şi caii cât de tare îndrăzneau în timp ce se îndreptau spre pământurile lui Kira. Acum erau nevoiţi să meargă în principal pe uscat, pe teren din ce în ce mai dur,

pentru că nu numai gărzile de la punctele de trecere ale shogunului, ci şi spionii lui Kira supravegheau toate drumurile principale.

- Urmau poteci şerpuitoare făcute de tăietorii de lemne şi de ţărani, iar Kai căuta căi lăturalnice abia detectabile, care uneori nu erau mai mult decât nişte urme lăsate de animale. De multe ori mergeau în şir, alegându-şi drumul în susul sau în josul cărărilor şerpuitoare ce se întindeau pe marginea stâncilor. Uneori erau nevoiţi să se întoarcă pentru că o punte veche, o ruină, n-ar fi putut rezista sub greutatea cailor lor.

- Vremea era ce în ce mai rece pe măsură ce terenul se înălţa, până când şi anul păru să se topească în urma lor, luând cu el şi ultimele semne ale primăverii. Nopţile şi ploile îngheţate şi în cele din urmă şi neaua îi făcură să piardă şi mai mult timp căci se opreau să taie iarbă uscată, îndesându-şi-o în sandale ca să-şi protejeze picioarele de degerături, şi să adune papură şi viţă-de-vie dintr-o mlaştină îngheţată ca să-şi facă acoperăminte pentru cap şi pelerine care să-i apere de intemperii.

- Odată cu vremea care se înrăutăţea, Oishi se alese cu o tuse cronică devastatoare care îi provoca durere în piept, de parcă şi-ar fi rupt o coastă. Îl trezea în mod constant în timpul nopţii, astfel încât ajunsese să adoarmă în şa în timp ce călărea.

- Îşi dădu seama că nu avusese timp să se odihnească între calvarul lui în temniţa umedă din Ako şi călătoria grea la Dejima pentru a recupera corcitura de la olandezi, pe care o făcuse chiar înainte de a

începe acest drum. Dar îşi blestemă doar lipsa de disciplină, spunându-şi că slăbiciunea stătea în voinţă, nu în trup... că, pentru un samurai, voinţa singură ar fi trebuit să fie de ajuns. Văzu privirile îngrijorate din ochii unora dintre oamenii lui, dar alese să le ignore, nelăsându-l nici măcar pe Chikara să-şi exprime îngrijorarea.

- Aşa că, în mod previzibil, corcitura fu cea care îl înfruntă în cele din urmă, în toiul unei nopţi, când se trezi, tuşind şi forţându-se să se ridice ca să verifice mai degrabă santinelele pe care le postase, decât să deranjeze din nou somnul celorlalţi.

- Când Oishi se apropie de locul în care Kai stătea de pază, corcitura înclină felinarul negru pe care îl ţinea, astfel încât lumânarea ecranată să strălucească direct în ochii lui.

- – De ce te-ai trezit? întrebă Kai.

- Privindu-l pe furiş, Oishi văzu vârful sabiei lui Kai îndreptat spre el, deşi nu crezuse că acesta ar fi fost luat prin surprindere.

- – Verificam santinelele, spuse el, cu o voce groasă, dublată imediat de tuse.

- – Prostule! Kai îl trase din bătaia vântului, la adăpostul stâncilor unde stătuse de pază. Dacă vrei să te sinucizi, ronin, spintecă-ţi burta şi gata. Nu irosi timpul tuturor tuşind până-ţi scuipi rărunchii.

- – Îndrăzneşti... să vorbeşti aşa cu mine? mormăi Oishi. Tu nu eşti...

- – Ce? întrebă corcitura acru. Stăpânul tău? Conducătorul tău? Egalul tău? Se uită în jos la Oishi, acum indignat şi furios. Nu sunt nimic pentru tine. Nu eşti nimic pentru mine, dar oamenii ăştia de aici contează pe tine! Când va veni momentul să se confrunte cu Kira, ei se aşteaptă să îi conduci. N-o să te aibă, dacă nu încetezi să-ţi tratezi trupul ca pe o bucată de lemn.

- Făcând un pas înapoi, dădu din cap în direcţia postului santinelei pe care Oishi tocmai îl părăsise.

- – Dacă crezi în oamenii tăi, nu-i trata ca pe nişte incompetenţi. Dacă le preţuieşti vreun pic viaţa, atunci trebuie să începi s-o preţuieşti şi pe a ta mai mult. Odihneşte-te!

- Se întoarse şi se îndepărtă în noapte, înainte ca Oishi să poată reacţiona.

- Samuraiul rămase acolo unde se afla, sprijinit de suprafaţa îngheţată a pietrelor, cu tot corpul tremurând de ceea ce el credea că era furie… până când brusc, genunchi îi cedară şi ateriză în patru labe, tuşind până când a vomitat.

- În cele din urmă, Maseki, santinela cu care vorbise înainte de a-l întâlni pe Kai, veni să vadă ce face şi îl ajută să se întoarcă lângă foc.

- Corcitura stătea acolo aşteptând, ţinând în mâini o ceaşcă de ceai fierbinte, pe când ceilalţi dormeau în jurul lui, ca şi cum nu avea nimic mai bun de făcut, în miez de noapte. Turnă ceaşca de ceai pe gâtul lui Oishi, care, după o singură înghiţitură, îşi dădu

seama că era ceaiul medicinal al lui Basho pentru tratarea bolilor de gât şi de piept, combinat cu alte plante pe care nu le putea identifica. Îl bău pe tot, în timp ce Maseki stătea lângă el, privindu-l cu o încruntare îngrijorată. Îi mulţumi acestuia şi îi ordonă să se întoarcă la postul său.

- Înainte de a se putea uita din nou la Kai, corcitura plecase deja, înapoi la propriul post de pază. Oishi se întinse lângă foc, înfăşurându-se posac în mantia lui de papură.

- Următorul lucru pe care îl conştientiză fu trezirea lui de dimineaţă, cu amintirea nopţii precedente ca aceea a unui vis urât – cu excepţia faptului că Basho era acolo, insistând să bea din nou ceai medicinal şi dându-i un balsam pentru a se freca pe gât şi pe piept. Chikara îl supraveghea în timp ce mânca, asigurându-se c-o făcea. După care începu să doarmă toată noaptea şi să se trezească simţindu-se, treptat, mai puternic şi mai alert, cu fiecare nouă dimineaţă. Tusea lui şi, în cele din urmă, şi resentimentele se ameliorară, dar nu înainte ca bunul-simţ şi epuizarea totală să-l forţeze să accepte înţelepciunea solicitudinii fără scrupule a lui Kai.

- Între timp, trebui să recunoască în silă că el, corcitura, cu instinctele sale ascuţite de demoni şi cu talentul său în descoperirea urmelor, îi putea ghida în condiţii de siguranţă şi singur, ajutându-i să ajungă la destinaţia la care începuse să creadă că nu vor mai ajunge: ferma abandonată unde urmau să se întâlnească cu Hazama şi cu ce slujitori ai lui Asano reuşiseră el şi ceilalţi cercetaşi să mai adune.

- Dându-i lui Kai permisiunea de a prelua conducerea fără a-l mai consulta în mod constant, ştia, de asemenea, că predase de bunăvoie corciturii crescute de demoni o responsabilitate mai mare decât dăduse vreodată oricărui om normal, indiferent de cât de înalt îi era rangul.

- Şi totuşi, Kai era un copoi şi un supravieţuitor, iar acestea erau calităţile de care oamenii lui aveau nevoie la un lider, cel puţin până când ajungeau la ferma abandonată. După vizita la peştera *tengu*, Oishi realizase că, în sufletul său, avea încredere în loialitatea lui Kai pentru cauza lor, la fel ca în cea a oricăruia dintre samurai, indiferent care erau motivele sale.
-

- Oishi pierduse şirul zilelor de când călătoreau, deşi Chikara jura că se încadrau încă în timp, atunci când, în cele din urmă, reperară ferma părăsită. Aceasta se afla în mijlocul unui câmp larg deschis, unde soarele dimineţii târzii strălucea pe bruma subţire care acoperea pământurile necultivate.

- Hazama, Chuzaemon şi Okuda ajunseseră la punctul de întâlnire înaintea lor, aducând cu ei o mulţime binevenită de recruţi şi o uşurare dublată de entuziasmul reîntâlnirii triumfătoare, în care prieteni vechi, taţi, fii şi fraţi care nu se mai văzuseră de un an lung şi greu – şi care se temuseră că nu se vor mai revedea niciodată – se strigau, se felicitau şi se îmbrăţişau, povestindu-şi ce făcuseră şi unde fuseseră până atunci.

- Kai străbătu încăperea ca o umbră, din nou singur în mulţime, în căutarea unui loc în care putea fi singur cu sine însuşi. Trecuse, până acum, prin atât de multe împreună cu Oishi şi cu grupul său iniţial, încât aceştia ajunseseră, de fapt, să-l tolereze, fie doar şi pentru faptul că le era de folos. Chikara şi Basho stăteau de vorbă cu el, iar Oishi le spusese tuturor că el era singurul care putea să-i conducă în siguranţă la locul de întâlnire. Kai se obişnuise cu schimbarea, mult prea uşor...

- *Prosteşte,* îşi dădu seama. Pentru că acum intervalul acela se încheiase, iar el era înconjurat din nou de slujitorii stăpânului din Ako, care îl vedeau doar ca pe un proscris sau ca pe un demon.

- Era mai rău decât să se afle printre străini. Să-i fie reamintit adevărul în acest fel era ca o lovitură cu latul sabiei.

- Cel puţin pe moment nou-veniţii erau prea preocupaţi de reuniunea lor ca să-l hărţuiască, doar pentru că era acolo. Dar, fiind atât de mulţi oameni, nu era niciun loc în casa dărăpănată unde să găsească un strop de intimitate sau chiar un loc de odihnă. Se îndreptă înapoi spre intrare, căutând pacea rece a curţii fermei.

- Afară, pe verandă, îl văzu pe Oishi traversând curtea spre hambarul lăsat într-o rână, unde Hazama aştepta să inventarieze proviziile şi armele pe care ceilalţi le aduseseră cu ei, împreună cu destui voluntari ca să tripleze numărul de oameni pregătiţi acum să se răzbune împotriva lui Kira. Kai se sprijini

de unul din stâlpii verandei, aşteptând ca cei doi să se îndepărteze.

-

- Oishi începuse să creadă că faţa îi îngheţase într-o grimasă permanentă, în timpul călătoriei lor lungi şi reci prin ţinutul în care chiar şi primăvara ezita să se arate. Dar vederea lui Hazama îl încălzi cu un sentiment de uşurare şi cu plăcerea de a-şi vedea tovarăşul de-o viaţă în siguranţă şi zâmbind. Îi zâmbi şi el şi răspunse plecăciunii acestuia.

- – Sabia ta...

- Hazama întinse mâna către sabia pe care o purta – cea pe care Oishi i-o dăduse chiar înainte de a se despărţi – ca s-o returneze proprietarului de drept.

- – Păstreaz-o.

- Zâmbetul lui Oishi se lăţi. Ţi-am spus că vom aduce altele. Hazama se uită la el, aproape cu neîncredere, şi apoi se înclină mai adânc pentru onoarea care îi fusese acordată. Oishi îşi lăsă o mână pe umărul lui în timp ce ajungeau la uşa hambarului.

- Când au intrat, Hazama l-a pus la curent.

- – Avem arcuri, armuri, chiar şi praf de puşcă.

- Îi arătă echipamentul frumos aranjat pe peretele din spate al hambarului, unde erau adăpostiţi, de asemenea, şi cei mai mulţi dintre caii lor. Îi condusese pe oamenii pe care îi adunaseră el şi ceilalţi într-un raid încununat de succes împotriva

unuia dintre avanposturile de frontieră de la marginea pământurilor lui Kira, luându-i prin surprindere şi obţinând o victorie care le adusese roninilor nu numai încredere în capacitatea lor ca războinici, dar şi o îmbucurătoare cantitate de arme şi de alte provizii atât de necesare.

- Oishi a aprobat din cap, simţind cum îi revine şi lui entuziasmul. Lucrurile se închegau, în sfârşit. Acum, tot ce le trebuia era informaţia-cheie despre când şi cum se va aventura Kira afară din fortăreaţă, pentru a vizita altarul familiei sale.

- – Ce veşti ai de la Isogai?

- Hazama făcu o pauză, zâmbetul dispărându-i în timp ce-şi muta privirea într-o parte.

- – Nimic. N-a apărut.

- Oishi se opri, uitându-se la Hazama cu surprindere şi îngrijorare.
-

- Urmărindu-i încă pe cei doi bărbaţi, de pe veranda casei, Kai le văzu trupurile dând semne de preocupare, deşi nu le auzea conversaţia. Se încruntă, întrebându-se ce mersese prost, totuşi rămase unde era, nedorind să se apropie de Oishi când Hazama era cu el. Oricare ar fi fost vestea rea, avea s-o afle curând.

- Coborî de pe veranda bătută de vreme şi rătăci prin curtea fermei, făcând un circuit lung, lent, în jurul casei, uitându-se la clădirile anexe lăsate în

paragină, dintre care unele adăposteau acum propriii lor cai... reperând unde erau poziţionate santinelele care trebuiau să-i păzească de vizitatorii nedoriţi.

- Aceasta nu fusese o proprietate oarecare a unui ţăran. Trebuie să fi aparţinut cuiva ca Oishi, un *karou* al unui *daimyo*, înainte ca shogunatul să înceapă să aplice legi care înlocuiau pământul cu o rentă ca recompensă pentru serviciile loiale ale unui slujitor, privând clasa samurailor de încă o alternativă respectabilă la cea de a fi războinic într-o ţară fără războaie.

- În felul lor, gândi Kai, Tokugawa erau la fel de perverşi ca *tengu*. Îşi consolidaseră dominaţia prin eliminarea opţiunilor pentru cei mai fideli susţinători ai lor, până când cuvântul „samurai" devenise la fel de găunos ca un coif abandonat.

- O ţară permanent în război era o viziune a iadului – dezechilibrată într-un mod care distrugea nu numai viaţa, ci şi spiritul pământului în sine. La fel era însă şi cealaltă extremă opusă, în care pacea era menţinută prin legarea ţării de mâini şi de picioare, punându-i-se totodată un căluş în gură.

- – „Esenţa vieţii suferă."

- Sojobo pretindea că sunt cuvintele lui Buddha... şi nu era singurul care o susţinea. Dar, de acum, Kai auzise atât de multe lucruri atribuite Celui Iluminat – din care atâtea erau contradictorii, încât de la întâlnirea finală cu Sojobo nu mai ştia ce era adevărat şi ce nu.

- Şi chiar dacă totul ar fi fost adevărat, oare asta dovedea că Buddha atinsese iluminarea înţelegând adevărata natură a lumii într-o măsură la care niciun om obişnuit nu putea spera vreodată să ajungă... sau doar că devenise un om care bolborosea de unul singur pentru că viaţa îl condusese la nebunie?

- Kai îşi frecă cicatricile de pe frunte, având sentimentul că se prăbuşise dintr-odată într-un puţ abandonat, ale cărui adâncimi erau pline nu cu apă, ci cu disperare... Nici măcar nu ştia de ce. *Era obosit... era atât de obosit, poate că asta era totul.*

- Nu îndrăznise să arate nicio slăbiciune în faţa lui Oishi, temându-se să nu declanşeze iar mândria lui autodistructivă de samurai. Dar, când ceilalţi au părăsit hambarul, tânjea să se îndrepte într-acolo, să se întindă în fân şi să doarmă până când gândurile sale îşi vor fi recăpătat claritatea, iar emoţiile nu i-ar mai fi zăcut ca o rană proaspătă pe suprafaţa minţii. Şi totuşi, dacă socoteala cu numărul de zile care trecuseră era corectă...

- Mika, gândi el. Îi repetă numele ca pe o mantra tăcută, imaginându-şi-o în minte. Venise aici de dragul ei, dar şi în amintirea bunătăţii tatălui ei şi pentru nevoia lui de a se asigura că sufletul lui Asano îşi va găsi cu adevărat pacea după moarte.

- Mika era încă în viaţă şi, chiar dacă nu avea să-i aparţină niciodată, nu conta – pentru că nu asta era dragostea.

- *Iubirea exista.* Era singurul lucru despre care Kai era încă sigur. Iar el îşi va dovedi loialitatea faţă de tatăl

ei într-un mod la fel de semnificativ eliberând-o pe ea, precum o va face Oishi luându-i capul lui Kira.

- Auzi vocile lui Oishi şi a lui Hazama, în timp ce se întorceau de la hambar către casă. Se uită cu jind la hambar... dar, dacă îi ajuta pe ronini să-şi atingă scopul, va avea tot timpul din lume să se odihnească atunci când va fi mort. Îşi termină plimbarea în jurul clădirii, asigurându-se că ceilalţi ajunseseră în casă înainte să gliseze uşa, deschizând-o doar atât cât să intre neobservat, pregătit să afle ce era în neregulă.

- Când închise uşa după el, Kai văzu că harta castelului Kirayama şi a zonei înconjurătoare era întinsă pe podea, iar ofiţerii lui Oishi erau toţi adunaţi în jurul lui, căpitanii săi în genunchi, iar locotenenţii stând în picioare şi încercând să vadă cât mai mult.

- – Kira ar putea alege oricare dintre drumurile astea, spuse Yasuno, arătând pe hartă. Şi va avea o armată cu el!

- Îşi flutură o mână, frustrat.

- Oishi se uită la hartă, încruntându-se. Într-o formă sau alta, expresia lui era reflectată pe fiecare chip din jurul lui. Fără informaţiile lui Isogai, era cu neputinţă să-l atace pe Kira în afara castelului, unde era vulnerabil... iar ei aveau să intre în curând în criză de timp.

- – Poate că Isogai o să vină până la urmă. Ar trebui să-l mai aşteptăm, propuse Hara.

- – Nu va veni! a izbucnit Hazama, explodând în mod neaşteptat, din cauza tensiunii. A fugit, ca un laş ce e...!

- – Hazama! exclamă Oishi, atenţionându-l. Trase adânc aer în piept în timp ce în încăpere se făcu linişte. Apoi continuă, cu autoritate calmă: Isogai a venit cu noi până aici. Nu trebuie să ne îndoim de el acum.

- Hazama se înclină, drept scuză, şi îşi întoarse ochii la hartă, cu capul plecat.

- *Deci asta era problema.* Rezemat de perete lângă uşă, Kai ştia că se întreba acelaşi lucru ca şi toţi ceilalţi: *Vor fi cu adevărat blocaţi de soartă, acum, când ajunseseră deja atât de departe şi riscaseră atât de mult?* Îşi luă privirea de la ceilalţi auzind sunetele slabe de afară... zgomot de copite de cal pe pământul îngheţat. Se apropia rapid de curte.

- – Oishi... spuse el.

- Samuraiul se uită la el, apoi ceilalţi s-au uitat şi ei, auzind acum cu toţii ropotul de copite şi vocile santinelelor care strigau avertizări sau întrebări. Kai deschise uşa deoarece oamenii începuseră să se îndrepte spre ea, cu săbiile pregătite.

- În timp ce roninii se împrăştiau în curte, o uşurare copleşitoare şterse orice altă emoţie de pe feţele lor. Urmărind totul din uşă, Kai îl văzu pe Isogai, stând ca un nobil pe un cal alb în timp ce oamenii se adunau în jurul lui. Descălecă, croindu-şi drum printre ceilalţi, direct spre Oishi. Se înclină, spunând:

- – Iartă-mă pentru întârziere, domnule. Kira pleacă la altarul strămoşilor săi în seara asta. Ştiu traseul.

- Kai nu-l văzuse niciodată pe Oishi mai fericit decât în clipa aceea în care îşi arunca un braţ în jurul umerilor lui Isogai, felicitându-l din toată inima.

- – Vino, Isogai! îl invită el, îndreptându-se spre hambar, unde erau depozitate armele şi proviziile lor. Adunaţi oamenii! le strigă ofiţerilor care aveau să se ocupe de diferitele unităţi în timpul asaltului.

- Kai se uită din nou la calul alb, întrebându-se cum de Isogai reuşise să facă rost de un asemenea animal, culegând, în acelaşi timp, informaţii despre Kira. Poate că îl câştigase la jocurile de noroc, de la un samurai în trecere, dar era ceva la calul acela care îi deranja ochii, ceva ce nu putea numi exact...

- Îşi dădu seama că îşi apăsa fruntea cu mâna. Se chinui s-o lase în jos, pe lângă trup, să înceteze să mai caute obsesiv semne de vrăjitorie, doar pentru că norocul lor luase brusc o întorsătură spre mai bine. Isogai ajunsese la timp. Poate că, până la urmă, zeii le zâmbeau.

- Şi totuşi, în timp ce ochii lui îl urmăreau pe Isogai, încă simţea atingerea aceleiaşi senzaţii derutante că ceva e în neregulă, dacă ajunsese să aibă mult mai multă încredere decât voia. Din ceea ce putea spune, privind la mulţimea de ronini, era acelaşi Isogai pe care îl ştia, dar nu reuşise să se uite bine la el de aproape şi se îndoia că o s-o facă prea curând.

- Dar Oishi îl inclusese în grupul care avea să-l atace direct pe Kira, în timp ce alţi ronini trebuiau să elimine soldaţii sau paznicii din jurul acestuia. Va avea o altă şansă de a-l privi pe Isogai în ochi, şi apoi, dacă numai pentru o clipă...

- Hazama şi ceilalţi îşi făcuseră bine treaba. Din modul încrezător în care se mişca Oishi, ghici că Kira va lua probabil cu el doar un sprijin minim pentru vizita sa secretă la altar.

- Pornind spre hambar, Kai îl văzu pe Chikara apropiindu-se de tatăl său.

- – Domnule, vreau să merg cu tine, îl rugă el.

- Kai fu surprins de faptul că Oishi îi interzicea acum fiului său să participe la asalt, după ce îi permisese să vină atât de departe cu ei.

- De data aceasta, Oishi nu încetini şi nici nu-l privi pe fiul său.

- – Horibe, stai cu el, spuse în schimb, cu un gest categoric din cap către bătrânul ronin.

- Horibe păru oarecum luat prin surprindere. Contribuise deja mai mult la această misiune decât cei mai mulţi dintre ceilalţi ronini şi nimeni nu avea să uite asta.

- Dar Kai văzu faţa plouată a lui Chikara, dezamăgirea şi frustrarea înţepându-l mai rău decât o palmă, în timp ce comandantul şi tatăl său, într-o singură

voce, îl declarau inapt pentru a lupta ca un egal alături de tovarăşii lui ronini.

- Kai se uită la Oishi, întrebându-se de ce, în numele tuturor zeilor, îi făcuse asta fiului său, până când văzu ce zăcea în ochii samuraiului. Era aceeaşi privire pe care o avusese când îl întrebase ce văzuse în sanctuarul *tengu*, iar Oishi îi răspunsese „oamenii mei“. *Oamenii lui murind... şi el incapabil să facă ceva ca să-i salveze. Fiul său, murind...*

- Kai se uită în jos, plin de o compasiune neaşteptată atât pentru tată, cât şi pentru fiu, dorindu-şi să fi existat o modalitate să-i poată ajuta. Dar îşi dădea seama că, odată ce oricare dintre ei alesese acest curs, modul în care erau jucate destinele lor individuale se afla dincolo de controlul altcuiva.

- Nu era suficient timp în lume pentru a merge înapoi şi a schimba trecutul. Acum îi rămăsese doar suficient timp să se pregătească, la fel ca Oishi, pentru a lupta din nou.

- 19

- În curtea principală a castelului Kirayama, Kira aştepta lângă cal, în timp ce escorta lui de războinici

termina ultimele pregătiri pentru călătoria la altarul familiei.

- Dar nu numai pe ei îi aştepta cu obişnuita sa expresie înşelătoare de răbdare. În cele din urmă, ochii găsiră singurul lucru pe care trebuia să-l vadă înainte de a pleca: Mika, urmată de însoţitoarele sale, era condusă pe lângă trupele de pază înarmate până în dinţi de către propriul grup de gardieni ce îi fusese atribuit, până când, în sfârşit, se opriră în faţa lui.

- Însoţitoarele lui Mika îngenunchează şi se prosternară la picioarele lui, gardienii imitându-le. Mika, însă, nici măcar nu-şi plecă ochii, întorcându-i privirea cu aceeaşi expresie de mândrie sfidătoare pe care i-o arătase de-a lungul anului care trecuse.

- Se uită la ea cu admiraţie calmă.

- – Merg la altarul strămoşilor mei să le mulţumesc pentru nunta noastră, spuse el. Şi apoi întrebă cu o curtoazie rafinată: Doreşti să mă rog pentru ceva?

- Mika îşi mută privirea o clipă, oprindu-se asupra samuraiului enorm în armură neagră care-l însoţea peste tot, garda sa de corp şi *karou*-ul lui. Se uită din nou la Kira.

- – Domnul meu, răspunsul meu nu v-ar plăcea, spuse ea, cu vocea perfect echilibrată şi la fel de politicoasă.

- Kira îi zâmbi tandru.

- – Atunci voi răspunde eu în locul tău. Peste două zile vom fi căsătoriţi şi voi conduce Ako alături de tine. Privirea lui Mika deveni la fel de rece ca vântul, dar el i-o susţinu neclintit. Poţi să mă dispreţuieşti, doamna mea, la fel cum a făcut tatăl tău, dar copiii noştri, şi copiii lor, vor fi de un sânge.

- Îi întoarse spatele, punându-şi piciorul în scară, apoi se săltă în şa.
-

- Roninii ajunseră la locul unde se afla altarul familiei lui Kira când amurgul începea să se adâncească în noapte, dându-le abia suficient timp pentru a-şi lăsa caii bine ascunşi printre copaci şi de a se apropia cu prudenţă, pe jos.

- Nu era nici urmă de lună care să strălucească asemenea unui felinar nedorit peste mişcările lor furişate. Miriada de stele le dădeau roninilor lumină doar cât să poată vedea în jur. Dar, la fel ca nişte lumânări ce ardeau la o distanţă de neatins, nu le ofereau niciun confort, în timp ce ultimele urme din căldura zilei se topeau în largul cerului.

- Silueta altarului familiei lui Kira sugera mai mult conturul unui şopron decât al unui templu. Construcţia izolată era orientată cu faţa spre o cărare noroioasă ce tăia câmpurile ale căror lucrări de primăvară erau încă la săptămâni distanţă. Altarul susţinea doar o mică statuie de lemn a lui Buddha şi un loc pentru ofrande, cu un spaţiu acoperit abia suficient de larg pentru ca trei sau patru persoane să îngenuncheze şi să se roage în acelaşi timp. Kai se întreba dacă Kira îl lăsase

neschimbat ca tribut adus originilor umile ale strămoşilor săi... sau, mai probabil, suspecta el, acest lucru simboliza dorinţa nobilului de a se disocia de ei.

- Nişte căpiţe mari formau prin miriştea o alee ce conducea direct la sanctuar, cum se vedea din locul în care Isogai îi condusese pe ceilalţi afară din pădure. Aceasta le oferea o vedere clară şi acoperirea necesară pentru a se apropia. Dar, cu cât Kai studia mai mult scena din faţa lui, cu atât formele conice ale căpiţelor care se profilau pe cer păreau să învăluie ceva mult mai sinistru. Se simţea de parcă ar fi văzut spectrele mormintelor regilor de mult morţi şi îngropaţi, aliniate să facă loc unei procesiuni spre ceva ce ar fi trebuit să fie mult mai impunător decât umilul adăpost de lemn ce proteja un simplu altar.

- Îşi apăsă mâna pe frunte, încercând să înlăture imaginea care-i umplea ochii minţii cu aura unei puteri nefireşti... o putere care părea să emane din altar.

- Se strădui să-şi readucă simţurile sub control. De când ajunseseră la fermă, fusese mult prea obosit şi mult prea tulburat pentru binele lui sau al celorlalţi. Realiza din nou cât de mult îi fuseseră sporite neliniştea şi tulburarea de privirile ostile ale prea multor oameni care nu se obişnuiseră încă cu prezenţa sa.

- Dar nici plecarea în misiune nu îi îmbunătăţise starea de spirit. Îşi spunea că erau doar nervii de dinainte de luptă: *Aşteptaseră cu toţii atât de mult*

timp lucrul acesta. Nu urma să se confrunte cu un *kirin*, şi nici cu stăpânul *tengu*. Iar acum, nu trebuia să se confrunte singur cu inamicul.

- *Frica este limita ta...* Îşi absorbi neliniştea, îşi acceptă tulburarea, spunându-şi că doar vântul nopţii era cel care îl făcea să tremure. Şi, dacă vedea o aură în jurul altarului, poate că acolo fusese ceva mai mult odată... dar acum era doar un altar umil pe marginea drumului, precum cele pe care le văzuse peste tot, dar niciodată cu o astfel de aură. Chiar dacă era altarul strămoşilor lui Kira, căpiţele de fân erau doar nişte căpiţe şi nu reprezentau nimic altceva decât o acoperire convenabilă, care să le permită celor care veniseră aici cu o misiune să şi-o ducă la bun sfârşit şi să-şi îndeplinească datoria sacră. Putea vedea deja o siluetă la altar, conturată în lumina pâlpâitoare a unei singure lumânări, îngenuncheată în rugăciune, aşa cum le spusese Isogai: Kira însuşi, Kai era sigur de asta, recunoscând conturul familiar al robelor de *daimyo*.

- Oishi stătea lângă el la marginea copacilor, studiind, de asemenea, drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Cu voce joasă începu să le dea ordine oamenilor din jurul său, dispersându-i pentru a căuta gărzile de pe margine sau trupele ce ar fi putut aştepta ca să creeze o ambuscadă. În ciuda afirmaţiei lui Isogai că Kira venise însoţit doar de câteva gărzi, contând pe secret şi pe întuneric ca să-l protejeze, Oishi, care studiase, în mod evident, *Arta războiului* scrisă de Sun Tzu, mergea pe ipoteza că nici chiar ceea ce fusese spus unităţii locale a *bakufu* nu era neapărat tot adevărul. *Să fii adaptabil era cea mai bună tactică.*

- Cu mâna de oameni pe care-i alesese pentru atacul direct asupra lui Kira adunaţi în jurul lui, îi spuse unuia dintre ronini.

- – Stai în spate şi uită-te după oamenii lui Kira.

- Să-i ia viaţa şi capul lui Kira nu era suficient. Cineva trebuia să supravieţuiască pentru a face călătoria înapoi la mormântul lui Asano.

- Făcu semn apoi grupului restrâns, alcătuit din cei mai buni luptători ai săi, şi Kai îl urmă pe câmp.

- Isogai era în frunte împreună cu Oishi, în timp ce Kai şi ceilalţi îi urmau, păşind pe pământul îngheţat. Vântul nopţii foşnea în miriştea câmpului, ajutându-i să ascundă orice sunet făcut de armurile sau de săbiile lor în timp ce se mişcau ca nişte umbre purtate de vânt, de la un petic vag de întuneric adânc la altul, de-a lungul culoarului.

- Când ajunseră mai aproape de altar, oamenii se lăsară pe mâini şi pe genunchi şi apoi pe burtă. Corpul lui Kira era clar pentru toţi acum, atenţia lui complet concentrată asupra rugăciunii, cerând fără îndoială zeilor ca toate lucrurile pentru care complotase, trădase şi distrusese vieţi să se împlinească peste două zile.

- Şi se vor împlini...

- *Doar dacă cineva nu îl oprea în seara asta.*

- Odată ajunşi la altar, văzu doi gardieni – doar doi – stând în picioare lângă Kira. Oamenii aşteptau la o distanţă respectuoasă, ţinând frâiele cailor.

- Kai îşi ridică uşor capul, când vântul se înteţi, şoptind pe câmp precum vocile spiritelor, atingerea sa rece zbârlindu-i pielea oriunde o găsea neprotejată. Toate simţurile îi intraseră din nou în alertă. Încă nu-şi putea alunga senzaţia prezenţei unei puteri ce degaja o energie fără nume, care nu-şi avea locul aici. Viziunea lui interioară vedea siluetele întunecate ale lui Kira şi ale celor două gărzi la fel de clar de parcă ar fi fost lună plină, chiar dacă nici măcar ultima urmă a lunii aflate în descreştere nu era vizibilă. Putea zări strălucirea slabă a săbiilor *tengu* pe care Basho şi Yasuno le ţineau pregătite în mâini. Îl văzu pe Hazama strângând sabia care fusese a lui Oishi, iar pe Oishi trăgând *tanto*-ul lui Asano, pregătindu-se ca în sfârşit să-şi ia revanşa.

- *Nimic nu era greşit.* Totul mergea perfect, în conformitate cu planul. Kira era al lor, orice s-ar fi întâmplat.

- *Atunci de ce se simţea de parcă dezastrul era atât de aproape, încât l-ar fi putut înşfăca de gât, daca ar fi ştiut măcar în ce parte să se întoarcă...?*

- Oishi şi Isogai, încă în frunte, se despărţiră luând-o în direcţii opuse. Ocolind marginile ultimelor căpiţe din şir, se târî până la gardieni şi-i doborî în întuneric. Ambii soldaţi au murit înainte de a putea scoate un sunet. Oishi şi Isogai se ridicară lent şi porniră spre Kira, care era încă îngenuncheat în faţa altarului.

- Kai se ridică în picioare odată cu ceilalţi. Moartea gardienilor era semnalul lor pentru a intra. Dar, în clipa în care porni înainte, aura slabă din jurul altarului izbucni brusc, arzând ca o flacără, ca şi cum puterea pe care o crezuse zăcând îngropată sub eoni de timp irupsese, deodată, în prezent.

- Vocea care se ruga se schimbă şi ea, de la un murmur abia audibil, la o voce de femeie distinctă, stridentă, recitând o incantaţie care îi făcea să i se strângă carnea pe trup.

- Vântul şuieră prin miriştea moartă de pe câmp şi foşni căpiţele de fân, în timp ce Isogai se oprea, iar ochii îi deveneau de un alb lăptos, ca ai unui orb.

- – Isogai!

- Oishi porni spre el.

- Kai se aruncă spre samurai, apucându-l de braţ.

- – E o capcană! Fugi!

- Furios, Oishi se smuci, eliberându-şi braţul, şi se îndreptă din nou spre Isogai. Acesta îşi întoarse privirea înceţoşată la Oishi şi o voce care ar fi putut să-i aparţină odată, sau nu, spuse:

- – Îmi pare rău.

- Un mănunchi de flăcări îi ţâşniră din gură.

- Oishi se opri alunecând şi îşi aruncă braţul în sus, cu expresia bruscă de oroare de pe faţă reflectată de lumina flăcărilor.

- Silueta care nu fusese niciodată a lui Kira se ridică în picioare şi se răsuci, dezvăluind forma unei femei.

- Kitsune.

- Vocea acesteia crescu, răsunând sălbatic, plină de extazul energiei spiritului care curgea prin ea, şi începu să recite partea finală a incantaţiei sale.

- Isogai se mistui în flăcări.

- *Focul vulpii...* Kai nu mai văzuse până atunci, dar auzise despre asta de la *tengu*. Nu-şi imaginase că avea o putere atât de teribilă. Se retrase, împreună cu Oishi, protejându-şi faţa de infern.

- În timp ce se depărtau, împiedicându-se, de spectacolul îngrozitor al morţii tovarăşului lor, flăcările care cuprinseseră complet corpul lui Isogai se arcuiră brusc în exterior, despicându-se în două. Liniile de foc loviră fiecare căpiţă de fân precum respiraţia fulgerătoare a unui dragon şi aprinseră şi miriştea dintre ele – prinzând într-un cerc de flăcări oamenii care porniseră să atace vrăjitoarea.

- În timp ce focul se înteţea în faţa lui, Kai se blestemă pentru că nu se încrezuse în instinctele sale... pentru încercarea de a fi doar un om, când, de fapt, cel mai uman lucru din el fusese întotdeauna negarea realităţii.

- Disperat, se concentră din nou pentru a găsi o cale de ieşire, înainte ca flăcările să devină de neevitat. Lumina focurilor îl orbea din toate direcţiile. Fumul negru de la căpiţele aprinse le îngreuna şi mai mult

vederea dacă mai exista un loc unde flăcările să nu le fi tăiat complet calea. Auzea vocile înspăimântate ale celorlalţi strigând, în timp ce alergau frenetic pe câmp.

- – Ieşiţi!
- – Pe aici...
- – Aici...!
- Vântul ridica acum din căpiţe smocuri aprinse de fân, aruncându-le în interiorul cercului capcanei lor, pornind şi mai multe incendii peste tot pe miriştea uscată.
- Căutându-l pe Oishi, Kai zări vrăjitoarea prin peretele de flăcări. O linie de arcaşi de-ai lui Kira se adunau rapid în jurul ei, ieşind din ascunzătorile de pe câmpul din spatele altarului. Alături de ea se afla samuraiul uriaş în armură neagră, cel care îl învinsese în lupta din Ako în urmă cu ceea ce părea acum o viaţă.
- În momentul în care Kai a văzut vrăjitoarea, aceasta îl observă şi ea, dând drumul unor hohote de râs ascuţite şi coborându-şi mâna. Arcaşii lui Kira îşi încordară arcurile şi traseră în oamenii captivi între flăcări. Strigătele din jurul lui fură brusc punctate de ţipete de durere. Unul din caii gardienilor care fuseseră prinşi în interiorul cercului de foc sălta de-a lungul câmpului, mai speriat decât oamenii pe care îi izbea aruncându-i într-o parte, încercând să găsească o cale de ieşire.

- Kai se uita spre capătul îndepărtat al câmpului, când Oishi veni lângă el. Acela era punctul aflat la cea mai mare distanţă de arcaşi şi realiză, dintr-odată, că grămezile de fân de acolo fuseseră aşezate cel mai departe una de alta, ca o pâlnie, pentru a-i ghida în capcană. Arătă cu mâna şi Oishi dădu din cap. În timp ce alergau, samuraiul striga ordine către toţi cei pe care îi vedea, cerându-le să-l urmeze, până când vocea îi deveni un cârâit aspru. Kai i se alătură, sperând că cineva o să-l asculte, în timp ce următoarea salvă de săgeţi cădea ca o ploaie de moarte. Dincolo de cercul de foc se auzeau sunete de luptă şi realiză că şi ceilalţi ronini fuseseră prinşi într-o altă ambuscadă.

- Basho veni în fugă lângă ei, urmat de Yasuno, chiar în clipa în care calul îngrozit le reintra în raza vizuală. Acesta alerga direct spre ei, înnebunit de frica sa instinctivă de flăcări. Se feriră disperaţi, dar animalul viră şi-l lovi pe Yasuno, trecând în galop pe lângă el. În timp ce Yasuno se prăbuşea, Kai zări capătul coridorului de căpiţe spre care alergaseră. Putea distinge formele copacilor de dincolo de el. Mai exista încă o şansă să poată scăpa de acolo.

- Se întoarse, strigând şi gesticulând, arătând spre golurile înguste din peretele de flăcări. Dar, când se uită în urmă, îşi dădu seama că Yasuno nu se mai ridicase. Calul îl lăsase inconştient. Basho realiză şi el asta, în aceeaşi clipă. Fără ezitare, se întoarse pe câmpul în flăcări şi prin ploaia de săgeţi după prietenul său.

- Kai urmărea înaintarea lui Basho, de acolo de unde stătea, îndemnându-i pe cei care se luptau să vină

spre el, să nu se oprească, arătând spre punctul unde flăcările erau cele mai joase şi împingându-i într-acolo. Între timp, Basho îşi croia drum printr-un alt val de săgeţi. Kai îl văzu împiedicându-se, lovit iar şi iar.

- Cu toate astea, Basho nu încetini până nu ajunse la corpul inconştient al lui Yasuno şi îl ridică în braţe, adăpostindu-l cu propriul trup, în timp ce îl căra înapoi, clătinându-se acum, în timp ce şi mai multe săgeţi îl loveau din spate, prinzându-i-se în armură până când aceasta păru să fie înţesată de spini.

- Dar armura lui nu îl acoperea la fel ca pe majoritatea oamenilor. Nu găsiseră şi nu capturaseră nimic suficient de larg ca să i se potrivească. Kai se întreba sumbru câte din săgeţile acelea chiar îşi atinseseră ţinta.

- Aruncă o privire peste umăr şi văzu câţiva oameni evadând încă prin flăcări. Realiză însă că Oishi şi Hara erau tot în interiorul cercului de foc, împreună cu el, ajutându-i pe ceilalţi să treacă – niciunul din ei nefiind mai dispus decât el să plece până când nu salvau cât de multe vieţi se putea.

- Când se uită din nou spre Basho, Kai îşi dădu seama că n-o mai zărea deloc pe vrăjitoare prin zidul solid de flăcări. Spera că nici ea nu-i putea vedea pe oamenii care fugeau. Un grup de ronini erau adunaţi acum în afara cercului de foc, ajutându-i pe cei care treceau prin el să-şi stingă hainele aprinse.

- Basho aproape ajunsese la locul unde Kai aştepta împreună cu Oishi şi cu Hara. Alergară să-l ajute în

timp ce el continua să-l care pe Yasuno, şi apoi se întoarseră cu toţii să înfrunte zidul de flăcări. Hara se aruncă în el primul, iar oamenii care aşteptau îl înfăşurară cât mai iute într-o pătură, pentru a stinge flăcările.

- Kai se uită la Oishi. Amândoi îl prinseră pe Basho de braţe, sprijinindu-l, în timp ce alergau înainte, cu ochii închişi, aruncându-se în foc.

- Ajunseră apoi în cealaltă parte, eliberaţi din cercul morţii, prăbuşindu-se la pământ în timp ce ceilalţi se repezeau la ei acoperindu-i cu şi mai multe pături smulse din sacii de dormit de pe cai.

- Oishi se ridică în picioare clătinându-se, privind înapoi prin flăcări pentru a vedea dacă mai era cineva în viaţă prins în interior.

- – Hazama! strigă deodată, fluturând braţele la vederea adjunctului său care venea poticnindu-se spre ei, pe câmpul incendiat.

- Dar, dintr-odată, samuraiul în armură neagră apăru din flăcări chiar în spatele lui Hazama precum un *shinigami,* un spirit al morţii venit să-i ia sufletul. Hazama se întoarse pentru a încerca să se apere, dar, văzând sabia, uriaşul se repezi la el, coborându-şi lama enormă chiar în clipa în care flăcările se înălţară, blocându-le vederea, dar şi ultima speranţă de evadare pentru oricine mai rămăsese în viaţă.

- Oishi scoase un strigăt de furie şi porni înapoi spre flăcări de parcă îşi pierduse fie vederea, fie minţile.

- – *Nu!*
- Kai îl prinse din spate, fără să-i dea drumul, de data asta trăgându-l departe de pragul de foc, luptând cu dorinţa nebună a lui Oishi de a opri ce nu putea fi oprit sau chiar de a răzbuna ceea ce era imposibil de răzbunat acum.
- – Oishi, e mort...
- Kai îşi ţinu mâinile ferm pe umerii samuraiului, chiar şi după ce vocea îi trecu de la disperare la blândeţe.
- Încet, înverşunarea lui Oishi se stinse, eliberându-l, lăsându-l cu privirea goală a unui copil pierdut.
- – Trebuie să mergem, spuse Kai.
- Oishi încuviinţă din cap şi Kai îi dădu drumul simţind că mintea conştientă a acestuia prelua din nou controlul asupra trupului său. Se întoarseră, iar Oishi încercă să se adune, la vederea oamenilor care îi aşteptau ordinele.
- – Ceilalţi? întrebă el cu vocea aspră de la fumul inhalat.
- – Unii dintre ei se mai luptă încă acolo...
- Unul dintre bărbaţi se uită peste câmpul întunecat, de unde încă răzbăteau sunete de luptă acoperind mugetul şi trosnetele scoase de flăcări.
- – Sunaţi retragerea! ordonă Oishi răguşit. Un om înarmat cu un arc luă o săgeată-semnal şi trase, şi apoi încă una, sunetul fluierelor ascuţite plecând

după ele adânc în noapte. Hara era deja în picioare, smulgându-şi bucăţile rupte de săgeţi înfipte în armură, iar Yasuno se lupta să se ridice, frecându-şi capul. Hara îl ajută, sprijinindu-l. Kai întinse mâna în jos să-l ajute pe Basho.

- – Haide… spuse Kai, pe jumătate încruntat de îngrijorare, în timp ce Basho se uita la el, fără să-şi mişte măcar o mână.Continua să se uite la el, clipind, fără să încerce să se ridice. Cu o expresie ciudată pe faţă, îi zise:

- – Nu mă pot mişca.

- Kai se uită înapoi către ceilalţi, în timp ce chipurile lor exprimau, toate, aceeaşi nelinişte.

- Împreună, cei patru bărbaţi ridicară cu grijă capul şi corpul lui Basho. Fu nevoie de toată puterea care le mai rămăsese ca să-l târască în pădure.
-

- Vrăjitoarea aşteptase cu răbdare inumană ca focul aprins de ea să-şi urmeze cursul. Se mişca acum cu grijă printre resturile de pe câmp, printre miezurile pâlpâitoare ale căpiţelor arse aproape complet şi rămăşiţele carbonizate ale trupurilor de oameni. În depărtare, miriştea câmpului încă mocnea, inima focului târându-se mai departe, pentru a se stinge.. ca un războinic rănit de moarte. Zâmbi în sinea ei şi se întoarse la căutarea unor indicii cu privire la identitatea oamenilor căzuţi în jurul ei.

- Trâmbe de cenuşă i se ridicau în jurul picioarelor. Un nor negru de funingine şi resturi plutea în urma

robelor cu trenă. Vântul, care sufoca acum stelele cu nori la fel de întunecaţi, îi răsucea cârcei de fum în ochi, dar nicio lacrimă nu îşi făcu apariţia ca să-i spele şi să-i limpezească. Îndepărtă fumul cu mâna, nerăbdătoare, căutând printre resturi un semn că planul ei reuşise – un semn pe care chiar şi Kira l-ar fi putut înţelege.

- Uriaşul în armură neagră – creatura ei, nu a lui Kira, indiferent de ceea ce îi plăcea lui să creadă – o urma în tăcere. Acesta susţinea că l-ar fi ucis pe Oishi, fostul *karou* al castelului Ako, recunoscându-l după blazonul familiei marcat pe sabie. Nu avea niciun motiv să se îndoiască de el, însă Kira dorea să vadă dovada – şi ea la fel.

- În cele din urmă, observă strălucirea unei lame prinse într-o mână carbonizată, reflectând încă lumina în câteva locuri, pe sub stratul de cenuşă. Slujitorul ei se aplecă şi o culese de jos, ştergând cenuşa şi funinginea de pe mâner, înainte de a i-o oferi. O sabie fină... cu atât mai frumoasă cu cât purta *mon*-ul clanului lui Oishi imprimat pe mâner.
-
- Kira aştepta în camerele sale, când Mitsuke se întoarse, în cele din urmă, la castel. El însuşi nu plecase cu adevărat, pentru că, după ce se transformase în sosia lui, aceasta jucase în locul său rolul de pietate filială şi curaj, anunţând că iese din fortăreaţă ca să se roage la altarul familiei, numai pentru ca Mika-*hime* să fie martoră la acest lucru. Kira făcuse alene câteva rugăciuni la altarul ridicat între zidurile castelului, în timp ce şeful samurai- lor şi oamenii care păreau să-şi păzească stăpânul o

urmară pe ea în loc, şi au pus în aplicare ambuscada împotriva roninilor trădători.

- Domnul ei fusese mulţumit, ca de obicei, să-şi păstreze mâinile nepătate şi să-i lase pe alţii să facă lucrurile murdare în locul lui. *Era un adevărat geniu în a delega,* gândi Mitsuke, fără ironie. Ştia că era un talent vital pentru un lider, aşa cum ştia cât de uşor se putea transforma acest talent dintr-o putere într-o slăbiciune.

- Intră în camerele lui Kira, plecându-se adânc în faţa lui, arătându-i respectul şi umilinţa pe care Mika-*hime* nu binevoia să i le acorde şi încercând să-i amintească de bunăvoinţa şi devotamentul ei. *Nu îl dezamăgise.* Cu siguranţă, ceea ce făcuse în seara asta şi dovada pe care o purta cu ea aveau să reaprindă scânteia dintre ei...

- Îi întinse sabia.

- – A fost a lui Oishi, stăpâne, spuse ea cu vocea cea mai moale şi mai seducătoare.

- Kira se uită la sabie, recunoscând imediat blazonul, la fel ca şi ea. Faţa lui tensionată, plină de aşteptare, se relaxă pentru prima dată în ultimul an. Ochii îi trădau uşurarea. Luă sabia din mâinile ei, iar ea crezu că acum va redeveni, în sfârşit, bărbatul pe care îl cunoscuse şi iubise.

- Îl cuprinse în braţe, lăsându-şi capul pe umărul lui, dorind ca el să pună sabia jos şi să se întindă lângă ea.

- În schimb, el se scutură, îndepărtând-o, cu sabia încă strânsă în pumn. Zâmbind, ridică arma, coborând-o apoi într-o lovitură nemiloasă, ca şi cum şi-ar fi imaginat că taie capul adversarului său. Înfipse apoi sabia, cu toată puterea, în podeaua dormitorului. O lăsă acolo – simbol tremurător al înfrângerii duşmanilor săi.

- Când se întoarse din nou spre ea, Mitsuke îi văzu foamea din ochi, dar nu pentru ceea ce i-ar fi oferit ea acum, nu pentru ceea ce tânjea ea... pentru nimic din ce putea recunoaşte ea.

- O privea distrat, ca şi cum se întreba de ce mai stătea încă în faţa lui, cu braţele întinse. Apoi, dintr-odată, îi zâmbi şi îi luă mâinile într-ale lui.

- – Te-ai descurcat bine. Totul este perfect acum.

- Îi duse mâinile la buze, atingându-le fără pic de tandreţe, apoi i le lăsă în jos şi le dădu drumul.

- – Am lucruri de făcut, murmură, întorcându-i deja spatele. Sigur eşti obosită. De ce nu te duci în camerele tale să te culci?

- La fel de consternată de parcă ar fi lovit-o, Mitsuke nu putu decât să se încline şi să se supună. Părăsi încăperea, închizând încet uşa în spatele ei. Dar, când se întoarse şi porni în jos pe holul tăcut, *focul vulpii* ardea în ochii ei, iar ceea ce îi ridica colţurile buzelor nu mai semănă nicidecum cu o emoţie umană, la fel cum nici privirea lui Kira nu mai semănase a dragoste.

- 20

- La auzul călăreţilor care se apropiau, Chikara şi Horibe ieşiră din clădirea fermei cu săbiile scoase.

- Feţele lor trecură întâi de la îngrijorare la uşurare, devenind apoi îngrozite, văzând cum bărbaţii care plecaseră spre ceea ce părea o victorie sigură se întorceau ca victime, pe jumătate îngheţaţi, plini de cenuşă şi de sânge, copleşiţi de pierderi şi de disperare. Îi cărau cu ei pe cei răniţi, în număr mult prea mare, culcaţi pe şeile cailor sau pe tărgi. Bătrânul şi băiatul alergară în curte să-i ajute să intre.
-

- Cei care aveau nevoie să le fie tratate rănile sau, pur şi simplu, de un loc unde să se întindă şi să doarmă erau prea mulţi pentru ca ferma dărăpănată să-i poată adăposti pe toţi. Hambarul fu transformat într-o infirmerie improvizată, în care să poată fi îngrijiţi cei mai grav răniţi, întinşi pe baloţi de fân şi paie şi protejaţi de noaptea rece cu hainele şi păturile de care se puteau lipsi ceilalţi.

- Oishi supraveghea îngrijirea oamenilor cu răni mai uşoare, lăsându-l pe Kai să vadă de rănile lui Basho. Basho fusese întotdeauna cel care-i trata pe ceilalţi, atunci când se aflau departe de castelul Ako... pe vremea când mai exista pentru ei un castel Ako, cu medici cu experienţă, la care să se întoarcă. Basho adusese toate leacurile şi proviziile rămase pentru această ultimă călătorie, dar nimeni nu se aşteptase

ca el să fie cel care să aibă cea mai mare nevoie de ele, şi mai ales nu Kai. În plus, nimeni altcineva nu avea abilitatea de a le folosi sau de a face faţă rănilor lui Basho, cu excepţia lui Kai.

- Yasuno se învârtea în jurul prietenului său ca un câine de pază, încercând, la început, să-l împiedice pe Kai să-l atingă măcar. Totuşi, Basho însuşi îi ceruse lui Yasuno, cu durere, să-l lase pe Kai să-l ajute.

- – Ştie ce face, murmură el, şi memoria lui Kai fulgeră înapoi, la vremea când Basho îi tratase lui rănile, pe când zăcea neajutorat după bătaia încasată de la samuraii din Ako. Cu doar un an în urmă... I se părea acum că totul se petrecuse într-o viaţă anterioară.

- Yasuno îşi plecase capul, cedând la cererea prietenului său. Îl ajutase pe Kai să smulgă săgeţile din platoşa lui Basho şi să îndepărteze, cu grijă, armura.

- Prea multe săgeţi îşi găsiseră ţinta. În afară de arsuri, Basho pierduse prea mult sânge, mult prea mult... Kai îi putea vedea paloarea pielii în timp ce curăţa uşor zonele din jurul fiecărei răni.

- Ştia că ceea ce-i spusese Basho era adevărat. După lupta cu campionul lui Kira şi după ceea ce urmase, ar fi murit, dacă ar fi fost lăsat singur. Era prea neputincios pentru a se ajuta el însuşi, dacă cineva nu i-ar fi îngrijit rănile atunci. Acum se găsea în situaţia de a-şi plăti datoria de viaţă omului care, în mod improbabil şi neaşteptat, îi devenise prieten... şi îşi dădea, cu disperare, seama că n-o putea face.

Basho era pe moarte şi nici chiar *tengu* nu aveau vreun secret de vindecare în plus faţă de ceea ce îl învăţaseră.

- Tot ce ştia, tot ce putea face era să continue să aplice un balsam care să-i uşureze lui Basho durerea provocată de răni şi arsuri, să îl ajute să petreacă timpul care îi mai rămăsese cât mai confortabil cu putinţă. Kai nu ştia cât de mult însemna asta. Ştia doar că, până atunci, nu-şi dăduse niciodată seama cum era să-şi piardă un prieten.

- Se uită la Yasuno, care, chircit alături de Basho, abia putea să-şi ascundă durerea. Era pentru prima dată când Kai vedea o emoţie atât de profundă ca durerea pe faţa lui Yasuno. Şi asta nu făcea decât să-i adâncească surpriza realizând că, măcar o dată, ştia exact ce simţea celălalt bărbat.

- Chikara veni şi puse alt vas cu apă curată lângă Kai, luându-l pe cel care adunase urmele greţoase de sânge dizolvat cu cenuşă. Kai încuviinţă scurt din cap. Se uită apoi la Basho, care şoptea:

- – Corcitură?

- Întâlni ochii bolnavului, schiţând un zâmbet în timp ce se forţa să-i deschidă suficient de larg ca să se uite la el. Niciodată nu se supărase auzind numele acela din gura lui Basho, încă de la prima lor conversaţie reală, după ce părăsiseră peştera *tengu*. Nu-l mai irita atât de mult să-l audă rostit nici de alţii, mulţumită înţelegerii la care ajunsese, deopotrivă, prin gestul de prietenie din partea lui Basho, şi îi era dator pentru asta.

- – Am o mărturisire de făcut, spuse Basho şi ochii lui Kai s-au mărit uşor. Chiar şi acum, Basho reuşi, cumva, să rânjească, deşi Kai auzea tonul de scuză în vorbele lui. Când eram băiat... obişnuiam să aştept în pădure, lângă coliba ta... şi să arunc în tine cu pietre şi cu bălegar, când ieşeai, iar apoi mă ascundeam.

- Kai continuă să-i aplice cu grijă balsamul pe răni, zâmbetul său devenind şi el un pic mai larg, la amintirea asta. Nu fusese lovit niciodată, fusese întotdeauna prea iute.

- – Am şi eu o mărturisire de făcut. Ştiam că eşti tu. Îţi vedeam burta ieşind din spatele copacilor.

- Basho încercă să râdă, dar nu-i ieşi decât o tuse dureroasă, înecăcioasă. Kai se strădui să-şi păstreze zâmbetul pe faţă, deşi ştia prea bine ce semnificaţie avea sunetul acela. Încercă să se consoleze cu gândul că Basho nu mai avea mult de suferit...

- Kai aruncă o privire în spate, la Chikara, în timp ce acesta se răsuci brusc pe loc şi se îndepărtă. Îşi dădu seama că ochii băiatului erau plini de lacrimi.

- Chiar atunci Oishi se întorcea în hambar după ce verificase oamenii care erau îngrijiţi în casă. Chikara lăsă capul în jos, ruşinat, când îl văzu pe tatăl său uitându-se la el din cadrul uşii.

- Şi totuşi, pe faţa lui Oishi nu exista niciun semn de dezaprobare, ci doar compasiune. Nu venise aici să judece pe nimeni. Rămase deoparte până când

Chikara trecu pe lângă el şi ieşi închizând uşa ca să oprească curentul rece din exterior.

- Privirea lui Oishi se îndreptă spre Basho, apoi de la un om la altul, printre roninii care zăceau în jurul lui, cei mai mulţi îndurând în tăcere, câţiva inconştienţi sau gemând din cauza durerilor din răni şi arsuri. Expresia de pe faţa lui se transformă din compasiune în durere şi apoi în cel mai profund sentiment de vinovăţie pe care Kai îl văzuse vreodată, de parcă el, nu Kira, ar fi fost vinovat pentru fiecare rană, pentru fiecare moarte.

- Kai privi din nou în jos, simţind că îşi pierde şi el controlul. Se adună, aplicând mai mult balsam pe băşicile de pe pielea lui Basho, concentrându-se să-şi păstreze mişcările cât de uşoare şi de liniştitoare posibil, dorind să poată absorbi în el însuşi măcar un pic din durere, pentru a-i uşura suferinţa lui Basho şi pentru a-şi distrage atenţia de la propria neputinţă.

- Toată viaţa îşi dorise măcar un singur prieten adevărat, cineva care să-l accepte ca pe un egal şi să-i întoarcă de bunăvoie încrederea, loialitatea, gesturile de amiciţie. Abia acum, când era prea târziu, îşi dădea seama că în prietenie, ca în orice alt lucru care definea omul, care definea viaţa însăşi, lumina avea părţile ei de întuneric, iar întunericul, lumina lui.

- Faptul că nu avusese niciodată pe cineva pe care să-l poată numi prieten însemna că nu avusese niciodată de pierdut ceva atât de rar şi de neînlocuit ca o prietenie, ori de câte ori marea roată a vieţii se întorcea şi mai zdruncina o dată vieţile indivizilor...

- Mâna lui Basho se ridică şi o prinse pe a lui. Kai se uită la el, cu ochii plini de scuze, temându-se că încercările sale de a uşura durerea lui Basho îi făcuseră doar şi mai mult rău. Mâna lui Basho însă continuă să o strângă pe a lui, în felul cum cineva s-ar agăţa de un colac de salvare la marginea lumii, şi Kai realiză că Basho nu voia să-l oprească... ci că, de fapt, ceea ce îi trebuia acum mai mult era ceva – cineva – de care să se ţină. Pentru a simţi căldura contactului uman... pentru a-şi demonstra lui însuşi că, într-un moment ca acesta, nu era singur.

- Kai ţinu mâna lui Basho şi îşi ridică şi mâna cealaltă să o acopere, întărind contactul, liniştind omul care se agăţa de el ca un copil, arătându-i că în acest moment el conta pentru cineva mai mult decât orice altceva pe lume.

- Cu coada ochiului, Kai îl văzu pe Yasuno ridicându-se în genunchi pe locul unde se odihnise, urmărindu-şi în tăcere prietenul, incapabil să facă mai mult. Se uita la mâna lui Basho şi la mâinile lui Kai care o strângeau, cu o expresie de totală surpriză, dar fără invidie sau resentimente. Uşurarea şi o recunoştinţă complet lipsită de egoism îi inundară faţa, ca şi cum tot ce conta pentru el era că exista cineva acolo, care putea răspunde la nevoia prietenului său.

- – Ştii ce-mi doresc mai mult decât orice în această viaţă? şopti Basho, deschizând brusc ochii.

- Kai se uită la el, fără să răspundă, aşteptând doar, în timp ce faţa lui Basho devenea gânditoare şi privirea i se depărta. Şi apoi un zâmbet îi apăru, pentru ultima oară, în colţurile gurii.

- – Un pic de aer.
- Lumina din ochi precum o flacără şi îi lăsă pe amândoi privind în gol. În cele din urmă, fără tragere de inimă, Kai întinse mâna şi îi închise pleoapele, pentru că nu mai rămăsese, pentru niciunul din ei, niciun secret pe care să-l poată împărtăşi.
- Kai îşi ridică în sfârşit capul ca să se uite la Yasuno, pentru a confirma că suferinţa lui Basho se încheiase, dar Yasuno se uita deja în jos la Basho, nu mai era nevoie să i se spună. Expresia stoică de samurai îi dispăruse de pe faţă şi rămăsese doar durerea unui prieten cu inima frântă.
- Kai îşi coborî din nou privirea, eliberând mâna lui Basho la fel de uşor cum o ţinuse la sfârşit. Se ridică încet şi se retrase, dându-i posibilitatea lui Yasuno să rostească rugăciunile de rămas-bun pentru vechiul său prieten.
- În timp ce pleca de lângă Basho, Kai îl văzu pe Oishi încă în picioare la uşă, privindu-i pe toţi cu o tristeţe adâncă ce-i transforma chipul, făcându-l aproape de nerecunoscut. Îşi întoarse faţa, când Kai se opri, cu ochii la el. Deschise apoi uşa atât doar cât să se strecoare afară, închizând-o din nou, în tăcere, în spatele lui.
-
- Oishi îngenunche în iarba uscată de pe câmpul pustiu, ascultând geamătul vântului care-şi înfăşura braţele în jurul lui cu îmbrăţişarea mortală a iernii. Scoase *tanto*-ul lui Asano din teacă şi îl ţinu în mâini,

uitându-se la el îndelung, cu mintea prea plină şi prea goală deopotrivă.

- Cerul înstelat al nopţii de mai devreme era aproape ascuns acum în spatele norilor aduşi de vânt. Primii fulgi de zăpadă cădeau răsucindu-se pe lângă el precum cenuşa unui foc consumat... ca petalele de flori de cireş spulberate de vântul acela de primăvară.

- *Calea samuraiului era calea morţii.* Auzise asta toată viaţa lui, şi totuşi nu înţelesese, de fapt, niciodată...

- Crezuse întotdeauna că, dacă trăia şi murea cu onoare, într-o zi va renaşte în lume, la fel de sigur cum se reîntorceau florile de cireş primăvara, iar acest gând îl mângâiase mereu. Dar, dacă scopul reîncarnării era de a învăţa lecţiile ce trebuiau învăţate de la fiecare nouă viaţă, până când sufletul era, în cele din urmă, luminat, eliberat de toate limitele pământeşti, cum se potrivea această viziune cu a muri înainte ca lecţiile de viaţă să poată fi învăţate?

- Citise, şi chiar scrisese, poeme care comparau samuraii cu florile de cireş, la momentul lor de glorie, în primăvara vieţii, când lumea lor era tânără, trăind pentru o perioadă scurtă şi frumoasă de timp, căzând apoi, prea curând. *O moarte frumoasă,* o numeau. Îşi dădea seama acum că nu înţelesese niciodată realitatea ascunsă în spatele acestor cuvinte... nu avusese nicio experienţă suficient de reală cu care să le cântărească, până când nu asistase la *seppuku* stăpânului Asano.

- Cuvintele erau doar un voal de mătase fină folosit pentru a ascunde o cicatrice urâtă, gândi el, ca şi mirosul greu de tămâie în timp ce erau murmurate rugăciuni pentru cei morţi, ascunzând amintirea trupurilor lăsate să putrezească pe un câmp de luptă.

- Să compari moartea cu căderea zăpezii era mult mai aproape de adevăr, deşi chiar şi acea promisiune nemiloasă de uitare avea în ea mult prea multă puritate, în comparaţie cu amintirea sângeroasă a morţii stăpânului său ori cu lucrurile la care fusese martor în seara asta.

- Strămoşii lui fuseseră războinici adevăraţi. El nu era nimic, doar un conţopist purtător de sabie care jucase prea multe jocuri de război, la fel ca autoproclamaţii „experţi“, care nici nu se născuseră atunci când Epoca Războaielor luase sfârşit, dar ale căror cărţi despre *Bushido* el le respectase întotdeauna...

- La sunetul de paşi din spatele lui, îşi ridică privirea de la pumnalul pe care-l ţinea în mâini şi-l văzu pe Kai traversând câmpul spre el.

- *Bineînţeles.* Gura i se subţie. *Dacă voia, hăitaşul-şef al lui Asano l-ar fi găsit şi dacă s-ar fi aruncat în mare...*

- Oishi se uită din nou la pumnalul din mâinile lui, întrebându-se ce făcea corcitura aici, dar alese să-l ignore.

- Kai se opri lângă el, fără să spună nimic, ca şi cum se întreba acelaşi lucru despre Oishi. Se uită la lama din mâinile acestuia cu ceva mai mult decât simplă curiozitate. În cele din urmă se ghemui pe pământul îngheţat, ca şi cum ar fi încercat să-l facă pe Oishi să-l privească în ochi.

- Cu capul plecat, Oishi i se adresă:

- – Ar fi trebuit să acţionez în ziua în care a murit *daimyo* Asano. Mânia noastră ar fi fost bruscă şi rapidă, şi atunci, chiar dacă am fi eşuat, am fi făcut-o cu onoare.

- Prezenţa tăcută a lui Kai trăda o durere şi o empatie pe care Oishi le putea simţi în fiecare fibră a fiinţei sale. Şi totuşi, nu putu să-l privească, în timp ce murmura:

- – Acum, oamenii mei au murit în zadar.

- Pentru un lung moment, corcitura rămase la fel de tăcută ca ninsoarea care cădea încet pe amândoi, agăţându-se de pielea lor, acoperindu-le rănile şi veşmintele zdrenţuite, pătate de sânge şi minciuni. Ascunzând urmele înfrângerii lor, la fel cum acoperea pustietatea şi decăderea din jurul lor, rămăşiţe ale capitulării petrecute cu atât de mult timp în urmă. În cele din urmă, Kai spuse simplu, fără reproş:

- – Eşti samurai.

- Oishi îşi ridică, în sfârşit, privirea, surprins nu atât de cuvinte, cât de emoţia pe care o stârneau în el. *Un*

samurai trebuie să fie pregătit pentru moarte, în orice moment. Aceasta era parte din datoria sa ca războinic. Dar înfrângerea sigură nu era. Cum ar putea fi moartea într-un atac pripit şi lipsit de raţiune mai onorabilă decât cea într-o răzbunare atent plănuită, care ar fi reuşit, dacă nu intervenea vrăjitoria? Asta n-avea niciun sens*. Când începuse să creadă că...?*

- Kai îi întâlni privirea cu hotărâre liniştită.

- – Avem încă săbii şi avantajul surprizei. Ezită, uitându-se la pumnalul lui Asano, şi apoi ceva sclipi discret în ochii lui, în timp ce adăuga: Kira crede, de asemenea, că ai eşuat.

- Oishi se uită la el.

- – Oamenii tăi vor fi murit pentru nimic, dacă vă opriţi acum, continuă Kai. Îi susţinu privirea îndelung, înainte de a se ridica în picioare din nou şi a porni încet înapoi spre hambar.

- Urmărindu-l plecând, Oishi îşi dădu seama că corcitura purta încă armura lui fragmentată. Nici măcar nu se oprise să şi-o scoată înainte de a se concentra asupra rănilor lui Basho. *Nu se putea spune nicicum că nu era un samurai.*

- Oishi îşi îndreptă privirea în sus, spre cer, gândindu-se la ce îi spusese Kai. Zăpada continua să cadă, şi totuşi, într-un fel, lumea din jurul lui începea treptat să se însenineze, ca şi cum în fiecare fulg strălucea o lumină captivă, la fel ca penele plutind în derivă, desprinse din mantia magică a unui *tenyo*.

- Dintr-odată, îşi aminti de cuvintele lui Confucius, care influenţaseră atât de mult Codul *Bushido*: *Nu contează cât de încet mergi, atât timp cât nu te opreşti.*

- Se ridică ţeapăn în picioare, nemaisimţind frigul, în timp ce reflecta asupra cuvintelor, dar şi asupra posibilităţii de a face noi planuri de atac pe care presupusa lor moarte le-o oferea... asupra faptului că, indiferent cât de mult va continua această iarnă grea, sau această noapte aparent fără sfârşit, o nouă zi va răsări, iar primăvara va veni din nou, indiferent dacă el mai era aici să vadă sau nu.

- Băgă înapoi în teacă pumnalul lui Asano. *Ako şi stăpânul său îl aşteptau să se întoarcă.*

- Mika se sculă brusc, speriată, dintr-un coşmar plin cu flăcări şi ţipete de durere. Se ridică în pat, cu inima bătându-i ca un ciocan, gâfâind de frică şi complet trează din cauza şocului.

- Vrăjitoarea lui Kira stătea ghemuită la capătul saltelei. Deşi era în forma ei umană, postura nu era cea a unui om, ci a unui animal pregătit să atace. În mână, ţinea strâns un pumnal.

- – I-am promis stăpânului meu să nu-ţi ating nici măcar un fir de păr. În vocea ei se simţea ceva mai nefast decât invidia, mai distrugător decât ura. Dar ceea ce-ţi faci singură nu este problema mea...

- Un zâmbet vag, uşor inuman îi înflori pe buze.

- Se deplasă pe lângă salteaua lui Mika, cu o mişcare lină care nu era nici măcar ca a unei vulpi, ci complet străină, cu robele târându-i-se pe podea, ca şi cum n-ar fi avut oase, deşi ţinea încă pumnalul strâns în mână.

- – Îţi aduc o veste tristă, doamna mea, spuse ea, purtând încă umbra aceea de zâmbet inuman. Corcitura ta e moartă.

- Mika se uită la ea cu neîncredere, dar corpul începu să-i tremure neputincios în timp ce privea în ochii ceacâri ai vrăjitoarei, găsind în ei confirmarea totală. Simţea cum determinarea vulpii îi alunga orice speranţă, de parcă Mitsuke alungase soarele. Locul veşnic verde pe care credinţa ei îl apărase cu atâta înverşunare în tot acest timp începu să se ofilească şi să moară în ea, iar lumea de gheaţă a lui Kira se închise, în sfârşit, în jurul ei.

- Urmărind cum negarea lui Mika se frângea, zâmbetul vrăjitoarei se lărgi, devenind şi mai sălbatic.

- – La fel sunt şi zeci de oameni ai tatălui tău... Toţi ucişi în încercarea de a te salva pe tine.

- Mika îşi scutură capul, încercând să alunge imaginile morţii în flăcări ce păreau să fi venit direct din visul ei, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar într-altul. Îşi simţea ochii arzând, imaginile refuzând să dispară, indiferent ce făcea. Realiză că adevăratul coşmar începuse cu un an în urmă şi că nu avea să se termine niciodată.

- Vrăjitoarea ridică pumnalul, cu braţul tremurând de dorinţa de a ucide.

- – Poate înţelegi, acum, preţul iubirii tale.

- Mâna îi coborî ca o pasăre de pradă, îngropând pumnalul în podea, la o palmă de Mika.

- Zâmbetul i se lăţi din nou, cu o satisfacţie sălbatică. Se întoarse şi se depărtă plutind, cu chimonoul măturând podeaua, în timp ce dispărea pe uşă.

- Mika se culcă pe o parte, cu genunchii adunaţi, cu dinţii încleştaţi pe aşternutul pe care şi-l îndesase în gură ca să nu strige, ca să nu scoată niciun sunet ce i-ar fi putut trăda agonia care o cuprindea acum.

- Toate amintirile ei cele mai preţioase, chiar şi speranţa, oricât de vană, care îi permiseseră să-şi păstreze demnitatea, puterea şi sănătatea mintală îi fuseseră smulse într-o clipă şi încuiate în veşnica închisoare de gheaţă a lui Kira, unde nu va mai putea niciodată să le atingă sau să le lase s-o încălzească şi să o mângâie din nou.

- Primise răspuns la toate rugăciunile ei... dar răspunsurile erau toate *Nu.*

- Se uită la pumnalul care reflecta lumina lămpii de lângă pat şi se gândi la tatăl ei. Rezervorul de lacrimi pe care îl ţinuse ferecat de-a lungul acestui an interminabil de la moartea lui i se revărsă dintr-odată pe obraji, udându-i salteaua. Întinse braţul şi mângâie oţelul sinuos şi rece al pumnalului, plimbându-şi mâna de-a lungul tăişului fin cizelat,

până când acesta îi deschise brusc în palmă o tăietură adâncă, arzând-o precum focul din coşmarul ei. Mâna i se înroşi, acoperită de sânge la fel ca trupurile morţilor, îmbibând salteaua împreună cu lacrimile ei.

- *Era femeie-samurai şi atunci când orice speranţă de victorie sau onoare dispărea, un adevărat samurai, bărbat sau femeie, alegea mai degrabă moartea în propriile sale condiţii, decât în cele ale duşmanilor săi.*

- Îşi strânse mâna în jurul mânerului armei, luptându-se să-l scoată din podea. Dar sângele din palmă îl făcea alunecos şi nu putea să-l prindă zdravăn. Se împinse în sus cu un suspin de frustrare, prinzându-l cu ambele mâini.

- *Alunecos... înşelător, trădător, la fel de crud ca stăpânul ei şi la fel de nemilos ca orice animal de pradă...*

- Respiraţia lui Mika se opri. Asta era Mitsuke – *vrăjitoarea, schimbă-formă, trădătoarea care îi distrusese pe toţi cei pe care îi iubise ea...*

- Şi îi dăduse un pumnal.

- *Ce faci cu el, e treaba ta...* Mika aruncă o privire spre uşa închisă a camerei sale. *De ce a venit vrăjitoarea aici, acum, în seara asta, să-i spună ce s-a întâmplat – înainte de nuntă, nu după ea?* Îşi aminti de emoţia ciudată care umpluse ochii ei de *kitsune*, atunci când se uitase pentru prima oară la ea.

- Pe cine voia cu adevărat să distrugă răzbunarea lui Mitsuke, atât de adânc înfiptă în inima ei, încât nici ea nu-şi dădea seama...?

- Cu un gest hotărât, Mika smulse *tanto*-ul din podea. Se ridică în picioare şi îşi înfăşură o eşarfă în jurul mâinii însângerate. Îşi şterse braţul, apoi pumnalul. Pentru că va avea nevoie de el, într-un fel sau altul, înainte ca luna nouă să devină lună plină...
-

- Soarele roşu ca sângele se ridica peste câmpurile albe de zăpadă ale fermei abandonate, pictând o cărare purpurie orbitoare spre calea de urmat pentru roninii care erau deja în picioare, agitându-se, îngrijind rănitţii şi adunându-şi echipamentul din hambar.

- Dacă vreunul dintre războinici era înclinat să vadă un simbolism morbid în zorii de zi, nu o arăta nimeni, şi cu atât mai puţin Oishi. Se mişca rapid de la casă la hambar şi înapoi, supraveghind progresele înregistrate şi verificând starea oamenilor săi, devenit lider din nou, după clipa de îndoială agonizantă şi de autoincriminare.

- Kai îl privea cu un sentiment profund de uşurare de pe câmpul pe care vorbiseră cu o seară înainte. Puţinele sale lucruri, atâtea câte erau, se aflau deja împachetate pe şaua calului său şi făcuse deja tot ce putuse pentru a-i ajuta pe cei care îngrijeau răniţii. Deşi îi simţise privindu-l tot timpul, nimeni nu-i refuzase ajutorul, fapt care fusese chiar mai neliniştitor.

- Încă prea nesigur de locul său în lumea lor ca să facă altceva decât să li se ferească din cale, după ce terminase, se dusese să rătăcească pe câmp, doar ca să poată respira din nou.

- Simţind că încep să-i amorţească picioarele, continuă să meargă, făcând aparent un tur al fermei şi al dependinţelor de unde santinelele urmăreau împrejurimile cu ochii plini de nelinişte. Îl văzu pe Chikara, ghemuit singur la marginea unui câmp, uitându-se printr-un ochean la zorii de foc. Kai se îndreptă spre el, întrebându-se cum se simţea băiatul după noaptea trecută şi ce făcea acolo: dacă într-adevăr încerca să se orbească privind la soare printr-un ochean sau dacă era ceva de văzut la orizont.

- Auzindu-l că se apropie, Chikara se uită la el. Expresia tensionată de pe faţa lui deveni una de uşurare văzând că era Kai – şi nu tatăl său, suspectă Kai.

- – La ce te uiţi? îl întrebă acesta.

- Încercă să pară indiferent, dar, după ziua de ieri, Chikara găsea un dublu înţeles în toate. Tânărul ronin se forţă să zâmbească atunci când îl privi din nou.

- – Văd aur în răsăritul soarelui. Ar trebuie să fie un semn bun.

- Îi dădu luneta lui Kai.

- Acesta îi zâmbi şi ridică apoi ocheanul să se uite la soare. Observă, surprins, că exista, într-adevăr, o dungă aurie neobişnuită la orizont. Coborî luneta, uitându-se în acelaşi loc, încruntat, cu o curiozitate care friza însă îngrijorarea, şi apoi o ridică din nou la ochi. Îşi concentră toată atenţia asupra liniei aurii. De data aceasta putu distinge siluetele îndepărtate ale unor oameni care transportau stindarde... dar nu bărbaţi în armuri, aşa cum se temuse. Procesiunea ciudată de figuri fantomatice şi stindardele sclipind în lumina soarelui era cu totul altceva. Zâmbetul îi reveni, cu o umbră de amuzament şi inspiraţie bruscă.

- Îi dădu luneta înapoi lui Chikara, cu un gest de mulţumire, şi plecă să-l caute pe Oishi.
-

- Câteva ore mai târziu, Kai urmărea mult mai de aproape procesiunea pe care o observase la orizont. Aştepta ascuns printre copaci împreună cu Oishi şi un grup de alţi ronini – toţi cei care fuseseră apţi să vină –, în timp ce trupa de actori ambulanţi se apropia de ascunzătoarea lor. Realiză surprins că îl recunoştea pe liderul lor, numit Kawatake, pe ai cărui actori şi muzicieni îi văzuseră cu toţii jucând la castelul Ako, în ziua fatidică a întrecerii din arenă.

- Îl înghionti pe Oishi, care era ghemuit lângă el. Acesta dădu din cap, cu un zâmbet ce ar fi putut fi prezent pe faţa oricărui zeu care i-ar fi privit acum, amuzat de improvizaţia de *Kabuki* a existenţei umane.

- În ceea ce-l privea pe Kai, zeii nu aveau nimic de-a face cu asta. Piesa ţinea strict de *tengu*. Când văzuse trupa prin lunetă, imediat după ivirea zorilor, îi revenise în minte o poveste auzită de la *tengu*... o poveste din timpurile de dinainte ca ei să adopte o religie.

- Odată, pe când cei ca ei erau pur şi simplu nişte creaturi malefice şi violente, câţiva *tengu* invadaseră un castel, deghizaţi în actori ambulanţi. De ce voiseră să facă asta, sau care le fuseseră intenţiile, nu aflase niciodată. Mândria lor părea să fi fost realizarea în sine, deşi în cele din urmă fuseseră descoperiţi şi obligaţi să plece.

- Se uită din nou la trupa care se apropia. Dacă roninii reuşeau să obţină cooperarea artiştilor, de data aceasta povestea putea avea un final foarte diferit... într-un fel sau altul.

- Cu Kawatake în frunte, actorii – cei mai mulţi dintre ei îmbrăcaţi în costume colorate, unii purtând steaguri ţesute cu fire metalice strălucitoare – umpleau spaţiul din jurul lor cu o sărbătoare a simţurilor. În timp ce înaintau, cântăreţii scandau frânturi de poveşti legendare, muzicienii cântau la fluiere care împleteau melodiile cu bătăile ritmice ale tobelor mici, actorii repetau nişte fragmente de dueluri simulate sau mişcări de dans oficiale.

- Kai privea fascinat cum trupa combina repetiţiile cu etalarea talentelor membrilor săi chiar în timp ce se deplasau, distrându-i pe călătorii întâlniţi sau pe oamenii din oraşele prin care treceau, scăpând, în acelaşi timp, de plictiseala călătoriei lor fără de

sfârşit. Ştia că poziţia socială a actorilor nu era mai bună decât a sa şi că vanitatea şi invidia competitivă dintre ei erau la fel de legendare precum ale samurailor. Şi totuşi, vederea lor îi trezea dorinţa ca într-o altă viaţă să renască actor, fie doar şi pentru cele câteva clipe preţioase ca aceasta...

- Moment căruia roninii erau pe cale de a-i pune capăt. A fost rândul lui Oishi să-l înghiontească, în timp ce tovarăşii săi îşi părăseau ascunzătorile dintre tufişuri şi ieşeau în drum, blocându-l.

- Kawatake se opri, cu ochii la ei. Expresia de alarmă uluită de pe faţa lui nu purta nicio urmă de joc de teatru când îşi plimbă privirea de-a lungul grupului de bărbaţi zdrenţăroşi, despletiţi, bine înarmaţi, care se uitau la el cu o încrâncenare la fel de autentică de a-i împiedica trupa să treacă.

- Oishi făcu un pas înainte şi se înclină cu respect, în timp ce Kai scotea sabia.
-

- Nu trecu mult şi artiştii se aflară într-un şir lung într-o vale unde roninii îşi lăsaseră bunurile şi caii. Reacţiile actorilor la cele întâmplate oscilaseră de la extrema nervozitate la o fascinaţie aparte, în timp ce se uitau cum oamenii pe care în mod clar îi luaseră drept bandiţi îşi vedeau de treabă. Roninii le serviră o masă cu ceai şi orez însoţit de bucăţele de peşte afumat sau vânat sălbatic rămase din propria lor călătorie, făcând tot posibilul pentru a-i trata pe ostatici ca pe nişte oaspeţi de onoare.

- În cele din urmă, Kawatake, în calitate de lider al trupei, îndrăzni să vorbească, aparent încurajat de masă, dar şi de faptul că „bandiţii“ îi tratau cu mai multă atenţie decât oricine altcineva.

- Oishi şi comandanţii săi stăteau în semicerc în jurul actorilor, cu braţele încrucişate şi cu feţele nu chiar atât de impasibile pe cât ar fi dorit, în timp ce Kawatake le zgâria urechile cu un ton ultragiat care trebuie să fi fost susţinut de tot talentul său de actor, având în vedere poziţia în care se afla.

- – O să fiţi spânzuraţi pentru asta! spuse Kawatake, iar cei care-l ascultau se uitară unul la altul cu zâmbete slabe, ironice. Noi nu suntem o trupă de ţară ca să fim opriţi de bandiţi! Stăpânul Kira însuşi ne-a angajat să jucăm la nunta lui! Am scrisorile şi permisele care fac dovada!

- – Nu este nevoie, spuse Oishi cu blândeţe, ridicând, în sfârşit, mâna pentru a reduce omul la tăcere. V-am văzut jucând în Ako.

- Gura lui Kawatake se închise brusc, cu surprindere. Se uită îndelung la Oishi, cu ochi obişnuiţi să distingă faţa unui om în spatele unei măşti sau al unui machiaj de scenă.

- – Sunteţi oamenii lui Asano? rosti el, în cele din urmă, şi nu era chiar o întrebare. Se uită la cei din jurul lui Oishi şi ridică din sprâncene a înţelegere, dându-şi seama în sfârşit că bărbaţii pe care îi luase drept bandiţi erau aceiaşi oameni pe care-i văzuse ultima dată purtând hainele fine şi armurile strălucitoare ale războinicilor de la castelul Ako – că

fuseseră reduşi la starea aceasta, după condamnarea şi moartea stăpânului lor.

- Oishi se uită la el, văzând înţelegerea şi apoi simpatia reală în ochii unui om inteligent care ştia la fel de mult despre politica puterii şi despre capriciile sorţii. Sperând că ceea ce citise în ochii lui Kawatake însemna ceea ce credea el că înseamnă, Oishi zise.

- – Avem nevoie de ajutorul vostru.
-

- Soarele apunea la orizont, înainte ca lunga după-amiază de discuţii şi dezbateri emoţionale, tensiune şi pură oboseală să ajungă la o concluzie. Spre marea uşurare a roninilor, ziua se încheie cu un acord între cele două grupuri care ar fi putut la fel de bine să vină de la capetele opuse ale pământului, doar pentru a găsi în socoteala finală că, atunci când era vorba de lucrurile pe care le preţuiau cu adevărat, mai presus de orice, nu exista nimic cu privire la care să fie în dezacord.

- Acum, trupa de actori stătea în tăcere, asistând la un ritual care ar fi putut veni direct dintr-o scenă a unui străvechi spectacol de teatru Nō pe care o jucaseră ei.

- Dar niciunul dintre ei nu asistase vreodată la un moment nici pe departe atât de autentic ca acesta, venind din interiorul unei lumi la fel de depărtată de experienţa lor personală ca şi eroii legendari şi zeii ale căror poveşti le reprezentau prin pantomimă, cântec şi dans... o tradiţie care începuse în urmă cu aproape un mileniu, adică cu o jumătate de mileniu

înaintea teatrului Nō în sine... moştenirea samurailor.

- Roninii îngenunchează în şiruri în faţa lui Oishi, care, la rândul lui, îngenunchea lângă o masă joasă pe care se aflau coiful stăpânului Asano şi pumnalul cu care acesta îşi făcuse *seppuku*, împreună cu un sul de hârtie. Mâna lui se odihnea pe bucata de hârtie, care conţinea angajamentul de a răzbuna moartea nedreaptă a stăpânului lor, ca şi cum ar fi protejat-o de capriciul unei brize trecătoare. El îl semnase deja cu propriul sânge.

- Kai îngenunche şi el într-o parte, cu capul plecat. Nu avea dreptul de a lua parte la această ceremonie, dar îi era imposibil să se separe de ceilalţi acum, chiar dacă legea îi interzicea să fie vreodată parte din tradiţia lor, iar tradiţia îi interzicea să se alăture în mod oficial jurământului lor. Îi văzu pe ceilalţi coborându-şi, de asemenea, capul pentru o clipă, din respect pentru curajul stăpânului lor căzut şi pentru oamenii care nu mai puteau fi cu ei aici.

- Apoi Oishi îşi ridică din nou privirea, uitându-se cu admiraţie în ochii sumbri ai roninilor rămaşi, în timp ce spunea:

- – Niciunul dintre noi nu ştie cât timp va trăi. Sau când îi va veni sfârşitul. Dar, în curând, tot ce va rămâne din vieţile noastre scurte va fi mândria pe care o vor simţi copiii noştri atunci când ne vor rosti numele.

- Oamenii lui se uitau la el, cu feţele gânditoare, dar cu ochii încă o dată însufleţiţi de mândria identităţii

care le fusese transmisă de-a lungul secolelor. Nu puteau fi dezbrăcaţi atât de uşor de moştenirea lor, nici prin legile emise de *bakufu*, nici prin decretul personal al celui pe care li se spusese să-l considere mai presus decât toţi ceilalţi – shogunul însuşi. Legile ţării fuseseră făcute de oamenii de stat... şi aceştia nu erau zei. Chiar şi shogunul nu era decât un om. „Legea“ şi „dreptatea“ nu se puteau substitui una alteia.

- Oamenii care îngenuncheaseră aici nu erau nici ei zei, aşa cum Pacea Tokugawa nu era cu adevărat o pace. În schimb, ei erau războinici ai căror strămoşi adoptaseră un cod de conduită, cu rădăcini care precedau chiar rangul de shogun, în încercarea de a menţine diferenţa dintre un om care lupta pentru o cauză şi unul care lupta pentru că îşi pierduse umanitatea.

- La baza *Bushido*, Calea Războinicului, stăteau şapte valori morale pe care un samurai trebuia să le pună la temelia existenţei sale: dreptatea, curajul, compasiunea, respectul, cinstea, loialitatea şi onoarea. Faptul că acele valori existau de atât de multă vreme, nescrise în cea mai mare parte a acestui timp, şi totuşi, practic, neschimbate, nu făcea decât să le dovedească înţelepciunea. Faptul că atât de puţini oameni care îşi spuneau samurai puteau trăi, de fapt, la nivelul propriilor standarde dovedea numai cât de necesar era să existe un astfel de cod.

- Oishi arătă din cap spre masa de lângă el şi spre obiectele simbolice aşezate pe ea.

- – Când o crimă rămâne nepedepsită, lumea îşi pierde echilibrul. Atunci când o nedreptate nu este răzbunată, cerurile ne privesc cu dispreţ şi ruşine. Iar noi trebuie să murim pentru ca acest cerc al răzbunării să fie închis. Nu există nicio altă cale, aşa că vă las alegerea vouă.

- Kai se uită la oamenii din faţa lui Oishi, cântărindu-i cuvintele şi implicaţiile lor depline, într-un moment în care timpul părea suspendat precum spatele unui şoim dus de vânt. Ştia că vorbele lui Oishi erau adevărate. Dacă roninii reuşeau, onoarea stăpânului lor era restabilită, iar dreptul primului născut era restaurat pentru Mika, asta dacă mai rămăsese vreo urmă reală de justiţie în sistemul juridic al *bakufu*.

- Însă dacă roninii supravieţuiau răzbunării lor aceştia încălcau un ordin direct al shogunului. Dacă nu recunoşteau legile societăţii lor, precum şi înalta justiţie pe care acestea o căutau, lumea rămânea dezechilibrată. Un cerc al răzbunării trebuia să fie închis înainte de a fi scăpat de sub control. O viaţă, sau zece, sau o sută erau un lucru mic, în balanţă cu marele ciclu al Vieţii în sine, căreia trebuie să i se îngăduie să meargă mai departe.

- Şi totuşi, pentru fiecare dintre aceşti bărbaţi, o viaţă era întreaga lor lume...

- Horibe se ridică de la locul unde stătuse şi se apropie de masă. Îngenunche din nou în faţa coifului stăpânului lor şi se înclină. Îşi înţepă apoi degetul cu pumnalul lui Asano şi îşi trecu numele pe foaia de hârtie, pecetluind cu sânge jurământul de a-şi răzbuna stăpânul. Hara fu următorul care se ridică şi

veni în faţă. Alţi ronini au urmat, unul câte unul, promiţând cu sânge că îşi vor da viaţa pentru stăpânul lor, aşa cum fuseseră născuţi să facă.

- Oishi îi urmări semnând, unul câte unul, şi plecând, până când dintr-odată se uită în sus, cu surprindere, pentru a-l vedea pe fiul său în genunchi în faţa lui.

- Chikara se întinse spre pumnalul lui Asano, dar mâna tatălui său dădu să-l oprească. Când Oishi se uită la fiul său, Kai revăzu expresia bântuită pe care o avusese la plecarea din peştera *tengu*.

- – Un tată nu ar trebui să trăiască pentru a-şi vedea fiul murind înaintea lui.

- Oishi clătină din cap, mâna lui imobilizând-o încă pe a lui Chikara.

- – Nu eşti tatăl meu, domnule, spuse Chikara, privindu-l drept în ochi. Eşti conducătorul meu. Un tată nu ar trebui să moară înainte să-şi vadă fiul devenit bărbat.

- Oishi privi de parcă ar fi fost lovit de o *shakabuku*. O clipă de revelaţie stătea ascunsă în cuvintele propriului său fiu. Pe chip i se citi atât admiraţie, cât şi reticenţă, niciuna din emoţii nefiind capabilă s-o dea complet la o parte pe cealaltă, în timp ce aproba, în sfârşit, din cap, eliberând mâna lui Chikara şi permiţându-i să semneze jurământul.

- Kai urmări şi mai mulţi oameni venind după Chikara, până când rămaseră doar câţiva care aşteptau să semneze. Când Yasuno se apropie de masă, Horibe,

care numărase cu privirea oamenii aflaţi încă la rând, zise:

- – Suntem patruzeci şi şase.
- – Nu, răspunse Yasuno, după ce termină de semnat. Se întoarse să se uite la Kai, care stătea îngenuncheat, nu departe de masă. Corcitură?
- Kai înţepeni, încleştând pumni, în timp ce surpriza i se transforma în umilinţă şi furie. Se uită înapoi la Yasuno, incapabil să-i pătrundă expresia, incapabil să înţeleagă *de ce, acum...?*
- Yasuno continuă să-l privească, spunând suficient de clar ca să audă toată lumea:
- – Iartă-mă că nu ţi-am mulţumit pentru uciderea *kirin*-ului şi pentru că mi-ai salvat viaţa. Trase puternic aer în piept. Un samurai nu îşi asumă meritul pentru victoriile altora.
- Şi apoi se înclină într-o plecăciune adâncă.
- Capetele se întoarseră din toate părţile, roninii uitându-se la ei cu neîncredere. Tăcerea din jurul lor era totală şi elocventă.
- Neîncrederea niciunuia nu putea fi mai mare decât a lui Kai. Se lăsă înapoi pe călcâie, simţindu-se ca şi cum mintea îi căzuse, brusc, printr-o trapă.
- Yasuno înălţă capul din nou şi apoi, cu grijă, trase o *wakizashi* din legăturile de la centura sa. Îi întinse sabia la şold lui Kai, cu palmele deschise.

- – Asta i-a aparţinut lui Basho.
- Kai se uită la el, apoi în jos, la *wakizashi* din mâinile sale. Scutură din cap, privindu-l pe Yasuno plin de confuzie.
- – Un samurai poartă două săbii, explică liniştit Yasuno, ţinând încă sabia întinsă spre el.
- Pentru prima dată, Kai văzu tot ce se aşternea în mod deschis în mintea lui: *ruşinea şi remuşcarea, dorinţa de a fi iertat... durerea unui om care îşi pierduse cel mai bun prieten, doar pentru a realiza că prietenul său nu îl lăsase singur, dacă avea măcar înţelepciunea de a-şi recunoaşte nesiguranţa şi de a se comporta cu onoare.*
- Încet, Kai se întinse, acceptând sabia cu mâinile aproape tremurând.
- Încă nesigur, ţinând *wakizashi* cu braţele întinse, ridică atunci capul şi se uită spre restul grupului de ronini.
- Nu numai Chikara, ci toţi se uitau la el acum, văzându-l, cu adevărat, *pe el* – cineva care câştigase încrederea şi respectul lor, un om pe care îl salutau ca pe un tovarăş şi un egal al lor.
- Timp de aproape o mie de ani fusese dreptul lor de a onora un bărbat acordându-i rangul de samurai, atunci când simţeau că acesta fusese câştigat pe merit. Legea care interzisese această tradiţie funcţiona doar de un secol.

- Aceiaşi oameni pecetluiau acum, cu sânge, un jurământ care spunea că nu mai erau dispuşi să accepte *giri*, stricta supunere faţă de datorie, atunci când aceasta încălca *ninjo*, propria lor conştiinţă, că unele lucruri meritau să lupte şi să moară pentru ele şi că erau dispuşi să-şi dea chiar viaţa pentru a reclama justiţia înaltă pe care *Bushido* o cerea de la ei.

- Această tradiţie spunea, de asemenea, că a recunoaşte valoarea şi curajul dovedite de un om era drept şi corect.

- În final, Kai se uită şi la Oishi. Recunoscu în ochii acestuia aprobarea completă, salutul de bun venit, după care privirea samuraiului se mută asupra lui Yasuno, şi iar înapoi, reflectând ceva care aducea în mod ciudat a uşurare.

- Susţinând încă privirea lui Oishi, Kai se îndreptă spre masă, îngenunche şi înţepă degetul. Apoi semnă jurământul.

- – Acum, spuse Oishi, suntem patruzeci şi şapte.

- Era în ajun de Primă Lună Nouă de primăvară. Apusul de soare din seara aceea avea să marcheze începutul zilei nunţii *daimyo*-ului Kira cu Mika-*hime*. Deşi semnele trezirii la viaţă stăteau încă ascunse sub zăpadă şi sub pământul îngheţat, oaspeţii urmau să sosească în curând, pentru a fi întâmpinaţi de Kira în curte... o curte laborios curăţată de orice urmă de zăpadă... pentru ultima oară. Festivităţile aveau să continue şi a doua zi, prin ceremonia oficială de nuntă. După noaptea nunţii, noul *daimyo* Asano şi doamna lui aveau să plece la Ako.

- Acolo, cireşii erau deja pe punctul de a înflori, iar primăvară aştepta să îi salute, în timp ce el avea să intre în posesia deplină a noului său viitor, precum şi a noii lui soţii, într-o lume plină de viaţă.

- Şi totuşi, Kira avea încă nevoie să consulte semnele, pentru a fi sigur că nimic din ce i-ar fi putut sta în cale nu fusese lăsat la voia întâmplării.

- Oasele de cerb din vraja lui Mitsuke străluceau şi pulsau în mangalul aşezat între ei. O privi culegând dintre cărbuni un os, fără să clipească. *Ce creatură remarcabilă era...*

- Chiar dacă mâine va avea o soţie cu adevărat demnă de poziţia sa, trebuia totuşi să se asigure că şi ea va rămâne cu el, deşi gelozia ei devenise ca o piatră de moară ce le măcina intimitatea. Ştia că şi ea îi împărtăşea încă ambiţia de a fi mai mult decât doar ce îi rezervase soarta – şi numai ea putea să facă astfel încât viitorul său să nu se încheie cu a deveni stăpân al domeniului Ako.

- Faptul că o dorea pe Mika însemna că Mitsuke nu-l va mai putea ţine complet în sclavia ei. Gândul de a pierde intimitatea îmbătătoare pe care o împărtăşiseră atât de mult timp, atunci când fuseseră doar ei doi – spirite pierdute legate prin foamea lor comună – îl întrista, dar nu atât de mult încât acest lucru să nu poată fi compensat prin câştigarea vieţii pe care o meritase mereu.

- Mitsuke încă îl iubea, la fel ca întotdeauna, era sigur. Trebuia să fie atent să nu o neglijeze. O să aibă întotdeauna nevoie de ea, aşa că trebuia s-o păstreze permanent alături de el. Dacă orice altceva dădea greş, îi văzuse frica din ochi, atunci când o ameninţase. Cu cât era mai departe de adevăratul ei cămin, din pădurile de munte, cu atât mai cumplite aveau să fie aceste ameninţări, şi cu atât mai autentice...

- În cele din urmă, îşi ridică, din nou, privirea, asigurându-se că niciun indiciu al gândurilor sale nu-i era vizibil pe chip, sau la suprafaţa minţii măcar, în timp ce o privea plimbându-şi unghiile peste crăpăturile strălucitoare din osul pe care îl alesese.

- – Ce vezi? o întrebă, aplecându-se înainte.

- Mitsuke ezită o clipă, cu ochii la crăpăturile de foc, ceva ce nu mai făcuse până atunci, pentru că nu fusese nevoie niciodată să-şi ascundă durerea din ochi la ceea ce vedea.

- – Semnele sunt bune, murmură ea, încă uitându-se în jos. Şi apoi, alegându-şi cuvintele cu grijă infinită, se uită la Kira şi continuă: În curând vei călători

departe. În fiecare oraş şi în fiecare sat oamenii se vor închina înaintea ta... Chiar şi shogunul te va privi cu reverenţă...

- Kira stătea încă aplecat înainte, foamea de cuvintele ei iluminându-i ochii, făcându-i faţa lui iubită să strălucească în felul acela care o făcuse mereu să zâmbească şi care până acum îi hrănise mereu dorinţa plină de pasiune. Pentru prima dată, trebui să se străduiască pentru a-şi păstra zâmbetul.

- Kira nu părea să observe, ceea ce o făcu să se simtă uşurată, până când acesta întrebă:

- – Şi Mika?

- Îşi coborî din nou privirea, ascunzându-şi lacrimile care îi umpluseră brusc ochii... *lacrimi adevărate şi mult prea-omeneşti...* în timp ce unghiile ei treceau încă o dată peste crăpăturile strălucitoare.

-

- În camera ei, Mika stătea îngenuncheată în robele formale de nuntă alese pentru ea de Kira, în timp ce însoţitoarele îi aplicau atent machiajul. Chimonoul şi minunatul *uchikake* erau făcute din cele mai moi mătăsuri matlasate şi cele mai frumoase brocarturi de satin, dublate cu blană ca să îi ţină de cald. Fiecare piesă şi fiecare strat erau minunat croite şi brodate... şi toate în alb. *Bineînţeles,* gândi ea. Pentru o nuntă în acest ţinut ferecat în zăpadă, Kira alesese să-şi îmbrace mireasa într-un *shiromuku*. Numele său era şi descrierea lui: „alb pur.“ Atât de potrivit domeniului pe care Kira îl ura aproape la fel de mult ca şi ea, dar care îl făcuse omul care era.

- Dar ea îşi dădea seama că simbolismul tradiţional al *shiromuku* fusese menit să-i transmită ei, personal, un mesaj: albul său prezenta mireasa ca pe o pânză albă, gata să înveţe obiceiurile şi aşteptările soţului ei, ca şi să le respecte conştiincioasă.

- Şi mai exista un motiv în plus pentru ea să poarte alb... unul care o lovi instantaneu, un motiv deopotrivă atât de potrivit şi insuportabil de crud, încât nici nu era sigură că viitorul ei soţ se gândise la asta, cel puţin nu conştient: *albul era culoarea morţii.* Tatăl ei comisese *seppuku* îmbrăcat în alb. Fusese incinerat îmbrăcat în alb. Cei care îl plânseseră la înmormântare purtaseră alb.

- Se gândi la frumosul *uchikake* al mamei sale, strălucitorul veşmânt tradiţional care se purta peste chimonou şi care îi fusese transmis de la străbunica ei. Întotdeauna se aşteptase să-l poarte atunci când se va mărita. Îşi aminti cum îl scotea, ca tânără fată, cum şi-l înfăşura în jur precum braţele mamei sale şi visa cu ochii deschişi. Fondul şi căptuşeala erau de un roşu luminos, culoarea Ako, a vieţii... iar brocartul şi broderia erau cusute cu fire de aur şi argint ce conturau imagini colorate de pini, crizanteme, păsări şi ape curgătoare, toate numai strălucire.

- Iar după ce Kai intrase în viaţa ei, în toate rugăciunile ei, cerea ca zeii să-i acorde într-o zi iubitului său *tennin* şansa de a-şi dovedi curajul în faţa tatălui ei printr-o faptă de vitejie atât de impresionantă încât acesta să-l adopte. Şi atunci s-ar fi logodit...

- Mika suspină şi se smulse de lângă însoţitoare. Resemnarea îi fusese trădată de o săgeată invizibilă otrăvită cu durere.

- Îşi încleştă pumnii ascunşi în mânecile lungi ale robei. Unghiile îi muşcau palmele, iar braţele îi tremurau, în timp ce se lupta să-şi recapete controlul. Realiză că însoţitoarele ei erau toate plecate la pământ, cu capetele atingând podeaua, implorându-i iertarea crezând că serviciile lor nu fuseseră corespunzătoare. Îşi şterse umezeala grăitoare de la ochi, întinzând pudra de faţă albicioasă, în timp ce o parte din mintea ei reuşi să găsească cuvintele pentru a le spune să se ridice, că pulberea îi iritase ochii, şi că nu era vina lor.

- Acestea se ridicaseră, cu recunoştinţă, şi se întoarseră la aranjatul hainelor şi la machiaj, precum şi la murmurele pline de exclamaţii, în timp ce-i lăudau frumuseţea cu un entuziasm pe care nu-şi amintea să-l fi arătat pentru nimic altceva până atunci.

- Rămase în continuare pe genunchi, în timp ce machiajul formal al unei doamne de neam nobil îi transforma faţa, făcând-o la fel de albă ca şi îmbrăcămintea pe care o purta, îi înroşea artificial buzele şi obrajii până când, în mintea ei, ajunse să semene cu Yukihime, zeiţa rece, lipsită de pasiune, a iernii. Meditând la imaginea propriei voinţe, şi-o vedea ca pe ceva transformat de Yukihime în gheaţă: tare, rece şi nemiloasă...
-

- La amurg, castelul Kirayama era însufleţit de culoare, în lumina a sute de felinare. Lampioanele iluminau atât decoraţiunile festive şi mulţimea de *tobari* imprimate cu flori care ascundeau abil albul zidurilor, cât şi nenumăratele flori *origami* care imitau florile de prun şi de cireş, confecţionate ingenios din hârtie şi legate de ramurile copacilor care nu începuseră încă să înmugurească. În ochii surprinşi ai oaspeţilor nou-sosiţi, părea că flori reale de primăvară se deschiseseră în sărbătoare, în timp ce, deasupra lor, stindardele indigo ale clanului Kira fluturau alături de cele roşii ale domeniului Ako.

- Oaspeţii întârziaţi continuau încă să sosească, după ce parcurseseră drumul anevoios până la castel, în ciuda ajutorului lucrătorilor şi al gărzilor postate de-a lungul cărării abrupte, alunecoase, care ducea la acesta.

- În mulţimea ce se deplasa încet şi care ajunsese la ultimul pod, ce se arcuia peste o ultimă prăpastie adâncă, ducând spre poarta aproape inexpugnabilă, se afla şi trupa de actori cu veşminte viu colorate de care Kira îşi amintise de la vizita shogunului la castelul Ako. Îşi dorise să-i aibă aici, pentru această ocazie, fiindcă realizaseră un spectacol excelent, potrivit pentru un shogun.

- Kawatake, conducătorul lor, îşi prezentă permisul unuia dintre gardienii care îi făcu semn să treacă împreună cu trupa sa. Oishi, îmbrăcat într-un costum ţipător, îl urma pe Kawatake, ţinându-şi capul plecat ca şi cum ar fi fost prea epuizat de urcuş fie şi pentru a se mai arăta nerăbdător să ajungă la destinaţie.

- Restul artiştilor trecură repede, în grupuri dense, atât cât permitea intervalul îngust de pe pod, ca şi cum abia aşteptau să ajungă la capătul călătoriei. Paznicul postat la intrare îi urmări trecând cu un interes mai mare decât de obicei, deşi ceea ce îl făcea să se holbeze nu era decât imaginea obişnuită a unor actori, în curcubeul lor de haine strălucitoare. Faptul că printre ei puteau exista foşti slujitori de la castelul Ako nu-i trecu nicio clipă prin minte, în timp ce Horibe şi alţi câţiva ronini treceau neobservaţi, unii în costume, restul deghizaţi în hamali.

- În partea din spate a grupului, un hamal neobişnuit de înalt, cocoşat sub o încărcătură de decoraţiuni de scenă şi costume de rezervă, îi urma pe ceilalţi, aparent încetinit de povara lui.

- Povara grea atrase atenţia paznicului mai mult decât omul care o căra. Păşi în faţa hamalului, coborându-şi suliţa pentru a-i bloca accesul pe pod.

- – Ce ai acolo? întrebă el.

- O altă santinelă i se alătură, făcându-i energic semn cu mâna să înainteze.

- – Am verificat-o, spuse al doilea paznic.

- În timp ce Kai pornea din nou ezitând, Hara – care trecea drept paznic în armura furată de la postul de frontieră al lui Kira – îi făcu semn din cap, ascunzându-şi un zâmbet, fluturându-şi mâna cu ceea ce părea a fi doar simplă nerăbdare. Chikara, care văzuse când paznicul îi blocase drumul lui Kai, înălţă acum o privire uşurată spre cer.

- Trupa de artişti – profesionişti şi amatori – se înşiră peste podul care traversa o prăpastie atât de adâncă, încât sub ei era de acum doar întuneric, şi intră în curtea interioară a cetăţii lui Kira. Kai privea dintr-o parte în alta. Se simţea la fel de fascinat cum fusese şi paznicul la vederea actorilor. Dacă Kira încercase să recreeze atmosfera pregătirilor de la castelul Ako pentru vizita shogunului, aproape că reuşise, chiar şi aici, în acest loc sumbru, aproape inaccesibil.

- Totuşi, stilul şi bogăţia aparentă a decoraţiunilor îi amintiră lui Kai că întotdeauna Kira preferase să-şi petreacă timpul mai degrabă în Edo, cât mai aproape posibil de shogun, decât aici, în acest colţ depărtat al domeniului. Se întrebă unde se vedea Kira locuind în viitor... în cazul în care nu reuşeau să-l trimită în iad în seara asta.

- Drept în faţă, nişte *tobari* simple, nevopsite, marcau scena, delimitând spaţiile pentru actori, ajutoare şi recuzită, gata amenajate şi în aşteptare. Roninii deghizaţi se despărţiră, cei cu trupa de actori urmându-l pe Kawatake spre scenă. Cei care treceau drept hamali îşi puseră bagajele jos, aşa cum fuseseră instruiţi, şi apoi îşi croiră drum în spatele publicului, preluându-şi poziţiile desemnate.

- Kai se aşeză într-un punct de unde avea o imagine clară a scenei şi a turnului de pază, situat prea aproape de ei pentru a putea înlătura discret santinela. De acolo de unde stătea, era de asemenea pregătit să transmită semnalul lui Oishi către Chikara, care era ascuns vederii, înarmat cu un arc. Atacul nu urma să fie lansat decât după ce piesa

va fi început, iar el nu avea nimic de făcut până atunci, decât să rămână neobservat, lucru destul de uşor atunci când stătea în umbră. Începu să caute cu privirea în publicul care se aduna deja, încercând cu nerăbdare s-o zărească pe Mika.

- Oishi, aflat printre actori, privea printr-o gaură din *tobari* din partea din spate a scenei improvizate. Mâna strângea cu nerăbdare mânerul pumnalului lui Asano, în timp ce aştepta cu aceeaşi atenţie încordată să-l zărească pe Kira...
-
- Mika traversă coridorul palatului, flancată de însoţitoare, radiind ca o zeiţă în veşmintele ei de nuntă – o zeiţă a iernii, cu un suflet de gheaţă. Îl văzu pe Kira aşteptând la capătul culoarului pentru a o conduce afară ca să fie văzuţi de mulţimea care aştepta. Admiraţia din ochii lui se apropia de veneraţie mai mult decât şi-ar fi putut imagina. Să vadă o astfel de privire în ochii altcuiva – oricui altcuiva – ar fi stârnit poate un pic de căldură în ea, dar vederea feţei lui nu făcea decât să-i adâncească dezgustul.

- Servitorii pe lângă care trecea, înşiraţi de-a lungul drumului, se înclinau adânc. La capătul rândului, fu surprinsă să o vadă pe vrăjitoare aşteptând mai degrabă alături de ei, decât lângă Kira. Mitsuke era îmbrăcată în straturile ei obişnuite de veşminte elegante, senzuale, de culoarea verde a pădurii. Dar astăzi se înclina, ca şi cum fusese instruită să o trateze pe Mika de parcă ar fi fost deja soţia lui Kira, pe care ea trebuia să o servească...

- Mika surprinse pentru o clipă ceva din expresia vrăjitoarei, înainte ca plecăciunea ei graţioasă să-i ascundă faţa – văzu furia lui *kitsune* în timp ce aceasta realiza că orice şansă de a o face pe tânără să-şi ia viaţa înainte de nuntă era pierdută.

- Mika simţi cum starea ei de spirit se îmbunătăţeşte văzând dezamăgirea rivalei sale şi îşi dădu seama că avusese dreptate. Nu cedase în faţa niciunui act de trădare şi nici a propriei disperări. Chiar dacă toţi cei pe care îi iubise erau morţi, ea încă mai trăia... şi nu avea să-şi găsească odihna până când nu va elibera sufletele fiecăruia dintre ei.

- Când ajunse lângă Kira, acesta se înclină, de asemenea, murmurând o laudă pe care ea o ignoră. Ca de obicei, Mika nu făcu niciun gest de răspuns, dar, pe de altă parte, nu-l putu împiedica în niciun fel să-i apuce mâna într-o strânsoare de fier. Au trecut prin uşa spre exterior şi traversară curtea interioară până la locul unde aşteptau oaspeţii.

- Păşiră înaintea mulţimii aşezate ce scotea murmure de felicitare, invidie şi laudă, şi-şi ocupară locurile în primul rând, chiar în faţa scenei. Numai atunci şi-a dat seama Mika-*hime* că vrăjitoarea şi monstruoasa gardă de corp a lui Kira se aflau în spatele lor.
-
- Pe zidul din spatele curţii principale a cetăţii, o santinelă singuratică patrula, oprindu-se adesea să se încălzească lângă standul care susţinea un vas cu cărbune de mangal. Îşi blestema de trei ori soarta – pentru a se fi născut în această ţară mizerabilă, pentru a se fi născut în serviciul unui stăpân precum

Kira şi, mai presus de toate, fiindcă în seara asta era obligat să stea de veghe aici, de unde abia zărea luminile îndepărtate ale sărbătorii de nuntă, el neputând vedea decât zidul înalt al castelului şi stâncile de sub el, încă îmbrăcate în zăpadă. Vârful stâncii pe care era amplasată fortăreaţa era atât de abrupt şi spaţiul de construcţie atât de limitat, încât pe partea aceasta nu exista nici măcar o curte mai mică, deoarece stâncile fuseseră întotdeauna suficiente pentru apărare.

- Îşi apăsă mâinile pe faţa îngheţată, trasmiţându-i astfel toată căldura din ele, şi apoi le întinse din nou spre jăraticul din mangal, cu ochii la stâncile acoperite cu zăpadă de sub el. Clipi brusc şi se frecă la ochi, întrebându-se dacă un om putea visa în timp ce era complet treaz. Straturile curate de zăpadă care acopereau pantele de mai jos păreau să se mişte. În sus. Spre el.

- Plecă de lângă foc, luându-şi suliţa, şi se îndreptă către pasarela mică ce asigura accesul la altarul castelului, altar aşezat precar pe propriul colţ de stâncă, separat. Podul avea să-i dea o imagine mai clară. Trebuia să fie sigur. Dacă avea dreptate, asta îi va schimba viaţa pentru totdeauna. Dar, dacă se înşela şi dădea alarma acum, urma să afle personal dacă ceea ce spuneau legendele despre acest zid era adevărat: că nimeni care fusese aruncat peste el, drept pedeapsă, nu atinsese încă partea de jos.
-
- În curtea interioară, Kai se agita încoace şi încolo în umbră, chinuindu-se s-o vadă mai clar pe Mika. O zărise în timp ce era condusă la locul ei, în rândul

din faţă, împreună cu Kira... dar, odată ce se aşezaseră, iar ea îngenunchease pe o pernă, nu mai putu vedea nimic, în afară de vârful coafurii ei albe, sofisticate.

- Privind prin *tobari*, Oishi îi putea vedea acum perfect, atât pe Kira, cât şi pe Mika, stând chiar în faţa scenei. Pe podium, muzicienii îşi ocupau locurile. Okuda, roninul care semăna cel mai bine cu Kawatake, veni alături de Oishi, cu un aer bolnav, ca şi cum ar fi preferat să se lupte cu un *kirin* decât să se confrunte cu o grămadă de străini, pretinzând că era altcineva, şi să-şi amintească să spună cuvinte care nu erau ale lui. Cel puţin machiajul de scenă al lui Kawatake îi acoperea paloarea feţei.

- – Poartă-te ca şi cum viaţa ta ar depinde de asta, şopti Oishi. Toate vieţile noastre, adăugă el, şi îl împinse blând pe Okuda.

- Se întrebă cum se simţeau muzicienii şi membrii corului. Aceştia erau artişti adevăraţi, deoarece niciunul dintre oamenii lui nu ştia atât de bine teatrul Nō încât să le ia locul. Kawatake alesese o piesă războinică preluată din *Povestirile lui Heike*, relatarea unui episod al Războiului Genpei. Cei mai mulţi dintre ronini văzuseră piesa sau cel puţin citiseră povestirile care stăteau la baza ei. Drama, de care majoritatea publicului urma să-şi aducă aminte, cel puţin în mod vag, avea nevoie de puţine discursuri poetice şi aproape niciun dans. Iar Oishi intenţiona să-i pună capăt mai devreme, imediat ce toţi oamenii lui aveau să-şi fi îndeplinit sarcinile atribuite.

- Okuda ieşi pe scenă în ţinută de samurai şi Oishi văzu cu uşurare că, de fapt, doar de aproape era evident că omul se afla în pragul leşinului. Împreunându-şi mâinile tremurânde, Okuda se plecă adânc spre Kira şi spre public şi se îndreptă din nou. Ochii lui zăboviră pe Mika-*hime* o clipă, ca şi cum vederea ei era ca un far zărit de o navă pe o mare furtunoasă. Apoi se uită cu respect înapoi la Kira şi spuse:

- – Daimyo, suntem mândri să vă prezentăm spectacolul nostru drept cadou de nuntă.

- Şi piesa a început.
-

- Santinela care crezuse că vede roci – sau cel puţin zăpadă – în mişcare ajunse în punctul de pe zid în care podul se unea cu altarul. O luă pe pod, privind în jos către stânci până când putu să aibă o imagine mai clară a locului unde văzuse zăpada deplasându-se. Uitându-se în jos, nu observă umbra care se desprindea din întunericul adânc din spatele lui, nu înainte ca o mână să-i acopere gura şi un cuţit să-i taie gâtul. Umbra împinse trupul bărbatului peste zidul podului, în abisul de sub el. Paznicul nu află niciodată când ajunse să-i lovească fundul.

- Umbra se materializă în forma lui Yasuno, care se postă pe pod şi începu să-şi fluture braţele spre faleza acoperită cu zăpadă.

- Pentru o clipă, pe suprafaţa albă, curată, nu avu loc nicio mişcare. Apoi straturile de zăpadă prinseră viaţă, luându-şi zborul în vânt ca nişte fantome

speriate, în timp ce treizeci de oameni îşi aruncau camuflajul şi, la semnalul lui, începeau să urce pe zidul castelului, formând o piramidă umană, pe măsură ce găseau puncte de sprijin pentru mâini şi picioare între crăpăturile dintre blocurile de piatră tăiate grosolan, care se înălţau de la baza rocii solide de mai jos.

- Ajunseră pe coama zidului şi au trecură peste el. Yasuno îi călăuzi tăcut, iar ei se deplasară în aceeaşi tăcere, alegându-şi ţintele printre santinelele dispuse de-a lungul zidurilor sau cele poziţionate prin curtea exterioară.
-
- În curtea interioară, spectacolul se desfăşura, până acum, aşa cum se aştepta toată lumea, de vreme ce piesa era bazată pe o semilegendă pe care majoritatea celor educaţi o ştiau, aşa cum presupusese Kawatake.

- Personajul negativ al istoriei străvechi era interpretat de roninul Fuwa, care îşi juca rolul foarte natural, gândi Oishi, şi cu o personalitate mai bine adaptată la un câmp de luptă decât majoritatea altora. Fuwa apăru brusc dintre *tobari* purtând o armură istorică, inclusiv un coif de general cu o apărătoare vopsită în roşu pentru a simboliza furia. Îi sili pe falsul Kawatake şi pe alţi actori să cadă în genunchi.

- Kira stătea şi urmărea piesa, atât de fascinat de poveste – şi de emoţia neobişnuit de autentică pe care actorii o transmiteau prin intermediul convenţiilor stilizate din teatrul Nō, încât uitase chiar

să se mai uite în jos, în mod constant şi cu drag, la Mika-*hime*, care stătea îngenuncheată lângă el.

- Aceasta părea doar vag conştientă de ceea ce o înconjura, chiar şi de faptul că, măcar o dată, atenţia lui nu era îndreptată spre ea. Ochii ei abia înregistrau acţiunea de pe scenă, mintea părând să-i rătăcească printr-o lume proprie, punându-şi întrebări, examinând şi respingând alegeri, în timp ce îşi derula posibile scenarii ale dramei în desfăşurare a viitorului său...

- Oishi încetă să-i mai urmărească cu privirea pe ea şi pe Kira, atunci când Horibe, îmbrăcat în costumul tradiţional complet negru al unui ajutor de scenă, îl înghionti întinzându-i un coif. Oishi trase o ultimă dată de armura elaborată, surprinzător de solidă, a propriului său costum, şi schimbă o privire ironică şi un semn sumbru din cap cu bătrânul războinic. Apoi, îşi puse pe cap coiful prevăzut cu o jumătate de mască de protecţie, pentru a deveni un erou de legendă, dar şi pentru a-şi ascunde faţa. Luând de la Horibe o sabie de recuzită tradiţională, subţire, se împinse prin perdele şi ieşi pe scenă.

- Când îşi făcu apariţia, Okuda/Kawatake – care era şi narator, şi figurant – se ridică în picioare, cu o uşurare puţin teatrală, şi începu să psalmodieze legenda naşterii misterioase a eroului. Oishi mulţumi zeilor că era o poveste pe care toată lumea o ştia doar vag.

- Pe drum, Kawatake repetase rolurile roninilor împreună cu ei şi îi asigurase că, dacă uitau un vers, puteau să inventeze ceva. Actorii autentici repetau,

orice rol ar fi jucat, strict pe cont propriu. Piesa aceasta o repetaseră în grup doar o singură dată. Era mai bine să facă aşa, le explicase Kawatake. Puteau păstra emoţiile actorilor proaspete şi povestea vie dacă fiecare spectacol era *wabi-sabi* , schimbându-se mereu în mod subtil. Având în vedere reputaţia trupei, Oishi presupuse că omul ştia ce spune.

- *Dar spectacolul din această seară avea să fie unic într-un fel în care niciun altul nu va mai fi vreodată, dacă zeii le zâmbeau...*

- Oishi înfruntă generalul inamic, fluturând evantaiul, pe care toţi se aşteptau să-l folosească, şi sabia de recuzită. Dar, în realitate, atenţia lui era concentrată acum pe adevăratul personaj negativ al piesei, aflat la doar douăzeci de paşi de el, în public.

-

- Kai îl văzu pe Oishi apărând pe scenă şi observă ţinta atenţiei sale, Kira. Ieşi din umbra felinarului, în lumină, pentru a fi vizibil pentru Chikara, şi îşi croi drum înainte. Putea vedea samuraiul cu mască de demon al lui Kira în al doilea rând, cu vrăjitoarea alături de el. Mika era îngenuncheată înaintea ei, lângă Kira... dar, chiar şi de acolo, Kai abia zărea profilul iubitei sale. Cu faţă pudrată cu alb şi buzele vopsite în roşu ca o înaltă doamnă pentru o ocazie oficială, arăta ca un personaj din piesă care se rătăcise în public, cu expresia chipului la fel de fixă ca masca unei fecioare din teatrul Nō.

- Se uită din nou pe scenă, la Oishi, care se apropia discret de locul în care stătea Kira, în timp ce

improviza o imitaţie de duel cu Fuwa. Era aproape timpul. Se uită în sus, la turnul de pază şi spre zona unde ştia că aştepta Chikara.

- Mika îşi mişcă uşor capul, privirea rătăcindu-i ca şi cum nici măcar nu se uita pe scenă, unde ar fi putut, cel puţin, să recunoască ochii lui Oishi, pe care îl ştia de-o viaţă, realizând că ceva neaşteptat era pe cale să se întâmple.

- Kai începu să se mişte de-a lungul spaţiului îngust de lângă public, cu spatele lipit de *tobari*, încercând să ajungă mai aproape de locul unde stătea ea îngenuncheată. *Dacă atenţia i-ar rătăci suficient de mult, ar putea chiar să privească în direcţia lui.* Era în pericol acolo, nu doar pentru că *daimyo* se afla alături de ea, ci şi pentru că vrăjitoarea şi samuraiul în armură neagră şedeau chiar în spatele ei. *Dacă ar putea s-o înştiinţeze...*

- Oishi se opri într-o poză, gesticulând cu evantaiul ca un magician. La semnalul său, luminile se stinseră peste tot în jurul curţii, creând pe scenă un moment de un uluitor efect supranatural. Publicul exclamă uimit, cu admiraţie şi apreciere, atenţia lor, îndeosebi cea a lui Kira, fiind concentrată asupra actorilor.

- Nimeni nu se uita în spate, aşa cum o făcuse Kai, pentru a vedea gardienii dispărând din celelalte două turnuri care se aflau în raza lui vizuală.

- Totul mergea conform planului. Întunericul le dădea lui Yasuno şi oamenilor lui posibilitatea să se apropie de partea din faţă a curţii principale, eliminând şi

mai multe gărzi, adunând arme şi blocând uşile de la cazarma samurailor de rang inferior, care alcătuiau în majoritate trupele de apărare ale castelului.

- Între timp, peste tot în jurul curţii interioare, roninii îmbrăcaţi în hainele negre ale ajutoarelor de scenă scoteau armele din ascunzători, la adăpostul întunericului.

- Pe scenă, Fuwa simula o rană în lupta cu imitaţiile de sabie. În spatele scenei, Horibe şi colegii săi eliminau gărzile care stăteau de veghe acolo şi despachetau ţepuşele de bambus ascuţite pe care Kai îi învăţase să le facă.

- Ţepuşii de bambus erau la fel de eficace ca fierul pentru a pătrunde în piatra netencuită. Roninii se împrăştiară, folosindu-le ca pe nişte gheare ca să se căţere pe zidul curţii principale.

- Când ajunseră în partea de sus se răspândiră, ucigând mai mulţi paznici, cu eficienţă tăcută, îmbrăcându-se în armurile acestora pentru a le lua locul.

- Între timp, în piesa de teatru, Oishi se apropie de partea din faţă a scenei, de unde Kira, care nu bănuia nimic, se uita la el cu admiraţie, captivat de autenticitatea duelului cu săbii pe care îl vedea doar ca pe o legendă în desfăşurare înaintea ochilor lui, neimaginându-şi nicio clipă că ura din ochii eroului răzbunător era concentrată asupra lui, adevăratul inamic care aştepta încă să fie ucis.

- Mika îşi mută din nou privirea de la mişcarea în ceaţă de pe scenă. Mintea sa realiza în sfârşit că nobilul Kira era foarte captivat de poveste şi îndrăzni să-şi schimbe poziţia, calmându-şi ochii urmărind umbrele din afara strălucirii luminii felinarelor de pe scenă.

- Kai o văzu întorcând, în sfârşit, capul spre locul unde se afla. Înaintă câţiva paşi, atât cât lumina scenei să-i contureze faţa, dorindu-şi ca ea să-l vadă...

- Mika prinse mişcarea bruscă... apoi îi întâlni privirea, la fel cum făcuseră întotdeauna, timp de atât de mulţi ani. Dar, de data aceasta, în loc de dor, privirea ei era plină de neîncredere şi de teroare, de parcă ar fi văzut o fantomă. Ridică mâna la gură.

- Dar continuă să-l privească, certitudinea înlocuind şocul primului moment şi un sentiment de uşurare şi bucurie punând stăpânire pe chipul său. În timp ce se uita la ea, totul încetă să mai existe... timpul însuşi se opri, prinzându-i captivi în interiorul clipei.

- Kira aruncă o privire în jos, la Mika. Văzând-o cu ochii în gol, îşi coborî mâna şi o luă uşor de bărbie, întorcându-i faţa înapoi spre scenă, ca şi cum ar fi fost un copil. Kai înjură în barbă când Kira intră atât de nepăsător în momentul lor atemporal, furându-i-o din nou. Păşi înapoi în umbră şi se luptă să-şi amintească unde se afla şi de ce, ştiind însă că, chiar şi atunci când îl părăsiseră, ochii ei erau încă plini de bucurie, pentru că ştia că el era acolo.

- *Dar nu era suficient pentru a o face să realizeze pericolul în care se afla.* În acele clipe, dacă se uita

în sus la scenă, era posibil să-l recunoască pe Oishi şi să ghicească ce era pe cale să se întâmple.

- Atenţia lui Kira era, din nou, pe deplin concentrată asupra scenei. Cel puţin privirea rătăcitoare a lui Mika nu-i stârnise nicio bănuială. Kai o urmărea atent, în speranţa de a o vedea recunoscându-l pe Oishi... în speranţa că ar putea îndrăzni să arunce iar o privire spre el.

- Uitându-se atât de intens la Mika, omise să mai arunce vreo privire la samuraiul cu mască de demon sau la vrăjitoare.
-

- În schimb, transformarea de pe chipul lui Mika atrase atenţia vrăjitoarei. Întrebându-se ce i-ar fi putut schimba starea de spirit atât de brusc şi de complet, Mitsuke aruncă o privire spre locul pe care aceasta fusese concentrată. Ochii de *kitsune* pătrunseră umbrele, pentru a se fixa pe o faţă şi a recunoaşte silueta care stătea acolo, ascunsă în întuneric de toată lumea, dar nu şi de ea.

- I se tăie respiraţia. Mâna i se întinse, săpând cu degetele ca nişte gheare în mănuşa de piele placată cu metal a uriaşului de lângă ea. *Corcitura cu înfăţişare de demon era încă în viaţă.*

- 22

- Când samuraiul cu armură neagră de lângă ea privi în jos la mâna vrăjitoarei care i se înfigea în mănuşă, aceasta se apleca spre el şi îi şuieră un avertisment în ureche, dând din cap spre locul unde se afla Kai. Apoi, cu o premoniţie bruscă, se uită din nou la scenă şi îşi folosi abilitatea de a demasca pentru a cerceta feţele actorilor.

- Samuraiul-demon se ridică în picioare. Ochii lui cercetau zidurile castelului şi turnurile, realizând că santinelele postate din loc în loc dispăruseră. Îşi scoase sabia. Oaspeţii aşezaţi în jurul lor murmurau speriaţi şi tulburaţi, în timp ce el se întorcea spre locul unde stătea şi privea Kai.

- Chikara, ascuns prea departe, în lateral, pentru a vedea clar scena, îl zări pe samurai ridicându-se în picioare, întorcându-se spre locul unde se afla Kai şi trăgându-şi sabia. Chikara se uită înapoi şi îl văzu pe Kai îngheţând dintr-odată, de parcă tocmai văzuse acelaşi lucru.

- Băiatul alergă înapoi de-a lungul bazei zidului curţii principale, ducându-şi arcul la vedere şi riscând să fie expus, căutând o poziţie din care să poată vedea scena şi pe tatăl său. Îşi observă tatăl, ajuns deja în partea din faţă a podiumului, aruncându-şi coiful şi arma de recuzită în timp ce Horibe apărea lângă el ca să-i dea sabia.

- Frenetic, Chikara îşi încordă arcul, ţintind spre turnul cu vedere directă la scenă şi spre paznicul pe care primise ordin să-l elimine, înainte ca săgeată acestuia să-l poată opri pe tatăl său.

- Oishi porni spre marginea scenei, ridicând sabia. Chikara îşi lansă săgeata, privind-o cum se arcuia în sus spre paznic...

- Şi o văzu ratându-şi ţinta.

- Înainte de a putea pune o altă săgeată pe coarda arcului sau ca tatăl său să poată ajunge la Kira, soldatul din turnul de pază trase.

- Săgeata acestuia îl lovi pe Oishi în braţul cu sabia. *Katana* căzu, cu mâna lui dreaptă încă agăţată de mâner, dar dintr-odată incapabilă s-o ridice, în timp ce cealaltă mână se îndrepta spre rană, iar el se clătina. Vârful sabiei zgârie podeaua scenei, iar uriaşa gardă de corp a *daimyo*-ului se aruncă înainte, apărându-l pe Kira ca un scut uman.

- Oishi îşi smulse săgeata din braţ, în timp ce mai multe gărzi săreau pe scenă, atacându-l. Kai alergă înainte, trăgându-şi şi el sabia. Haosul izbucni în mulţime, iar ceilalţi actori de pe scenă o luară la fugă după arme sau pentru a-şi salva viaţa.

- Spectatorii se ridicară în picioare, cuprinşi de panică, împingându-se, înjurând şi ţipând, încercând să scape de lupta care devenise brusc mult prea reală, în timp ce legenda se revărsa în realitate.

- Samuraiul în negru şi un cordon de o duzină de soldaţi îi înconjuraseră pe Kira şi pe Mika, grăbindu-i spre curtea principală şi spre siguranţa palatului, urmaţi de vrăjitoare. Horibe şi arcaşii lui, poziţionaţi acum de-a lungul zidului curţii, îşi opriră focul de teamă să nu o rănească pe Mika, dacă îşi încercau şansa cu Kira sau chiar cu gardienii din jurul lor ale căror poziţii erau în mod constant în schimbare. Priviră cu frustrare cum grupul care-i păzea pe Kira şi Mika dispărea în coridorul de securitate în zigzag, care ducea la nivelul superior.

- În spatele şi sub picioarele lor, Horibe auzi mai multe strigăte, împreună cu sunete de lemn lovit şi explodând în ţăndări. Soldaţii care fuseseră încuiaţi în barăcile lor auziseră agitaţia şi încercau să spargă sau să-şi croiască drum prin uşi pentru a se alătura luptei.

- În curtea interioară, Kai şi Oishi îşi făcuseră loc împingând prin mulţimea cuprinsă de panică, luptându-se spre culoarul protejat cu ziduri, doar pentru a ajunge însă înaintea unui nou şir de gărzi. Horibe şi oamenii lui începură să tragă în gardienii care veneau spre ei sau care se aflau încă în faţa lor, eliberându-şi calea spre intrarea în curtea principală.

- Privind înapoi peste umăr, Horibe văzu cum oamenii lui Yasuno alergau pentru a-i întâmpina pe soldaţii care începuseră să se reverse din barăci. De sus, de pe zid, Horibe îi strigă lui Yasuno:

- – Dă-i foc!

- Yasuno îl omorî pe suliţaşul cu care se lupta şi se îndreptă spre depozitul de arme, urmat de cîţiva dintre oamenii lui care se asigurau că nu-l opreşte nimeni.

- Kira ajunse la intrarea în curtea principală, cu Mika şi cu vrăjitoarea, în timp ce samuraiul în negru ordona scutului lor de gărzi s-o ia înapoi pe coridorul îngust pentru a opri pe oricine încerca să-i urmărească. Kira se uită, nevenindu-i să creadă, la luptele care izbucniseră deja pe nivelul superior. Dintr-odată, îl observă pe unul dintre ronini chircit lângă uşa depozitului de arme. Văzu apoi o scânteie de lumină.

- – Opriţi-l! strigă, arătându-l cu mâna.

- Samuraiul cu masca de demon fugi spre depozitul de arme, făcând brazdă printre războinicii care se luptau.

- Oishi şi Kai porniră prin pasajul îngust şi întortocheat care ducea la curtea interioară, dar fură întâmpinaţi de gărzile lui Kira care se întorseseră să-i înfrunte. Oishi îl tăie pe primul dintre gardieni în timp ce Kai îl despica pe următorul, dar un al treilea, apărut de după colţ, reuşi să-şi ridice *katana* pentru o lovitură mortală.

- Lovitura nu mai căzu însă niciodată. Sabia se opri în aer, iar soldatul se prăbuşi. Zăcea mort pe pietre, cu o săgeată între ochi.

- Oishi se uită înapoi, uimit, şi îl văzu pe Chikara la baza rampei, coborându-şi arcul. Ochii li se întâlniră într-un moment rapid de recunoaştere din partea

unui războinic care-i mulţumea camaradului său, în timp ce Chikara i se alătura şi amândoi o luau pe urmele lui Kai, în susul pasajului.

- Se luptară, croindu-şi drum până în curtea principală tocmai la timp pentru a vedea samuraiul în negru ajungând la depozitul de arme. Apoi cerul deveni orbitor de roşu şi o explozie asurzitoare îi făcu să se clatine, în vreme ce depozitul sărea în aer împreună cu barăcile din jurul lui şi cu cei aflaţi încă înăuntru.

- Blestemând şi acoperindu-şi urechile, cei trei bărbaţi fugiră, împreună cu toată lumea care încă lupta în curte, să se adăpostească de molozul şi resturile în flăcări ce plouau peste ei. Garda de corp a lui Kira se aflase în uşa depozitului, dar acum nu mai exista nicio uşă sau arme la vedere, doar o gaură fumegândă în perete.

- Şi nicio urmă de vreun samurai în negru, cu mască de demon... Chikara râse triumfător. Oishi zâmbi fără niciun pic de euforie, dar cu suficientă satisfacţie. Numai faţa lui Kai nu exprima nimic, atunci când Oishi îşi întoarse privirea spre el.

- În urma lor, o parte din peretele pasajului se prăbuşise într-un morman de pietre ce fumegau, blocând accesul din curtea interioară pentru gărzile care încercau să vină.

- Oishi îşi mută privirea din nou, auzind sunete de luptă venind şi văzându-şi oamenii bătându-se pentru viaţa lor cu prea mulţi dintre soldaţii lui Kira, care scăpaseră din cazarmă înainte de explozie.

- – Kira...

- Kai îi atinse braţul, arătă cu mâna spre palat şi o luă într-acolo.

- Oishi îl văzu pe Kira stând încă la intrare împreună cu vrăjitoarea, ţinând-o pe Mika de încheietura mâinii, cu pumnul aproape închis, rămas cu gura căscată la rezultatele exploziei... până când, deodată, se trezi cu Kai şi cu Oishi în spatele lui. Faţa îi păli în mod vizibil. Se întoarse şi dispăru în palat, trăgând-o pe Mika după el, urmat apoi de vrăjitoare. Oishi se uită la Chikara care, aprobând din cap, fugi să se alăture celor care ţineau în loc trupele lui Kira, iar Oishi îl urmă pe Kai în castel.

- În holul de la intrare, Kai şi Oishi se treziră faţă în faţă cu o jumătate de duzină de alţi gardieni. În timp ce aceştia îi înconjurau, se întoarseră instinctiv spate în spate, luptând, fără de cuvinte, în echipă şi cu un instinct de supravieţuire neclintit, pe care Oishi nu-şi dăduse seama că-l posedă până atunci. Cei doi bărbaţi se băteau cu cei şase oameni ai lui Kira ca şi cum ar fi fost înconjuraţi de lupi, iar lamele *tengu* plăteau cu de zece ori mai mult fiecare rană minoră pe care o primeau.

- În timp ce îşi tăiau calea prin bariera de gardieni, îi vedeau pe Kira şi pe Mika stând încă de cealaltă parte a sălii, unde *daimyo* se oprise să se uite la ei cum se luptau pentru viaţa lor, cu răsuflarea întretăiată şi cu aceeaşi anticipare cu care urmărise piesa de teatru.

- Dar de această dată atenţia lui Mika era îndreptată în întregime asupra lui. În timp ce Kai şi Oishi treceau de ultimii samurai, scoase din *obi* un pumnal şi îl împlântă în braţul lui Kira. Cu o înjurătură, acesta îi dădu drumul, strângându-şi mâneca însângerată. Mika se întoarse şi fugi, luând-o pe un coridor lateral. Privind înapoi spre Kai şi Oishi, Kira deschise o uşă din spatele lui şi dispăru brusc prin ea.

- Cei doi bărbaţi schimbară o privire, niciunul din ei neavând nevoie să se întrebe care fusese întotdeauna obiectivul cel mai important al celuilalt.

- – Du-te după Mika... spuse Oishi şi porni spre holul de la intrare, după Kira.

- Kai fugi spre coridorul pe unde o luase Mika. Îşi scutură sângele de pe sabie, în timp ce intra în hol, şi văzu alte gărzi adunându-se în faţa lui, de parcă îşi închipuiau că aveau cu adevărat vreo şansă de a-l opri acum...
-

- Oishi dădu la o parte panoul glisant şi intră în palat, păşind într-o scenă de un haos şi mai uimitor. Servitorii îngroziţi care îl văzuseră deja pe stăpânul lor trecând în grabă, sângerând, se uitau la el de parcă însuşi Bishamon, zeul răzbunării îmbrăcat în armură, invadase inima castelului lor, cu sabia roşie picurând de sânge şi cu ochii plini de o nesăţioasă sete de răzbunare.

- Oishi trecu prin mijlocul lor, ca şi cum aceştia n-ar fi existat, abia încetinind în timp ce dobora un alt paznic care încerca să-i blocheze drumul.

- Trase şi deschise următorul panou glisant la care ajunsese şi îl văzu pe Kira, la capătul coridorului de dincolo de acesta, uitându-se la el, evident alarmat. Când Oishi porni spre el, Kira dădu la o parte un alt panou, dispărând în spatele lui.

- Până când Oishi să-l ajungă din urmă, încăperea era goală. Traversând camera, Oishi deschise următorul panou glisant pe care îl găsi, dar din nou, nu era nici urmă de Kira dincolo de el, doar o încăpere cu o duzină de panouri glisante plasate peste tot în jurul pereţilor. Realiză că intrase într-un labirint de camere interconectate, că până şi în interiorul palatul lui Kira existau măsuri de securitate sofisticate, menite să-i deruteze pe vrăjmaşii lui. *Dar de data aceasta, nimic nu va fi de ajuns...* Mormăind un blestem, deschise o uşă la întâmplare.
-

- Mika intră alergând într-o secţiune retrasă a curţii principale, un mic spaţiu format între clădirile palatului şi închis de un zid înalt. Era un loc pe care nu-l mai văzuse până atunci, cu o alee procesională largă către centru, între două şiruri de coloane cu felinare de piatră impunătoare, de două ori mai înalte decât ea. Bănuia că locul trebuie să fi fost destinat unor ritualuri religioase pe care Kira nu le respecta, chiar dacă servitorii palatului păstrau aprinse chiar şi acum lămpile cu ulei de pe pilonii gigantici.

- Chiar şi zona aceasta închisă fusese curăţată de zăpadă, dar începuse o nouă ninsoare şi deja un strat subţire de omăt acoperea dalele, colorând spaţiul din jurul ei în alb-albăstrui şi auriu, în lumina

felinarelor. Se mişcă încet în spaţiul tăcut şi curat, recunoscătoare pentru momentul de răgaz şi timpul primit să se gândească, uitându-se de jur împrejur şi văzând că era cu adevărat singură...

- Dar numai pentru o clipă. Auzi cum cineva intra în curtea din spatele său şi se întoarse, sigură în inima ei de cine va fi.

- Kai. Ochii i se umplură de uşurare şi apoi de bucurie, dar el se opri, uitându-se la ea. Şi apoi alergă la el, iar el o luă în braţe, ţinând-o de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

- – Ştiam că ai să vii, murmură ea, privindu-l.

- Ochii lui străluceau cu dragostea pe care o văzuse mereu acolo, oricât încercase să o ascundă de el însuşi, dar şi de ea. Tandru, Kai îi atinse obrazul.

- – Mika...

- Şi apoi braţele lui o traseră spre el şi o sărutară apăsat pe buze, în ochi arzându-i o pasiune acerbă, nestăpânită, pe care nu o recunoştea, precum foamea unui animal sălbatic, nimic care să semene cu omul pe care îl cunoscuse dintotdeauna.

- Şi totuşi, buzele lui erau reci ca gheaţa... Ceva în interiorul ei se răzvrăti şi îl împinse, ştergându-şi gura, cu o reacţie mai apropiată de teamă decât de repulsie. *Ceva era în neregulă, acesta nu era...*

- În timp ce se uita la el uluită şi confuză, Kai o trase aproape şi îi sufocă gura cu un alt sărut. De data

aceasta, ceva părea să o paralizeze, ca şi cum sărutul ar fi fost menit să-i fure sufletul. Se luptă să se desprindă din strânsoare, pentru a-şi recăpăta voinţa suficient doar pentru a-şi elibera mâinile…

- Şi apoi, dintr-odată, Kai se dădu înapoi. Se uită la ea, nevenindu-i să creadă, înainte de a privi în jos pentru a vedea pumnalul înfipt în pieptul lui… acelaşi pumnal folosit pentru a-l răni pe Kira, cel pe care i-l lăsase vrăjitoarea.

- El se uită din nou la ea, apucând pumnalul cu mâinile, cu aceeaşi privire.

- Mika continuă să se holbeze la el, cu ochii plini de furie, care părea să dizolve masca lui înşelătoare, până când trăsăturile începură să i se deformeze şi să se zbârcească precum mătasea în flăcări, dezvăluind chipul lui *kitsune*.

- În faţa ochilor lui Mika schimbă-formă se transforma iar în femeie, luptându-se încă să-şi smulgă pumnalul din piept.

- Cu toată puterea ei, Mika îşi aruncă trupul în cel al lui Mitsuke, împingând lama până la capăt, răzbunându-se, în sfârşit, împotriva celei mai crude şi mai insidioase duşmance a ei, cea care era cu adevărat responsabilă de moartea tatălui său, care aproape îi furase viaţa lui Kai, dar şi pe a ei.

- – Poate că acum înţelegi preţul iubirii mele.

- Respiraţia ei transforma aerul în gheaţă, în timp ce dădea drumul mânerului pumnalului. Cuvintele sale erau la fel de nemiloase ca o lamă de gheaţă.

- Cu un urlet animalic de agonie şi disperare, Mitsuke se prăbuşi pe dalele de piatră. Forma aparent solidă a corpului ei uman se dizolvă asemenea zăpezii care se topeşte, până când nu mai rămase nimic, în afară de un pumnal culcat pe pietre.

- Mika privi în jos, de la puritatea pătată de sânge a veşmintelor sale albe la locul de pe dalele de la picioarele ei în care nu rămăsese nici măcar un smoc de blană albă. Ridicându-şi din nou privirea, văzu apărând în zăpadă urmele unei vulpi care fugea. Vrăjitoarea se întorcea în lumea invizibilă căreia îi aparţinea, lumea fără umbre a creaturilor *yokai*.

- Mika oftă, în timp ce se întorcea din nou spre intrarea în palat, unde îl văzu pe Kai... cel adevărat... rezemat de uşă, ca şi cum propria uşurare îl lăsase fără puteri. Se uita la ea, cu sabia şiroind roşie, cu hainele pătate de sânge, dar cu privirea plină de o emoţie pe care ea o văzuse şi o înţelesese din primul moment în care se întâlniseră.

- Aproape ezitând, Kai porni spre ea. Un zâmbet strâmb îi apăru pe faţă. Ochii îi erau plini de mândrie, respect şi iubire, spunându-i că asistase la răzbunarea ei împotriva lui *kitsune* şi că era bucuros. Mika porni şi ea spre el. Grăbi paşii, văzând certitudinea în ochii ei...

- Dar, apoi, privirea îi fu atrasă de ceva aflat în aer, deasupra ei. Expresia lui se schimbă şi începu să

alerge înainte. Cu braţul liber, o dădu pe Mika la o parte, şi-şi ridică sabia.

- Mika se întoarse, poticnindu-se de baza unui felinar, şi se uită înapoi. Un şarpe alb, enorm, îi plana deasupra capului, ca şi cum s-ar fi materializat din zăpada care cădea şi din întuneric. Şarpele-demon se năpusti asupra ei, întorcându-se brusc pentru a-l ataca pe Kai care se pusese între ei. Gura i se deschise larg, dezvăluind nişte colţi lungi, strălucitori, şi scuipând venin spre el. Forţat să se eschiveze, în timp ce lovea cu sabia, Kai nu reuşi decât să tundă o bucată din coama încâlcită a demonului. În timp ce cădeau, firele lungi alb-argintii se transformară în fire de curcubeu, precum mătasea viu colorată a unui chimonou. Acestea se aprinseră de la flacăra unui felinar şi dispărură ca nişte fuioare de fum.

- – Jos! strigă Kai, în timp ce şarpele biciuia aerul din jurul lui. Acesta plonjă din nou în direcţia ei, de parcă avea ochi doar pentru ea.

- Lui Mika i se tăie respiraţia când realiză că unul din ochii lui era albastru, iar celălalt maro.

- Căzu în genunchi, acoperindu-şi capul, iar demonul îi trecu razant pe deasupra. Respiraţia lui îi arse mâinile, iar ea scoase un ţipăt când coada grea o lovi într-o parte, aruncând-o la pământ. Răsturnând felinarul de piatră din spatele ei, demonul biciui din nou aerul ca să înfrunte următorul atac al lui Kai.

- Acesta se împinse de la baza unui alt felinar, sărind mai sus decât Mika credea că ar fi posibil, când

şarpele se repezi la el. Kai se răsuci la fel de suplu ca şi demonul însuşi, care încerca să-şi înfigă colţii în trupul său ori să-l zdrobească de piatră şi de flacăra felinarului. Lama lui Kai ţâşni în jos, lovind ochiul albastru al şarpelui. Acesta ţipă de durere şi furie, izbindu-se de felinar şi rupându-l în două. Kai se rostogoli la pământ, iar bucăţile de moloz de la coloana spulberată căzură în ploaie peste el.

- Partea cea mai de sus a felinarului, cea care adăpostea lampa de ulei aprins, lovi capul şarpelui şi-i stropi corpul cu uleiul în flăcări. Coama reptilei luă foc, apoi flăcările roşii şi aurii i se răspândiră pe toată lungimea, aruncând scântei de curcubeu.

- Şuierând de furie şi pe jumătate orb, demonul se izbi de mai multe felinare. Corpul i se zbătea, răsturnându-le şi împrăştiind resturile în flăcări prin curte. Cu toate astea, continua să se arunce spre Mika cu capul înainte, ca şi cum ar fi vrut să o facă să ardă împreună cu el. Încă ameţită de prima lovitură, Mika se lupta în hainele ei grele să se ferească din calea apariţiei de foc ce se năpustea spre ea ca un meteor, cu gura sălbatică larg deschisă, răsturnând şi mai multe felinare în timp ce se apropia. Îşi acoperi capul ca să se ferească de bucăţile de piatră şi închise ochii la imaginea morţii ce se pogora asupra ei.

- Şi apoi fulgerul însuşi păru să lovească, într-o lumină orbitoare şi un vârtej, care erau mai mult în mintea ei decât în aer.

- Scoase un strigăt, iar lovitura invizibilă ce-i răsuci simţurile o forţă să deschidă ochii, în ciuda fricii,

tocmai la timp pentru a vedea şarpele dispărând la fel de imposibil cum se întâmplase şi cu vrăjitoarea. De această dată însă nu mai era nici măcar o urmă de spirit invizibil care să fugă. Doar un ultim firicel de fum, care se transformă în ceaţă şi se pierdu în ninsoarea ce continua să cadă. Ochii lui Mika cercetau curtea cu confuzie şi uimire. Kai dispăruse şi el din locul unde căzuse, după ce orbise ochiul albastru al şarpelui.

- Un sunet din spatele ei o făcu să privească peste umăr, brusc alarmată. Răsuflarea i se opri când îl văzu pe Kai lângă ea, într-un genunchi şi sprijinindu-se greu pe sabia lui, respirând încă şi mai greu în timp ce se uita în sus, la cer. Un sânge ciudat, vâscos, îi acoperea lama sabiei de la vârf până la mâner – în ochi arzându-i ceva ce minţii ei orbite i se părea că ar fi ecoul unui demon.

- – Kai…? şopti ea.

- Până şi cuvântul acela, singurul rostit, îl pronunţă cu greu, în timp ce îl regăsea în genunchi, atât de aproape de ea, încât l-ar fi putut atinge, dar vizavi de locul unde îl văzuse atacând şarpele în aer. Îşi scutură capul, clipind. *Cum…?* Se strădui să se adune, încercând să-l facă s-o privească.

- În schimb, Kai se uită într-o parte, în timp ce scutura sângele demonului de pe sabie şi şi-o punea înapoi în teacă. Apoi, se întoarse şovăitor şi întinse mâna pentru a-i împinge deoparte capişonul.

- – Mika, eu…

- Se opri, uitându-se în jos. Vreau să spun, doamna mea... murmură, retrăgându-şi mâna şi îngenunchind, în schimb, făcând apoi o plecăciune oficială în faţa ei, ca şi cum ar fi fost doi străini. Când îşi ridică din nou privirea, ecoul focului-demon dispăruse, dar nu şi ezitarea, iar preocuparea din ochii lui, venită din adâncul sufletului, părea să atingă frica.

- – Eşti... nevătămat?

- – Sunt bine... acum.

- Ea îi zâmbi din nou cu tandreţe liniştitoare. Cu o mână, îi mângâie faţa şi îi ridică uşor bărbia până când nu mai era înclinat, nici măcar uşor, în faţa ei. Preocuparea lui se transformă în uşurare când Mika îl privi în ochi.

- – O, Kai, am crezut... mi-au spus că ai murit!

- Vocea ei tremura la amintirea momentului când îl zărise prima oară în timpul spectacolului, atunci când îşi închipuise că vedea o fantomă. Zâmbetul de pe buze i se reflecta acum şi în ochi.

- Kai inspiră adânc, de uşurare, şi în sfârşit zâmbi nesigur, în vreme ce ea-i zâmbea cu toată inima. Mika renunţă la întrebarea care era imposibil de pus acum sau chiar de găsit cuvintele pentru ea. *Trebuia să fi fost ameţită ori prea speriată ca să-şi amintească limpede cum ajunsese să stea lângă ea.*

- – Cum... cum l-ai ucis?

- Ridică mâna, arătând pe deasupra bolovanilor căzuţi de la felinarele sparte.

- Kai se uită în jos, la *katana* lui, şi zâmbetul i se lărgi.

- – Este o lamă bună, spuse el, de parcă sabia merita toată gloria.

- Mika realiză abia atunci pe deplin că purta două săbii la şold şi părul legat la spate ca un ronin. Dintr-odată, amintirea *kirin*-ului ucis şi a modului în care Kai se luptase în arena de la castelul Ako îi reveni în minte, uluind-o şi mai mult. Pentru prima dată în viaţa ei de adult, îndrăznea să se întrebe cum putuse Kai să înveţe să ucidă demoni ca un erou legendar... ca un *tennin*.

- Privi într-o parte, apoi iar în sus, şi îl întrebă:

- – Asta a fost... Mitsuke? Credeam că am omorât-o.

- Îşi coborî privirea spre locul unde i se păruse că vede urmele unei vulpi invizibile dispărând în noapte.

- – Chiar ai omorât-o. Kai îi urmări privirea. Cel puţin în ceea ce priveşte lumea asta... I-ai distrus avatarul, planul existenţei noastre este închis acum pentru ea. A fost foarte puternic, era foarte vechi... dar nu va mai ruina o altă viaţă omenească. Se uită la pumnalul care încă zăcea pe dalele de piatră, dispărând încet sub un strat de zăpadă proaspătă.

- – Atunci, ce a fost *aia...?* întrebă Mika, arătând cu mâna spre aerul gol de deasupra felinarelor de piatră căzute, dacă nu era ea?

- O expresie ciudată, de durere, apăru pe faţa lui Kai.
- – A fost ceva... diferit. Clătină din cap. Cei mai mulţi *yokai* nu vor să aibă de-a face cu oamenii. Când un schimbă-formă ia o înfăţişare umană este, de obicei, un truc pentru a obţine ceva pe care şi-l doreşte foarte tare. Un *yokai* nu posedă un alt *yokai*. Şi totuşi, există demoni care se hrănesc cu emoţiile umane şi aceştia posedă oamenii. Se uită într-o parte. Cel pe care l-ai văzut se hrăneşte cu gelozie. El o poseda pe Mitsuke.
- – Avea ochii ei... şopti Mika, apoi se aplecă şi îl prinse de haină. Dar cum a fost posibil ca ceva să crească atât de monstruos hrănindu-se cu gelozia *omenească* a lui Mitsuke? Ea nu era om!
- – De aceea a fost atât de groaznic... atât de puternic, vreau să spun.
- Făcu o grimasă şi ceva în vocea lui o făcu să se întrebe din nou cum de ştia atât de multe despre *yokai* şi despre căile lor. Acelaşi gând o făcu să rămână tăcută, deşi era sigură că el putea citi pe chipul ei.
- – Mitsuke nu ar fi devenit niciodată pe deplin umană, dar era îndrăgostită de Kira, o lămuri el. Se spune că, dacă un om se îndrăgosteşte cu adevărat de o *kitsune*, dacă îi dăruieşte sincer toată inima lui, vrăjitoarea poate deveni destul de umană pentru a răspunde iubirii lui cu... o iubire umană. Kai privi spre poarta de grilaj de la capătul curţii. Kira trebuie s-o fi iubit profund, cândva.

- – Eu am... Mika îşi muşcă buza. Am crezut că, atunci când un om „îşi dă de bunăvoie inima“, asta înseamnă o inimă vie, care bate, ruptă din piept.

- Se cutremură şi îşi presă mâna pe inimă, găsind o consolare rece în dovada că aceasta bătea încă. Îşi aminti de falsul sărut al lui Kai. *Simţise ca şi cum* kitsune *încerca să-i soarbă suflarea, să-i tragă chiar inima din ea, să-i fure sufletul.*

- – Dar de ce şi-ar dori vreodată un demon, orice fel de demon, să simtă ce simte un om?

- Kai ridică din umeri şi se săltă obosit în picioare, încă evitându-i privirea.

- – Cine ştie?

- Ea nu spuse nimic, amintindu-şi cât de adânc fusese afectat sufletul ei de aceeaşi putreziciune care distrusese cea mai rară iubire imaginabilă, iubirea care existase odată între răpitorii ei. *Kira distrusese chiar şi asta, cu atingerea lui otrăvită.*

- Şi apoi îşi aminti de cât de multe ori, atunci când se uitase la Kai, îşi văzuse propria dorinţă reflectată în ochii omului pe care toată lumea din jurul ei îl considera demon...

- Se întoarse, în sfârşit, şi se uită la el. Fără ezitare, acceptă mâinile pe care el i le întindea pentru a o ajuta să se ridice.

• 23

- Oishi înconjură camera goală, trăgând şi deschizând un panou după altul. Fiecare panou glisant dădea spre o altă încăpere plină cu alţi pereţi glisanţi. Labirintul îi înmulţise alegerile până când nu mai avu nicio cale de a lua o decizie raţională sau de a face măcar o presupunere cu privire la direcţia în care o luase Kira pentru a scăpa de urmărire. Îşi dădu seama că era posibil să nu-şi mai găsească nici propria cale de ieşire de aici... şi că gărzile aveau să-l descopere, probabil, înainte ca el să-l fi zărit pe Kira.

- De frustrare, mâna i se strânse pe mânerul sabiei până când durerea îi fulgeră braţul. Se uită în jos şi văzu că sângele care-i acoperea mâna şi care picura acum de-a lungul lamei *katanei* era doar al lui. Mintea îi fusese atât de concentrată asupra urmăririi lui Kira şi pe lupta cu samuraii acestuia încât nici măcar nu înregistrase, până acum, durerea din rana provocată de săgeată. Purta încă armura de la costumul de scenă. Trase o eşarfă şi o înfăşură strâns în jurul tăieturii care sângera, înnodând-o.

- Îşi şterse apoi sabia şi o băgă în teacă, privind în jos la pata făcută de sângele lui pe pardoseală. *Putea, cel puţin, să meargă pe urma propriului sânge înapoi spre intrare...*

- Şi, dintr-odată, îşi dădu seama că exista o modalitate de a-l urmări Kira. Mika-*hime îl transformase pe Kira în pradă, când îl rănise cu*

pumnalul. Nu conta cât de gravă fusese rana – era suficient pentru a lăsa o dâră de sânge.

- Cu atenţie, Oishi îşi regăsi drumul înapoi la prima uşă. Chircit pe jos, cercetă pardoseala imaculată din jurul uşii prin care Kira intrase în prima sală... *Acolo.* Nu chiar atât de imaculată, până la urmă. O pată mică, roşie, făcută de altceva decât de braţul său însângerat, era vizibilă pe *tatami*, lângă intrare. O atinse cu un deget. Era umedă.

- Pornind din punctul acela, cercetă podeaua, în cercuri din ce în ce mai largi, până când găsi o alta, şi apoi alta, conducându-l direct spre panoul prin care trebuia să treacă. Se mută în camera de alături, urmărind dâra slabă de sânge lăsată de Kira până la un alt panou închis.

- Îl deschise şi se trezi într-o altă cameră. Încă urmărind dâra de sânge a lui Kira, intră într-o încăpere ca un labirint.

- În aceasta însă nu mai exista absolut niciun indiciu, ca şi cum Kira şi-ar fi dat seama că sângele lui lăsa urme sau ca şi cum s-ar fi simţit suficient de în siguranţă pentru a se opri şi a-şi bandaja rana. Suficient de sigur pentru a se opri... dar nu pentru a înceta să se ascundă, în încercarea de a-şi salva viaţa lipsită de valoare de la răsplata pe care o merita.

- Dacă aşa stăteau lucrurile, Oishi ştia că avea să-l găsească pe Kira undeva, în această cameră. Scoase sabia din nou şi începu să se deplaseze de-a lungul pereţilor cât mai uşor posibil, ascultând şi

străduindu-se să surprindă vreun sunet, deschizând orice panou pe care îl putea face să alunece împingându-l cu mâna.

- Ajunsese aproape la jumătatea drumului în jurul camerei şi tocmai începea să deschidă un alt panou, când sabia lui Kira ţâşni afară prin deschidere, intrându-i adânc în umăr.
-
- În timp ce Kai o ajuta pe Mika să se ridice în picioare, o umbră căzu peste ei.

- Se uită în sus, uimit, chiar în momentul în care un pumn uriaş în piele placată cu oţel se abătea asupra lui din senin şi îl lovea, trântindu-l la pământ.

- Războinicul cu mască de demon al lui Kira trecu pe lângă Mika-*hime* ca şi cum aceasta n-ar fi existat, spre locul unde zăcea Kai. În timp ce mergea, îşi trase sabia *odachi* neagru cu albastru, gata să termine lupta începută în arena de la castelul Ako, cu un an în urmă, atunci când duelul lor înaintea shogunului le schimbase întreaga existenţă, aruncându-i pe toţi în abis.

- Kai se ridică clătinându-se, picioarele alunecându-i pe zăpada nou-căzută, năucit la fel de mult de ceea ce vedea că are de înfruntat, cât şi de lovitură. Şi totuşi, într-un fel, nu era surprins deloc. Îşi flutură mâna spre Mika, făcându-i semn să păşească înapoi, în afara oricărui pericol, în timp ce el îşi scotea sabia, ştiind că avea nevoie de fiecare fărâmă de concentrare doar pentru a-şi salva propria viaţă.

- Războinicul-demon scăpase nevătămat din explozia depozitului de arme. Şi chiar era un demon. Dacă ar fi avut vreodată dubii, acestea dispăruseră acum. Nimic făcut de om n-ar putea ucide un demon protejat de vrăjitorie. Şi, deşi vrăjitoarea murise, armura războinicului încă scânteia sub protecţia farmecelor împletite de ea, iar faţa de demon a măştii sale încă se zvârcolea şi se mişca sub ochii lui până când îl forţă să se uite în altă parte.

- Oricine – orice – s-ar fi aflat sub armura aceea încă trăia şi nimeni altcineva nu-i controla acţiunile. Mitsuke nu îl chemase, dar demonul venise, oricum, după el, ca să-şi termine treaba. Avea o memorie şi o voinţă proprie. Kai era sigur că avea suficientă inteligenţă pentru a profita de tot ce ştia. Dacă îl ucidea pe el, unde s-ar fi dus apoi... şi ce ar mai fi făcut, când nu ştia decât să ucidă şi să distrugă?

- *Şi cine ar mai fi acolo, ca să-l poată opri?*

- Oda Nobunaga, primul dintre Cei Trei Unificatori care încheiaseră Epoca Războaielor, preluase aproape complet controlul asupra Japoniei. Dar el fusese un asemenea monstru, încât propriii săi generali se întorseseră împotriva lui şi îl uciseseră. Fusese numit „Regele Demon“ de către unii, care pretindeau că era cu adevărat un demon şi că se va întoarce într-o zi să se răzbune. La fel ca acela cu care se confrunta el acum, Oda era tiranul perfect, care combina o voinţă demonică cu un suflet la fel de găunos precum sufletul celui din faţa lui.

- Probabil Japonia ar fi supravieţuit unui shogun pe care poporul îl numea *Inu-Kubou*, dar ce s-ar

întâmpla dacă se confrunta cu unul numit *Oni-Kubou...* care putea domni pe veci?

- Nici chiar pe Insula Olandeză, unde, luptând zi, după zi, după zi, pentru a supravieţui până îşi pierduse memoria timpului, a morţilor de pe conştiinţă, a propriei sale identităţi... nici atunci Kai nu ajunsese să tânjească după săbii pentru tăişul lor sau să ucidă de dragul de a ucide. Cât încă avusese o minte capabilă de gândire, visase şi se rugase numai să fie restituit lumii în care o sabie era menită doar să protejeze, să apere.

- Rugăciunile îi fuseseră ascultate... iar acest lucru era datoria lui karmică. Avea în mâinile sale o sabie *tengu*, o adevărată lamă aducătoare de moarte... şi şansa de a face din ea o dătătoare de viaţă. O lamă-demon, împotriva unui războinic-demon.

- Totuşi, propriul său trup era doar unul de om...

- *Ceea ce se învaţă din leagăn este purtat până la mormânt,* îi spusese stăpânul *tengu*, când era tânăr. Învăţase să lupte ca un demon, iar anul său în iadul Dejima îi şlefuise abilităţile ruginite până când acestea deveniseră, în toate privinţele, egale cu sabia pe care o ţinea. De data aceasta nu avea să eşueze, pentru că alternativa era de neconceput.

- O infuzie de energie purificatoare îi limpezi mintea ca un vânt proaspăt, în vreme ce îşi ridica sabia pentru a întâmpina atacul războinicului care se apropia. În vâltoarea luptei, amândoi la fel de încordaţi ca două carnivore, auzi sunetele îndepărtate ale înfruntării dintre ceilalţi ronini şi

oamenii lui Kira, îşi aminti de îngrijorarea sa cu privire la găsirea lui Kira de către Oishi. Dar apoi totul, chiar şi prezenţa lui Mika, se stinse, lumea din jurul lui reducându-se doar la orbita a două corpuri în mişcare.

- Kai se lăsă pradă tăcerii din el, conştientizând nu numai cele mai mici mişcări ale adversarului său, dar şi pe ale sale. Auzea picioarele amândurora deplasându-se cu prudenţă pe dalele pline de moloz, pe care se aduna şi mai multă zăpadă, ascunzând pavajul îngheţat. Estimă cât de multă energie folosise în luptă doar pentru a ajunge în acest loc şi pentru a intra pe Calea *yokai* ca să ucidă şarpele-demon, cât de mult sânge pierdut însemna fiecare tăietură de pe corp... lucruri nu de speriat, ci pur şi simplu de luat în considerare. Erau limite – existau întotdeauna limite, iar limitele puteau fi depăşite, dar nu pentru totdeauna.

- Îşi amintea de stilul de luptă al duşmanului său şi de cum să se apere împotriva rezistenţei superioare a demonului. Cu toate astea, nu avea nicio idee care erau limitele adversarului sau dacă explozia îl afectase în vreun fel. Urma să afle destul de repede...

- Rotirea lor prudentă se încheie într-o explozie de mişcări, când războinicul îl atacă aproape mai repede decât puteau ochii lui să-l urmărească. Sabia sa se ciocni cu a demonului, blocându-i căderea în unghi, iar el alunecă sub braţul uriaşului, auzind cum lama lovea pavajul din spatele lui.

- Se răsuci pe loc, folosindu-şi elanul pe gheaţă pentru a-şi aduce propria sabie în poziţie de atac mai repede şi mai dur, doar pentru a vedea scântei zburând în timp ce lama demonului fugea în sus, sărind mânerul şi aproape luându-i capul. Nici campionul lui Kira nu uitase cum se mişca *el.*

- Kai îşi lăsă ochii să alunece, pentru o fracţiune de secundă, până când *odachi* şi trupul uriaş din faţa lui erau un tot mişcându-se rapid în mijlocul pădurii de felinare şi al grămezilor de piatră spartă. Se concentră puternic pe sabia demonului, eliberându-se de orice gând conştient – lăsându-şi întregul corp să reacţioneze cu mişcări atât de profund condiţionate, încât erau aproape instinct, făcându-l să câştige un pas..

- Lovea şi para, sărea şi împungea, aluneca şi se eschiva, folosind obstacolele din jurul lor pentru distragere şi apărare. Mintea lui era conştientă doar de o ceaţă de mişcare, ce părea să unească cele două trupuri şi lamele lor într-o singură entitate, o viziune a inimii învolburate a haosului. Ploaia de scântei, zăngănitul asurzitor de metal pe metal, impactul discordant de lovituri deviate când săbiile lor se ciocneau au continuat până când a început să-şi simtă oasele gata să crape şi să se despice, deşi niciunul dintre ei nu reuşise încă să plaseze o lovitură suficient de puternică asupra celuilalt.

- Gâfâind şi chinuindu-se să respire, cu plămânii aprinşi din pricina lipsei de aer şi muşchii arzând de efort, Kai folosi revenirea dintr-o altă lovitură pentru a aluneca în afara razei de acţiune a uriaşului. Nu putea citi nicio emoţie în ochii galbeni ca sulful din

spatele măştii războinicului-demon. Formele zvârcolite hidoase de pe metalul acesteia puteau fi la fel de bine adevărata faţă a demonului, pentru că nimic cu adevărat uman n-ar fi putut exista vreodată sub ea.

- Inamicul veni după el, neacordându-i timp să tragă adânc aer în piept de mai mult de două sau trei ori, înainte de a trebui să sară din nou înapoi pentru a împiedica lama de oţel negru-albăstrui să-l taie în două. Derapă şi se opri într-un felinar rămas intact. Se împinse pentru a se desprinde de stâlpul de piatră, mişcare ce-i oferi viteza necesară pentru a se feri de atingerea adversarului şi de a-şi duce *katana* în lateral.

- Lovitura nu provocă vreo rană serioasă, dar Kai scoase un strigăt de exaltare: lama *tengu* nu se spulberase. Tăiase prin armura neagră, strălucitoare, de parcă demonul purta bambus, şi făcuse să curgă sânge sau ceva asemănător.

- Samuraiul-demon se uită în jos, mai mult surprins decât îngrijorat. Apoi se uită la sabia lui Kai. Acesta văzu, în sfârşit, o reacţie în ochii din spatele măştii. La fel ca un fulger îndepărtat care anunţa o furtună, transmitea, cumva, atât surpriză şi consternare, cât şi ceva mult mai terifiant...

- Demonul porni din nou spre el, cu sabia ridicată, fără să ezite.
-
- Oishi scoase un strigăt de durere, pe jumătate blestem, în timp ce Kira îşi smulgea sabia din trupul

lui, dispărând în zgomotul provocat de sabia lui cu care spărgea panoul în încercarea de a-l tăia pe *daimyo*. Dar lama lovi doar aerul. Se aruncă, prin panoul distrus, în camera de alături.

- Dar încăperea următoare era un alt labirint de ziduri glisante, iar Kira nu se vedea nicăieri. Oishi îşi băgă sabia în teacă şi îşi apăsă mâna pe umărul care sângera. Sângele îi curgea printre degete ca apa printr-un baraj rupt, în timp ce stătea în uşa altei camere... sau era una pe care o mai văzuse şi înainte? Acordase atât de puţină atenţie imaginilor de pe pereţi, încât, în ceea ce-l privea, era foarte posibil să-l fi urmărit pe Kira mergând în cerc.

- Se forţă să-şi controleze respiraţia, încă întretăiată de durere, şi îşi desprinse una din mânecile costumului. Îndesă tamponul de pânză sub căptuşeala şi curelele armurii, strâmbându-se în timp ce punea presiune pe rană. Nu era în apropiere de nimic vital. Avea să fie în regulă, cât timp nu lăsa şocul să-l ameţească. Stând în picioare, perfect nemişcat, lăsă atenţia şi concentrarea să prindă din nou rădăcini în mintea lui, în timp ce asculta să capteze şi cel mai mic sunet. Răsuflarea i se opri când auzi un scârţâit de lemn, undeva.

- Se uită în jurul camerei de la un panou pictat la altul, de data aceasta ignorându-le în mod deliberat imaginile derutante, mult prea asemănătoare, cu flori şi păsări, încercând în schimb să întoarcă spre folosul lui faptul că acestea erau doar hârtie translucidă, care ar fi trebuit să dezvăluie lumini şi umbre. Le cercetă pe fiecare cu atenţie, concentrându-se pe zona din care credea că auzise

sunetul. În spatele unuia dintre panouri distinse o umbră.

- Îşi coborî mâna de pe umăr, ştergând-o bine de sânge, şi scoase din nou *katana* din teacă, îndreptându-se spre ecranul umbrit şi apoi trecând de el în mod deliberat. Când auzi un scârţâit slab în spatele lui, tăie cu sabia spre exterior, într-o lovitură în revers.

- Ca şi cum lama *tengu* ar fi avut un al şaselea simţ, deopotrivă ironic şi mortal, trecu prin panoul de hârtie şi lovi umărul lui Kira, aproape exact la fel cum făcuse acesta cu el. Kira căzu înapoi cu un strigăt, iar Oishi se întoarse, croindu-şi drum în camera de alături, ajungând în sfârşit faţă în faţă cu omul pe care ajunsese să-l urască mai mult decât îşi iubea propria viaţă.

- Kira era în picioare, sângerând, dar şi cu *katana* şi cu *wakizashi* trase. Întreaga înfăţişare i se schimbase, ca ochii unei pisici. Postura lui era una de expert, ca şi cum îşi adusese brusc aminte – acum, când viaţa îi era cu adevărat în pericol, iar capacitatea de a lupta a adversarului său era mult diminuată – că era un luptător redutabil.

- Oishi se îndreptă spre Kira imperturbabil, în timp ce amintirile îi pătrundeau în creier ca lama unui *tanto: umilinţa, înfrângerea şi cruzimea, suferinţa, durerea fizică şi moartea chinuitoare...* fiecare ultraj, fiecare act de trădare, de la cele mai mici la cele de nedescris, care îl aduseseră aici. Sufletul i se umplu astfel de nevoia de a-l vedea pe omul din faţa lui mort, nevoie care îl dezbrăca de orice pretenţie de

onoare. Poate că aici se aflau doar ei doi, dar afară oamenii lui erau angajaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Acesta era un război – cea mai rea perioadă din viaţa unui om – şi nu mai rămăsese nimic din sentimentele nobile inspirate de Codul *Bushido* în ce simţea acum. Acesta era teritoriul demonilor, iar acum aflase în sfârşit că,pe sub piele toţi oamenii erau demoni.

- Kira se repezi brusc la el, cu o fandare aparentă şi o împunsătură mortală. Şi totuşi, nici cea mai iscusită mişcare cunoscută de Kira nu se putea măsura cu furia lui Oishi. Acesta îl blocă cu lama *tengu* şi îi zbură *wakizashi*, care-i sări rotindu-se din mână. Izbind în *katana* lui Kira cu o rafală brutală de lovituri, Oishi îl făcu imediat să intre defensivă, de care acesta abia era capabil.

- Oishi îl forţă pe celălalt bărbat să se retragă prin cameră, aşa cum procedase Kai cu el odată, în arena de la Dejima, lovindu-l cu o frenezie nebună împotriva căreia nicio minte sănătoasă nu se putea apăra.

- Zburând sabia din mâna lui Kira, cu o lovitură finală, Oishi îşi aruncă şi el sabia şi îl apucă pe adversar de haine, azvârlindu-l la podea. Folosindu-şi pumnii goi, îl bătu pe Kira, care se zbătea, sfâşia cu unghiile, lovea, până când acesta cedă.

- Oishi se trase, în sfârşit, înapoi, după ce partea cea mai rea a furiei îi trecuse, şi îl ridică pe Kira, bătut şi însângerat, în genunchi. Stând în picioare lângă el, trase *tanto*ul lui Asano din teaca de la centură. Adunându-şi ultimele fărâme de simţ al onoarei pe

care le mai avea, îi întinse lui Kira cuţitul, cu mânerul înainte.

-

- Uriaşul în armură neagră porni din nou spre Kai, urmărindu-l acum în mod deliberat, ca şi cum faptul că devenise conştient de sabia neobişnuită a adversarului său nu făcuse decât să-i întărească şi mai mult conştientizarea slăbiciunii omeneşti a acestuia – a tributului pe care, în mod inevitabil, epuizarea şi pierderea de sânge i-l vor lua şi celui mai puternic om. Cât timp inamicul era sigur că era doar un om, în ciuda sabiei pe care o purta Kai, uriaşul putea fi la fel de sigur că acesta va ajunge rapid la capătul puterilor.

- Kai se dădu înapoi, dintr-odată mult prea conştient de solul îngheţat de sub picioarele lui, de molozul împrăştiat de la felinarele sparte, care l-ar fi putut trăda la cel mai mic pas greşit. Prea conştient că tensiunea luptei începea să-i afecteze coordonarea şi viteza. Doar norocul şi instinctul îi permiseseră să aplice ultima lovitură, cea care tăiase prin armura demonului...

- *Dar tăiase prin armura demonului.* Imaginea *katanei* de oţel fin a lui Yasuno făcându-se ţăndări ca sticla, ultima dată când se luptaseră, îl bântuia întruna de atunci. *Însă această sabie era altfel.* Armura vrăjită a adversarului său nu-i mai oferea acum nicio protecţie nefirească împotriva lui. De data aceasta, era lamă contra lamă, chiar dacă ambele fuseseră prefăcute de vraja demonilor.

- Samuraiul-demon îl lovi cu o bruscheţe insidioasă, iar Kai pară cu latul sabiei, lamele scrâşnind în timp ce se ciocneau şi alunecau separându-se. Kai se feri de lovitura întreruptă, chinuindu-se să iasă din raza de acţiune a demonului.

- Şi totuşi, de data aceasta piciorul îi alunecă pe un petic de gheaţă ascuns, iar corpul său nu-şi mai putu recupera poziţia. Demonul îşi întoarse lama. Tăişul acesteia îl prinse pe Kai din spate, deschizându-i o rană în spinare de la umăr în jos.

- Kai strigă în timp ce durerea îi străbătea coloana ca o lovitură de bici, iar spatele îi era ars de propriul sânge. Alunecă şi apoi se împiedică, prăbuşindu-se...

- Se izbi de un stâlp şi se întinse de-a lungul pavajului acoperit de zăpadă într-o baltă de sânge, agăţându-se de sabie de parcă ar fi fost cu adevărat sufletul lui, până când se lovi şi se opri într-o grămadă de pietre de la baza unui felinar spart.

- Zăcea pe pământul îngheţat, incapabil de a se ridica, sau chiar de a-şi ridica mâna, abia în stare să tragă o gură de aer, într-un moment agonizant, când crezu că sabia demonului îi zdrobise şira spinării. Capabil doar să-şi mişte ochii, văzu expresia de pe chipul lui Mika, o văzu pornind spre el...

- *Nu, fugi, pleacă...!* Lipsindu-i până şi vocea cu care s-o avertizeze, Kai se împotrivi senzaţiei de paralizie care părea să-l fi cuprins din cap până-n picioare. Mâinile îi zvâcniră, iar el icni de uşurare disperată începând să-şi apropie sabia de corp. Se forţă să tragă mai mult aer în plămâni, realizând că lovitura îl

şocase, dar nu-l paralizase. Se luptă să se ridice în poziţie verticală până când îşi aduse din nou picioarele sub el şi se târî în sus pe pilonului rupt până când se rezemă de el, cu sabia în mână. Îi făcu semn cu mâna lui Mika să se depărteze, simţind o nevoie disperată să-i dovedească şi ei, şi atacatorului său... şi sie însuşi, că rana nu-l schilodise.

- Şi nu-l schilodise, deşi sângera rău şi nu avea timp să facă nimic. Amorţeala ce i se răspândea prin corp nu era doar de frig... multe lupte cu spada se încheiau atunci când cineva sângera până murea, şi nu de la o lovitură fatală directă. Trebuia să termine asta, curând. *O singură lovitură, una mortală.* Şi ştia exact cum să o facă... la fel de sigur cum ştia că nu mai avea suficientă putere în el pentru a intra din nou pe Calea *yokai*.

- Strânse mai tare sabia *tengu*. Samuraii credeau că o sabie e prelungirea sufletului unui om. Se spunea chiar că unele săbii au un suflet al lor, bun sau rău, în funcţie de cât sânge luaseră şi, dacă era de la duşmani sau de la victime, că sufletul unei astfel de săbii putea ajunge să-l posede pe proprietarul său...

- *Oare lama unui stăpân al demonilor fără vârstă ar acorda unui om, dispus s-o primească, o putere de demon, vrăjindu-l suficient de mult timp pentru a executa o lovitură perfectă, fără a-i lua sufletul pentru totdeauna?*

- Kai se concentră asupra sabiei din mâinile sale şi simţi o zvâcnire de durere în spatele cicatricilor sale de pe frunte. O ignoră, la fel cum ignora orice

altceva acum, în afară de aura slabă pe care o văzu că începe să strălucească în jurul lamei. Fie că îi era acordat un avantaj sau era blestemat pentru totdeauna, nu avea de ales – îşi deschise mintea la fluxul de *chi* din aura strălucitoare a sabiei lui.

- *Da!* răspunse în gând la întrebarea de nerostit şi simţi ceva desfăşurându-i-se în creier, o intervenţie sălbatică, seducătoare, care făcea ca toate cunoştinţele sale să-şi piardă sensul, cu excepţia înţelegerii exacte a cât de uşor era să distrugă tot ceea ce dorea: dragoste, speranţă, respectul de sine... chiar şi un demon.

- Putea vedea aura strălucitoare de energie a puterii *yokai* radiind dinspre duşmanul lui. Văzu locul în care sabia lui tăiase prin armura neagră, vrăjită, trosnind ca o flacără – spărgând perfecţiunea fluidă a magiei care-l proteja pe purtătorul ei. Se întrebă ce vedea războinicul-demon acum, de acolo, de unde stătea privindu-l.

- Ceva se arătă iar în ochii din spatele măştii de demon. De data asta, ceva la fel de tulburat pe cât era de tulburător. Irisurile galbene ca sulful începură să strălucească, înroşindu-se pe margini, ca şi cum ar fi fost încinse într-o forjă. *Un demon recunoştea un demon, atunci când îl vedea.* Kai porni înainte, ridicând sabia, nemaiîngăduindu-şi să fie pradă fără să vâneze şi el...
-

- Oishi stătea şi se uita în jos la faţa tumefiată a lui Kira, în ochii lui îngroziţi. Dezgustul i se răspândea

pe chip în timp ce-i întindea lui Kira pumnalul stăpânului Asano, cu mânerul în faţă.

- – Află acum cât de mare a fost curajul lui *daimyo* Asano.

- Aştepta, ţinând pumnalul cu mâinile din care picura sânge... aştepta să vadă dacă el, Kira, avea puterea voinţei de a-şi asuma responsabilitatea măcar pentru propria viaţă, fără a mai vorbi de a recunoaşte răul făcut altora.

- Asano nu făcuse nimic pentru a-şi merita moartea, nici din propriile mâini, nici din ale oricui altcuiva. Fusese trădat de Kira, dar, cu un curaj altruist şi onoare, îşi sacrificase viaţa pentru binele altora, luând asupra lui sarcina de a-şi proteja familia şi pe oamenii din jurul său, în speranţa că prin acţiunile sale putea salva Casa Asano şi Ako de la ceea ce ştia deja că era, probabil, soarta lor.

- Kira se dădu înapoi din faţa pumnalului, a sângelui şi a tot ce implicau, de parcă până şi acum credea că nu exista niciun pic de sânge pe mâinile lui, pur şi simplu pentru că îi folosise mereu pe alţii – oameni, chiar şi *yokai* –, lăsându-i pe ei să-şi mânjească mâinile.

- – Stăpânul tău a încercat să mă omoare în somn! strigă. El a încălcat legile ţării.

- – Iar tu ai încălcat legile naturii.

- Oishi stătea deasupra lui Kira, privindu-l cu ochii nemiloşi ai lui Bishamon, zeul care-i judeca pe

samurai. Cum Kira tot nu făcea nicio mişcare pentru a lua pumnalul, Oishi se lăsă iar în genunchi, întorcând *tanto*-ul în mâini. Împunse lama în burta lui Kira, străpungându-l, şi apoi tăind în sus, aşa cum o făcuse stăpânul lui, atunci când Oishi, împotriva voinţei sale, trebuise să privească fiecare secundă de coşmar a suferinţei propriul său *daimyo*. Şi asta în timp ce aştepta, rugându-se să primească semnalul de a acţiona, pentru a pune capăt agoniei stăpânului său în singurul mod prin care o putea face, ucigându-l pe omul pe care îl onora, îl respecta şi în care credea mai presus decât în toţi ceilalţi…

- Kira scoase un strigăt de nedescris de groază şi neîncredere. Se uita în jos uluit la propriul sânge şi la măruntaiele care i se revărsau peste mâini, colorându-i hainele elegante de nuntă, bogat ţesute, într-un roşu-sângeriu şi violet.

- Lăsând cuţitul acolo unde se afla, Oishi se împinse în picioare. În timp ce traversa camera pentru a ridica lama *tengu* lacrimile îi ardeau faţa, pentru prima dată de la ziua aceea teribilă, cu un an în urmă.

- În picioare, din nou, lângă Kira, Oishi îşi ridică sabia deasupra capului.

- – În numele lui *daimyo* Asano de Ako... murmură el.

- Ochii în agonie ai lui Kira se holbară înspăimântaţi, dar apoi dezgoli gâtul, acceptând lovitura milostivă, care avea să pună capăt suferinţei şi vieţii lui.

- La fel cum făcuse pentruAsano, Oishi se ridică şi îşi coborî sabia.

- Aruncând jeturi de sânge, corpul lui Kira se prăbuşi şi se răsturnă la picioarele lui Oishi.
- *Un singur om – atât de mult sânge...*
- După momentul final, Oishi rămase cu privirea în jos, simţind că stă aşa de-o veşnicie... uitându-se nu la corpul lipsit de viaţă, nici măcar la expresia îngheţată pe figura fără trup al lui Kira, ci la propria reflexie, tremurând în balta de sânge lăsat de acesta.
-
- Cei doi războinici-demoni se mişcau în cerc, blocaţi într-o obsesie reciprocă, în timp ce zăpada continua să cadă, învăluind lumea care se întindea acum dincolo de atingerea lui Kai. Griurile se stinseră dispărând din existenţă, îngustând totul la modul absolut până când rămaseră doar albul şi negrul... *viaţă şi moarte... dar care din ele era care...?*
- Kai rămase la distanţă de sabia demonului. Văzu că nici acesta nu încerca să se apropie de el, ca şi cum ar fi fost acum la fel de precaut. Mişcările celor doi războinici încetiniră până când, în final, posesor şi posedat rămaseră nemişcaţi, cu săbiile pregătite, ca şi cum răceala paralizantă a vrăjii şi a contravrăjii îi încremenise. În mod deliberat, Kai închise ochii.
- Iar războinicul în armură neagră atacă.
- Spaţiul dintre cele două trupuri dispăru într-o linie orbitoare de aur, în timp ce acestea se transformau într-o singură entitate ce-şi spulbera marginile

precum valurile într-un contracurent violent, explodând într-un jet purpuriu.

- Kai căzu în genunchi, în vreme ce realitatea se reforma sub picioarele lui, iar demonul aluneca pe lângă el. Uriaşul în armură se roti înapoi, deplasându-se într-un arc de cerc, fără a părea că se mişcă pe suprafaţa îngheţată a curţii. Kai se luptă să se ridice în picioare, sprijinindu-se pe sabie, clătinându-se în timp ce se întorcea să se confrunte cu duşmanul său. Cu efort, reuşi să-şi ridice capul, aşteptând, urmărind cu ochi impenetrabili în timp ce războinicul demon îşi pregătea sabia *odachi* pentru o altă lovitură...

- Şi apoi, în sfârşit, văzu ceea ce aştepta să vadă. Linia unei despicături roşii se deschidea brusc în platoşa armurii negre a demonului.

- *Lama* tengu *îşi lăsase amprenta.*

- Interiorul viziunii lui Kai se transformă, din nou, într-un alb fierbinte în timp ce vraja armurii se rupea şi un val de energie pornea în zigzag, ca un fulger, prin despicătură. Un sânge la fel de roşu ca al unui om se revărsa din rană, colorând zăpada în stacojiu. Kai auzi, de undeva de departe, strigătul de uluire şi de groază al lui Mika. Nu aruncă nici măcar o privire spre ea. Continuă doar să-şi privească necruţător duşmanul murind.

- Respiraţia războinicului mascat venea în valuri sugrumate. Faţa demonică se uita în jos la rană, nevenindu-i să creadă. Sabia îi căzu din mâinile înmănuşate, în timp ce creatura care purta armura

de samurai şi umbla ca un om se prăbuşi în genunchi. Cu mâinile se apucă de platoşă ca şi cum ar fi putut sigila, într-un fel, plăcile de metal negru din nou împreună, peste tăietura prin care i se scurgea viaţa.

- Apoi se prăbuşi cu faţa în jos, nemişcat.

- Kai rămase uitându-se la trupul lui până când a fost sigur că acesta nu se va mai mişca din nou şi încă un moment în plus. Nu simţea niciun fel de emoţie, niciuna pe care s-o poată numi – nici mândrie, nici satisfacţie, nici măcar o urmă de recunoştinţă reticentă faţă de demonii care îl transformaseră într-un demon-ucigaş. *Uşurare.* Poate asta. Poate că mai rămăsese doar acest sentiment omenesc în sufletul lui. Sabia îi scăpă din strânsoare şi căzu cu zgomot pe pietre.

- În cele din urmă, cu un efort dureros, se întoarse spre tânăra, care îl urmărea, la fel de nemişcată şi de fără expresie ca Yukihime, zeiţa iernii. *Nu... Nu fără expresie...* şocată, confuză, îngrozită... *temându-se chiar să se mişte.*

- Mika... buzele lui articulară cuvântul, ca un talisman, ca o rugăciune, o implorare. Dar nu avea voce. Se uită la ea neajutorat şi, dintr-odată, îşi aminti de dor, de durere, de disperare...

- – Kai...?

- Vocea ei tremura. Şi apoi, brusc, ochii i se umplură de bucuria rugăciunilor împlinite, iar el realiză că singura teamă pe care o simţise ea fusese pentru el

– pentru siguranţa lui, pentru însăşi viaţa lui – şi acum, în sfârşit, era sigură că el era cel care supravieţuise. Faţa i se lumină şi îi zâmbi, aşa cum numai lui îi zâmbise vreodată, cu toată dragostea ei, ca şi cum nimic din ce ar fi putut face el, nici chiar vrăjitorii demonice, nu i-ar fi zdruncinat credinţa în cel care era el cu adevărat.

- *Iubire...* mândrie, satisfacţie, recunoştinţă. Le simţi pe toate, în mod copleşitor, în timp ce se uita la ea. Se întoarse de la demonul morţii şi de la sabia ucigătoare de demoni şi porni spre ea, cu corpul copleşit de senzaţia ciudată că mergea pe nori. O parte din el realiza că îl cuprindea ameţeala, dar nu ştia dacă era la jumătatea drumului spre leşin sau la jumătatea celui spre cer. Mika se apropie, îngropându-şi faţa la pieptul lui ca şi cum singurul lucru pe care avea nevoie să-l ştie era că inima lui încă bătea. Lui i se păru că o aude murmurând: O, *tennin*-ul meu...

- Dar asta n-avea niciun sens.

- Tot ce ştia era că o ţinea, în sfârşit, în braţe şi, în acel moment, nu mai era nimic în mintea lui decât o pace perfectă.

-

- Yasuno şi oamenii care îi mai rămăseseră, împreună cu Chikara, Horibe şi ultimii dintre roninii care scăpaseră din curtea interioară se luptau acum literalmente cu spatele la zid. Numărul mare de războinici ai lui Kira îi siliră să se retragă până când îi ţintuiseră de zidul palatului, nemaiavând încotro să se întoarcă. Numai săbiile *tengu* fără egal îi ţinuseră

în viaţă şi încă în luptă atât de mult timp. Dar, chiar şi aşa, ajunseseră în cele din urmă, în mod inevitabil, la propriile limite umane de forţă şi rezistenţă.

- Roninii se înghesuiau unul într-altul în zăpada pătată de sânge, în timp ce samuraii lui Kira se strângeau în jurul lor, pe cale de a le copleşi apărarea din toate părţile...

- Şi apoi, brusc, oamenii lui Kira îşi încetară înaintarea. Îşi coborâră armele şi începură să se retragă, în timp ce neîncrederea şi teroarea li se citeau pe chipuri.

- Roninii se uitară unul la altul, plini de confuzie, prea ameţiţi, pentru o clipă, ca să realizeze că oamenii lui Kira nu se uitau la ei, ci la ceva în spatele lor...

- *Oishi.*

- Oishi apăru dinspre intrarea în palat şi se opri în partea de sus a treptelor. Într-o mână ţinea de păr capul retezat al lui Kira, iar în cealaltă pumnalul plin de sânge. Stătea cu ochii ţintă la grămada de soldaţi inamici.

- Tăcerea coborî în curte precum ninsoarea. Tot ce putea auzi Oishi era sunetul înfundat al stindardelor zbătându-se în vânt. Stătea deasupra oamenilor lui care, aflaţi sub asalt, se confruntau cu samuraii lui Kira, ţinând ridicat capul stăpânului lor, pentru a-l putea vedea cu toţii. Rămase aşa, nemişcat, aşteptând. Aştepta săgeţile, suliţele, săbiile, care să închidă cercul răzbunării, astfel încât cercul mai mare al timpului în sine să poată merge mai departe.

- Dar nicio săgeată nu-l lovi, nicio suliţă şi nicio sabie. Niciun inamic nu făcu vreo mişcare spre niciunul dintre oamenii lui. Se holbau pur şi simplu la el, cum stătea în faţa lor în armura strămoşilor lor războinici, ţinând ridicat capul retezat al stăpânului lor. Expresia lui nu arăta nici teamă, nici îndoială, doar mânia dreaptă a justiţiei divine a lui Bishamon...

- Şocul şi neîncrederea de pe feţele lor începură să se transforme în ceva mai mult. Unul câte unul, îşi aruncară armele şi căzură în genunchi în zăpadă, înclinându-se în semn de predare. Kai şi Mika ieşiră din palat, Kai sprijinindu-se puternic pe umărul lui Mika, nedumeriţi de tăcerea bruscă ce înlocuise sunetele de luptă. Rămaseră împreună la intrare, la fel de uimiţi în timp ce priveau la roninii victorioşi, adunaţi acum în jurul lui Oishi la intrarea în palat, la capul lui Kira, încă ţinut în sus de mâna încleştată a lui Oishi, şi la samuraii lui Kira prosternaţi înaintea lor în semn de predare.

- – Pentru *Daimyo* Asano! strigă Oishi, iar roninii din Ako ovaţionară.

- Peste munţi se iveau zorii, iar răsăritul începea să lumineze monocromia dură a cetăţii lui Kira, pictând zidurile pentru scurt timp în culorile vii, roşu şi auriu, ale ultimelor stindarde Ako rămase, în timp ce roninii şi Mika-*hime* îşi pregăteau caii şi pe ei înşişi pentru drumul lung înapoi, spre casă.

- Culorile indigo şi gri ale învinsului Kira se ascundeau în umbră, ca şi toţi oamenii care mai puteau să împacheteze provizii şi să improvizeze tărgi pentru a-i transporta acasă pe cei care nu erau în stare s-o facă singuri. Foştii samurai ai lui Kira ajutau, aducând şi transportând ce era nevoie, sub ochiul vigilent al lui Oishi. Cu braţul drept bandajat şi imobilizat din cauza rănii provocate de Kira, el însuşi nu era apt de ceva mai solicitant din punct de vedere fizic.

- În clipa asta, mintea îi era încă prea amorţită pentru a fi altfel decât bucuros pentru ajutor. Era uimit că, de fapt, toţi oamenii săi supravieţuiseră nopţii. Nimeni nu supravieţuise nevătămat, iar unii dintre ei erau atât de grav răniţi încât trebuiau să fie transportaţi pe tărgi, dar toţi aveau să trăiască pentru a vedea Ako din nou. Era, cumva, sigur de asta.

- Fuseseră dispuşi să moară noaptea trecută… unii poate că ar fi preferat chiar. Şi totuşi, dreptatea pe care juraseră cu sânge să o facă nu era cu adevărat completă până când nu se întorceau la castelul Ako, la mormântul *daimyo*-lui Asano, şi până nu îi prezentau spiritului acestuia dovada că răul care fusese comis împotriva lui fusese răzbunat. Era ca şi cum Bishamon fusese cu adevărat cu ei seara

trecută şi le dăduse tuturor ocazia de a-şi îndeplini jurământul până la capăt, înainte de a-şi plăti propria datorie în faţa legii.

- După ce îşi depuseseră armele, oamenii lui Kira începuseră să coopereze fără nici cea mai vagă urmă de resentiment. Oishi îşi aminti cum se uitaseră la el cu o zi în urmă, de parcă le apăruse o viziune a lui Bishamon însuşi. Astăzi, însă, se întreba dacă erau pur şi simplu uşuraţi că roninii din Ako plecau fără să-şi ducă mai departe răzbunarea sau dacă erau, de fapt, bucuroşi să fi rămas brusc fără stăpân, după ce trăiseră în umbra lui Kira, a unei vrăjitoare şi a unui demon.

- Oricare ar fi fost motivele lor, le era recunoscător pentru orice mână de ajutor. Oaspeţii fugiseră de îndată ce izbucnise lupta şi ştia că vorba despre atac avea să ajungă la shogun cu mult înainte ca roninii să ajungă în Ako. Cu cât mai repede îşi scotea oamenii şi pe Mika-*hime* de aici, cu atât mai bine.

- Se uită în jur, iar Yasuno se apropie de el şi se înclină.

- – Totul este gata, domnule, spuse el. Ar trebui să avem cam tot ce ne trebuie pentru călătoria înapoi spre casă.

- Dădu din cap spre caii pe care oamenii începeau deja să încalece. Oishi îl văzu pe Chikara ajutând-o pe Mika să urce în şa, deşi ceva din zâmbetul ei sugera că nu făcea decât să-i tolereze ajutorul. Ani la rândul, tatăl ei îi permisese să călărească ori de câte ori alegea s-o facă.

- Cu o zi înainte, când Oishi o privise, Mika-*hime* arăta ca un *tennyo*, o imagine de o frumuseţe cerească. Astăzi era îmbrăcată ca un ronin, cu faţa curăţată de pudră şi cu părul lung legat la spate ca al bărbaţilor.

- Un zâmbet slab îi apăru în colţurile gurii şi clătină din cap.

- – Nu-i nimic, îi spuse lui Yasuno, care arăta de parcă era pe cale de a întreba ceva. Kai cum se simte? Poate călări?

- – El zice că poate.

- Expresia lui Yasuno arăta că n-ar fi crezut pe nimeni altcineva care i-ar fi spus asta.

- Oishi văzuse rana de la spate pe care i-o făcuse lui Kai demonul în armură neagră. Îl aprobă pe Yasuno, în tăcere.

- – Pot să-i dau o mână. Yasuno zâmbi. Dacă are nevoie de ea.

- Oishi dădu din cap şi porniră spre caii care îi aşteptau.

- – Oishi-*sama*! strigă o voce cunoscută.

- – Kawatake?

- Oishi se opri, uitându-se în jur surprins, şi văzu trupa de actori Nō traversând curtea, escortaţi de câţiva ronini.

- – Am ajuns şi, drept dovadă, suntem aici. Kawatake se înclină înaintea lor. Oishi înclină din cap, zâmbind ironic.
- – Ca un Buddha întâlnit în iad. Sunteţi toţi nevătămaţi?
- – Da, mulţumesc zeilor. Kawatake aruncă o privire în spate, la oamenii lui, şi apoi mai departe, spre locul în care fusese scena cu o seară înainte. Iar *daimyo* Kira a murit. Se spune că „atunci când arunci scuipatul spre cer, acesta se întoarce pe tine“... Clătină din cap, uitându-se din nou la Oishi. În orice caz, nu puteam pleca fără să vă felicităm pentru remarcabila voastră performanţă. Şansele ca cineva să se muşte de propriul buric sunt mai mari decât cele de a cuceri un castel cu numai patruzeci şi şapte de oameni.
- Yasuno ridică o sprânceană.
- – Şi atunci, de ce ai acceptat să ne ajuţi?
- Kawatake chicoti.
- – Ei bine, filosofia mea este „suntem toţi nişte măscărici, fie că dansăm, fie că nu, aşa că am putea la fel de bine să dansăm“. Ridică din umeri. Iar eu cred că ar trebui să trăim în această lume ajutându-ne reciproc.
- – N-am fi putut traversa niciodată râul, dacă nu ne-aţi fi împrumutat vâslele voastre. Oishi se înclină cu recunoştinţă. Vă rămânem îndatoraţi pe viaţă.

- – O, nu este nevoie să vă simţiţi aşa. Kawatake îşi flutură mâinile. Tot ce trebuie să faceţi este să ne plătiţi. Dublu sau nimic, cred că a fost înţelegerea? Plus daune.
- Yasuno izbucni în râs. Zâmbetul lui Oishi se lărgi.
- – Aşa a fost înţelegerea. Dădu din cap spre mâna de oameni ai lui Kira care stăteau în apropiere, privind drept înainte cu expresii indescifrabile. Fostul vostru stăpân are o datorie restantă. Găsiţi-mi pe cineva cu acces la tezaurul lui. Sunt sigur că ar dori să-şi îndeplinească obligaţia finală. Se uită înapoi la Yasuno. Du-te cu ei. Asigură-te că artiştii vor primi tot ce li se datorează, plus compensaţia adecvată. Îşi ridică privirea şi o văzu pe Mika îndreptându-şi calul în direcţia lor.
- – Fă pe din două tot ce a rămas în vistieria lui Kira şi adu jumătate din bani aici.
- Mika îşi mână calul alături de ei şi se uită în jos la feţele lor speriate.
- Yasuno o privi surprins. Când văzu lumina din ochii lui Mika-*hime*, Oishi puse o mâna pe umărul Yasuno.
- – Vor fi împărţiţi localnicilor pe drumul nostru de aici, Yasuno-*sama*, spuse ea, cu un zâmbet liniştitor, dar şi plin de o profundă satisfacţie. Ar trebui să fie restituiţi oamenilor de la care au fost furaţi… înainte de a sfârşi în trezoreria *bakufu*. Se uită apoi la privirile îndoite ale foştilor slujitori ai lui Kira. Iar cealaltă jumătate să fie împărţită între locuitorii acestui castel. Şi-au câştigat acest drept.

- – Da, doamnă!
- Yasuno se înclină profund. Zâmbetul lui Oishi se răspândi pe feţele roninilor lui Kira, ale căror plecăciuni la fosta prizonieră a fostului lor stăpân fură chiar mai adânci decât a lui Yasuno.
- Stând lângă Mika-*hime*, îi privi pe Yasuno şi pe Kawatake care se lupta să-l prindă din urmă, în timp ce oamenii lui Kira alergau înainte în căutarea cuiva cu un set de chei. Se îndoia că împărţirea averii lui Kira avea să le întârzie prea mult plecarea.
-
- Spre surpriza roninilor, actorii nu plecară imediat ce-şi primiră plata. Kawatake părea că fusese serios atunci când pretinsese că gândeşte că oamenii ar trebui să trăiască ajutându-se reciproc. Cum artiştii aveau puţine bunuri rămase care supravieţuiseră nopţii, se implicară în ajutarea transportării răniţilor pe traseul alunecos şi înşelător de la cetatea din munţi.
- Actorii merseră mai departe cu ei prin ţinuturile îndepărtate ale domeniului lui Kira, ajutând cu ce puteau.
- – Niciun drum nu este prea lung într-o companie veselă, insistase Kawatake, de parcă acum, că pericolul real trecuse, actorii nu puteau rezista tentaţiei de a călători într-o tovărăşie periculoasă.
- Oishi spera că, atunci când folosise cuvântul „vesel“, Kawatake se referise la artişti. Acesta era ultimul lucru care-i venea în minte când se uita la oamenii

lui răniţi şi epuizaţi. Dar starea lor îl obliga să recunoască faptul că orice fel de asistenţă era bine-venită în acest moment, iar prezenţa actorilor ambulanţi părea, de fapt, să le ridice moralul, în special al celor răniţi mai grav, luându-le mintea de la oboseala şi durerea lor.

- Odată scăpaţi de înălţimile unde se afla castelul lui Kira, lăsară în spate şi ultimele rămăşiţe ale iernii. Cum primele semne slabe de primăvară se întorceau pe pământ, distribuiră pungi cu aurul şi argintul lui Kira căpeteniilor satelor prin care treceau, tocmai atunci când oamenii disperaţi, şi deosebit de recunoscători, aveau cea mai mare nevoie să cumpere seminţe pentru plantările de primăvară. Actorii ambulanţi păreau să se bucure mult mai mult decât roninii să joace rolul de briganzi cavaleri, iar Oishi presupunea că asta era pur şi simplu firea lor. Era mai mult decât bucuros să-i lase să constituie un magnet pentru uimirea şi curiozitatea fermierilor, de care roninii nu aveau nevoie şi pe care nici nu şi le doreau.

- Ca orice altceva sub soare şi sub lună, totuşi, nici chiar ajutorul binevoitor al lui Kawatake şi al „tovarăşilor săi veseli“ nu venise în întregime fără datoria sa karmică. Artiştii începură să pună întrebări interminabile despre atacul asupra castelului şi despre motivaţia oamenilor care îl planificaseră, despre domniţa Asano, despre vrăjitoare şi demoni şi să ceară detalii despre viaţa de samurai. Oishi presupunea că şi asta făcea, pur şi simplu, parte din firea lor.

- Mika-*hime* era pe atât de amabilă pe cât era de recunoscătoare pentru ajutorul lor, dar ea mergea toată ziua alături de Kai, protejându-l precum Kannon, zeiţa milei, cea cu sute de braţe, în timp ce Kai reuşea cumva să-i călăuzească, în ciuda rănii sale.

- Yasuno bombănea că actorii erau mai răi decât copiii la bâlci, sau decât un câine care nu se putea opri din adus beţe şi, la sugestia lui Oishi, îşi luă sarcina de a-i ţine pe Mika şi pe Kai departe de întrebările curioşilor.

- Oishi spuse cât mai puţin cu putinţă, uşurat să vadă că numeroasele răni superficiale ale lui Chikara nu-l împiedicau să vorbească suficient pentru amândoi. La fel ca şi unii dintre ceilalţi bărbaţi care erau în stare să îndure interogatoriul, Chikara aproape părea să se bucure de el, mai ales după ce Kawatake le spusese că ştia dramaturgi din Edo, care ar fi dat orice pentru a spune povestea răzbunării roninilor... fiindcă toţi ştiau că spunea adevărul. Se zicea, uneori, că „limba era mult mai de temut decât sabia“, iar acest fapt nu scăpase atenţiei *bakufu*.

- Oishi nu era prea dornic ca povestea lor să fie răspândită prin Edo mai devreme decât era necesar, dar nu protestă. Se gândi că o groază de poveşti despre răzbunarea roninilor avea să-i înfurie pe *Inu-Kubou* şi pe cenzorii lui şi că acel memento sfidător al faptei lor era, probabil, toată satisfacţia pe care aveau s-o obţină vreodată împotriva shogunului, care devastase cu atâta indiferenţă viaţa *daimyo*-ului Asano şi a fiicei sale, vieţilor lor.

- În cele din urmă, au ajuns la graniţa domeniului lui Kira şi la sfârşitul inevitabil al călătoriilor însemnate de stele ale roninilor şi ale trupei de actori. Kawatake şi artiştii lui o luară spre Edo, mult spre nord-est. Erau liberi să călătorească pe drumurile principale şi, de acum, erau deja presaţi de timp să ajungă acolo. Ako se întindea spre vest şi sud, iar roninii n-o puteau apuca pe niciunul din drumurile pe care ar fi fost probabil opriţi la punctele de control.

- Toţi cei care se întâlnesc sunt destinaţi să se despartă... dar, în momentul în care roninii îşi luară adio de la actori, o făcură cu surprinzător de mult regret.

-

- După ce trupa de actori plecă, roninii se confruntară cu mai multă muncă, de toate felurile, pur şi simplu pentru a-şi asigura supravieţuirea, mai ales supravieţuirea răniţilor, în timp ce-şi continuau singuri călătoria. Dar Oishi le era recunoscător actorilor într-un fel în care nu se aşteptase să fie, dându-şi seama că oamenii lui erau, în acelaşi timp, mai capabili să facă faţă la ceea ce trebuia făcut, datorită ajutorului pe care îl primiseră.

- Era, de asemenea, surprins să realizeze că un sentiment tot mai mare de pace părea să coboare în grupul lor, în vreme ce continuau să se îndrepte spre casă, traversând câmpurile care se trezeau din nou la viaţă.

- Primele semne ale primăverii, care le ieşiseră în cale în timp ce părăseau castelul Kirayama, se transformaseră acum într-o mulţime de copaci

înmuguriţi şi de flori sălbatice timpurii. În timp ce se deplasau constant spre sud şi spre ocean, iarba nouă şi câmpurile nou-plantate dădeau pământului o nuanţă delicată de verde pe care Oishi nu o mai văzuse în niciun alt moment al anului. Căldura şi culoarea proaspătă aveau, în felul lor, un efect vindecător, după tot ceea ce înduraseră roninii pentru a ajunge la cetatea lui Kira.

- Fără nevoia de a se strecura nevăzuţi, care-i bântuise pe drumul făcut pentru a-l ataca pe Kira, şi cu răniţii pe care trebuia să-i protejeze, Kai le găsi o cale mai uşoară spre casă, de-a lungul unor drumuri lăturalnice arareori bătute. Satele izolate de fermieri sau de meseriaşi le ofereau ocazional locuri în care se puteau opri pentru lucrurile ce începeau să le lipsească din provizii. Mika păstrase o mână de monede de argint şi de aramă din banii lui Kira, suficient pentru a plăti pentru alimente şi leacuri. Aşa că, sătenii uimiţi care îi priveau înspăimântaţi la venire, acum îi binecuvântau, cu feţele uşurate.

- Oishi fusese preocupat de modul în care Kai avea să-şi îndeplinească rolul de ghid pe parcursul întregii călătorii spre casă. Propriile sale răni îl dureau destul de tare, chiar şi călătorind într-un ritm în care cei grav răniţi să poată supravieţui, şi epuizarea încă îl afecta. Dar cu ucigaşa-de-vrăjitoare Mika-*hime* călărind alături de el, la fel de încrezătoare şi fără să se plângă precum legendara Tomoe Gozen alături de Yoshinaka, iubitul ei, Kai trăda arareori vreo urmă a disconfortului său.

- Cei doi păreau să fie într-o lume a lor... una în care oboseala şi durerea nu aveau mai mult sens decât

diferenţele de clasă, atât timp cât erau liberi să se uite unul în ochii celuilalt şi să schimbe, ocazional, câteva cuvinte, pentru a se asigura că erau cu adevărat împreună.

- Oishi realiză că vederea lor nu-l mai înfuria deloc. La fel ca atât de multe lucruri de care fusese odată sigur, adevărata natură a iubirii nu mai era o abstracţiune fără sens pentru el. Vederea celor doi îl făcea doar să se gândească, cu tristeţe şi dor, la Riku.

- Începu să călărească lângă Chikara cât mai mult posibil, să vorbească cu el despre lucruri pe care nu le discutaseră niciodată până atunci, ajungând să-şi cunoască fiul într-un mod în care nu avusese niciodată şansa să o facă, de vreme ce îşi petrecuse practic tot timpul în care fuseseră împreună învăţându-l atribuţiile de *karou*.

- Alţi câţiva dintre ronini erau taţi şi fii, sau fraţi, cei mai mulţi aveau o familie undeva. Îşi petreceau timpul la fel ca el şi Chikara, vorbind de casă şi de trecut – de cât de mândri erau unii de alţii, şi de cum se rugau ca familiile lor să-şi amintească de ei cu mândrie. Dar nu plănuiau nimic pentru viitor, nu dincolo de momentul în care vor fi stat împreună la mormântul stăpânului Asano.

- Precum Kai şi Mika-*hime*, fiecare dintre ei părea să recunoască faptul că această scurtă perioadă de timp între actul lor de răzbunare şi momentul în care aveau să ajungă în sfârşit la castelul Ako era un dar ce nu trebuia irosit, *wabi-sabi* , o frumuseţe neaşteptată în sensul cel mai pur. Fiecare zi era

plină de *awaré,* durerea pătrunzătoare indisolubil legată de toate momentele când sufletul părea aşezat în echilibru perfect, întrucât toate aceste momente trebuie să se termine prea repede: ultima înghiţitură de *sake* fin, focurile de artificii iluminând marea într-o noapte de vară... sau pur şi simplu albastrul fără cusur al unui cer de primăvară.

- Şi totuşi, din această cauză, sau în ciuda ei, în nopţile când rănile sau sunetele scoase de ceilalţi oameni al căror somn era tulburat de durere îl ţineau treaz, lui Oishi îi rămâneau o mulţime de lucruri la care trebuia să se gândească: întrebări care aveau nevoie de răspunsuri, pacea pe care avea nevoie s-o facă cu el însuşi, despre *giri* şi *ninjo*... dacă era de fapt posibil să-şi reevalueze întreaga viaţă în timpul care-i mai rămăsese.

- Într-una din acele nopţi, când roninii dormeau într-o poiană liniştită între copaci, zăcea întins, înfăşurat într-o pătură luată de la cetatea Kirayama, uitându-se printre ramuri la luna aflată în descreştere. Briza purta mirosul de iarbă nouă şi de pini bătrâni, iar corpul său se simţea, în sfârşit, aproape confortabil. Dar tot nu putea să doarmă... sau credea că nu poate, până când se rostogoli într-o parte, uitându-se spre locul de lângă el unde Mika-*hime* dormea mereu.

- Nu era acolo.

- Se ridică prea brusc şi icni cu voce tare de durere. O mişcare peste vale îi atrase privirea, spunându-i că cineva se întorsese să se uite înapoi, la sunetul scos de el. *Cineva...*

- Înfăşurată într-o pătură cu faţă de mătase, Mika părea să strălucească în lumina reflectată a lunii, de parcă ar fi purtat un felinar. Stătea lângă locul izolat unde era întins Kai, veghindu-l chiar şi acum precum zeiţa Kannon. Kai dormea, ca întotdeauna, departe de ceilalţi, fie din obişnuinţă, fie pentru că ştia prea bine unde dormea femeia pe care o iubea.

- *De cât timp stătea acolo, în tăcere, privindu-l pe Kai cum doarme? Făcuse asta şi înainte, de mai multe ori?* Acesta părea să doarmă profund, deşi Oishi se îndoia că cineva l-ar putea surprinde pe Kai în somn, indiferent de cât de obosit ar fi fost.

- Cu toate acestea, nici el, nici Mika nu făceau niciun gest pentru a acţiona aşa cum le cerea dorinţa care era atât de evidentă între ei, în fiecare din momentele lor, chiar şi acum. Dragostea le legase sufletele o viaţă întreagă, în ciuda faptului că trăiau într-o lume care le refuza chiar şi dreptul de a vorbi liber unul cu altul sau de a petrece timp împreună, care le interzicea, sub pedeapsa cu moartea, să se căsătorească sau să împărtăşească vreodată intimitatea senzuală care era expresia fizică supremă a iubirii.

- Oishi le acceptase întotdeauna şi trăise după codurile sociale care îi separau pe Kai şi pe Mika, la fel cum făcuse şi stăpânul Asano însuşi, până la capăt, în ciuda încrederii sale neclintite în caracterul lui Kai. Şi totuşi, aici, acum, în acest spaţiu, dincolo de limitele lumii pe care o cunoscuseră întotdeauna, Oishi vedea doar doi oameni îndrăgostiţi, doi oameni pentru care trecutul şi viitorul n-aveau niciun sens.

Şi, cu toate acestea, încă nu se foloseau de libertatea lor, când ar fi putut...

- *De ce?* se întrebă el, şi nici măcar nu se miră că poate gândi un astfel de lucru. Îşi aminti de bucuria corpului său unit cu al soţiei sale în actul iubirii, despre fiul lor, născut din pasiunea lor. Dragostea fizică nu fusese niciodată menită să fie separată de emoţie. Era la fel de naturală şi de necesară vieţii ca respiraţia...

- Mika se uita încă în direcţia lui, încremenită ca şi cum nu ştia ce să facă. Oishi se culcă iar şi se rostogoli pe partea lui, cu spatele la ei, ca şi cum ar fi fost pur şi simplu deranjat de durerea lui.

- *Doamna mea,* gândi el, *viaţa este doar un vis de fluture. Visează frumos...*

- Când închise ochii îşi aminti că mai folosise versurile astea o dată, mai înainte, într-un poem scris de el pentru soţia sa când ea dormea, în zori, în dimineaţa de după a treia noapte de căsătorie. La început, amintirea îi provocă o durere la fel de acută ca orice rană şi la fel de profundă ca pierderea dragostei, aproape de nesuportat. Dar repetă cuvintele ca pe o mantra tăcută, până când durerea se stinse şi amintirile se dizolvară încet...

- Şi, spre surprinderea lui, dormi foarte bine.
-

- Abia se crăpa de ziuă, când îl trezi cineva care îl împungea ezitant cu degetul. Deschise ochii, văzându-l pe fiul său.

- – Ce-i? murmură, bâjbâind după sabie. Necazuri?

- – Nu. Nu, domnule, şopti Chikara, clătinând din cap, imobilizând cu mâna braţul lui Oishi şi sabia odată cu el. Dar... Mika-*hime*...

- Era încă prea întuneric pentru ca Oishi să vadă clar expresia lui Chikara în timp ce băiatul se uita la locul în care Mika ar fi trebuit doarmă, dar nu era acolo.

- – Mm... Oishi se lăsă pe spate, cu un zâmbet de mulţumire, şi închise ochii.

- – Tată! Chikara îl scutură din nou, cu vocea şoptită, gâtuită de panică şi neîncredere. Domnule... Tată... E cu Kai. Domnule, te rog, nu-l ucide pe Kai... Se lăsă atât de tare pe braţul rănit de sabie al lui Oishi, încât acesta scoase o înjurătură sufocată de durere şi-l apucă de cap.

- – N-am nicio intenţie de a ucide pe cineva... şopti Oishi, în timp ce Chikara cădea înapoi, uitându-se la el stupefiat. Şi nici să spun ceva cuiva de aici.

- – Dar mi-a fost frică, dacă ceilalţi...

- – Vorbeşte mai încet, dacă nu vrei s-o facă. De ce te-ai trezit?

- – A trebuit să fac pipi.

- Oishi oftă.

- – Stai o clipă! spuse el, împingându-se în sus, în timp ce fiul său se ghemuia lângă el. Se frecă la ochi, încercând să-şi pună gândurile în ordine. Chikara...

Respiră profund. Ai auzit vreodată spunându-se că „trecutul este la fel ca o altă ţară, în care lucrurile se fac diferit“?

- Chikara dădu din cap, părând nedumerit, dar atent.

- – Da, deşi credeam că se zice aşa doar ca să aperi prezentul.

- – Înţelept până peste urechi… Oishi zâmbi ironic. Ţara Trecutului este locul unde toată lumea de aici a promis să-şi petreacă restul zilelor, atunci când am sfidat porunca shogunului de a nu pretinde dreptul la răzbunare pentru stăpânul nostru. Şi în Ţara Trecutului, cea în care un bărbat putea câştiga încă titlul de „samurai“ prin propriile sale acţiuni, căsătoriile nu erau doar un schimb de pioni făcut pentru a consolida alianţele politice. Un cuplu care dorea să se căsătorească nu trebuia decât să doarmă împreună trei nopţi…

- Chikara făcu ochii mari, iar de data aceasta Oishi îi putea vedea expresia suficient de clar. Fiul său se aplecă şi, în mod neaşteptat, se înclină în faţa lui.

- – Iartă-mă, tată, murmură Chikara, nu voi fi niciodată la fel de înţelept ca tine.

- Oishi zâmbi din nou, acum ascunzând un fior de durere.

- – Tu ai fost cel care mi-a deschis primul ochii asupra adevărului. Se uită departe, printre copaci, spre locul în care Mika şi Kai dormeau, uniţi într-o îmbrăţişare inimă-la-inimă. Acum – se uită cu drag înapoi la fiul

său – te rog, lasă-mă să mă odihnesc... cel puţin până când soarele va ajunge sus pe cer.

- Chikara se ridică în picioare, plecându-se încă o dată, înainte de a se întoarce la locul lui de dormit. Oishi îl urmări cu privirea până când îl văzu că se întinde sub pătură şi adoarme din nou liniştit.

- Apoi se răsuci din nou pe spate şi îşi acoperi faţa cu mâna, nu pentru a bloca lumina crescândă a zilei, ci pentru a înfrâna valul brusc de emoţie care-i copleşise şi trupul, şi sufletul, aproape umplându-i ochii de lacrimi.
-

- Când trupa de ronini începură să se agite şi să facă pregătirile pentru o nouă zi, Oishi se trezi găsind-o pe Mika-*hime* aşezată la locul ei, alături de el, ca şi cum nu l-ar fi părăsit niciodată. Se întrebă, pentru o clipă, dacă amintirile sale din noaptea trecută erau doar un vis, până când ea se mişcă şi deschise ochii. În timp ce se uita la el, ochii ei strălucitori şi zâmbetul timid îi ofereau un buchet de irişi: *recunoştinţa ei, credinţa ei şi o relaţie de încredere, care avea să dureze cât eternitatea.*

- El îi acceptă darul cu cel mai scurt zâmbet oferit în schimb, înainte de a-şi ridica trupul obosit şi dureros mai întâi în capul oaselor şi în cele din urmă în picioare, pregătindu-se pentru o nouă zi. Nu arătă în niciun fel că ar observa felul în care ea se întindea, fără să-şi dea seama, şi ofta înainte de a împinge deoparte pătura şi de a se ridica cu graţie în picioare. Crezu că o aude cântând încet în timp ce mergea desculţă prin iarba umedă de rouă spre locul

unde Kai încă dormea la fel de profund ca orice om normal care stătuse treaz o jumătate de noapte.

- Cu toate acestea, în timp ce îi urmărea discret, Oishi observă că Mika nici măcar nu trebuise să-i vorbească lui Kai ca să-l trezească. Acesta înălţă capul să se uite la ea, chiar înainte ca ea să-şi pună mâinile în şolduri, părând să-l mustre pentru lenea lui. Dar, la cuvintele ei, pe faţa lui Kai apăru un zâmbet şi apoi râse, un sunet atât de neaşteptat, încât Oishi clătină din cap cu neîncredere.

- Kai îşi înclină capul, ca şi cum îşi cerea iertare pentru purtarea lui, şi se ridică în picioare, folosind drept sprijin trunchiul copacului sub care dormise. Nu făcu nicio încercare de a o atinge măcar pe Mika, care menţinea o distanţă respectabilă între ei şi nu făcea nimic să-l ajute în afară de a-i strânge pătura. I-o dădu apoi de parcă ar fi fost o comoară iubită de care suporta cu greu să se despartă, dar Oishi se îndoia că până şi Chikara ar fi fost suficient de atent pentru a-i observa expresia.

- Mika se întoarse la locul unde Oishi îşi rula acum propria pătură. Kai o urmări cu privirea până când ochii i se întâlniră cu ai lui Oishi, care se uita la el. Se înclină, un gest de salut obişnuit între egali. Dar Oishi nu-şi putea aminti vreun moment în care Kai să se fi plecat de bunăvoie înaintea lui, iar ceea ce citi apoi pe faţa lui Kai fu emoţia cea mai puternică pe care Oishi o văzuse vreodată.

- Kai se întoarse, în sfârşit, şi se îndreptă spre locul unde ceilalţi ronini erau adunaţi, aşteptând să se fiarbă orezul de dimineaţă. Nu se mai uită înapoi.

Mika îşi adună pătura şi începu s-o plieze, ca şi cum aceasta era pentru ea doar o altă dimineaţă oarecare, iar ea era un ronin ca oricare altul.

- Călătoria lor înapoi la Ako se desfăşură la fel ca până atunci, cu roninii bucurându-se de plăcerea zilelor mohorâte, de ploaie, la fel cum o făceau cu cele însorite, când cerul îşi admira reflexia într-o infinitate de câmpuri de orez proaspăt inundate. Fiecare vedere de sub cer, chiar şi cea mai banală, devenea nouă şi minunată pentru ochii care nu puteau şti dacă astăzi avea să fie ultima oară când o s-o mai vadă vreodată.

- Kai şi Mika-*hime* călăreau încă mulţumiţi unul lângă celălalt, vorbind doar un pic mai mult, zâmbind poate mai des, dar altfel se comportau ca şi cum nimic nu se schimbase între ei. Cu toate astea, în fiecare noapte, Mika se strecura în culcuşul lui Kai, în timp ce nopţile se împuţinau ca şi zilele, deşi la răsărit era mereu din nou la locul ei, alături de Oishi. Noaptea le păstra bine secretul. Şi, dacă vreunul dintre ronini, în afară de Oishi şi Chikara, suspecta măcar ceva, nimeni nu îndrăzni să comenteze.

- Când roninii trecură în cele din urmă graniţa în domeniul Ako, cireşii erau în plină floare... şi povestea despre răzbunarea lor îi precedase, aşa cum ştiau că se va întâmpla, dar într-un mod la care nu se aşteptaseră. Ştirea despre fapta lor părea să se fi răspândit prin toată ţara precum schimbarea anotimpurilor. Auziseră deja că Kyoto şi Edo erau animate de discuţiile despre ea. Totuşi, în mod la fel

de surprinzător pentru ei, în îndepărtatul Ako, oamenii din fiecare sat şi de pe fiecare câmp în care fermierii pregăteau loturile pentru plantarea de orez, ştiau exact cine erau şi se opreau să se încline sau să le facă semn cu mâna şi să le strige binecuvântări când treceau pe lângă ei.

- Când în sfârşit ajunseră în satul de la poalele castelului Ako, se adunase atâta lume de-a lungul străzii principale, încât toţi roninii care puteau descăleca făcură acest lucru, conducându-şi caii de frâie, de teama că cineva ar putea fi călcat în picioare.

- Oishi insistă ca Mika să rămână pe calul ei, pentru propria demnitate şi pentru a o proteja de mulţime, în timp ce conducea coloana. Era încă stăpâna Asano, moştenitoarea întregului Ako, indiferent dacă dreptatea zeilor îl putea mişca pe shogun astfel încât să o repună în locul ei de drept sau nu.

- Alături de ea, Kai descălecă fără un cuvânt, dar cu o grimasă care exprima o durere mai mare şi mai profundă decât îşi permisese vreodată să arate până acum. Tot în tăcere, îşi conduse calul înapoi, în compania roninilor, făcându-i semn din cap lui Oishi să-şi preia poziţia alături de Mika – o recunoaştere nerostită a faptului că ajunseseră la capătul călătoriei şi că prea scurta libertate pe care aceasta le-o acordase se încheiase şi ea.

- Mika privi la fel de tăcută, păstrându-şi fruntea sus, în vreme ce Kai se depărta, însă ochii îi erau umbriţi de durere când Oishi îşi mână calul ca să i se alăture, păstrând şi el tăcerea. Aruncă o privire în

sus la ofranda lor pentru stăpânul Asano, legată într-un sac, expusă vizibil în vârful unei lănci legate la şaua calului său.

- Când începură să-şi croiască drum înainte, prin mulţime, Oishi fu surprins într-un mod nou şi tulburător de reacţia localnicilor. Nu era aproape nimic din mândria şi privirile admirative cu care fuseseră întâmpinaţi mereu şi tot mai mult de-a lungul drumului. Văzu în schimb feţele îngrijorate şi ochii plecaţi, oameni care se prosternau, ca şi cum aşteptau mânia shogunului. Ştia că asta nu se întâmpla pentru că treceau domniţa Asano şi slujitorii ei, deoarece niciunul din ei nu mai era ceea ce fusese, şi totuşi, oamenii se purtau de parcă simţeau nevoia să se smerească.

- Un fermier mare şi voinic păşi direct în stradă, în faţa lui Oishi, şi îngenunche, plecându-şi fruntea în ţărână.

- – Oishi-*sama*, mormăi omul, mă rog pentru iertare. Dacă viaţa mea este tot ceea ce poate plăti, atunci…

- Oishi se uită în jos, la om, incredul, până când, în cele din urmă, ţăranul ridică capul, şi ceva cu privire la poziţiile lor îi declanşară, în sfârşit, amintirile. *Poziţiile lor erau inversate.* Acesta era omul care îl scuipase în ziua în care gardienii lui Kira îl eliberaseră, în cele din urmă, din temniţă şi îl aruncaseră afară din castel.

- Un tremur de emoţie îl străbătu când îşi aminti cele petrecute în ziua aceea – nu cu ani, ci doar cu câteva săptămâni în urmă, deşi părea că trecuseră

ani... Realiza că, dacă nu ar fi jucat cu disperare rolul unui om înfrânt, pentru a-i face pe spionii lui Kira să lase garda jos, l-ar fi ucis pe loc pe nenorocit – un simplu ţăran – pentru o asemenea insultă.

- Planificarea obsesivă a detaliilor cu privire la modul în care să se răzbune împotriva lui Kira, pentru stăpânul Asano, pentru sine, pentru toată lumea, fusese tot ceea ce îl ţinuse suficient de sănătos ca să supravieţuiască acelor luni de suferinţă şi de izolare totală. Dar, în tot acest timp nu învăţase nimic despre el însuşi cu excepţia a cât de departe, în adâncul sufletului său, putea arde focul urii sale.

- *Dar acum...* Oishi se uită în jos, la cel îngenuncheat în faţa lui, şi văzu doar un om, nu un monstru... sau o creatură subumană pe care avea dreptul de a o ucide dintr-o toană, doar pentru că el se născuse samurai, iar celălalt nu.

- Omul era un simplu ţăran... şi totuşi, avea un sentiment de onoare atât de puternic încât actul său meschin de dispreţ împotriva cuiva pe care îl considerase a fi un laş şi un trădător îl umpluse cu atât de multe remuşcări, încât se oferea să moară pentru a-şi spăla ruşinea.

- – Eşti iertat, spuse Oishi liniştit. Se întinse în jos spre braţul omului, îndemnându-l să se ridice în picioare. Viaţa ta este un dar al zeilor. Aşa cum sunt toate vieţile noastre. Foloseşte-o de acum într-un mod care să fie vrednic.

- Omul se retrase din calea lor, cu ochii plini de neîncredere, mormăind abia auzit cuvinte de recunoştinţă.

- Oishi simţi o mână atingându-i umărul şi se uită în sus. Mika-*hime* îi zâmbi.

- – *Kuranosuke* Oishi, murmură ea, numindu-l cu fostul său titlu de *karou* al părintelui ei şi consilierul lui cel mai de încredere. Credeam că tatăl meu nu ar fi putut fi mai mândru de tine decât a fost, pentru a-i fi împlinit dorinţele până la ultima sau pentru modul în care l-ai servit de atunci. Dar m-am înşelat. *Acum,* nu ar putea fi mai mândru de tine.

- Oishi se înroşi şi se uită în jos, clătinând din cap, deşi nu a negare, în timp ce continua să meargă alături de ea.

- Îşi ridică privirea încă o dată, simţind ceva modificându-se în jurul lor – sunetele mulţimii, atmosfera în sine. Privi cum expresiile oamenilor încep să se schimbe ca valul, de la ursuze şi ruşinate la uimite şi apoi uşurare, umplându-se, în cele din urmă, de spiritul de sărbătoare. Vocile crescură, până când oamenii începură să aclame din nou reîntoarcerea stăpânei lor, domniţa Asano, şi curajul slujitorilor ei credincioşi.

- Altcineva se împinse înainte din mulţime venind în faţa lor, nu chiar în drum, ci doar suficient cât s-o observe el: Riku.

- Faţa i se umplu de uimire şi de bucurie, văzând lacrimile de fericire şi de bun venit, de mândrie şi de

dor, ce străluceau în ochii ei. Ea răspunse privirii lui cu un zâmbet şi cu buza de jos tremurându-i, dar nu se grăbi să-l îmbrăţişeze, permiţându-i să-şi păstreze demnitatea, păstrând-o în acelaşi timp pe a ei, ca un samurai – şi totuşi, încă şi întotdeauna soţia sa iubitoare.

- Ochii ei şi zâmbetul ei o găsiră apoi pe stăpâna Asano. Alături de el, Mika îi zâmbi înapoi lui Riku, de parcă îi fusese adusă, în sfârşit, dovada de care avea nevoie că era cu adevărat acasă.

- Dar, în timp ce treceau, Riku se uita deja din nou în altă parte, căutând în trupa de ronini care îi urmau pe stradă până îl găsi pe Chikara.

- – Chikara! strigă.

- El se uită în sus şi un zâmbet îi lumină chipul, ochii umplându-i-se de uimire. Kai, care era alături de el, îl împinse spre marginea coloanei. De data aceasta, samurai sau nu, mama lui nu-i cruţă demnitatea, ci alergă în stradă să-l îmbrăţişeze, ţinându-l strâns. Se uită spre Oishi cu o recunoştinţă nespusă pentru că îl adusese pe fiul lor înapoi în viaţă şi întreg.

- În timp ce îl ţinea în braţe, Chikara nu arăta stânjenit faţă de tatăl său, nici chiar faţă de ceilalţi bărbaţi din jur. Acesta îi luă mâna într-a lui, ţinând-o alături de el în timp ce roninii înaintau pe drumul şerpuit în sus, spre castel. Expresia lui era tot cea a unui bărbat, dar acum era mândru şi complet mulţumit.

- Mai mulţi săteni începură să păşească înainte, oferindu-le toţi hrană, apă sau binecuvântări.

Acestea din urmă erau acceptate cu semne de recunoştinţă, hrana şi apa erau respinse cu zâmbete de mulţumire. Gândurile fiecăruia dintre ei şi ale lui Mika erau acum concentrate la drum. Nu aveau să mai lase nimic să-i întârzie până când nu ajungeau la sfârşitul pelerinajului lor.

- Trecură, în sfârşit, peste râul care marca perimetrul castelului Ako, nesiguri de ce fel de primire îi aştepta – siguri doar că acum nici măcar samuraii shogunului nu puteau sta în calea lor. Sătenii le spuseseră că trupele *bakufu* sosiseră înaintea lor pentru a-i demite pe oamenii lui Kira. Totuşi, oamenii shogunului nu plecaseră. Porţile castelului fuseseră închise, gărzile puse la posturi, şi aşa rămăsese totul până în ziua de azi.

- Dar cimitirul se afla în afara zidurilor castelului, vegheat de sălciile şi de cireşii înşiraţi de-a lungul râului. Tradiţiile shinto ale strămoşilor lor – însăşi voinţa zeilor care ridicase insulele Japoniei din mare la începutul timpurilor – interziceau ca rămăşiţele morţilor să ocupe acelaşi pământ ca şi casele celor vii. Acei zei împărtăşeau acum cu graţie cerul şi pământul cu esenţa divină a lui Buddha, iar preoţii budişti prezidau înmormântările... însă în problemele cele mai elementare privind viaţa şi moartea, regulile străvechi erau încă păstrate.

- Grupul de ronini, urmat la o distanţă respectuoasă de oameni din sat, se întoarseră din drum la poarta castelului, luând-o în schimb peste câmpul deschis de dincolo de zidurile acestuia. Menţinând caii la

pas, urmară şirul de cireşi înfloriţi de-a lungul râului spre cimitir.

- Oamenii aflaţi de pază la poartă, purtând armura neagră cu *mon*-ul de aur al shogunului, îi urmăreau de la distanţă. Alţi samurai Tokugawa începură să se adune pe întărituri, uitându-se la procesiune. Niciunul dintre ei nu avu vreo tentativă de a părăsi castelul, chiar dacă ştiau probabil foarte bine cine erau cei din grupul de ronini obosiţi de luptă. De asemenea, ştiau, cu siguranţă, de ce veniseră, dar se mulţumeau să-i lase în pace să-şi îndeplinească ritualul sacru la mormântul *daimyo*-ului Asano.

- Kai se alătură restului oamenilor în timp ce formau un semicerc în jurul lui Mika şi al lui Oishi şi îşi plecă şi el capul odată cu ceilalţi. Vedea pentru prima dată piatra funerară, cu baza sa dreptunghiulară şi pilonul care purta numele stăpânului său, sub care urna cu rămăşiţele *daimyo*-ului Asano se afla acasă, în pământul Ako.

- Deşi nu-l putea vedea, ştia că sufletul neliniştit, care aparţinuse odată stăpânului său, era încă legat de acest loc, incapabil de a pleca spre un tărâm mai liniştit, cu atât mai puţin de a începe o nouă existenţă. În timp ce gândul acesta umplea mintea lui Kai, o adiere bruscă şopti prin iarba care crescuse deja înaltă în jurul mormântului, lângă piatra funerară. Nu era niciuna din plăcuţele de rugăciune din lemn, puse de obicei de cei care jeleau şi de membrii familiei şi nicio ofrandă nu fusese lăsată acolo – nici flori sau tămâie, nici alte semne de aducere aminte, nici măcar o piatră solitară. Mika privi în jos, clipind mult prea des, în timp ce realiza

lipsa crudă de respect arătată de oamenii lui Kira şi frica pe care o insuflaseră oamenilor ale căror vieţi le controlaseră în absenţa ei.

- Kai îşi strânse pumnii, pătruns de dorinţa de a o ţine în braţe din nou, măcar pentru o clipă. Rămase pe loc, spunându-şi că doar simpla ei prezenţă aici i-o va alina mult mai mult, până la urmă, mângâind, de asemenea, şi spiritul tatălui ei.

- Iar ceea ce purtau cu ei astăzi aducea o compensaţie pentru timpul pe care spiritul lui Asano îl petrecuse pierdut în vânt – pentru anul pe care ei toţi îl petrecuseră, pierduţi – şi pentru încă mult mai mult.

- Mika se uită, înapoi la Yasuno, care desfăcea suliţa cu pachetul bine ambalat de la şaua lui Oishi şi îi dădea acestuia sacul de pânză. Oishi îl acceptă cu grijă cu mâna liberă, braţul rănit fiindu-i încă aproape inutil. Îngenunchind cu greutate înaintea mormântului, puse pachetul pe lespedea de piatră, apoi trase *tanto*-ul din teacă, pumnalul care luase atât viaţa stăpânului său, cât şi pe a lui Kira, şi îl puse grijuliu pe piatra funerară.

- – Odihneşte-te acum, stăpâne, murmură. Eşti răzbunat.

- Se înclină, coborându-şi capul până la pământ, în semn de ultim omagiu, şi se ridică din nou în picioare

- Mika îngenunche, la rândul său, la mormântul tatălui ei şi se înclină, înainte de a aşterne lângă darurile lui

Oishi ofranda de flori de primăvară pe care i-o dăduse o femeie din sat. Închise apoi ochii, şoptind o rugăciune pe care doar tatăl ei o putea auzi.

- Parcă drept răspuns, vântul oftă printre cireşii înşiraţi de-a lungul râului şi o rafală de petale alunecă uşor în jos deasupra tuturor, ca un gest de adio.

- Mika se ridică în picioare şi se întoarse către oamenii care aşteptau în jurul ei cu faţa senină, ca şi cum rugăciunea ei, oricare ar fi fost, primise răspuns.

- – Când privim în sus, nu ne este ruşine în prezenţa cerului, recită ea, uitându-se în ochii lor, şi nici când ne înclinăm nu ne este ruşine în prezenţa pământului.

- Făcu o plecăciune spre Oishi, apoi către roninii din spatele lui. Când privi din nou spre Kai, acesta crezu că vede o licărire din spiritul tatălui ei uitându-se la el, la ei toţi, cu recunoştinţa tuturor strămoşilor săi.

- Unul câte unul, roninii începură să îngenuncheze şi să-şi plece capetele, cei care se puteau mişca ajutându-i pe cei care nu puteau. Yasuno se prezentă pentru a-i oferi braţul lui Kai. Îl mai ajutase să urce şi să coboare de pe cal de-a lungul drumului lung spre casă, ori de câte ori spatele lui Kai era prea ţeapăn sau el era prea obosit să se descurce singur. După lungul drum pe jos de la castel, Kai acceptă cu bucurie ajutorul, în timp ce îngenunchea.

- Cu Yasuno îngenuncheat lângă el, rugăciunea de recunoştinţă a lui Kai faţă de stăpânul Asano pentru

darul vieţii sale se extinse pentru a include camaraderia oamenilor din jurul lui, precum şi dragostea neclintită a lui Mika. Îşi termină rugăciunea tăcută, implorând ca recunoştinţa lui să fie acceptată, iar dragostea sa pentru ea, iertată.

- După ce tot ceea ce rămăsese de spus fu spus în rugăciunile lor, oamenii obosiţi se aşezară să se odihnească la umbră de-a lungul râului. Cei care îi urmaseră din sat şi care stătuseră deoparte urmărindu-le sumbru ceremonia erau în sfârşit liberi să aducă de mâncare şi de băut pentru domniţa Asano şi pentru ronini, urându-le bun venit acasă.

- Dar, după un timp, Mika plecă de lângă Kai pentru a i se alătura lui Oishi. Kai îi urmări cum încălecau pe cai şi se îndreptau spre poarta exterioară a Castelului Ako, incapabili să se odihnească cu adevărat până când nu vedeau ce se întâmplase cu fostul lor cămin.

- Gărzile staţionate la poartă îi urmăreau venind mai mult cu curiozitate decât cu circumspecţie. Când cei doi călăreţi ajunseră destul de aproape pentru ca feţele lor să poată fi văzute clar, oamenii shogunului se plecară cu respect, ca şi cum cunoşteau deja identitatea femeii plină de praf, arsă de soare, îmbrăcată în haine bărbăteşti şi a roninului rănit şi cu un braţ bandajat.

- Mika se identifică, totuşi, şi pe ea, şi pe Oishi. Apoi, cu respect şi cu mult mai multă încredere decât ar fi simţit fără sprijinul strămoşilor care vegheau asupra ei, ceru permisiunea de a intra în castelul Ako.

- Spre surprinderea ei, căpitanul trupelor staţionate acolo veni el însuşi la poartă şi ordonă ca uşa mică de trecere să fie deschisă pentru a fi lăsaţi sa intre. Le răspunse la plecăciunile politicoase ca şi cum ar fi fost onorat de prezenţa lor, şi nu faţă în faţă cu nişte delincvenţi – o mireasă fugară şi un criminal căutat care ucisese soţul ce-i fusese destinat. Mika şi Oishi schimbară priviri nesigure, în timp ce căpitanul îi trimitea împreună cu unul din locotenenţii lui către porţile interioare, prin care li se permise, de asemenea, să treacă şi să intre, în sfârşit, în curtea principală.

- Mika intră în curtea interioară ezitând, nu pentru că erau observaţi de samuraiul shogunului, nici pentru că fuseseră obligaţi să vină ca nişte cerşetori la porţile care de drept ar fi trebui să stea deschise pentru ei şi să li se ureze bun venit, ci pentru că în ultimul an se schimbaseră atât de multe în viaţa ei, în mintea şi în inima ei, încât nimic din locul la care se gândise întotdeauna ca la casa ei nu-i mai părea familiar.

- Văzu aceeaşi dezorientare în ochii lui Oishi, înainte ca aceasta să fie înlocuită de o expresie sumbră, ecou la ceea ce vedea înaintea lor – palatul pustiu în care *daimyo* Asano stăpânise odată. Oishi privi în depărtare şi ea ştiu că se uita spre ceea ce fusese odată casa lui, un conac potrivit *karou*-ului unui castel, pe care îl împărţise cu femeia care fusese odată soţia sa şi cu roninul în vârstă de şaisprezece ani, care fusese odată fiul şi moştenitorul său... până când Kira intrase în viaţa lor.

- Ea privi spre grădina tatălui său, văzând doar arbuşti uscaţi sau crescuţi prea mari, sufocaţi de buruieni. Era tot ceea ce supravieţuise frumuseţii de care el se ocupase cu atât de multă grijă şi plăcere, la fel de neglijată acum ca şi mormântul său.

- Cu toate acestea, chiar şi aici, cireşii erau acoperiţi, din proprie iniţiativă, cu o abundenţă de flori – dovada tangibilă a unei existenţe transcendente care continua fără permisiunea omului, dincolo de controlul uman, oarbă la necazurile trecătoare, la momentele fragile de fericire sau la dorinţele inutile care însumau totalul unei vieţi muritoare.

- *Wabi-sabii*... Se pomeni gândindu-se la iazul cu peşti *koi* al tatălui ei, întrebându-se cu tristeţe dacă mai exista vreun crap în el, sau dacă se aruncaseră toţi pe pietre, comiţând propria lor formă ciudată de *junshi*, urmându-şi stăpânul în moarte. Cu o plecăciune ezitantă, locotenentul o întrebă dacă voia să intre în palat. Ea clătină din cap, dintr-odată incapabilă să-şi imagineze măcar că ar putea pune piciorul în el, cu atât mai puţin de a vedea camerele tatălui ei sau ale sale, după ce aparţinuseră duşmanului timp de un an.

- Briza se stârni, ridicând un nor de praf şi o rafală de petale pentru a completa viziunea dezolantă. Se uită, în sfârşit, din nou la Oishi.

- – Ce se va întâmpla cu noi acum? murmură ea.

- Oishi o privi în ochi, văzând tot ceea ce se afla în spatele lor... tot ceea ce plecase.

- – Onoarea lui Ako va fi restabilită, doamna mea, îi răspunse el, cu o voce la fel de curajos de încrezătoare de parcă, într-un fel, el încă mai credea că dreptatea zeilor avea să salveze Ako de lăcomia oamenilor.
- Dar, în timp ce ea îi susţinea privirea, Oishi se uită într-o parte.
- Mika dădu din cap spre poarta interioară, înregistrând surpriza vagă de pe faţa locotenentului, când îi spuseră că au văzut destul.
- În timp ce traversau curtea interioară spre poarta exterioară, comandantul gărzii se apropie de ei din nou.
- – Domniţă Asano, zise el, stăpânul shogun va sosi azi. Se aşteaptă să te vadă, şi... Îşi drese glasul şi se uită în jos stânjenit. Ei bine, ar trebui să nu mai ai mult de aşteptat.
- Ea dădu din cap, în semn de confirmare, ascunzând răceala bruscă ce o cuprinsese auzind ce îi spunea omul, dar şi ceea ce nu îi spunea.
- – Vom aştepta la mormântul tatălui meu, atunci. Făcu apoi un semn din cap spre poartă, ca şi cum ar fi fost sigură că o să-i lase să treacă prin ea.
- Comandantul se înclină din nou şi le ceru paznicilor să deschidă uşa de acces.
- – A fost o onoare, spuse el, uitându-se la amândoi în timp ce vorbea, lăsând-o mai confuză decât înainte,

în timp ce o pornea pe coridorul care ducea la poarta exterioară.

- – Oare ve a vrut să spună prin „a fost o onoare“? l-a întrebat încet pe Oishi, pe când mergeau unul lângă altul spre caii care-i aşteptau.
- Oishi ridică din umeri, cu un zâmbet uşor.
- – Cred că onoarea de a te fi cunoscut, domniţă Asano.
- Luară frâiele cailor din mâinile gardienilor şi se aruncară în şa. Mika îi zâmbi ironic.
- – Poate că ar trebui să mă tăvălesc în noroi şi să port haine bărbăteşti mai des... Mă întreb dacă aghiotantul shogunului va considera că pot fi văzută azi. Zâmbetul ei deveni complet lipsit de umor.
- Iar zâmbetul lui Oishi se transformă într-o grimasă tristă, în timp ce traversau câmpul înapoi, spre ceilalţi.
- – Vei fi mereu o persoană foarte dificil de ignorat, Mika-*hime*. Este în sângele tău.
- Dar apoi expresia lui deveni sumbră din nou, când se uită la pod. Cercetă cu privirea drumul încă pustiu ce ducea la castel.
- – Spionii shogunului sunt mai eficienţi decât am crezut, murmură el.

- – Ar fi trebuit să fie orbi şi surzi, să nu ştie unde am fost de când am ajuns la Ako. Toată lumea ştia despre noi.

- Mika clătină din cap, de uimire şi de disperare, amintindu-şi de lumea care se adunase pentru a-i privi trecând de-a lungul drumurilor din lăturalnice sau care îi strigau de pe câmpuri.

- Dintr-odată, deferenţa pe care samuraii shogunului le-o arătaseră căpătă un sens neaşteptat, dar perfect, pentru ea. Se uită la Oishi, iar zâmbetul ei brusc îl surprinse chiar mai mult pentru că ochii îi erau plini de mândrie.

- – Toată lumea...

25

- Shogunul nu-i lăsă pe domniţa Asano şi pe oamenii ei epuizaţi, care se odihneau la umbră, să-i aştepte prea mult timp sosirea, fapt pentru care aceştia se simţeau şi dezamăgiţi, dar şi uşuraţi. Sunetul îndepărtat de călăreţi şi de picioare în marş îi făcu pe toţi să-şi ridice privirile, în timp ce o coloană de soldaţi în armură negru cu auriu se vedea la distanţă, depăşind creasta unui deal.

- Roninii şi sătenii care mai rămăseseră printre ei priviră cu un sentiment comun de *déjà-vu* cum procesiunea shogunului se apropia din nou de castelul Ako, la fel cum făcuse în acea zi însemnată de soartă din primăvara trecută. Dar, de data aceasta, coloana de soldaţi nu era nici la fel de strălucitoare, nici la fel de lungă, iar sosirea lor nu era un motiv de sărbătoare pentru niciuna dintre părţi.

- Unul câte unul, ajutându-se reciproc să se ridice în picioare, roninii făcură încet drumul înapoi la mormântul stăpânului lor. Mika era deja acolo, încă de când se întorsese de la castel, îngenuncheată în rugăciune.

- Văzând roninii adunaţi la mormântul lui Asano, garda de onoare a shogunului ieşi de pe drum, luând-o prin câmp deschis. Mika se ridică în picioare şi se duse să stea lângă Oishi, păşind înaintea celorlalţi ca şi cum i-ar fi putut proteja cu propriul ei corp de trupele care se apropiau.

- Shogunul şi anturajul acestuia se opriră în faţa ei şi rămaseră călare, privind în jos. Mika se înclină, dar nu îngenunche. Obişnuită să-l trateze pe Kira cu dispreţ, îi era imposibil să arate unui om atât de uşor de manipulat de către Kira mai multă onoare decât merita, chiar dacă omul acela era shogun.

- Roninii din jurul ei păreau să împărtăşească aceeaşi opinie. Îngenunchează cu respect, dar nu se smeriră cu fruntea la pământ, într-un gest oficial de supunere, şi nici nu-şi coborâră capetele.

- Shogunul se uita la ei toţi, de acolo de unde stătea, între soldaţii gărzii de onoare, înregistrând gestul lor mic de respect combinat cu o sfidare inconfundabilă. Îşi mână calul înainte, în fruntea samurailor lui, şi descălecă în faţa lui Oishi, care rămase în continuare în genunchi cu privirea aţintită drept înainte.

- – *Kuranosuke* Oishi? spuse shogunul.

- Oishi se uită în sus, în cele din urmă, cu supunere voită, dar şi surprins să-l audă pe shogun adresându-i-se cu fostul său titlu.

- – Ţi-am dat o poruncă ce-ţi interzicea să te răzbuni, zise shogunul cu răceală, când Oishi îi întâlni privirea. Nu mi te-ai supus.

- Privirea neînduplecată a lui Oishi deveni şi mai dură. Îşi ridică mâna, arătând spre piatra de mormânt a stăpânului Asano şi pachetul-ofrandă ce stătea în faţa ei.

- – Ceea ce se află pe acel mormânt înseamnă justiţie.

- Un murmur înăbuşit trecu printre însoţitorii shogunului, indignaţi de aroganţa unui ronin care îndrăznea să se adreseze stăpânului suprem fără menajamente, ca şi cum i-ar fi fost egal.

- Dar shogunul ridică doar mâna, cerând tăcere.

- – Ce lege este asta? întrebă el cu glas tăios.

- – Un om nu poate trăi sub acelaşi cer cu ucigaşul stăpânului său, şi nici călca pe acelaşi pământ. Oishi recita pe de rost jurământul de răzbunare vechi de

secole, conştient de faptul că shogunul îl ştia la fel de bine ca şi el.

- Dar gura shogunului coborî a dezaprobare.

- – Legile cerului nu-şi au locul aici. Doar cele ale oamenilor.

- Oishi dădu din cap, susţinându-i încă privirea.

- – Ştiu asta, stăpâne, şi mai ştiu, de asemenea, că pentru a restabili ordinea în lume şi noi trebuie să plătim cu vieţile noastre. Oamenii mei şi cu mine am urmat vechile căi ale Codului *Bushido*, pentru a-l onora pe stăpânul nostru şi a răzbuna trădarea înfăptuită de *daimyo* Kira. Am acţionat ştiind că pedeapsa era moartea. Suntem samurai. Aceasta este soarta noastră.

- Când termină de vorbit, scoase sulul de hârtie pe care roninii semnaseră cu sânge – declaraţia lor de intenţie de a căuta răzbunare împotriva lui Kira.

- Mulţimea de săteni rămasă pentru a vedea rezultatul întâlnirii murmură cu surpriză şi admiraţie.

- Shogunul păstră tăcerea pentru un lung moment. Nu se aşteptase la o astfel de confirmare directă, nici la acceptare... nici la mulţimea de săteni care erau martori la confruntarea lor. Luă în considerare faptul că, până şi aici, în Ako, cei care îi dispreţuiseră pe oamenii lui Asano, considerându-i laşi ultima dată când cireşii erau în floare, acum îi considera nişte eroi.

- De acum povestea atacului asupra cetăţii lui Kira se răspândise până în ţinuturile îndepărtate ale ţării. Trebuia să închidă jumătate din oamenii din Edo pentru a reduce la tăcere toate laudele trădătoare despre „cei patruzeci şi şapte de ronini curajoşi“, care îi fuseseră raportate. Cineva scrisese, de fapt, şi o piesă închinată acestor fapte pe care oamenii se înghesuiseră să o vadă până să le ordone cenzorilor săi să o interzică.

- Înţelegea că oamenii aveau nevoie de eroi şi până în prezent, clasa samurailor le dăduse mereu eroi. Dar, fără războaie constante şi lupte interminabile, prea mulţi potenţiali eroi deveniseră simpli slujbaşi – purtători de sabie, scandalagii sau cerşetori.

- În ochii oamenilor, aceşti ronini erau deja eroi. Chiar şi propria sa înţelegere a *Bushido* îl umplea, fără să vrea, de admiraţie faţă de ceea ce realizaseră.

- Trebuia să se ocupe de acest lucru cu cea mai mare precauţie posibilă, altfel avea să-i transforme pe cei patruzeci şi şapte de bărbaţi care erau îngenuncheaţi în faţa lui, condamnaţi să moară ca nişte infractori, în ceva mult mai periculos pentru poziţia sa decât nişte simpli eroi.

- Ignoraseră un ordin direct al lui. Nu puteau fi iertaţi, acest lucru i-ar fi subminat prea mult autoritatea. *Cu toate acestea...*

- O aduseseră pe moştenitoarea *daimyo*-ului Asano înapoi la Ako. Probabil sperau că restabilirea onoarei stăpânului lor putea duce şi la restituirea domeniului Ako către ea. *Şi, probabil...*

- – Eşti mândru de oamenii tăi? îl întrebă pe Oishi.
- Oishi a ridicat capul din nou, uitându-se direct în ochii shogunului în timp ce i se adresa.
- – Sunt cei mai viteji pe care i-am cunoscut vreodată, stăpâne.
- Shogunul dădu din cap şi zâmbi vag, în timp ce calea îngustă care îl condusese între o stâncă şi o prăpastie adâncă începea să se lăţească.
- – Vă acord o moarte de samurai. Să muriţi la fel ca stăpânul vostru şi să fiţi îngropaţi alături de el. Cu onoare.
- Faţa lui Oishi se umplu de surpriză şi de uşurare. Ca el şi oamenii lui să aibă numele adevărat restituit, împreună cu cel al lui Asano, era un lucru pentru care nici măcar nu îndrăznise să se roage – şi mult mai mult decât se aşteptase de la justiţia *bakufu*. Dar apoi ezită şi întrebă cu prudenţă.
- – Toţi, domnule?
- Shogunul se uită pe lângă el, cercetând feţele celorlalţi ronini. Tresărind, văzu de ce ezită Oishi. În genunchi, în apropiere de locul unde era acum domniţa Asano, se afla corcitura care luptase pentru Ako în turnirul din primăvara trecută, acel paria bastard pe care samuraii din Ako îl bătuseră cu *bokken*-ele, la comanda lui. Dar acum, corcitura purta părul într-un moţ legat la spate şi două săbii îi treceau prin centură. *Era unul din cei patruzeci şi şapte.*

- Shogunul se holbă fără să vrea. *Dar nu mai conta...* Oricum ajunsese corcitura să fie acceptat ca egal de către aceşti oameni, nu mai făcea nicio diferenţă acum. Încă uitându-se direct la Kai, shogunul spuse:

- – Eu văd doar samurai în faţa mea.

- Corcitura se uită în sus cu neîncredere, cu ochii plini de uimire şi apoi cu recunoştinţă, ca şi cum simplul fapt de a fi recunoscut ca fiinţă omenească însemna la fel de mult pentru el ca a fi recunoscut drept samurai.

- Mika-*hime* îngenunchea, în cele din urmă, dar numai pentru a sta alături de corcitură şi a-i lua mâna într-ale ei. În timp ce se uita în ochii lui, zâmbetul ei radia, chiar dacă gura îi tremura de o emoţie greu controlată.

- – Mulţumesc, stăpâne shogun, spuse Oishi cu umilinţă. Şi se plecă, în cele din urmă.

- Oamenii din spatele lui se înclinară, la rândul lor. Ca un val de suflete aruncate de soartă, care îşi găsiseră până la urmă drumul înapoi de pe mare, sau ca nişte războinici care luptaseră, în ciuda unor şanse imposibile, dar se întorseseră acasă victorioşi şi-şi arătară respectul faţă de stăpânul lor, stăpânul suprem, demni ca adevăraţii samurai, aşa cum erau şi fuseseră întotdeauna.

- Le răspunse solemn, înclinându-se şi el.
-

- După ce toţi ceilalţi fură cazaţi între zidurile castelului Ako, Kai se duse singur la mormântul lui Asano. Mika avea acum o audienţă cu shogunul pentru a stabili detaliile transferului proprietăţilor Asano. Acesta îşi dăduse cuvântul că Ako avea să-i fie restituit, aşa cum speraseră roninii.

- Dar shogunul nu intenţiona să stea departe de Edo mai mult decât era necesar. Kai realizase că aceasta era singura lui şansă de a petrece câteva momente de linişte cu omul care îi fusese ca un tată mai mult decât oricine altcineva, fiinţă omenească sau nu, pe care îl cunoscuse vreodată.

- Kai se uită în jos la piatra de pe mormântul stăpânului Asano. Mika începuse deja să înlăture semnele de neglijare, smulgând buruienile şi iarba moartă din jurul bazei pilonului. Altcineva înfipsese deja două plăcuţe de rugăciune în pământ, în spatele ei.

- Mişcându-se încet şi cu atenţie, Kai se lăsă în genunchi şi plasă băţul de tămâie pe care îl adusese cu el în suportul din faţa mormântului. Îl aprinse şi făcu o plecăciune, mulţumindu-i milostivului Buddha pentru compasiunea pe care Asano i-o arătase şi pentru tot ceea ce se întâmplase în viaţa lui. Le mulţumi zeilor, de asemenea, nu numai pentru că-i îngăduiseră să aibă un rol în evenimentele care eliberaseră spiritul stăpânului Asano, ci şi pentru că făcuseră astfel încât Mika să primească înapoi moştenirea ei de drept.

- Apoi îşi lăsă mintea să se golească, permiţând amintirilor şi emoţiilor să i se adune în linişte în

adâncurile sinelui său, în timp ce încerca să ajungă la acea partea a spiritului lui Asano care rămăsese cu pământul pe care îl iubise. Îi simţea prezenţa rezonând în sufletul său... la fel cum ar fi făcut-o pentru toţi cei care fuseseră atinşi de el atât de adânc încât esenţa lui devenise o parte din cei care erau.

- Auzi un zgomot în spate şi se uită în sus, tresărind, dar nu cu adevărat surprins când îl văzu pe Oishi că se apropie. Aparent, samuraiul avea aceeaşi nevoie de a petrece câteva momente finale singur cu stăpânul lor şi amintirile lui, precum şi cu rugăciunile sale. De a trage linie vieţii sale cât timp mai avea încă o şansă, înainte de a-i veni timpul pentru propria călătorie în necunoscut.

- Kai dădu să se ridice, luptându-se pentru a împiedica durerea mişcării bruşte să i se citească pe faţă.

- Dar Oishi îi făcu semn să rămână unde era, recunoscându-şi propria intruziune, şi, de asemenea, că era suficient loc pentru amândoi în prezenţa sufletului lui Asano, aşa cum fusese întotdeauna şi în viaţa lui.

- Kai se aşeză din nou, privind cum Oishi scotea o mică sticlă de *sake* şi două ceşti pe care le adusese cu el, pentru a împărtăşi cu stăpânul său o băutură tradiţională de rămas-bun. Turnă *sake* în ceşti, una pentru el şi una pentru stăpânul său. Bău dintr-o ceaşcă, lăsând-o pe cealaltă printre ofrande, şi apoi îşi plecă fruntea în rugăciune.

- În cele din urmă, îşi ridică din nou privirea, uitându-se la piatra funerară.
- – Spune-mi, a întrebat el, întorcându-se cu faţa spre Kai, atunci când stăpânul meu te-a găsit în pădure şi ai ţinut cuţitul la gâtul meu, m-ai fi ucis?
- Kai se uită la el, surprins de cât de departe în timp rătăciseră gândurile lui Oishi. Cântări întrebarea pentru o clipă.
- – Tu m-ai fi ucis?
- Oishi se uită departe, gândindu-se la propriul său răspuns.
- – Da...
- – ...da.
- Cuvintele se ciocniră în aer, ca şi cum, aici şi acum, gândurile lor ar fi fost unite de ceva mai mult decât nişte simple amintiri comune.
- Zâmbiră împreună şi apoi râseră, împărtăşind ironia şi aprecierea unui respect reciproc care întârziase mult prea mult să vină.
- Oishi privi înapoi la mormântul lui Asano.
- – I-am spus că eşti un demon şi că ar trebui să te lase să mori... Umorul lui se transformă în tristeţe când îşi aduse aminte de înţelepciunea stăpânului său şi de propria lui judecată pripită. Mi-a spus că erai doar un copil speriat. Se uită în jos. Ca şi mine.

- Kai întâlni privirea lui Oishi, văzând în ea acceptarea plină de regret a limitelor pe care fusese prea arogant pentru a le vedea şi atunci, şi după aceea, pentru un timp atât de îndelungat.

- Dar nu şi acum. Oishi turnă o ceaşcă de *sake* şi i-o întinse. Kai o acceptă cu o plecăciune şi o bău. Când coborî din nou ceaşca, Oishi se uita la el cu o simpatie care îl surprinse şi îl derută în aceeaşi măsură.

- – Domniţa Asano este ca tatăl ei, spuse Oishi. Ea va face Ako mare din nou.

- Kai îşi dădu seama că nu era o remarcă întâmplătoare, ci o tentativă de consolare şi încă un un semn dspree cât de mult se apropiaseră fără să realizeze. Oishi înţelegea nu doar tot ce câştigase şi învăţase – lucrurile care îl pregătiseră să treacă de la această etapă a existenţei la următoarea, dar şi ceea ce era forţat să sacrifice, singurul lucru pe care-l preţuia mai mult decât orice, care îl susţinuse prin atâtea în viaţa lui, când nu avea nimic altceva: dragostea lui pentru Mika şi dragostea ei pentru el.

- Dar Mika era din nou fiica tatălui ei, moştenitoarea Casei Asano şi conducător oficial al Ako. Ea avea încă lucruri de terminat şi promisiuni de îndeplinit, înainte ca timpul său aici să se încheie.

- – Ştiu, zise Kai, cu o urmă de zâmbet.

- – Cei care se nasc trebuie să moară. Cei care se întâlnesc trebuie să se despartă... murmură Oishi

zicala familiară. Însă ceea ce împărtăşim în această viaţă nu ne poate fi luat.

- Zâmbi şi el, în timp ce ochii li se întâlneau într-un moment de *awaré* împărtăşit de amândoi.

- Kai îşi puse ceaşca jos, iar zâmbetul i se lărgi. Se înclină pentru ultima dată înaintea mormântului lui Asano, murmurându-şi ultimul rămas-bun. În timp ce se sălta din nou în picioare, trupul îi permise în mod neaşteptat să se ridice şi să stea cu demnitate.

- Surprins, inspiră lent şi expiră fără să regrete, pentru prima dată de când părăsiseră cetatea lui Kira. La un moment dat, în timpul rugăciunilor sale o parte a durerii chinuitoare din el dispăruse, o durere care, îşi dădu seama deodată, nu era cauzată în totalitate de spatele lui rănit.

- Kai se uită pentru ultima oară la piatra funerară, amintindu-şi de Pădurea Tengu – de strigătele bântuite ale morţilor abandonaţi, fantomele sclipitoare ale sufletelor lor părăsite, cu propria sa mamă printre ele.

- Băiatul pierdut din Marea de Copaci pe care Asano îl luase la el cu atât de mult timp în urmă fusese şi el o fantomă, înlănţuită în corpul său fizic de magia *tengu*, şi nimic mai mult. Toată viaţa lui îi fusese frică să aibă încredere în orice înţelegere interioară pe care o câştiga sau orice lecţie pe care o învăţa, atunci când aceasta i se aplica lui. Îi fusese frică, realiză acum, să accepte pe deplin chiar şi darul pe care roninii din Ako i-l dăduseră de bunăvoie – jurământul semnat cu propriul lor sânge, care arăta

că era egalul lor, la fel de sigur cum ei erau cu toţi fraţii lui.

- Şi totuşi, chiar acum, în timp ce se ridica de la mormântul lui Asano şi se uita înapoi la Oishi, se simţi dintr-odată atât de uşor de parcă lanţurile sale dispăruseră cumva, împreună cu durerea. Şi totuşi, nu fusese separat de trupul său muritor. Era mai conştient de prezenţa solidă a pământului de sub picioarele sale decât fusese vreodată până atunci.

- *Pentru prima dată în viaţa lui se simţea complet viu... complet uman...* de parcă lanţurile fuseseră făurite, cu atât de mult timp în urmă, din propriile sale temeri, din îndoielile lui cu privire la identitatea şi chiar la umanitatea lui, devenind mai puternice decât fierul. Nici declaraţia shogunului, nici recunoaşterea sa de către ceilalţi ronini ca cineva demn de titlul de „samurai“ nu fuseseră suficiente pentru a-l elibera.

- Samurai însemna „cel care a servit“. Roninii îşi slujeau stăpânul, chiar şi după moarte, nu doar din *giri* – din supunere necondiţionată faţă de un sistem care, cu toată puterea sa, era lipsit de suflet. Ei o făcuseră, de asemenea, din cauza *ninjo* – conştienţi de faptul că existau unele lucruri ce puteau mişca doar sufletul şi inima unui individ pentru a le proteja, pentru a le apăra, pentru a se lupta să le obţină şi pentru a muri chiar pentru ele – iar cele mai multe dintre aceste lucruri nici măcar nu se vedeau şi nici vorbă să fie controlate sau puse în aplicare: *Justiţie. Onoare. Iubire.*

- Giri *şi* ninjo... *Ordine şi haos... puncte de echilibru aflate în continuă schimbare pe roata veşnic în mişcare a vieţii.*

- Ultimele săptămâni i se păruseră mai reale decât toţi anii cenuşii pe care îi petrecuse până atunci doar supravieţuind pur şi simplu. Dar acum, îngenunchind, în sfârşit, la mormântul stăpânului Asano, îşi dăduse seama că, de fapt, supravieţuirea lui avusese un scop... şi că el îl îndeplinise. *Sufletul* daimyo*-ului Asano era liber... şi la fel era şi fiica lui.*

- *Şi aşa era şi el.* Într-un târziu, ajunsese să fie suficient de împăcat cu sine însuşi şi cu viaţa, pentru a se preda speranţei şi a crede că fiecare sfârşit conducea cu adevărat către un nou început... şi că avea să intre în viitorul său necunoscut însoţit de binecuvântarea lui Asano.

- Se întoarse şi plecă în linişte de la mormânt, dându-i lui Oishi posibilitatea de a-şi împărtăşi propriile momente finale cu spiritul stăpânului lor.

- Oishi îl urmări pe Kai cum mergea singur spre castel, surprins să vadă că spatele îi era drept şi mândru şi că şchiopătatul îi era mai puţin evident decât oricând, de la lupta cu samuraiul demon al lui Kira.

- Se uită din nou la mormântul lui Asano, mulţumindu-i în tăcere stăpânului său pentru îndrumarea prin care, în urmă cu mulţi ani, împiedicase un tânăr războinic speriat şi excesiv de zelos să înece un băiat neajutorat – ei bine, nu chiar atât de neajutorat –, dar la fel de îngrozit.

- Era atât de uşor să ucizi... ştia acum cât de uşor era... şi cât de imposibil de a-i aduce pe cei morţi înapoi la viaţă. Mâna i se ridică, fără să se gândească, la umărul rănit, în timp ce-şi amintea de lupta sa cu Kira de la fortăreaţă. Se simţise posedat de demoni, nu de răzbunare divină, când îl ucisese, în cele din urmă, pe asasinul lui Asano, nu cu eroism sau curaj, ci cu o brutalitate voită, de care se îndoia că ar fi capabile până şi fiarele sălbatice.

- Îşi aminti că se întrebase la ce bun mai exista Calea Războinicului, când într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, fie ea unu-la-unu sau cu armate de mii de oameni îndreptate una împotriva celeilalte, supravieţuirea se rezuma la a lua viaţa unui alt om pentru a o putea păstra pe a ta. Războiul făcea o minciună din orice cod moral, dar mai ales dintr-unul care cerea perfecţiunea Codului *Bushido*: *Nu există onestitate pe câmpul de luptă,* spusese Sun Tzu. Dar *compasiunea? Justiţia? Onoarea?* Nu aveau mai mult loc acolo decât onestitatea.

- Şi totuşi, cum orice război se încheia, până la urmă, şi cum, de fapt, atacul în sine asupra castelului Kirayama nu durase decât o zi, fără a mai vorbi de un an sau de o viaţă întreagă, supravieţuitorii trebuiau să se întoarcă acasă la familiile lor, la prieteni şi la alţi oameni total străini care trăiseră într-o lume în care viaţa de zi cu zi era pentru marea majoritate la fel de departe de locul unde fuseseră ei ca raiul faţă de iad.

- Codul de onoare *Bushido* nu era destinat să-i înveţe pe oameni cum să supravieţuiască în luptă, nu mai mult decât era instruirea unui războinic menită să-l

înveţe că o moarte de câine era mai onorabilă decât o victorie plină de semnificaţie.

- *Bushido* era un ghid: ceva menit să-i arate unui om calea spre casă, după ce trăise prea mult timp în pustietate, pentru a ghida un războinic înapoi către propria umanitate, pentru a-l ajuta să-şi amintească lucrurile pentru care merita într-adevăr să lupte şi cum să trăiască din nou în pace.

- *O hartă era un memento că până şi o foaie de hârtie avea două părţi.*

- Justiţie şi virtute, curaj şi compasiune, curtoazie, respect, onestitate, loialitate... onoare. Toate descriau o fiinţă iluminată – sau una care se afla aproape de iluminare. Dar, chiar şi în timp de pace, pentru cele mai multe fiinţe umane era imposibil să trăiască la asemenea standarde. Dacă samuraii voiau să se considere demni de locul lor în societate, atunci, în timp de pace – când cea mai bună sabie era cea care rămânea în teacă –, trebuiau să definească altfel onoarea şi să dea un exemplu prin binele pe care îl făceau, nu prin rău.

- Oishi se înclină din nou în semn de omagiu pentru prietenul său, mentorul său, stăpânul său, care îi arătase calea de a vedea limpede, calea de a trăi cu adevărat respect, onestitate şi curaj, nu doar prin poză şi pretenţie.

- Dar, chiar în vreme ce gândea asta, Oishi îşi aminti ce îi mărturisise *daimyo* Asano la sfârşit, atunci când se îndreptau împreună spre Sala Mare: faptul că nu înţelesese niciodată vorbele lui Buddha despre

adevărata valoare a fiecărei fiinţe omeneşti. Că greşise faţă de Kai. Că fiica sa înţelesese asta mereu, instinctiv, dar pentru că el nu reuşise, ea nu îndrăznise să-i spună că îl iubea pe Kai şi astfel greşise şi faţă de ea.

- Oishi negase atunci şi crezuse fiecare cuvânt pe care îl rostise.

- Dar acum îşi dădea seama că *daimyo* Asano văzuse în mod clar prin fereastra deschisă a iluminării, chiar în ultima clipă. Deşi era prea târziu pentru ca el să mai schimbe ceva în această viaţă, cel puţin în următoarea avea să fie îndrumat de înţelegerea aceea...

- Şi acum, îşi dădea seama Oishi, fereastra oportunităţii se deschisese tocmai când se uita şi el în direcţia cea bună şi văzuse Ochiul lui Buddha privind spre el: văzuse, tocmai la timp, învăţătura pe care era menit să o poarte în propriul său viitor... şi pentru asta îi datora recunoştinţă şi lui Kai.

- Îi trecu apoi prin minte întrebarea cum de Chikara, la fel ca şi Mika, păruse să realizeze valoarea lui Kai în mod instinctiv, atunci când el nu fusese în stare s-o vadă deloc. În timpul petrecut cu fiul său în călătoria de întoarcere la Ako, fusese surprins şi impresionat de înţelegerea matură, care începea deja să umple golul lăsat de iluziile naive ale băiatului despre gloria bătăliei, pe care Chikara le pierduse pentru totdeauna.

- Cea mai mare dorinţă a lui Chikara era de a se dovedi războinic şi om în ochii tatălui său şi o făcuse

în mod admirabil. Şi totuşi, Oishi nu se putea împiedica să realizeze că fiul său nu avea încă nici măcar vârsta pe care o avea el când aproape că-l înecase pe Kai. Se întrebă cât de multe ar mai putea realiza Chikara, dacă ar fi liber să-şi trăiască viaţa până la sfârşitul ei natural.

- *Şi Riku...*

- Oishi se rugase – ca şi Kai, ca şi toţi oamenii săi – să fi învăţat din această viaţă lecţiile care să-i permită să călătorească cu un pas mai departe în următoarea, cu un pas mai aproape de adevărata iluminare.

- Şi totuşi, o părăsea pe Riku, nelăsând-o cu nimic altceva decât durere. Îi răpea nu numai fericirea vieţii lor împreună, dar şi pe singurul lor copil. *Ce drept avusese el să-i facă asta?*

- Sacrificase totul pentru a atinge scopul care fusese provocarea sa supremă, dar şi datoria sa supremă, în această viaţă... chiar şi propria lui familie. Datoria faţă de stăpânul său îi guvernase întotdeauna gândurile. Asta însemnase pentru el a fi samurai. Abia acum, când era prea târziu, realiza plin de regret că, dacă ar fi fost doar ceva mai conştient de sine, ar fi găsit un echilibru mai bun între *giri* şi *ninjo*, unul care l-ar fi lăsat să îşi exprime dragostea pentru familia sa, ca şi datoria lui foarte reală faţă de ea, în acelaşi mod în care o făcuse stăpânul Asano.

- Riku acceptase întotdeauna lucrurile aşa cum erau fără să le pună la îndoială sau să se plângă. Şi totuşi,

când fusese martor la comuniunea sufletească dintre Kai şi Mika-*hime* pe drumul lor de întoarcere la Ako – una care abia dacă avea nevoie de cuvinte, una pe care cuvintele nu o pot descrie–, singurul lucru la care fusese capabil să se gândească era chipul lui Riku atunci când se despărţiseră. Simţea că fusese la fel de orb faţă de locul de drept al soţiei sale în inima lui ca şi faţă de omenia lui Kai.

- Văzuse lecţia de învăţat de aici... dar prea târziu. Când aveau să se întoarcă la castel, avea să încerce să-şi exprime sentimentele faţă de Riku şi Chikara, deşi toate cuvintele pe care ar putea să le spună acum erau doar seminţe semănate prea târziu...

- Deschizându-se nevoii de a atinge partea din spiritului lui Asano care zăbovea aici, Oishi se înclină adânc şi se rugă, în speranţa că stăpânul lui Ako putea veghea încă asupra oamenilor lui, pentru puţinul timp care mai rămăsese, şi că o să acorde cumva o ultimă binefacere... nu lui, ci loialei sale soţii.
-

- O nouă zi – ultima zi – lumina curtea în care rânduri de covoare albe fuseseră întinse printre cireşii înfloriţi, o reflectare dulce-amară a dragostei şi a datoriei.

- În camerele lor separate din interiorul palatului, patruzeci şi şapte de bărbaţi care juraseră să-l răzbune pe stăpânul lor, pentru a-i elibera spiritul şi pentru a-l urma apoi în călătoria sa spre viitorul necunoscut, se îmbrăcau în haine albe şi se

pregăteau să-şi respecte jurământul final ca samurai.

- Îmbrăcat complet în alb, Kai intră încet în sala în care Mika se afla singură, uitându-se afară, printr-o uşă deschisă, la rândurile de rogojini albe de sub copacii înfloriţi. Observă uşoara încordare a trupului ei, care îi spunea că îi simţise prezenţa în cameră, dar de data asta nu se întoarse imediat să se uite la el.

- Dându-şi seama de ce, se oprise unde era, aşteptând ca ea să facă primul gest. Era îmbrăcată din nou, aşa cum şi-o amintea de atât de mult timp, ca domniţa Asano, purtând culorile glorioase ale zilei nou-născute. Hainele ei în mai multe straturi erau simple şi fără podoabe, dar vopsite în nuanţe de la auriu şi piersică, la magenta şi roşu. Astăzi, purta deasupra lor o haină bărbătească fără mâneci cu penele de şoim încrucişate ale *mon*-ului Asano, brodate cu fir de aur pe mătasea roşie – culorile Ako, şi ale vieţii. Era o declaraţie îndrăzneaţă a poziţiei ei ca moştenitoare ce-i fusese înapoiată de drept împreună cu onoarea tatălui şi a strămoşilor ei, şi de asemenea, a recunoştinţei sale veşnice faţă de slujitorii plini de onoare şi neclintit de loiali ai Ako care făcuseră aceste lucruri posibile.

- Frumuseţea ei încă îl paraliza, aşa cum o făcea şi când era doar un copil, deşi nu culorile vii ale veşmintelor ei şi nici chiar frumuseţea osaturii fine a feţei ei nu fuseseră ceea ce îi captivase inima ca pe o pasăre sălbatică şi declanşase o iubire care îl susţinuse de-a lungul anilor. Fusese ceea ce văzuse în ochii ei din prima clipă în care aceştia îi întâlniseră

pe ai săi: recunoaşterea unui suflet vechi de către un altul. O rezonanţă atât de adâncă încât în toţi acei ani nu existase niciodată nevoia vreunei promisiuni, nici măcar nevoia de contact. Să vadă doar ochii aceia, acel suflet iubit, uitându-se spre el, fusese de ajuns.

- Dragostea nu fusese ceva care să-l facă s-o dorească, ci mai degrabă ceva ce simţise întotdeauna, fără să vrea: ca şi cum un lac magic îi arătase adâncimi de pace şi de bucurie – o bucurie care îi arsese durerea vieţii.

- În cele din urmă, Mika se întoarse spre el. Ochii ei reflectau blândeţea din privirea lui, cu toate că în adâncul lor îi vedea puterea voinţei, un lucru pe care, de asemenea, îl iubise întotdeauna la ea... chiar dacă îşi dădea seama că, în acest moment, abia era suficient de puternică pentru a-şi menţine emoţiile sub control, în timp ce traversa camera spre el.

- Uitându-se la el, îi spuse încet:

- – Înainte de a muri, tatăl meu mi-a zis că această lume e doar o pregătire pentru următoarea... că tot ce putem cere este să o părăsim după ce vom fi iubit şi vom fi fost iubiţi.

- Mâinile i se ridicară, tremurând de nevoia de a-l cuprinde în braţe... ştiind că fusese întotdeauna atât de aproape, de-a lungul atâtor ani aici, în Ako, şi totuşi atât de inaccesibil.

- Se uită la expresia ei, la mâinile ei, incapabil de a-şi mai împiedica dorinţa pe care o păstrase în el o viaţă întreagă să i se citească pe faţă – acum, când această viaţă de răbdare veşnică era în sfârşit pe cale să se încheie. Îi luă mâinile într-ale lui. Erau reci, de la ceva mai mult decât frigul dimineţii –, ca şi cum, în adâncul lor, trupul şi sufletul îi erau încă pe jumătate îngheţate de la anul în care existenţa ei fusese o moarte vie. Iar acum...

- Acum nu mai rămăsese timp decât pentru un jurământ.

- – Te voi căuta într-o mie de lumi, timp de zece mii de vieţi, până când te voi găsi.

- Dorind ca ea să creadă că va reuşi, negreşit, s-o recunoască, în momentul în care ochii lor se vor întâlni – la fel cum o făcuse în acest timp – indiferent de ce formă proaspătă va purta sufletul ei.

- – Şi te voi aştepta, în fiecare dintre ele...

- Vocea i se frânse. Îşi aruncă braţele în jurul lui şi îl trase lângă ea. Se îmbrăţişară pentru ultima dată, cu toate tandreţea şi pasiunea pe care fuseseră forţaţi să le nege din acea zi de primăvară, cu atât de mult timp în urmă, atunci când o fată sărutase un băiat şi o luase la fugă, fără să viseze vreo clipă că va fi pentru o viaţă întreagă.
-

- Vântul foşnea printre cireşi, trimiţând în jos o ploaie de petale, în timp ce Oishi îşi conducea oamenii afară, în curte, unde îi aşteptau patruzeci şi şapte de

covoare albe. Cei patruzeci şi şapte de bărbaţi îmbrăcaţi în alb îşi ocupară locurile, unul câte unul, cu demnitate stoică. Kai intră în curte ultimul. Faţa îi rămase calmă, chiar şi când o văzu pe Mika, aflată deja la locul ei printre observatori, aşezată lângă shogun şi oficialii acestuia. Îmbrăcată în mătăsurile ei strălucitoare, ieşea în evidenţă ca o floare splendidă printre ţinutele sumbre ale oficialilor *bakufu*, ca şi cum ar fi intenţionat ca înfăţişarea ei să fie o afirmare sfidătoare a credinţei sale în renaşterea eternă a spiritului şi în lumea mai bună care îi aştepta pe condamnaţii din faţa ei.

- Yasuno se mută uşor mai într-o parte, cu un gest de recunoaştere din cap, astfel ca atunci când Kai îngenunchea să aibă suficient spaţiu pentru a face acest lucru, fără a-şi trăda durerea pricinuită de rană. Kai îşi luă privirea de la tribuna oficială şi de la Mika, văzând gărzile în negru şi auriu ce încercuiseră curtea pentru a păstra ordinea în mulţimea care venise să asiste la momentele lor finale şi, de asemenea, pentru a acţiona în calitate de secunzi.

- Niciun fel de *tobari* nu închideau spaţiul în care ritualul urma să aibă loc. Mika le dăduse oamenilor din Ako permisiunea să participe, faptul în sine fiind neobişnuit, iar din numărul lor, era clar că aceştia veniseră din mult mai multe locuri decât doar din orăşelul de la poalele castelului. În ciuda dimensiunii sale, mulţimea aştepta într-o tăcere respectuoasă, de parcă s-ar fi aflat într-un templu, şi mulţi dintre ei purtau albul persoanelor îndoliate. Curtea era atât de tăcută încât Kai auzea doar foşnetul frunzelor şi o pasăre cântând undeva. Cerul era de un albastru pur, aşa cum îl văzuse întotdeauna, infinit...

- La semnalul lui Oishi, patruzeci şi şapte de samurai îngenunchează ca unul, aşezându-şi poemele de rămas-bun pe măsuţa care aştepta în faţa fiecăruia dintre ei, unde era pus deja un *tanto*. Toţi ca unul se înclinară, salutându-i pentru ultima oară cu respect pe shogun şi pe domniţa Asano.

- Shogunul se uita din tribuna observatorilor către cei patruzeci şi şapte de bărbaţi, martor la acceptarea lor mândră şi disciplinată a sacrificiului pe care de bunăvoie promiseseră să-l facă. Nu exista nicio cale, în limitele stabilite de legile omeneşti – legile sale – pentru ca aceştia să trăiască şi să acţioneze în mod liber, chiar şi pentru scurt timp, fără alte constrângeri decât propriului lor simţ de dreptate morală.

- Cunoştea forţa terifiantă a ceva mai puternic şi decât voinţa societăţii, şi decât frica de lege. El era shogunul. Şi cu toate acestea, nici chiar el nu avea libertatea absolută de a face tot ce dorea.

- Înţelegea de ce aveau să existe întotdeauna indivizi care să se rupă de la calea ce le era predestinată, chiar dacă ştiau că drumul pe care şi-l alegeau conducea la marginea unei prăpăstii. Dar, indiferent de motivele pentru care legea era sfidată şi indiferent dacă legea în sine era dreaptă sau nu, societatea nu putea funcţiona fără probleme... *bakufu* Tokugawa nu putea supravieţui dacă arăta clemenţă faţă de un astfel de comportament.

- Şi totuşi, uitându-se din nou la expresiile pline de reverenţă ale celor din mulţime – şi ale propriilor săi samurai –, ştia că nici el nu asistase niciodată la aşa

ceva până atunci. Indiferent de cât de greşite sau obişnuite ar fi putut fi cândva vieţile acestor oameni, îşi dădea seama că, datorită curajului, cinstei şi simţului dreptăţii de nezdruncinat pe care le demonstraseră în final, vedea acum pentru prima oară adevărata expresie a idealului de samurai. Realiza că nimeni altcineva prezent aici astăzi nu avea să uite că o văzuse.

- Lucrul acesta nu se va estompa şi nu va fi uitat săptămâna viitoare... anul viitor... poate chiar niciodată. Se uită la domniţa Asano, întrebându-se de ce le îngăduise oamenilor de pe domeniul ei recent restaurat să asiste la *seppuku* celor despre care ea şi toţi acei oameni păreau să creadă că îi salvaseră de *daimyo* Kira. Ce fel de lecţie spera să înveţe locuitorii din Ako de la o asemenea privelişte?

- Ca shogun, era simbolul viu al spiritului pe care acei oameni îngenuncheaţi în faţa lui îl întruchipau, dar şi un simbol al legilor pe care le sfidaseră. Şi el urma să fie judecat de istorie, împreună cu ei...

- Liderul lor dădu un semnal şi patruzeci şi şapte de bărbaţi luară pumnalele, răspunzând de parcă toate minţile lor şi a lui erau unite, erau una.

- – Staţi! spuse shogunul.

- Oamenii se opriră, cu armele pregătite în aer.

- – Oishi Chikara, continuă shogunul. Înaintează.

- Chikara îşi ridică privirea uimit şi confuz, uitându-se de la shogun la tatăl său, la mama sa îndurerată

care îi privea din mulţime. Tatăl său se uită şi el la shogun, aproape la fel de derutat.

- În timp ce Chikara se ridica nesigur în picioare, shogunul se uită înspre Oishi.

- – Poate că m-ai sfidat, dar nu îi voi nega ţării noastre linia ta de sânge, zise el. Fiul tău va trăi să o servească, aşa cum ai făcut şi tu, cu onoare.

- În mulţime, mâinile lui Riku, care fuseseră împreunate în rugăciune, i se ridicară la faţă de parcă încerca să-şi înăbuşe un strigăt. Chikara rămase nemişcat, privind spre tatăl său – comandantul său – aşteptându-i ordinele, cerând în tăcere permisiunea sau negarea, sfâşiat de o decizie pe care era incapabil s-o ia singur.

- Oishi îl privi pe fiul său, el însuşi prins în capcana emoţiilor, ca lider care recunoscuse dreptul unui băiat în vârstă de şaisprezece ani de a-şi asuma jurământul unui bărbat, un jurământ de sânge care includea responsabilitatea unui samurai de a-l duce până la capăt... şi ca tată al cărui fiu abia trăise suficient de mult pentru a începe să înveţe ce însemna să fii bărbat adevărat.

- Oishi se uită la Riku, amintindu-şi brusc de rugăciunea sa finală la mormântul lui Asano... şi realiză că, într-un fel, stăpânul său îi răspunsese şi că loialitatea lui fusese, deci, răsplătită cu recunoştinţă.

- Dădu din cap la Chikara, dându-i permisiunea de a părăsi terenul. Cu o ultimă privire la lacrimile de

recunoştinţă de pe obrajii soţiei sale, se întoarse spre shogun şi se înclină, văzând în gând faţa lui Riku suprapusă pe faţa zâmbitoare a stăpânului Asano.

-

- Mika privi de la locul ei din tribună cum Chikara se înclina pentru ultima dată către tatăl său, depărtându-se apoi uluit de ceilalţi bărbaţi, mergând spre mulţimea în care mama lui îl aştepta. Gardienii îl lăsară să treacă, iar ea sr ridică în picioare, întinzându-se să-l îmbrăţişeze. Mika îşi luă privirea de la ei, cu inima săgetată şi de bucurie şi de durere în timp ce se uita din nou la Kai.

- Kai, îngenuncheat, nemişcat, ca şi bărbaţii din jurul lui, cu faţa senină, cu hainele albe topindu-se într-un întreg mai mare, făcându-l doar unul dintre cei mulţi – o parte dintre cei mulţi care erau acum prietenii şi camarazii săi. *Se afla acolo unde îi era locul,* îşi dădu ea seama. *Unde tânjise să fie, încă de când găsise drumul spre Ako...* în sfârşit acceptat, nu singur sau dispreţuit, ci în compania egalilor săi.

- Dintr-odată nu mai există nimic în câmpul ei vizual, decât frumuseţea feţei lui liniştite... o faţă *tennin*, băiatul angelic despre care îşi imaginase odată că intrase în viaţa ei deoarece îşi pierduse drumul în călătoria sa înapoi la cer. Ştiuse întotdeauna că într-o zi va veni timpul ca el să-şi continue această călătorie, oriunde l-ar fi dus ea.

- În ochii lui, ce-i întorceau acum privirea, îşi regăsi propria imagine aşa cum o văzuse el prima dată: faţa blândă a unei fete mai frumoase decât orice

ființă pe care și-o imaginase vreodată, apărută dintr-odată alături de el pentru a veghea asupra lui... amintirea vocii ei dulci de copilă cântându-i un cântec de leagăn, chiar dacă dădacele ei încercau să o tragă de lângă el... a felului în care alerga după el, precum spiritul primăverii râzând, prin frumusețea câmpurilor și a pădurilor din Ako... a unui sărut furat...

- Şi, după toţi anii scurşi de atunci, ochii dragostei, încă plini de aceeaşi recunoaştere uimită. Kai se uită în jos pentru un scurt moment, atingând poemul pe care îl scrisese, înainte de a ridica din nou capul pentru a împărtăşi cu ea o ultimă privire, una care îi spunea că poemul lui final fusese scris doar pentru ea.
-
- Oishi îşi luă privirea de la Mika-*hime*, care stătea alături de shogun, încă uitându-se la Kai, până în ultima clipă. Se uită apoi la Kai, la toţi ceilalţi, şi dădu din cap încă o dată. Şi încă o dată, îşi ridicară cu toţii pumnalele, aşteptând semnalul său final. Cei care-i priveau, chiar şi gărzile shogunului, îşi plecară capetele cu respect.

- Kai se uită în sus, împreună cu Oishi, Yasuno, Hara şi toţi ceilalţi, apoi luă o ultimă gură din aerul dulce, o ultimă privire la cer, la frumuseţea lui Ako... *dovada că unele lucruri meritau să mori pentru ele...* pentru a le duce cu ei dincolo de momentul lor final.

- Oishi dădu ultimul său ordin şi toţi închiseră cercul.

- Un vânt agitat trecu prin cireşii din curte. Un vârtej de petale, în toate nuanţele de la alb la roşu, umplură aerul şi se aşezară încet, precum zăpada... marcând un sfârşit şi un început, aşa cum făceau în fiecare primăvară, încă de la prima dintre ele. Şi cum aveau să facă într-un ciclu nesfârşit de reînnoire, într-un viitor cunoscut numai de zei... pentru care un cerc închis şi o spirală eternă, văzută de la unul dintre capete, nu erau imposibil de distins.

EPILOG

- *Japonia, 1702*

- Mika stătea din nou pe podul arcuit peste râu, cu un poem în mâini şi cu un sentiment de pierdere de nedescris în inimă, la fel cum făcuse şi cu un an în urmă. Numai un an... şi totuşi i se părea că trecuse o viaţă de când plecase din Ako, fără să ştie ce se alesese de cei dragi şi nici chiar ce se va întâmpla cu ea. Ştiind doar că spiritul tatălui ei rămăsese aici, legat de mormânt din cauza nedreptăţii, suferind pentru ceea ce se întâmplase cu ei toţi şi pentru ce se va alege din Ako.

- Acum, toate întrebările ei primiseră răspuns... şi totuşi, într-un fel, se pomenise stând din nou pe pod,

deasupra râului zbuciumat, ca şi cum timpul se oprise, mai singură ca oricând.

- Încet, desfăşură hârtia care conţinea poemul lui Kai, încercând din răsputeri să alunge tremurul mâinilor, de teamă că aceasta i-ar putea fi smulsă din ele de o rafală bruscă de vânt, fiindu-i luată la fel de brusc ca şi Kai însuşi, şi Oishi, şi toţi ceilalţi oameni curajoşi care îşi sacrificaseră viaţa pentru a îndrepta răul pe care nimeni altcineva nu îndrăznise nici măcar să-l recunoască.

- Se uită în jos la rândurile de pe hârtie, privind mai întâi la caligrafie, la fel de clară şi de atentă ca şi a tatălui ei, dar cu o graţie ingenuă mai potrivită pentru mâna unui *tennin*. Urmări fiecare curbă şi fiecare linie cu ochi iubitori, înainte de a se putea aduce să se uite dincolo de suprafaţa frumuseţii sale, în inima sa, îngăduind formelor de *kanji* şi de *kana* să se dizolve în cuvinte – cuvintele de despărţire ale lui Kai, scrise numai şi numai pentru ea:
- *Există un loc dincolo de viaţă şi de moarte*
- *Unde cerul este senin şi râurile limpezi.*
- *Păstrează-mă în amintire şi te voi găsi acolo.*

- Poemul era semnat „Kai“, numele pe care i-l dăduse ea atunci când venise prima oară la Ako, cu atât de mult timp în urmă. În loc de a urma tradiţia samurailor, nu-şi alesese un nume nou pe care spiritul său să-l poarte după moarte, ultimul ritual al trecerii din viaţă.

- Se uită la el surprinsă. Se spunea că, dacă numele purtat de cineva în timpul vieţii era şoptit măcar, odihna sufletului ar fi tulburată, dar...

- – Kai... Cu ochii închişi îi respiră numele, abia şoptind. Îi deschise brusc, clipind.

- *Îşi păstrase numele în mod intenţionat.* Vederea i se înceţoşă. Se frecă la ochi să-i limpezească, astfel încât să poată citi poemul din nou, şi din nou... amintindu-şi jurământul lui faţă de ea şi al ei faţă de el. Fusese menit nu ca să-i tulbure lui odihna, ci ca să-i consoleze pe amândoi...

- Inspiră adânc, tremurător, cu ochii în sus, la cer, la adâncimile albastre – imaginea perfectă a păcii.

- După un lung moment, se uită în jos, din nou, ţinând pacea din interiorul ei la fel cum ţinea poemul lui Kai, aproape de inimă. Apoi, împături hârtia cu grijă şi o ascunse în *obi,* acolo unde avea să rămână de acum înainte, mereu aproape de inima ei. Kai plecase din această lume, dar nimeni, nici măcar shogunul, nu va putea atinge partea din spiritul lui care rămăsese cu ea, ţinut în siguranţă în braţele sufletului ei. Simţi vântul liniştindu-se şi văzu suprafaţa râului devenind calmă, până când ajunse, în sfârşit, la fel de nemişcat ca o oglindă reflectând cerul, înconjurând-o de pace... dar nu şi de consolare.

- Să revină la Ako, să se întoarcă acasă fusese visul care o susţinuse în timpul lungului său exil în munţii lui Kira. Şi totuşi, chiar dacă priveliştea de pe acest pod era la fel de frumoasă cum îşi amintea, se

simţea de parcă o vedea prin ochii unui străin. Ceea ce fusese odată viaţa ei, întreaga ei lume, părea la fel de nefamiliar acum de parcă nu i-ar fi aparţinut niciodată. Râul putea să-i pară că se întinde liniştit, dar, sub suprafaţa calmă, un curent adânc avea să curgă în veci spre mare...

- Viaţa era şi ea un râu fără întoarcere.

- Schimbarea nu lăsa nimic neatins. Chiar dacă readusese grădina tatălui său la fosta ei frumuseţe, asta nu-i aducea şi tatăl înapoi. Iar castelul Ako nu avea să mai fie casa ei, fără el... fără Oishi, fără atât de mulţi alţii care îi aduceau spaţiile tăcute la viaţă. Fără Kai. Anul care trecuse, şi în special amintirea zilei de astăzi, lăsaseră cicatrici de neşters care să-i deformeze fiecare amintire preţioasă, pentru totdeauna.

- Întâi tatăl ei, iar acum cei mai loiali samurai ai tatălui său trecuseră dincolo de suferinţa din această viaţă, luându-l pe Kai cu ei... lăsând-o în urmă, împreună cu toate speranţele şi visurile pe care le avuseseră vreodată pentru propriul lor viitor.

- Mâinile începură să-i tremure, degetele albindu-i-se în timp ce se închideau pe balustrada podului. Ce mai rămăsese aici care să mai aibă vreun sens pentru ea?

- *Ako. Ako era încă aici,* îşi spuse ea cu înverşunare, *iar acum ea era protectoarea lui.*

- Domeniul Ako era moştenirea ei şi responsabilitatea ei. Cum îndrăznea ea să se întrebe măcar ce motiv

ar avea pentru a trăi, când atât de mulţi oameni buni muriseră ca să-l protejeze? *Va trăi pentru a face din Ako o reflectare a credinţei roninilor în lucrurile pe care tatăl ei le preţuise, şi în ea...* Acesta era legământul pe care îl făcea acum faţă de ei şi faţă de ea însăşi.

- Oamenii care salvaseră viaţa ei şi sufletul tatălui său fuseseră doar simple fiinţe omeneşti, imperfecte şi vulnerabile, nu legende sau zei. Dar ei serviseră de bunăvoie ca ochi şi mâini ale cerului. Ceea ce făcuseră ei urma să fie păstrat în amintire... nu doar în Ako, sau numai în inima ei, ci în inimile tuturor acelora care auziseră povestea lor... pentru că ceea ce făcuseră fusese făcut din altruism, de dragul altora.

- Ştia că japonezii vor onora astfel de oameni pentru totdeauna – bărbaţi a căror credinţă în ceea ce era bun şi drept fusese mai puternică chiar decât frica de moarte... pentru că justiţia şi curajul altruist erau rare în timp de pace, ca şi în timp de război.

- Îşi îndreptă spatele, ridicând capul şi uitându-se din nou în jur. De acum înainte avea de dus propria ei luptă împotriva unei provocări mai mari, una care avea să dureze mulţi ani, pentru a-şi face viziunea să devină realitate. Cei pe care îi pierduse, dar pe care îi va iubi mereu, vor deveni puterea ei: mâinile ei, propriii ei ochi privind-o înapoi din oglindă. Şi timpul va zbura ca o săgeată, dacă va rămâne fidelă jurământului ei, în felul în care o făcuseră oamenii pe care îi onora.

- Atinse apoi *mon*-ul Asano brodat pe haina ei fără mâneci: *taka-no-ha*, penele de şoim care simbolizau Casa Asano şi slujitorii săi samurai, care nu mai erau ronini. Într-o zi ca asta, când aerul era atât de clar încât putea privi departe, tocmai până la mare, i se păruse întotdeauna că în adâncimile cerului se ascundea eternitatea. Că dacă se uita suficient de adânc în trecut, spiritul ei putea ajunge la spiritele strămoşilor săi, şi că în timp ce sufletele lor se încrucişau ca penele de pe *mon*-ul ei, ea le putea cere binecuvântarea.

- Iar dacă se uita mai departe, în viitor...

- Mâna i se odihni pe locul de lângă inima ei, unde se afla poemul lui Kai. Cei pe care îi preţuise cel mai mult o vor ajuta să-şi amintească acele lucruri din viaţă pentru care merita să trăiască până când jurământul ei va fi îndeplinit, iar ea, la rândul ei, va fi, în sfârşit, eliberată.

- Şi apoi, undeva în infinitatea de albastru, două spirite se vor încrucişa ca penele de pe *mon*-ul ei. Aşa cum un scufundător ar putea întrezări o perlă în umbrele mării, ea se va uita în ochii unui străin şi va descoperi reflectarea inimii ei în sufletul lui... şi va şti că, în sfârşit, sufletul ei şi-a găsit cu adevărat drumul spre casă.
-

- *Ca urmare a acţiunilor celor patruzeci şi şapte de ronini, pământurile* daimyo*-ului Kira au fost confiscate, iar provincia Ako a fost restituită Casei Asano, prin ordinul shogunului.*

- *Până în ziua de azi, mii de oameni din întreaga Japonie încă se adună pentru a aduce un omagiu celor patruzeci şi şapte de ronini şi exemplului lor de curaj, loialitate şi onoare.*

- Owari